

Mág Bertalan Egy nyomozó naplójából

Mág Bertalan

Egy nyomozó naplójából

Négy bűnügyi történet

Zrínyi Katonai Kiadó Budapest, 1986

TARTALOM

[Egy nyomozó naplójából](#)

[Hátbatámadás](#)

[A meghiúsult kísérlet](#)

[Hazajárók](#)

Egy nyomozó naplójából

Magos őrnagy több évtizedes nyomozói pályafutása alatt elhatározta, hogyha élve kerül ki a veszélyes bűnözőkkel folytatott ütközeteiből, megírja visszaemlékezéseit.

A naplóírásra nem is a kegyetlen gaztettek, gyilkosságok, bűncselekmények ismertetésének vágya készítette, sokkal inkább az, hogy megörökítse a szüntelen, kemény küzdelmet, amit a bűncselekmények elkövetői utáni nyomozás során, kézre kerítésükért vívott harcban végigcsináltak.

Az igazi „hőskorszakában, ahogy ő nevezte az 1945-től 47-ig terjedő időt, de későbbben is, a legtöbb gondot a rend helyreállítása okozta. Az akkor még tulajdonképpen gyakorlatlan, de bátor és elszánt nyomozók bűnüldözési tevékenységükkel a társadalom egészét és ezen belül az egyes embert is védelmezték. A hősi korszak rendőrei, detektívjei a hivatástudattól megszállottan, rendkívüli tettekre voltak képesek. Jelszavuknak – „harc a mindenkori bűnözéssel szemben” – megfelelően cselekedtek. És cselekvésre bőven nyílt alkalom. Hiszen a háború utáni zűrzavaros időkben kerültek kézre a Sopron környéki gyilkosok, akik két rendőrt lőttek le vagy Sánta Dezső, artista, aki szintén megölt egy nyomozót, egy másikat pedig megsebesített. Ez idő tájt jutott rendőrkézre, hosszas nyomozás után a közismert és hírhedt Hekus Dönci, kettős gyilkos, akinek egy rendőr és egy lány volt az áldozata. Erre az időszakra esik Rosenhof Jenő elfogása is. Ez utóbbi az SS banditákkal együttműködve, részt vett az Erzsébet híd felrobbantásában, kirabolt és megölt egy

lányt. Ezek azonban csak kiragadott esetek, hiszen akkoriban az ehhez hasonló bűncselekmények szinte napirenden voltak.

Ebben, a közbiztonságot teljesen nélkülöző korszakban kezdte el Magos is mint detektív, „zsaru élet”-ét az új világ születésekor, 1945-ben. A kezdet kezdetén kudarc és siker, öröm és bánat váltakozva kísérte mind az ő, mind nyomozótársai munkáját. Örömmel tekintették egy-egy gyilkos elfogását és lesújtotta őket, ha gyilkos golyó leterített egy-egy jó bajtársat.

A veszélyek ellenére Magos kezdettől fogva a legérdekesebb foglalkozásnak tartotta munkáját és tartja ma is azok számára, akik a szocialista társadalom megvédése érdekében vállalták ezt a különlegesen tanulságos, változatos, bár korántsem kockázatmentes hivatást.

Amikor elérkezettnek látta az időt, hozzá is fogott sok-sok tényanyagra támaszkodó naplója alapján visszaemlékezései megírásához.

Egy napsütéses, kora őszi reggel Magos megemlítette a feleségének, hogy rájuk férne egy jó kis hegyi levegő.

Nemsokára már a metrón ültek, aztán autóbusszal a Szabadság-hegyre, onnan egy másikkal a Normafa vendéglőig mentek, és innen sétálva indultak el a János-hegyi kilátó irányába.

A széles utat két oldalt szegélyező, még mindig lombos fák koronái szinte összeborultak; úgy érezték, mintha lugasban lépkednének.

Alig hagytak maguk mögött pár száz métert, amikor Magos az út szélén hirtelen megállt, megfordult és az erdő felé nézett.

– Miért álltál meg, mit nézel? – kérdezte a felesége.

– Eszembe jutott valami, ami itt történt, negyven évvel ezelőtt. Nézd csak... látod ott azt a vastag törzsű fát? Az alatt feküdt majdnem teljesen meztelenül egy férfi, akit az orvosok megállapítása szerint agyonlőttek. Érdekes, hogy ez a rég múlt eset, anélkül hogy a feljegyzéseimbe pillantottam volna, hirtelen milyen élénken idéződött fel bennem.

– Meséld el a nyomozás történetét! Akár harmadik személyben. Olyan lesz, mintha egy krimi olvasnék – mondta belékarolva a felesége. És ezzel biztosította a kirándulásuk idejére is az el nem apadó témát.

– Hát ha tényleg akarod... nem bánom...

– Gyilkosság! Gyilkosság! – szaladt végig a Főkapitányság gróf Vigyázó Ferenc utcai épületének folyosóján a detektívfőnök titkára, be-benyitva a csoportvezetők szobáiba. – Minden csoportvezető azonnal jelentkezzen a detektív-főnökségen! – harsogta.

– Ez ma már a negyedik eset, hogy riadót fújnak, pedig még alig múlt dél. Mi lesz még itt estig vagy holnap reggelig?! – háborogtak a csoportvezetők, lehangosabban Hídvégi, aki több mint három évtizedes nyomozói múlttal rendelkezett.

A zúgolódás ellenére valamennyien pillanatok alatt ott álltak a detektívfőnök szobájában.

Ott találták a főnök helyettesét és a bűnügyi főcsoportvezetőt is.

A csoportvezető detektívfelügyelői beosztás a maihoz képest nagy hatalmat jelentett abban az időben. A különbség nem a többlettudáson, szakértelmen alapult, hanem az egyeduralkodói törekvéseken. A mai demokratikus felépítés nem teszi lehetővé egy-egy hivatásos tiszt, nyomozó önkényeskedését, diktatórikus megnyilvánulásait. A háború előtt egy detektívfelügyelő elképzelhetetlen hatalom volt.

írott és íratlan szabályok ura, természetesen a felsőbb vezetők szóbeli jóváhagyásával. Abban is dönthetett, hogy a neki nem tetsző személyeket kitiltsa Budapest területéről. Nagyságát, hatalmát el kellett ismerni, intézkedéseit, követeléseit mindenkinek kötelessége volt kritika nélkül elfogadni.

A háború után e magas beosztásúak közül többen továbbra is a helyükön maradtak és velük egy ideig tovább élt ez a hagyomány. Végül is ez a régi rendszerből visszamaradt detektívfelügyelői magatartás halódásnak indult, majd megszűnt.

– Uraim! – szolt a detektívfőnök az előtte felsorakozott csoportvezetőkhez, akik között, mint újonc csoportvezető már Magos is ott állt. – Újabb bestiális gyilkosság történt a János-hegy környékén. Bár az ügy nyomozásával Hídvégi csoportvezető felügyelőt bízom meg, kérem, hogy a helyszínen a többi bűnügyi szakértő, csoportvezető, valamint beosztottjaik is vegyenek részt és működjenek közre a nyomozásban. Hídvégi felügyelőtől részletes információt kapnak. Megjelenésüket köszönöm. Eltávozhatnak.

Hídvégi csoportvezető öreg rókának számított a bűnügyi munka területén, hiszen több mint 35 éve volt detektív. Az a hír járta, hogy a rábízott súlyosabb bűncselekmények tetteseire percek alatt lecsap. Egyszóval nagy tekintélynek örvendett, legalábbis a régi detektívek véleményének tükrében.

Hídvégi csoportvezető detektívfelügyelő nem magához kérte, hanem magához rendelte a csoportvezetőket. Anélkül, hogy közelebbi tájékoztatást, felvilágosítást adott volna, az órájára pillantott, amelyről nem lehetett tudni, mennyit mutat, és azt mondta: – Egy óra múlva valamennyiükkel,

természetesen a beosztottjaikat is beleértve, a Normafánál akarok találkozni.

Lett is erre izgalom, lótás-futás, kapkodás!

Halkan morogva mindenki igyekezett Hídvégi szobáját mielőbb elhagyni. Egyedül Magos csoportvezető maradt vissza. Csak állt és nem mozdult.

Odakintről, a folyosóról átszűrődött a többiek hangos nemtetszése, hogy járművek hiányában mi módon tudnak feljutni egy óra alatt a Normafához. Zsörtölődésüket Hídvégi előtt egyikük sem merte szóba hozni.

– Hát maga, csoportvezető úr, miért nem indul már el? – kérdezte Hídvégi Magostól.

– Mert én önnel együtt szeretnék elindulni. Ha ön jármű igénybevétele nélkül egy óra leforgása alatt felér a Normafához, akkor nekem is sikerülni fog a beosztottjaimmal a meghatározott időre jelentkezniem.

– Úgy tűnik – borult el Hídvégi –, hogy ön, csoportvezető úr, nem értette meg a parancsot.

– Megértettem én, felügyelő úr, de úgy látszik, ön megfélelkezett valamiről.

– Nofene?! És vajon miről?

– Hogy 1945 novemberét írjuk. Tudomásom szerint csakis olyan parancsot lehet kiadni, amit az utasító maga is képes végrehajtani. Egyébként, biztosítom önt, hogy mi ott leszünk a kívánt időre – mondta Magos, és elhagyta Hídvégi szobáját.

Magos és munkatársai – beleértve Kozmát és Némethet – pontosan megjelentek a Normafánál. A többiek, ha valamivel később is, mérgesen, fújtatva, szintén megérkeztek. Hídvégi ezeket az elkésőket „lekapta a lábukról”. Aztán most már tegezve, Magoshoz fordult: – Mondd, ti hogyan jutottatok ide

pontos időre?

– Szabályellenesen – válaszolta Magos.

– Hogyhogy szabályellenesen?

– Úgy, mint te! Meg akartam mutatni, hogy bizonyos esetekben végre lehet hajtani a parancsot, még akkor is, ha a kiadott utasítások nem átgondoltak.

– Erről még beszélünk! – sötétült el a dühtől Hídvégi szeme, és gyorsan elindult a helyszín irányába, ahol az erdő szélénél két rendőr várta.

A helyszínen Hídvégi a körülötte álló csoportvezetőknek és detektíveknek rövid eligazítást tartott.

Az orvos a keményre fagyott halottat vizsgálgatta, akinek öltözéke mindössze egy tépett alsónadrágból állt. Véleménye szerint a 40 év körüli férfit egy pisztolyból származó lövés a szíve táján érte.

Ahogy Magos emlékezett, ennyiből állt az egész helyszíni szemle.

A halott elszállítása után Hídvégi felügyelő utasítására valamennyien elindultak az erdőben, különböző irányokban nyomokat keresni.

– De milyen nyomokat? – kérdezgették méltatlankodva egymástól. Hiszen a lehullott falevelek a tettes esetleges csizma- vagy cipőnyomait teljesen elfedték. Egy jól kitaposott utacskán talán még lehetett volna valamiféle nyomot észlelni, de így? Aztán meg miért is ment volna a gyilkos épp az erdőn keresztül, amikor az aszfaltos úton is zavartalanul távozhatott Hiszen abban az időben a sötétség beálltakor alig jöhetett számításba, hogy bárki is császkáljon azon az ember nem lakta, kihalt és üres környéken.

De hát a parancs – az parancs.

– Gyertek! – szólt Magos a munkatársaihoz, jó idő elteltével. A kollégáival – akikkel ezt követően hosszú éveken át, pályafutása befejeztéig együtt dolgozott – kisebb-nagyobb bukdácsolások után, immár teljes sötétségben, fáradtan és éhesen leért a Budakeszi útra, onnan pedig vissza a Főkapitányságra.

– Nos, észleltek vagy találtak valamit? – kérdezte Hídvégi detektívfelügyelő a visszaérkezettek közül elsőként Magostól. És sietve hozzáfűzte: – Ugyan, ugyan, mit is észlelhetek volna? Hiszen maguk még semmit sem tudnak, és nem hiszem, hogy tévedek, amikor azt mondom, ezt a szakmát aligha fogják tudni elsajátítani.

A nem éppen hízelgő kijelentést a régiek kaján mosollyal nyugtázták. Pedig, mint kiderült, ők sem találtak semmit.

– Kérdeznék valamit Hídvégi csoportvezető kollégámtól – húzta ki magát Magos.

– Kíváncsian várom, hogy vajon egy ilyen kezdő mit kérdezhet tőlem? – húzta el a száját gúnyosan Hídvégi.

– Azt szeretném megérdeklődni, hogy vajon ön többet tudott, amikor alig néhány hónapja volt detektív, mint amennyit mi tudunk most? Mert mi e néhány hónap leforgása alatt azért már fel tudtunk mutatni egyet s mást. Többek között olyan gyilkost fogtunk el, akit például önnek, felügyelő úr, és a többi idős, nagy rutinnal rendelkező detektív kollégáinak hosszú hónapok alatt sem sikerült kézrekeríteniük. Biztosíthatom, hogy nekünk nem lesz szükségünk annyi időre e sokrétű szakma elsajátításához, mint amennyi ideig ön és régi kollégái beletanultak ebbe a mesterségbe. Nekünk sietnünk kell, Hídvégi úr, hogy a lemaradásunkat behozhassuk, és reméljük, hogy az önök nagyra értékelt tudását szerencsések leszünk túl is

szárnyalni. Sietnünk kell azért is, hogy mennél gyorsabban megteremthessük a békés közbiztonságot az új társadalom érdekében.

– Az elmondottakból arra következtetek, hogy maga, csoportvezető úr – csattant fel Hídvégi, a tegezést rég elhagyva – politikát óhajt belevinni a bűnügyi munkába.

– Természetesen. A bűnügyi munka ezt nem zárja ki. Ez is a céljaim és feladataim közé tartozik. Ezért helyeztek ide.

Magos szavait a régiek maguk között kézlegyintéssel intézték el. Fiatalos hepciáskodásnak tartották. Pedig, a János-hegyi gyilkosság tettesét nekik, a szakma csínját-bínját ismerőknek sem sikerült elfogniuk. Igaz, a sikertelenség döntő oka az lehetett, hogy a rádióban és a sajtóban közzétett felhívások ellenére sem tudták az áldozat személyét megállapítani.

Az idő haladt. A súlyos bűncselekmények, rablások, gyilkosságok, vetköztetések gyakoriságának felszámolása óriási súllyal nehezedett a bűnüldöző apparátusra.

Magos és újonc detektívjei fantasztikus elszántsággal vetették magukat a veszedelmes, sokszor véres kimenetelű küzdelmekbe, a bujkáló haramiákkal szemben. A hivatalos elméleti oktatáson kívül nagy buzgalommal böngészték a régi bűnügyi aktákat, jelentéseket, jegyzőkönyveket, hogy ezekből gyakorlati tevékenységükhöz példákra, alapötletekre tehessenek szert. Ezek a régi iratok alapvetően segítették őket abban, hogy felismerjék a bűnözők módszereit, jellemző sajátosságait. Hogy az „önképzés”-ük mennyire bizonyult hasznosnak, azt hamarosan volt módjuk a gyakorlatban kipróbálni.

Nem sokkal az ismeretlen, János-hegyi halott felfedezése után, a felrobbantott Erzsébet-és Lánchíd között, a

hídroncsok és kőrakások mellett, a reggeli járókelők hason fekvő, véres fejű, levetkőztetett férfira figyeltek fel.

A Duna-parti helyszíni vizsgálat során Magos csoportvezető és több munkatársa – többek között Németh- és Kozma nyomozó – is jelen volt. Ténykedésük csupán abból állt, hogy figyelték a szakértők munkáját és hallgatták az orvos véleményét, aki szerint az ismeretlen, 45 év körüli férfit valami élesebb tárggyal, többször fejbe verték. Az elkövetés eszközét a környéken sehol nem találták meg, így az a vélemény alakult ki, hogy a tettesek azt valószínűleg a Dunába dobhatták.

A nyomszakértők néhány, igen élesen kirajzolódó cipő-, illetve csizmanyomot találtak a havas, jeges földön, a halott körül. Az eltérő lábnyomok alapján feltételezték, hogy a tettesek többen lehettek.

A halottat elszállították az Orvostani Intézetbe, ahol a fényképezészek több jó felvételt készítettek róla. Ezek a képek a másnapi újságokban, részletes személyleírással megjelentek. A rádió is bementa, külön kiemelve, hogy az áldozat bal lábfejeről két ujj hiányzik. Továbbá, hogy a lábszárcsontja el volt törve, ami hosszadalmas gyógyítást igényelhetett. A sajtó és a rádió azzal a felhívással fordult a lakossághoz, hogy aki a fénykép alapján vagy a leírásból felismerni véli a meggyilkolt férfit, azonnal jelentse a rendőrségen.

Az ilyen súlyos esetekben nem egy csoport, hanem a teljes bűnügyi apparátus folytatja a nyomozást, attól függetlenül, hogy melyik csoportvezetőt jelölték ki az ügy felderítésére.

Több hónap telt el, de sem a Duna-parti áldozatra, sem a János-hegyen talált személyre vonatkozó bejelentés nem érkezett.

A kérdésre, hogy vajon ki lehet a János-hegyen és a Duna-

parton talált, meggyilkolt és levetkőztetett két személy, Magos minden esetben azzal tett pontot: a tettesek elfogását döntően befolyásolja az áldozatok kilétének megállapítása. Erre kell fényt deríteniük, ugyanezt teszi a többi nyomozócsoport is.

A rutin jellegű igazolások, megfigyelések – a pályaudvarok, a Garay tér, a Teleki tér környékén, a nyilvános helyeken, a kocsmákban és még fokozottabban a titkos prostituáltak körében – szünet nélkül folytak.

Megnehezítette a feladatot, hogy azt sem tudták, mit vagy kit keressenek, hiszen az említett bűncselekmények áldozataitól elrabolt esetleges értékekről, ruházatukról nem volt tudomásuk. Ekkoriban már több kisegítő személy is támogatta a munkájukat, ami lehetővé tette, hogy több gyanús egyénről informálódjanak.

A legmegbízhatóbb „kisegítő”-nek Bihari – egy úgynevezett ószeres – bizonyult, bár rajta kívül már több becsületes segéderő is kezdett bekapcsolódni egy-egy nagyobb bűncselekmény tettesének kézrekerítésébe. Ezeket az információkat szállító egyéneket meg kellett találni, ami sokszor nehezebb feladatnak mutatkozott, mint egy kisebb kaliberű bűnöző elfogása. Megnyerésük a kölcsönös bizalom megteremtésén alapult, s amíg ez létrejött, nem zárhatták ki a rizikó vállalását. De hát sportnyelven szólva, vajon

nem jár kockázattal annak az eldöntése, hogy egy futballcsapat edzője hol, melyik poszton szerepeltesse játékosát. Azt szokták mondani: aki mer, az nyer. Magos is erre az álláspontra helyezkedett. A kockázatvállalás egész pályafutása során bevált.

Nehezítette a bűnügyek felderítését az is, hogy Budapestet és külső területeit elárasztották az erdélyi és szlovák menekültek, sőt olyan, Jugoszláviából átszökött bujkálók is, akik a törvény elől menekültek. Mivel töméntelen hamisított igazolvány került forgalomba, nehéz volt megállapítani, hogy ki rendelkezik ezek közül valódi, és nem hamis okmányokkal.

Akkortájt Magos fiatal, tettekre szomjú nyomozógárdájával már egyre merészebben bontogatta szárnyait. Az eltelt időben alkalmuk volt hasznos gyakorlati módszerek elsajátítására, ami rövidesen kamatozni kezdett mindennapi munkájukban.

Egyik nap a főcsoportvezető „műsoron kívül” magához kérte Magos csoportvezetőt. A szobába belépve ott látta Dr. Nemes detektív főnök-helyettes is. Mindketten komoran tekintettek rá.

– Rövid leszek – szólalt meg a detektív főnök-helyettes. – Újabb gyilkosság történt. Fél órával ezelőtt jelentette a zuglói kapitányság, hogy a Nagy Lajos király útja környékén, hajnali 3 és 4 óra között, többször rálöttek Gajdos Imre, nyugdíjas erdészre. Gajdos súlyos sérüléseket szenvedett, és röviddel a kórházba szállítása után, anélkül hogy magához tért volna, meghalt. A tettesek, a jelentés szerint, „Rendőrség!” felszólítással jutottak be a lakásba. Amikor a tettesek elhagyták a lakást, az erdész kiszaladt a verandára és

segítségért kiabált. Ekkor történt, hogy a tettesek egyike néhány méterről rálőtt. Mindezt a ház alagsorában lakó volt katonaőrmeister mondta el a kerületieknek. Az őrmester figyelmes lett a fölötte hallatszó kiabálásra, és amikor Gajdos segítség-kiáltását meghallotta, a sötétben, lakása ablakából a menekülő tettesek után lőtt. Hogy talált-e vagy sem, azt majd neked kell a helyszínen megállapítani. Mozgósíts minden erőt!

1946 őszén, a jó forint bevezetése után csupán egy elenyésző kisebbség nem ismerte a szűkölködést. Jómódban élt, dőzsölt, meleg lakásban lakott, és mint kívülálló, csendes szemlélőként figyelte az eseményeket. Ezek az egyének pénzért, aranyért, egyéb értékekért a mások számára elérhetetlen holmikhoz könnyedén hozzájuthattak. Ez a dorbézolás bűnözők, prostituáltak és az óvatosan manipuláló, régi gazdagok között tetőzött. A szegények, a proletárok, munkanélküliek éheztek, fáztak, fűtetlen szobákban tengődtek, hiszen nekik nem volt mit eladniuk, hogy javíthassanak a körülményeiken. A bujkáló hazai és külföldi bűnözők az itthon maradt fasisztákkal, börtönökből szökött köztörvényesekkel szövetkezve, a legembertelenebb eszközökkel, a gyilkosságtól sem riadva a nincsteleneket rabolták ki, fosztották meg a rajtuk lévő egyetlen öltözőkuktől is.

A felsőbb vezetés úgy vélekedett, hogy az élet csakis akkor normalizálódik, ha a társadalom – bízva a közbiztonság megszilárdulásában – bátran dolgozhat, nem kell tartaniuk munkahelyük megközelítése közben támadóktól. Ennek mielőbbi megteremtése érdekében a bűnüldözők részéről a harc egyre erőteljesebben folytatódott.

A visszapillantásnak ennél a szakaszánál Magos úgy érezte, meg kell emlékeznie kiváló munkatársáról, Mérairól, aki az

események történése idején, súlyos betegség után, alig 54 éves korában meghalt. Nagy képzettségű kriminalistát vesztett el vele a rendőrség, akinek tudását, a legbonyolultabb ügyekben való tisztánlátását e korai időszakától kezdve az ország összes bűnügyi szervei elismerték.

A detektívfőnök felszólítására Magos többedmagával a Nagy Lajos király útja környékén lévő helyszínre sietett, s a rá várakozó rendőrtől kívánt elsőként tájékozódni:

– Mi történt itt tulajdonképpen?

A rendőr elmondta, hogy a házból lövöldöztek a bűnözőkre, akik viszonzták a tüzelést. A lövések következtében súlyosan megsérült Gajdos Imre, 67 éves erdészt a Szent István Kórházba szállították.

A ház lakói és a rendőr sem tudhatott még arról, hogy Gajdos Imre, kórházba szállítása után röviddel meghalt.

Magos fellépett a lakás előterébe, a verandára. Itt egy 45 év körüli férfit pillantott meg. – Ön kicsoda?

– Túrán József volt katonaőrmeester, jelentkezem. Ebben a házban lakom, az alagsorban.

Magos is katonásan bemutatkozott, majd megkérdezte:

– Hol tartózkodik Gajdos Imre felesége?

– Odabent jajgat a szerencsétlen. A rablók hátrakötötték a két kezét, a száját betömték. Én szabadítottam ki.

– Laci, Pista! – szólt Némethnek és Szókének – velem jöttök, ti hárman pedig – nézett Méraira, Kozmára és Bordásra – beszélgessetek el Túrán Józseffel. Nektek – fordult a nyomszakértőkhöz –, ott, ahol Túrán József

megmutatja a menekülő tettesek irányát, jól szét kell néznetek. S ha kell, te majd – mondta a fényképésznek – készíts néhány felvételt. Utána a lakásban megnézitek, nem találtok-e valamilyen használható nyomot.

Ezzel sarkonfordult, és két kollégájával belépett a lakásba, ahol meglátta a fotelban üldögélő, siránkozó, két csuklóját dörzsölgető asszonyt.

– A rendőrségtől vagyunk – mondta Magos csöndesen.

Az asszony feléjük fordította a fejét. – Azok is azt mondták, csak ordítva, amikor hosszas dörömbölés után az uram kinyitotta nekik az ajtót; és nézzék, mit tettek velem? Összekötöztek, olyan erősen, hogy még most is fáj a csuklóm. Betömték a számat, és mindenünket elvittek. De ez mind semmi... mert a férjemet is lelőtték, talán már nem is él – tört ki belőle a sírás.

Hát sajnós, gondolta Magos, bizony már nem él a férje. De ezt az elgyötört asszonynak még nem akarta elárulni.

– Asszonyom, az orvosok mindent elkövetnek a férje életben tartásáért. Igyekszem érintkezésbe lépni a kórházzal, hogy minél hamarabb értesüljünk az állapotáról. Most pedig arra kérném, ha nem fárasztom, mondja el sorjában, mi is történt, hogyan jutottak be a tettesek a lakásba.

– Mindenem fáj, felügyelő úr, alig tudok mozogni, de azért megpróbálom elmondani. Nehezen vészeltük át az ostromot, alig volt valami élelmiszerünk, szerencsére vidéken élő rokonaink, ha szűkösen is, de segítettek. Az este elég hideg volt, ettünk valamit, és

korán lefeküdtünk. Erős dörömbölésre ébredtünk. Az uram a sötétben odaszólt nekem, hogy „vajon kik lehetnek”. Azt sem tudtuk, hány óra van. Imrém lassan felállt, és egy szál gyufát gyújtott; „alig múlt el hajnali három óra” – mondta. Közben a bejárati ajtón egyre erősebben hallatszott a kopogás. Szegény drágám magára vett valamit, és elindult. Kinyitotta a szobaajtót, és onnan kérdezte, elég hangosan, a veranda felé fordulva, hogy ki az és mit akar. „Rendőrség!” – hallottuk erre az erélyes választ. „Nyissák ki az ajtót, mert ha nem, betörjük!” Szegény uram az erős pántokat levette az ajtóról, a kulcsot belülről elfordította, még hallottam is a zár kattánását, aztán kinyitotta az ajtót. Bár ne tette volna! „Hányan vannak a lakásban?” – kérdezte ordítva egy durva hangú ember. „Kik bujkálnak itt?” „Kérem – mondta az uram –, itt nem bujkál senki. Ketten vagyunk csak a feleségemmel.” „Erre aztán kíváncsiak vagyunk. Majd meggyőződünk

róla, hogy igazat beszél-e” – de ezt már egy másik hang mondta. A férjemet beljebb tolták, és akkor láttam, hogy hárman vannak. Az utolsó belülről betette a bejárati ajtót. „Van valami világítás?” „Igen – mondta Imrém –, a gyertya odabent ég, de van egy lámpánk is.” „Gyújtsa meg!” – rivallt rá az egyik. Imre meggyújtotta a petróleumlámpánkat, és ahogy megláttam azt a három, vad tekintetű alakot, végigfutott rajtam a hideg. Kettőjükön kalap volt, a harmadikon meg olyan franciás sapka. A sapkás kezében pisztollyal a hálósoba ajtajához ugrott. „Ki az ágyból!” – mondta nekem –, „gyorsan átkutatjuk a lakást.” „Na, de kérem” – próbálkoztam ellenkezni. „Nincs »kérem«” – üvöltötte a pisztolyos –, „azonnal keljen fel!” Gyorsan magamra kaptam a félhomályban a végig gombos pongyolámat és beléptem a papucsomba. „Mit akarnak” – kérdeztem, de akkor már én is kiabáltam: „hisz maguk nem rendőrök! Segítség!” – ordítottam

most már torkomszakadtából. Erre aztán odaugrott hozzám a másik, ketten elkapták a kezem, hátracsavarták. Azt már nem is tudom, melyikük tömte be a számat. „Ha még egyet nyikkan, azonnal megfojtom, értette?” Érteni értettem, de a szám be volt tömve, így nem válaszolhattam. Ezután odakötöztek ehhez a fotelszékhez. Egyetlen jó lepedőmet kettéhasították, és azt használták a kötözéshez. Kegyetlenül elbántak velem.

– És a férje?

– Őt nem is láttam, csak a falra vetődő árnyékából gondoltam, hogy a harmadik az előszobában pisztolyt tarthat rá.

– Mit tettek ezután?

– Kérem, felügyelő úr, én magamban imádkozva azt kértem a jóistentől, hogy alattunk, az alagsorban lakó Túrán József, aki katonaőrmeester volt, hallja meg az itteni kiabálást és siessen a segítségünkre.

– És nem segített?

– Akkor nyomban nem, de később igen. Még lövöldözött is a menekülők után.

– Mi történt a lövöldözés előtt?

– Az összekötözött ujjamról lehúzták a karikagyűrűmet, kivették a fülemből a fülbevalót. Az egyik szekrényben volt

talán 270 forintunk egy dobozban, azt egyikük a zsebébe rakta, a férjem régi köves gyűrűjével meg az arany óraláncával együtt, amit csak a legvégsőkre tartogattunk. Aztán minden ruha- és ágyneműt kiszedtek a szekrényből, és kezdték belegyömöszölni egy zsákba meg egy hátizsákba. Az előszobaszekrény tetejéről levették az egyik régi bőröndünket, azt is teletöltték takaróval, mindennel, amit még találtak. Egyszóval, felügyelő úr, mindenünket elvittek. Ilyen borzalmat még nem éltem át... tehetetlenül, ideszögezve nézni, hogyan rabolnak ki bennünket.

– A tettesek közül felismerné valamelyiküket?

– Azt hiszem, igen.

– Kérem, asszonyom, ha nem fáradt el túlságosan, sorolja fel az ellopott tárgyakat, a ruhákat, mindazt, amit elvittek.

Németh detektív Gajdosné szavai nyomán pontos listát készített. Tudta, hogy a feljegyzett tárgyakról rövidesen tudomást szerez – élükön Biharival – Magos valamennyi kívülálló segédembere, aki az úgynevezett bűnöző alvilág területén széles körű kapcsolatokkal rendelkezik.

Magos eközben kiment a verandára, mert észrevette, hogy a nyomszakértők és a fényképész ott várakoznak rá. A nyomszakértők egyike meglepő felfedezést tett.

– Főnök, a kerti kapunál és távolabb, az utcán is, a földön és a kockaköveken vércseppeket fedeztünk fel. Ezenkívül ezt a három töltényhüvelyt találtuk, egy-két méter távolságra egymástól.

– A vércseppek nyilván azt jelentik, hogy a tettesek valamelyike megsérülhetett.

– Feltétlenül. Ezenkívül cipő-, azaz inkább jól kivehető csizmanyomokat rögzítettünk. Fényképész barátunk már

meg is örökítette.

– Több, mint amire számítottam. Most fogjatok hozzá a lakásban található nyomok biztonságba helyezéséhez – és máris kihívta magához Némethet. – Indulj el azonnal a kapitányságra! Intézkedj! Jöjjenek ki vérrögzítés céljából a laboránsok. A fegyverszakértőt is ide várom. Minden kórházat és orvost is mozgósítani kell! Ha netán valaki lövéstől eredő vagy egyéb, gyanús körülményekre utaló sérüléssel elsősegélyre jelentkezne, azonnal közöljék velünk. Az ellopott tárgyakra vonatkozóan azonnal adj le körözést. Kapjanak erről tájékoztatást kívülálló informátoraink is. – És már sietett is az alagsorba, ahol Túrán József volt őrmester lakott a feleségével.

– Hogy álltok? – kérdezte Kozmától.

– Nagyjából végeztünk. Erre a papírra felvázoltam, miként történhetett a behatolás és a tettesek menekülése. Gajdos lelövésekor Túrán József háromszor is – ezzel a pisztollyal – lőtt a menekülőket, jobban mondva a tettesek után. Túrán hallotta a szobája fölötti hangoskodást, de nem gondolta, hogy betörők vagy gyilkosok járnak az idős erdész lakásában. A nem szűnő zajra azonban már felfigyelt, felkelt az ágyából, és az ablak közelében várakozott. Amint látod, az ablak majdnem egy szinten van a ház körüli betonúttal. No, most mondja maga tovább Túrán úr – szólta Kozma a mellette álló volt őrmesterhez.

– Nem akarok én semmit letagadni, felügyelő úr.

– Ez fölösleges is, mivel mi úgyis utánajárunk minden gyanús körülménynek – erősítette meg Turánt elhatározásában Magos.

– Eleinte ugyan, ahogy most tetszett hallani, nem gondoltam rosszra, a fentről jövő zajokat hallva. De néhány

perc múlva, amikor már gyanúsnak találtam a szakadatlan kiabálást, kisétem a spejzba és elővettem a krumpliskosár feneke aljában tartott volt szolgálati pisztolyomat. Visszasiettem az ablakhoz, és a belső két szárnyát kitártam.

– Mit csinált ezután?

– Álltam az ablaknál és vártam a sötét szobában. Később, amikor ajtócsapódás zaját hallottam, akkor már majdnem biztosra vettem, hogy odafent idegenek tartózkodnak. Ekkor hangzott el erősebb hangon: „Ha megmozdul, azonnal lelövöm, mint egy kutyát, a feleségével együtt!” Olyan izgatott lettem, hogy csőre töltöttem az engedély nélkül tartott pisztolyomat.

– Amiért, tudja ugye, hogy büntetés jár?

– Tudom, tudom, felügyelő úr, de ez az igazság.

– Folytassa, kérem.

– A tisztán kivehető fenyegetés után a verandáról lefelé tartó, kemény lépéseket hallottam. Halkan, csendben kinyitottam a külső ablakszárnyát is. Ekkor egy sötét alakot láttam, utána egy másikat; csomag vagy valami zsákféleség volt a vállukon. „Siess – szolt vissza a második –, mindjárt világosodik.” Abban a pillanatban, amikor észrevettem a harmadikat is, Gajdos úr segélykiáltását – mármint azt, hogy: „Segítség, segítség, gyilkosok!” – hallottam a verandáról. Ezzel egy időben pisztolylövés és nagy jajgatás. A lövések után pedig nagyobb koppanást hallottam. Gajdos bizonyára megsérült és elvágódott a verandán, gondoltam. Erre már nem vártam tovább, hanem azonnal tüzeltem a nyitott ablak előtt állva; háromszor egymás után, a menekülő, sötét alakra. Azt, hogy eltaláltam-e valakit vagy sem, nem tudom.

– Azt hiszem, jól célzott, mert a szakértők vércseppeket fedeztek fel az úton a kiskapu irányában és azon túl is.

– Bár így lenne, örülnék neki, még akkor is, ha a tiltott fegyvertartásért, fegyverhasználatért megbüntetnek.

– Mit tett ezután?

– Felrohantam a verandára, ahol véres fejjel, mozdulatlanul, a kövön fekve találtam Gajdos urat. Megpróbáltam felültetni, de nem sikerült. Nyomban szaladtam telefonálni a mentőkért, akikkel majdnem egyszerre a rendőrök is megérkeztek. Az orvos, ahogy megnézte Gajdos úr véres fejét, azonnal úgy döntött, hogy a Szent István Kórházba szállíttatja. Hogy azóta mi van vele, életben marad-e, nem tudom. Nagy riadalmamban csak ezután siettem be a szobába és szabadítottam ki Gajdosnét.

– Mi már sajnos tudjuk, hogy Gajdos úr meghalt, de ezt még ne említse a feleségének. Ha mi eltávozunk, legyenek a segítségére, ne hagyják magára. Ennyi szörnyűséget nem bírhat el egyszerre. Majd holnap talán közöljük vele a férje halálhírét.

A közben befutó fegyverszakértő, amint a kezébe vette a nyomszakértők által talált töltényhüvelyeket, azonnal rávágta: – A mindenséget! Ezek egy amerikai 8 mm-es pisztolyból származnak. E megállapítás után Kozma átadta neki az őrmester pisztolyát is, az ablaka alatt talált három töltényhüvellyel együtt.

– Hát ezek? – kérdezte Magostól.

– Ebből a pisztolyból lőtték ki – magyarázta Magos – a menekülő tettesek után, akik közül, a talált vérnyomokból következtetve, valamelyikük megsérülhetett.

Míg a daktiloszkópusok az ujjnyomtöredékeket rögzítették a lakásban, megérkeztek a laboránsok is. Magos csak bólintott feléjük, és folytatta a beszélgetést Turánnal.

– Mondja kérem, milyen alakulatnál, hol szolgált a háború idején?

– A Károly laktanyából osztottak be egy frontra induló zászlóaljba. De én az indulás előtti éjszaka megszöktem, hazajöttem, és azt mondtam az asszonynak, ha netán keresnének, mondja, hogy mióta bevonultam, nem látott. Keresett is két fekete ruhás nyilas. Ezek a gazok a feleségemet még meg is pofozták, én pedig még azon az éjszakán Rákospalotára mentem ki, és az ott lakó egyik rokonomnál húzódtam meg. A szovjet csapatok érkezése után néhány nappal tértem csak haza.

Németh nyomozó eléggé izgatottan tért vissza a helyszínre.

– Főnök, ahogy benyitottam a hivatali szobánkba, Marika azt mondta, hogy azonnal menjek be a detektívfőnök-helyetteshez.

– Engem keresett? – kérdeztem.

– Dehogyan – szólt idegesen Marika; csak annyit mondott, hogy ha bárki visszajön a Nagy Lajos király úti helyszínről, azonnal menjen be hozzá. Így hát én mentem be.

– Mit mondott?

– Azt, hogy lőtt sebtől sérültet szállítottak be a Szent István Kórházba, válságos állapotban, hajnali fél öt körül, közel a Keleti pályaudvarhoz, a Rottenbiller utca sarkáról. A sérült jobb lapockájából az orvosok egy 7.65-ös pisztolyból származó ólomlövedéket operáltak ki.

– Honnan tudod, hogy milyen a lövedék? Némethnek felcsillant a szeme. Ezt a kérdést várta. – Kiszaladtam a kórházba! A földön fekvő sérültre a járókelők figyeltek fel, mert jobb karjából vér folyt. Az odaérkező rendőr intézkedésére került a Szent Istvánba.

– Ezek szerint mindkét sérült azonos kórházba került. Igaz, Gajdos Imre már meghalt. És mondd – szólt most már ő is kissé idegesen –, ki az a sérült?

– A nála talált iratok szerint Varga Mihály a neve, a Dob utcában lakik, albérletben. Egy másik igazolványa azt tanúsítja, hogy a Thököly úti villamosremízben dolgozik. Ezt már ellenőriztem is.

– Gyerünk gyorsan a kórházba – hadarta Magos.

– Nem kell sietni, főnök, van időnk. A műtéten túlesett Varga az orvos szerint igen súlyos sérülést szenvedett. A lövedék a lapockacsontjában megállt, a csont megrepedt. Most úgysem lehetne beszélni vele, legkorábban holnap, ha az állapota lehetővé teszi.

– Odaszállították Gajdos Imrét is!

– Tudom, felőle is érdeklődtem. Bár pulzust alig észleltek nála, gyorsan megoperálták és eltávolították a fejéből a lövedéket. A lövedéket elhoztam, itt van ebben a zacskóban. Ebbe a másikba tettem a Varga Mihályból kiszedett lövedéket.

Magos elismerően tekintett Némethre, majd megfordult és intett a fegyverszakértőnek. -Nézd: ezt a lövedéket röviddel ezelőtt Gajdosból, ezt a másikat pedig egy most hajnalban meglőtt, Varga Mihály nevű férfiből távolították el az orvosok.

A fegyverszakértő rövid vizsgáladás után kijelentette:

– *A Gajdosból kioperált ólomlövedéket olyan pisztolyból lőtték ki, amelyhez az a három hüvely tartozik, amit a nyomszakértők a veranda és a kapu közötti területen találtak meg. Ezek után jobban szétnézek a veranda táján, hátha megtalálom a másik két kilőtt lövedéket is.*

– Tehát most már van két, különböző pisztolyból származó lövedékünk és egy pisztolyunk. Ezek részletes és aprólékos vizsgálatot igényelnek – hümmögte Magos, majd hangosabban hozzáfűzte: – Csak nyugodtan kutass, keress, ez a feladatod.

A laboránsok a ház verandájától elindulva mind több vércseppet fedeztek fel. Sőt, a kijárati kis kaputól távolabb, a köveken és az út különböző szakaszain még nagyobb mennyiségben találtak vért, ami arra utalt, hogy a sérült tettes abba az irányba menekült.

Magos arra kérte a laboránsokat, hogy munkájuk végeztével, okvetlenül menjenek ki a Szent István Kórházba. A lapockalövést szenvedett Vargától vegyenek vérmintát, és ha mód van rá, vizsgálják át a ruházatát, főleg a jobb kabátujját.

– Mire gondolsz, főnök? – kérdezték munkatársai.

– Csak összegezni próbálok. Hajnali három óra körül három bandita járt Gajdos félemeleti lakásában. Miután a lakást kifosztották, Gajdos a verandán lelőtték. A banditák közül az egyiket Túrán fegyverrel megsebesítette. Ezt alátámasztják a folyamatos vércseppek a kaputól távolabb, az utcán is. Namármost! Nem sokkal később, 4-5 óra között a járókelők felfigyelnek az utcán egy véres karú, eszméletlenül fekvő személyre – már a nevét is tudjuk –, Varga Mihályra, akit beszállítanak abba a Szent István Kórházba, ahol addigra már holtan fekszik a műtéten átesett Gajdos. Szerintetek nem lehetséges, hogy a lapockalövést szenvedett Varga Mihály lehet a menekülő tettesek egyike?

Rövid hallgatás követte Magos szavait. Aztán a detektívek, eltűnődve Magos gondolatain, egyöntetűen helyeselték főnökük feltételezését. Még a fegyverszakértő is osztozott a

véleményükben. – Az lenne csak igazán frappáns – mondta –, ha sikerülne a használt fegyvert megtalálni. Mert az aztán mindent eldöntené.

– Laci! Átvizsgáltad Varga ruháit a kórházban?

– Nem, semmihez sem nyúltam. A holmiját egy vízhatlan zsákba rakták. Az orvosok is csak azért nézték át a zsebeit, hogy megállapítsák a kilétét. Egyébre nem is nyúltak.

– Akkor te tartás a laboránsokkal a kórházba, veletek mennek az ujjnyomszakértők is.

– Nem gondolod – szólalt meg Kozma –, alapul véve a feltételezésedet, hogy a megsérült tettes, aki az őrmester szerint egy bőröndöt cipelt, azt valahol útközben, a fegyverével együtt eldobhatta, mielőtt a Baross tér közelében összeesett?

– De mennyire – bólintott Magos. – Sőt, az is lehetséges, hogy két társa, látva sérülését, a bőröndöt és a pisztolyt elvette tőle, hogy azzal meneküljenek tovább, őt meg magára hagyták. Azzal nem számolhattak, hogy a sérülés súlyossága ezt már nem teszi lehetővé. Most mindenképp kérek nyolc rendőrt, aki veletek elindul, hogy a tettes menekülési útját rekonstruálhassuk. Ki tudja, csodák mindig voltak és lesznek! Minden kertes ház környékén alaposan szét kell nézni.

Mérai, Kozma, Bordás és a kiszálló nyolc rendőr mindenre kiterjedő figyelemmel, igen lassú tempóban megvizsgálta a laboránsok által felfedezett vércseppek vonalán a kis utca házainak kertjeit, a körülötte lévő gödröket sem kihagyva.

– Te maradj itt – szólt Magos Szókéhez –, beszaladok referálni, és sietek vissza.

– Én is veled tartok – lépett mellé a fegyverszakértő –, ha

szükséges, természetesen újra kijövök.

A detektívfőnök-helyettes és a főcsoportvezető nagy érdeklődéssel hallgatta Magos beszámolóját.

– Szerinted – szólalt meg Nemes detektívfőnök-helyettes – a megölt Gajdos Imre és a Rottenbiller utcából a kórházba szállított, megoperált Varga között lehetséges valamilyen összefüggés?

– Annyira lehetségesnek tartom, hogy máris ebben az irányban folyik a nyomozás és az adatgyűjtés. Persze, az egész megdől, ha kiderül, hogy ez a Varga Mihály hajnalig a lakásán tartózkodott, és hogy valóban a munkahelyére, a Thököly úti remízbe tartott. Ennek tisztázása tehát elsőrendű feladatunk.

– Ha sejtelveid igazolódnának, és gyanús körülmények merülnének fel Vargát illetően – mondta a detektívfőnök-helyettes –, jó lenne a halálhírét terjeszteni, és ennek megfelelően tájékoztatni a sajtót. A dolognak ezt a részét személyesen intézném. Ezenkívül nem ártana, a biztonság kedvéért elszállíttatni a Szent István Kórházból.

– Ha eldől a sajtóközlemény szükségessége, a sötétség beálltával elszállíttatom Vargát egy másik kórházba.

Magos mégsem várta ki az estét, hanem a beszámolója után máris átszállította Vargát a Szent László kórházba. Miután ez megtörtént, Németh tüzetesen átvizsgálta Varga Mihály ruháit, és igen értékes leletekre bukkant. Ezeket magához véve sietett vissza a helyszínre, ahová egyszerre érkezett az újból megjelenő fegyverszakértővel.

Már sötét volt, mire Mérai, Kozma, Bordás és a nyolc rendőr beállított egy bőrönddel. De ennél is fontosabb volt, hogy az egyik rendőr az utca kerítésétől öt-hat méternyire, egy fa tövében megtalálta a *8 mm-es pisztolyt*. Amikor Magos

meglátta, egy pillanatra elállt a szava, aztán kitört: – Ez az, gyerekek! Azt hiszem, ezzel egyenesbe kerültünk!

Fokozódott az örömük, amikor Kozma kinyitotta a bőröndöt, és a benne lévő holmit Gajdosné felismerte.

– Tessék mondani, felügyelő úr, mi van a férjemmel?

Magos érezte, hogy az igazságot már nem lehet tovább halogatni. – Nagyon szomorú hírt kell mondanom...

– Nem, nem, ne mondja ki, nem akarom hallani, úgyis tudom, éreztem én... – Gajdosné kétségbeesett sikolyát, úgy érezték, egy életen át hallani fogják. A körülötte álló detektívek csak nagy nehezen tudták valamelyest lecsillapítani.

A megtalált 8 mm-es pisztolyt a még benne lévő, két tölténnyel a fegyverszakértő hosszasan forgatta a kezében. – A fene beléjük! Ezek a gengszterek *amerikai pisztollyal* rendelkeztek, ilyenrel eddig nem is találkoztam!

Amikor az előszobában a fegyverszakértő kivételével valamennyien összegyűltek, Németh megszólalt: – Főnök, azt hiszem minden egyezik.

– Mi az, ami egyezik?

– Elmondom: Varga Mihály ruhájának átvizsgálásakor a nadrágja hátsó zsebében találtam 270 forintot, egy karikagyűrűt, óraláncot, fülbevalót és egy fekete köves, vastag gyűrűt. Mindezekről Gajdosné már az ügy legelején említést tett.

Gajdosné a Németh által bemutatott ékszerdarabokat felismerte, de alig reagált. Az urát nem tudták neki visszahozni.

– No, ezek után bátran kijelenthetem – mondta társainak az előszobában Magos –, az eddigi megállapítások nem

hagynak kétséget: a kórházban fekvő Varga Mihály a tettesek egyike! Mégpedig szerintem az, aki több lövés leadásával Gajdos Imrét leterítette.

– Az lenne szép, ha ugyanilyen gyorsan megtudnánk, kik lehettek a társai? – szaladt ki önkéntelenül Szókéből.

– Erre – jegyezte meg Magos – Varga Mihály fog válaszolni. Ki kell várnunk, amíg beszélhetünk vele. Tudd meg, Laci, mikor kerülhet sor erre, az izgalmasnak ígérkező társalgásra.

Csattanóként hatott a belépő fegyverszakértő felfedezése. – A veranda egyik fagerendájában megtaláltam a második lövésből származó ólomlövedéket. A harmadik bizonyára elszáguлдott valamerre – jelentette ki.

– Arra kérlek, hogy a hozzád juttatott két pisztolyt és a töltényeket a lehető leggyorsabban vizsgálj meg, és értesíts haladéktalanul az eredményről... Ezek után, úgy vélem, mindannyian hazaindulhatunk.

Másnap reggel az újságok az első oldalon közölték a gyilkosság hírért, kiemelve, „hogy a menekülő Varga Mihály tettest útközben lelőtték, és az meghalt”.

Délelőtt adatgyűjtéssel foglalkoztak, délután pedig már jelentette a kórházban tartózkodó Bordás detektív, hogy nincs akadálya a Varga Mihállyal folytatandó beszélgetésnek.

Magos, mielőtt Szóke és Németh nyomozóval a kórházba indult volna, utasította Kozmát, hogy távollétében értékelje a beérkezett jelentéseket, adatokat, és az újabb adatokról tájékoztassa Biharit is.

Kórházba indulási szándékát egy időre hátráltatta a főcsoportvezető titkárának megjelenése, aki egy 40 év körüli, megviselt nőt kísért a szobájába.

Az asszony, Lovász Tamásné, elmondta, hogy férje több hónappal ezelőtt a rokonaihoz indult, élelmiszercsomaggal, Kaposvárról Óbudára. Azóta sem oda, sem vissza, Kaposvárra nem érkezett meg. Írt levelet Óbudára, a sógornőjének, aki azt válaszolta, hogy a testvére nem járt náluk. Szörnyen megijedt. Nem tudja elképzelni, mi történhetett a férjével.

– Mondja, kedves asszonyom, miért nem jelentették ezt azonnal a rendőrségen? – dohogott Magos.

– Vártunk.

– Mire?

– Arra, hogy visszatér.

– No de ennyi ideig?! Hiszen a férje közel egy fél éve indult el hazulról.

– Így van, felügyelő úr. Csak tanakodtunk, szorongtunk, de nem tettünk semmit. Talán, mert féltünk a valóságtól. De végül is nem bírtam tovább, néhány nappal ezelőtt bementem a rendőrségre. A kaposváriak részletes személyleírást kértek a férjemről. Amikor elmondtam, hogy a férjem bal lábfejről két ujj hiányzik, és hogy 1944 őszén eltörött a jobb lábszárcsontja, a rendőrtiszt hamarosan közölte velem, hogy a férjemet Budapesten, a Duna-parton megölték, és hogy a nyomozást ez ügyben önök végzik.

– Így van, asszonyom. Mi nyomoztunk az ügyben, de mivel az újságokban és a rádióban közreadott felhívásainkra ennyi idő elteltével sem jelentkezett senki, a férjét az illetékes hatóságok itt, Budapesten eltemették.

Magos, hogy az asszony kétségbeesését némiképp csillapítsa, lényegtelen dolgokról beszélgetett vele, majd rábízta Kozmára, hogy kérdezze ki a férje ruházatáról, értékeiről.

A Kaposvárról érkezett Lovász Tamásné elmondása alapján – a megölt férj ruháiról és értéktárgyairól felvett jegyzőkönyv értelmében –, Kozma nyomban tájékoztatta külső munkatársaikat, információszerzőiket.

Magos eközben két detektív társával megérkezett a László Kórházba.

– Mi újság? – kérdezte a kórház folyosóján türelmetlenül várakozó Bordástól.

– Váltottam néhány szót Varga Mihállyal, amennyiben valóban Varga a neve...

– Miért? Úgy hiszed, nem az?

– Az a benyomásom, hogy nem budapesti. Összevissza beszél, de nem a sérülés következtében.

Magos az orvost kereste fel, váltott vele néhány szót Varga állapotáról, természetesen Németh és Szőke „asszisztálása” mellett.

Az orvos megnyugtatta. Aztán nem állta meg, hogy meg ne kérdezze: – Felügyelő úr, miért hozták át ezt az embert hozzánk ilyen titokzatos módon?

– Tudja, doktor úr, olyan esetekben, amikor egy személy súlyos bűncselekmény elkövetésével, esetleg gyilkossággal gyanúsítható, hasznosnak ígérkezik a nyilvánosságtól elkülöníteni. Természetesen ezek az óvintézkedések a nyomozás, a további bizonyítékok beszerzése érdekében történnek.

– Értem, felügyelő úr. Tehát ez az ember gyilkossággal gyanúsítható?

– Most már biztosra vehető. Sőt, az a gyanúm, hogy nem is eggyel.

– Köszönöm, hogy ezt közölte. Körültekintőbbek leszünk.

Az esetleges szökésére célzok, bár egyelőre ettől nem kell tartani, mert még hosszadalmas kezelésre van szüksége.

– Szeretném, doktor úr, ha a személyzet ezt az embert csakúgy, mint a többieket, egyszerű betegként kezelné. Talán az lenne a legtökéletesebb elővigyázatosság, ha itt-tartózkodása idejére valamilyen más nevet kaphatna.

– Ennek semmi akadálya. Tessék, mondjon egyet, és azonnal átírjuk a beteglapját.

– Legyen... mondjuk... Váró József.

– Helyes. Máris intézkedem.

– Azt is szeretném, ha a felgyógyulásáig egy-egy detektív a közelben tartózkodhatna.

– Akár kettő is. Ennek sincs semmi akadálya.

– Akkor most beszélhetünk vele?

– Igen. Jöjjenek, én is bemegyek önökkel. Szerencsére, az érkezési körülményeire való tekintettel, eleve külön szobába helyeztettem el.

– Hogy érzi magát? – kérdezte az orvos a betegtől, akinek a jobb válla és karja be volt gipszelve.

– Köszönöm, doktor úr.

– Az urak a rendőrségtől jöttek, arra kívánnak felvilágosítást kapni, hogy miképpen és hol sérült meg, illetve ki lőtt magára?

Magos megnevezte magát és bemutatta két kollégáját is. – Azt hiszem, az itt álló negyedik társunkat – mutatott Bordásra – már isméri.

– Igen, vele már beszélgettem.

– Valamennyien sajnáljuk, hogy ilyen súlyos sérüléssel került ide. Szomorú, hogy még mindig sok olyan elvetemült

ember futkározik a városban, aki sűrűn támad meg védtelen embereket.

- Velem is ez történt, felügyelő úr, le akartak vetkőztetni.
- Kik és hogyan? Erről beszéljen.
- Munkába igyekeztem...

Magos a gyakorlattól eltérően új, sajátos beszélgetési formát igyekezett kialakítani a kihallgatások elején. Nem kiabált fölöslegesen, nem gorombáskodott. Megtanult uralkodni az indulatain. Megfélemlítésmentes magatartással próbálta megnyerni, a maga utcájába terelni a legsúlyosabb bűnök elkövetésével gyanúsítottakat is.

Hadd hazudjon, hiszen törvényadta joga, hogy védekezzen, mindenféle mesét kitaláljon a mentségére. Ki az, aki ne folyamodna elterelő manőverekhez, amikor esetleg az élete forog kockán? Sűrűn hangoztatta: – Nekünk, zsaruknak kell bizonyítani és végső soron ráolvasni a bűn elkövetését a vádlottra, és azt, hogy mikor, mit hazudott. A bizonyítékok láncolatának olyan hatásosnak és meggyőzőnek kell lennie, hogy a legelvetemültebb gonosztevőt is bűnössége bevallására készítse. Tulajdonképpen ezen nyugszik a nyomozás.

A felfogását, módszereit igyekezett átadni a kollégáinak is, akik fokozatosan sajátították el ezt a stílust.

– Azt mondta, tehát – ismételte Magos Varga szavait –, hogy munkába igyekezett.

- Igen.
- Mi is a neve?
- Varga Mihály.

– Ugyan kérem – mosolygott barátságosan Magos –, a maga neve Váró József, és 42 éves.

- Az igaz, hogy 42 éves vagyok, de a nevem: Varga Mihály.
- Maga olyannyira megsérült, hogy a nevét is elfelejtette. Megesik ez gyakorta. No, de ez most nem is fontos. A munkába honnan és hová igyekezett?
- Dob utcai albérleti lakásomról indultam el a munkahelyemre, a Thököly úti villamosremízbe.
- Hány órakor hagyta el a lakását?
- Jóval 4 óra után.
- Miért ilyen korán, amikor a remízbe 7 órára kell bemennie?
- Nem is tudom. Talán korábban ébredtem, felöltöztem és elindultam.
- Úgy tudom, Budapesten 5-6 óra körül szokták a házfelügyelők kinyitni a kaput. Bizonyára ott is van házmester, ahol maga lakik, és a háznak kapuja is van. Igaz?
- Persze.
- Hogyan jött ki a kapun? – A házmester engedte ki?
- Nem, felügyelő úr. – Mintha kisebb zavar tünetei mutatkoznának a beteg viselkedésében.
- Hanem?
- A ház egyik része eléggé romos, így hátul, a pinceablakon is ki lehet bújni.
- De hát egy munkába igyekvő ember miért bújik ki suttyomban, a pinceablakon? Talán a kapupénzt sajnálta?
- Ami azt illeti, valóban a kapupénzt akartam megtakarítani.
- No látja, mindjárt sejtettem. Nem szégyen ezt beismerni, nem maga az egyedüli, aki így cselekszik. Hogyan támadták meg?

– Pár lépésre voltam a Baross tértől, amikor két férfi nekem szegezte a pisztolyát. „Le a kabáttal!” – kiáltott rám egyikük. Megijedtem, mi lesz velem, ha az egyetlen kabátomat is elveszik. De ekkor már az egyik gombolta is ki a kabátomat. Segítségre számítva körülnéztem, de néptelen volt az utca. Ezért hirtelen megfordultam és futni kezdtem. Rögtön egy nagy durranást hallottam. Utána óriási fájdalmat éreztem, valószínűleg összeestem, és itt tértem magamhoz.

– Elvittek valamit magától a támadók? – kérdezte Magos.

– Nem tudom, felügyelő úr.

– Pénze, egyéb értéke volt?

– Pénzem volt, hogy mennyi, nem tudom pontosan.

– Mégis, körülbelül mennyi lehetett?

– Talán két-háromszáz forint.

– Ilyen jól keresett?

– Dehogyan, de tetszik tudni, spórolós természetű vagyok.

– Hát persze – bólogatott Magos. – Mi a tanult szakmája? Mióta dolgozik a Thököly úti villamosremízben?

– Üzemi lakatos vagyok. A felszabadulás után kerültem a jelenlegi munkahelyemre.

– A háború alatt vagy előtt hol dolgozott?

– Tatabányán, mint üzemi lakatos. 1944 őszén, tartalékosként bevonultam katonának, és a tüzérségi laktanyában teljesítettem szolgálatot.

– Meddig?

– 1945. január elején leléptem, és a felszabadulásig bujkáltam. Aztán kerültem ide a remízbe.

– A családjá?

– Nőtlen vagyok. Az apám bányarokkant, az édesanyám tíz évvel ezelőtt halt meg. Van egy húgom, a férje bányász.

– A húga keresztneve?

– Mária.

– Mondja, még most is azt állítja, hogy magát Varga Mihálynak hívják?

– Természetesen.

– A beszélgetést most befejezem. Gyors felépülést kívánok, mert bizonyára nagy szükség van a munkájára a remízben.

A kórház folyosóján Magos közölte Bordással, hogy rövidesen leváltatja Méraival. – Te pedig, Laci, nézz szét Varga lakásán, meg a remízben. A lényeg: győződj meg, mi igaz abból, amit elmondott, mert én minden szavában kételkedem. Persze, kivárjuk a szakértők véleményét is. Pista! Reggel ugorj le Tatabányára! Az ottaniak segítségével tisztázd a hallottakat. A begyűjtött anyag alapján folytatjuk Vargával a beszélgetést.

A hivatalában, az íróasztalán több jelentést talált. Előbb a laboránsok vizsgálatának eredményét olvasta el. Eszerint: Gajdos Imre verandájától a kijáratig és azon túl talált vércseppek azonosak Varga Mihály vérével.

A nyomszakértők megállapításából kiderült, hogy Varga ujjnyomai a meggyilkolt Gajdos Imre lakásában több bútoron is azonosíthatók. Sőt a csizmanyomok is, amit gipsszel rögzítettek, tőle erednek. A jelentésük végén megjegyezték, hogy a lakásban felvett, több személytől hátrahagyott ujjnyomok egyike sem szerepel a nyilvántartásban.

A fegyverszakértő írásban rögzített véleménye meglepte. Ebben azt olvasta, hogy a 8 mm-es amerikai pisztollyal, amellyel Gajdos Imrét megölték, lőtték agyon a János-

hegyen talált, ismeretlen halottat is! Továbbá – és ezt a részt Magos háromszor is újraolvasta –, ez év februárjában ebből a 8 mm-es amerikai pisztolyból kilőtt golyóval terítették le Szikár Béla vasúti tervezőt, Tétényi úti házában! Végezetül: a Gajdos-féle ház alagsori lakásából kilőtt három lövés egyikének ólomlövedéke Varga Mihály jobb vállcsontjában akadt meg.

A reggeli referálás a főcsoportvezető és Nemes detektívfőnök-helyettes jelenlétében kissé elhúzódott. A főnökhelyettes az elkövetett bűncselekmények brutális fellépésű tetteseinek megfélemezését sürgette.

– Ez a magatartás – mondta – jellemző az újabban napvilágra került bűncselekményekre is. Gondolod – fordult Magoshoz –, hogy több felderítetlen bűncselekmény is terhelheti Varga Mihályt és tette társait?

– Erről csak akkor lehet pontos képet alkotni, ha Varga meggyógyul, és ha kézre kerítjük a társait is. Az már kiderült a fegyverszakértő megállapításaiból, hogy ugyanazzal a 8 mm-es pisztollyal, amellyel Gajdos Imrét lelőtték, ez év februárjában agyonlőtték Szikár Béla vasúti tervezőt, Tétényi úti lakásán, és a Jánoshegyen talált férfit is.

– Fantasztikus! – kapta fel a fejét a főnökhelyettes. Tudok erről, a Szikár-féle bűncselekményről, sok értékes tárgyat raboltak el tőle. Arra is emlékszem, hogy a helyszínen a nyomszakértők használható ujjnyomokat találtak, de a nyilvántartásban ezek nem szerepeltek. Üdvös lenne, ha külső kapcsolataid révén ismertebbé válna az ellopotott értékek listája, bár annak idején Szabó detektív-csoportvezető ebben az ügyben körözést rendelt el.

– Mindenképp felújítom a Szikár-ügyben eltűnt tárgyakra vonatkozó körözést, és egyidejűleg eljuttatom ezek listáját a

mi embereinkhez is.

– Nem lesz könnyű dolgok – mondta a főnökhelyettes.

– Az adu a kezünkben van. A térképről a többi tettes sem tud lelépni. Ha szükséges, a fegyverhasználatot sem mellőzve, mindenképp elfogjuk őket.

Magos megszerezte Szabó csoportvezetőtől a Szikár-féle helyszínen készített listát az ellopott holmikról. Kozma pedig azonnal hozzáfogott a lista sokszorosíttatásához, és ezekből egy-egy példányt még aznap eljuttatott informátoraikhoz.

A délelőtti folyamán Magost az ujjnyom-szakértő sürgősen kereste telefonon.

– Ugye megkaptad a Gajdos-féle helyszínen talált ujjnyomokról a jelentésünket?

– Igen.

– Ezt akarom kiegészíteni. Varga Mihály ujjnyomait rögzítés után összehasonlítottuk a lakáson találtakkal. Immár százszázalékos, hogy Varga nyitotta ki Gajdosék hálósobájában a fehéreneműs szekrényt, ahol a pénzt és az ékszert is tartották, mert a szekrényajtó belső és külső részén az ő ujjnyomai szerepelnek. És most figyelj: a többi ujjnyom egyike megegyezik a Szikár Béla lakásán találtakkal!

– Micsoda?! Ez arra utal, hogy a Szikárgyilkosságot is az a banda követte el, amelyikhez Varga tartozik.

– Ez az! Ezért hívtalak. Hogy álltok Vargával?

– A kezdet kezdetén. Még igyekszik elhíttetni a hazugságait, mi meg hagyjuk megerősödni, hogy aztán sorjában elébe tálaljuk a bizonyítékainkat.

Varga után puhatolózó körútjáról Németh a késő délutáni órákban tért vissza, két csomagot cipelve magával.

– Főnök, ez a Varga belülről is össze van gipszelve nagy adag hazugságból.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy még a neve sem igazi.

– Pista ezt nyilván bizonyossá teszi, ha megjön Tatabányáról.

– Hidd el – nyelt egyet Németh –, hogy én is jól felhasználtam az időt, és sikerült jó néhány hazugságára megtalálnom a cáfolatot. Mindössze néhány hónapja dolgozik a remízben. A munkájával kapcsolatban a vélemények rosszallóak. Pontatlan, többször nem is jelentkezik munkára, ilyenkor mentségeként felesége betegségére hivatkozik. Gyakran kínált eladásra különböző ruhaféléket. Többen vettek is tőle. Az eladásokat azzal indokolta, hogy orvosságot kell vennie a feleségének. Holott nincs is felesége, legalábbis itt, Budapesten. Nos – kezdte bontogatni az egyik csomagot –, ezek után beszereztem ezt az igen jó állapotban lévő kabátot és bakancsot. Mindkettőt a Duna-parti gyilkosság megtörténte után néhány nappal adta el Varga egy remízben dolgozónak. Tudtommal Lovász Tamásné ilyesfajta ruhadarabokat emlegetett, amikor Kozmának a megölt férje öltözetéről beszélt.

– Ha ez a holmi a Duna-parton megölt Lovász Tamásé, akkor kétségtelen, hogy a gyilkosságban Varga is részt vett vagy talán egyedül ő volt a tettes.

– Erre tippelék én is. Ezek után elmentem Dob utcai lakására. Valóban, néhány hónapja lakik itt, albérletben. A főbérlő szerint be is van oda jelentve. Én azonban megállapítottam, hogy nincs. A nyomtatványt ugyan kitöltötték, de a hatóságnak nem mutatták be. A lakás két kis szobából áll. A ház tényleg megrongálódott, ennek ellenére

azt a bizonyos pinceablakot, amiről Varga beszélt, nem találtam meg. Pinceablak ugyan van, csak hogy azon egy ember nem tud kibújni.

– Tehát ez is hazugság.

– Mint minden. A feleségéről a főbérletője nem tud. Elmondta viszont, hogy az albérletője többször fizetett lakbér fejében élelmiszerrel. A kérdésekre megemlítette, hogy néha nem aludt odahaza, ilyenkor azt állította, hogy éjszakára is berendelték dolgozni.

– Gyanítom, hogy ezeket az éjszakai kimaradásait nem a munkahelyén hasznosította.

– Eltaláltad. Még egyszer elmentem a remíz-be. A munkavezető szerint Varga egyetlen éjszaka sem túlórázott.

– Mit mondtál róla a munkahelyén és a lakásadójánál?

– Ezt a szegény Vargát, mondtam bánatosan, banditák támadták meg, belelőttek, és rövidesen meghalt. Sikerült is mindenütt kiváltanom az őszinte sajnálkozást, részvétet. Annak ellenére, hogy az újságban ugyanilyen nevű Vargáról mint tettesről, illetve annak haláláról esett szó, a remízben erre a névazonosságra, szerencsére, senki sem figyelt fel.

– A lakásán vagy a munkahelyén eddig nem keresték?

– Nem, főnök, a mai napig senki.

– Azt hiszem, a barátai, cinkosai majd megpróbálkoznak közelebbi információt szerezni róla, még akkor is, ha netán az újságokból vagy a rádióból értesültek a haláláról.

– Ha így gondolod, nem marad más hátra, minthogy mindkét helyen, tapintatos körültekintéssel két-két beleváló nyomozót helyezünk el, természetesen felfegyverezve, mert számolni kell a váratlan eseményekkel is. A remízben könnyebb lesz a két detektív helyzete, mert a munkások közé,

dolgozókként, észrevétlenül beépülhetnek. A Dob utcai lakásban már valamivel körülményesebb lesz.

– Ezt is megoldjuk. A figyelmet addig folytatjuk, amíg a bandájára vonatkozóan nem jutunk közelebbi adathoz. Remélhetőleg csak befut majd valami. No és mi van a másik csomagban?

– Ja? Erről majd megfeledeztem – fogott hozzá a második pakk kiürítéséhez Németh. – Nézd! Ez a két puplining, selyempizsama és négy alsónadrág kétségtelenül valamelyik balhéből származik. Ilyen finom fehérneműre Vargának nem lehetett igénye, meg ahogy elnézem, ezeknek a mérete sem illik rá. Aztán itt van két alig használt rumburgi lepedő... Külön papírba bugyoláltam, a többitől elválasztva ezt a két, remek anyagú nadrágot. Látszik, hogy nem konfekció, méretre csináltatott pantalló. Nem véletlenül csomagoltam külön papírba, mert szerintem ez az egyik, látod?, vérszenyezett. Nyomban le is viszem a laborba. Magos azonnal felkereste a detektív főnök-helyettest, hogy elmondhassa: feltevése szerint immár nemcsak egy, hanem jelentős számú, súlyos bűncselekmény tetteseiről van szó.

– Te ismered a helyzetet, a körülményeket, dönts te el a következő lépéseket. Én, a magam részéről, hozzájárulok minden olyan művelethez, amit szükségesnek tartasz. Nyilvánvaló, a detektív főnök úrnak is ez lesz a véleménye. Csakhogy a figyelők általad javasolt felállításánál a fegyverhasználatot nem lehet egyszerű kézlegyintéssel elintézni. Igaz, a fegyverhez jogotok van, csak éppen tudni kell, mikor és hol lehet használni!

– Megtanultuk valamennyien, hogy mikor lehet és mikor *muszáj* használni.

– Ha ezt ugyanúgy tudják az embereid is, akkor nincs

kétségem – jelentette ki a detektívfőnök-helyettes.

A hozzájárulást elnyerve, Magos kijelölt két-két megbízható kollégát, akik másnap reggel, az utasításnak megfelelően elindultak figyelőhelyeikre.

Jóval elmúlt már este 9 óra, és Szőke még mindig nem érkezett vissza Tatabányáról. Amíg vártak rá, megvitattak egy-egy ötletet, javaslatot a fővárosban és környékén elkövetett, súlyos bűncselekmények tetteseinek kézrekerítésére. Bár ez nem volt üres szócséplés, Kozma nem tudott odafigyelni. Türelmetlenségében a telefonkészülékhez ugrott.

– Feltárcsázom, főnök, Tatabányát. Legalább megtudjuk, hogy ott van-e még Szőke, vagy hogy hazajön-e még ma.

Tatabányán Szőke meghagyta, mondják meg a főnökének, ha keresné: az egyik közeli községbe ment, és csak másnap tér vissza.

– Nahát – tűnődött el a válaszon Magos. –Ki van most a kórházban?

– Bordás – felelte Kozma. – Mérait körülbelül egy órával ezelőtt váltotta le.

A Németh által átadott nadrágról a laboránsok megállapították, hogy emberi vértől szennyezett.

Felvetődött a kérdés: vajon az áldozat vére volt-e a nadrágon vagy esetleg a megsérült tettesé? De melyik áldozaté és melyik tettesé? – rágódtak tanácstalanul.

Magos kérésére a daktiloszkópus másolatot készített a Gajdos lakásán talált, minden ismeretlen tettes ujjnyomáról. A másolatokat megküldték a szomszédos országok bűnügyi szerveinek Csehszlovákiába, Romániába, Jugoszláviába, sőt Ausztriába is.

Kétnapos távollét után, sötétedéskor, 6 óra körül megérkezett Szőke Tatabányáról. Bár még azt sem tudták, mit hoz a tarsolyában, harsány örömmel fogadták.

Magos is mosolyogva, mint aki biztosra vesz valami kedvező felfedezést, szólta oda Kozmának: – Van még egy kevés kávénk?

– Van, még ma úgysem ittunk.

– Akkor főzd meg a mai porciót. Körülülték az asztalt. Rágyújtottak. Magos csak az első, mély szippantás után kérdezte meg: – Pista, volt értelme két teljes napot távol töltened?

– De mennyire, főnök! Nem számítottam arra, hogy egy embertelen, fasiszta gyilkossággal kapcsolatos, tragikus esetet fedezek fel.

– Így már érthető, hogy elmaradtál. Nem vagy túl fáradt? – kérdezte álszentül leplezve kíváncsiságát.

– Én? Soha! Azzal kezdeném...

Kozma aggodalmas dörmögése akasztotta meg Szőke beszámolóját. – Azt hiszem, Marika agyoncsap, mert kivételesen a holnapi adagot is megfőztem.

– Sebaj, ki tudja, lesz-e időnk holnap kávézgatni. No, Pista, ahogy mondani szoktuk, onnan kezd, hogy: „Jó napot kívánok...”

– Van fogalmatok arról, hogy ki ez a Varga Mihály? – nézett körül hatásos bevezetőként Szőke.

– Majd te elmondod – szólta tettetett hűvösséggel Németh, hogy megfékezze a Szőke fejébe szálló dicsőséget, s hogy az azonnal rátérjen a lényegre.

– Már a legelején megtudtam, hogy Varga Mihályt megölték. További érdeklődésemre kiderült, hogy ez a Varga

– mármint az eredeti – Tatabánya külső területén lakott, és a nyilas uralom végnapjai idején mint baloldali érzelmű munkást, egy éjszaka brutális ütlegek, rugdosások kíséretében a gyilkosok elhurcolták. Hogy hová vitték, mi lett vele, arról senki semmit sem tud, azóta nem látták. A szemtanúk szerint félholtan vagy talán már holtan feldobták egy teherautóra. A szemtanúk egyöntetűen azt állítják, hogy a 8-10 főből álló nyilas különítménynek Kubik János osztogatta a parancsokat. Mint mondták, ez a Kubik Vértesszőlősön lakott, de nemigen dolgozott, csavargónak, csendőrbesúgónak ismerték, aki főként Budapesten vagy másutt tartózkodott. Kubikot a háború végefelé nyilas egyenruhában látták. A háború utáni napokban az illetékes rendőri szervek hosszasan keresték. Fáradozásaik nem jártak eredménnyel. Minden információ arra utalt, hogy Kubik többedmagával, a németekhez csatlakozva elhagyta az országot.

– Azt gyanítod tehát, hogy a kórházban fekvő Varga álnév mögött Kubik János rejtőzik? – kérdezte Magos.

– Biztosan nem merném állítani. Mindenesetre beszereztem a feleségével közösen készült régi fényképét. Ezen bajusztalan. A mi Vargánk tudtommal kis bajuszt visel. Az is nagy haladás, hogy most már tudjuk: a Varga név mögött gyilkos húzódik meg; és az is, hogy ez, a hamis nevet használó személy a banda egyik tagja. Egyébként Kubikné jóval a háború előtt elhagyta a férjét, durva, részeges, goromba viselkedése miatt, és jelenleg Kőbányán, a szüleinél lakik. Kubikné leánykori neve Bence Márta, 1919-ben született, Kőbányán, így már megértheted, főnök, hogy minden adat összeszedéséhez szükségem volt erre a két napra. Még most is hatással van rám a Varga Mihály szegény húgának, Máriának kitörő sírása, amikor a bátyja nevét

említettem előtte.

– Jó munkát végeztél, Pista! Holnap kiruccanunk a kórházba és a helyhez illő, stílusos kifejezéssel bonckés alá vesszük ezt a Vargát, aki esetleg Kubik János.

Már haza készülődtek, amikor felberregett a telefon. Magos felvette. Bihari jelentkezett.

– Remélem, hasznos információval szolgálhatok, azért jelentkezem ilyen késői órákban.

– Ki vele, Bihari barátom.

– Ha lehetne, felügyelő úr, telefonon inkább ne.

– Későre jár ugyan, de ha most be tudna jönni, megvárnám.

– Máris indulok.

– Siessen, várjuk... Ha Bihari ilyen későn beszél, annak nyomós oka lehet – mondta Magos, levetve a felöltőjét.

Bihari a nagy igyekezettől kissé lihegve, elég hamar megérkezett.

– Fújja ki magát, Biharikám – mondta Magos, miközben helyet kínálta.

– Nem volt semmiféle jármű a közelben, így gyalog rohantam ide. Nincs sok időm üldögelni, mert ha a közlendőm netán belepaszsol az önök nyomozásába, akkor nem lehet késlekedni. Önöknek, felügyelő úr, azonnal cselekedniük kell, nehogy holnap már késő legyen.

– Sikerült valamennyiünket kíváncsivá tennie. Mondja el végre, miről van szó.

– Felügyelő úr, kérem – mondta Bihari, és közben ránézett a többiekre is, akik lélegzetvisszafojtva hallgatták – arról, amiről tájékoztatni akarom, biztos az értesülésem. A gyanúm

nem annyira, az még csak gyanú, de majd meglátjuk. Az öntől, helyesebben Kozma detektív úrtól kapott utasítás alapján beavattam bizalmasan néhány személyt a gyilkossággal kapcsolatos személyekre meg az elrabolt értékekre vonatkozó figyelésbe.

– Helyes – biccentett Magos. – És mit tapasztalt, vagy milyen visszajelzést kapott? Mert ugye erről akar beszélni?

– Igen. Többek között beszéltem egy Rózsika nevű, csinos, fiatal pillécskével. Régen ismerem, azért is bíztam meg benne. Ez a Rózsika beszélt nekem egy Kitti nevű prostituáltról – mintha ő nem lenne az – hunyorgott Bihari –, aki a nagynénjénél, özvegy Tatár Lajosnénál lakik, a Csengery utcában. Kittinek feltűnően jól megy a sora, sokat keres, biztosan van egy „vastag” palija. Ő ugyan nem ismeri a hapsiját, de vagy két alkalommal, az esti órákban látta Kittivel. Feltűnt neki, hogy ezzel nem ment szobára a nyilvánosházba, hanem együtt távoztak a környékről. Rózsika főképpen azt találta gyanúsnak, hogy ez a Kitti az utóbbi időkben napokat is kihagyott, azt mondta, siet haza, mert beteg nagynénjét neki kell ellátnia. „No, de Bihari úr – mondta nekem Rózsika –, ilyen kora este, amikor egy jól menő kurvának, mint amilyen ő is, a legjobb üzletek kínálóznak, nem szabad elhagynia a placcot.” Megkérdeztem Rózsikától, hogy tényleg beteg-e a nagynéni. „Egy frászt, Bihari úr, éppen ez lett már túlzottan feltűnő, mert a napokban kétszer is találkoztam a nagynénivel. Meg is kérdeztem, hogy érzi magát. »Kutya bajom, makkegészséges vagyok«, felelte az öreglány. Akkor, gondoltam, Kitti csakis a palija miatt rohanhatott mostanában olyan sűrűn haza. Nem bírtam a kíváncsiságommal, személyesen meg akartam győződni erről. Utánamentem, láttam, hogy tényleg hazament. Nem hiszem, hogy tévedek, amikor azt mondom,

Bihari úr, hogy a pasas ott lakhat titokban, bejelentetlenül, náluk.” Amikor Rózsika ideért a mondókájában, megkérdeztem, hogy néz ki az a manusz? 175 centi magas lehet, 35 év körüli, hátrafésült barna vagy fekete hajú. Rózsika úgy hiszi, szemüveg is volt rajta, de az biztos, hogy hosszú, sötét kabátot viselt.

– Gyújtson rá, Biharikám – kínálta Magos cigarettával.

– Hát ezt mesélte el nekem Rózsika, no meg azt is, hogy Kittinek az utóbbi időben szép arany nyaklánc, karkötője, fülbevalója van. Ezeket a smukkokat régebben sose látta rajta. Hogy hasznos-e mindaz, amit elmondtam, azt önöknek kell megállapítani.

– Kedves Bihari barátom, alaposan feladta nekünk a leckét. Mondja csak, valóban megbízható lány ez a Rózsika?

– Tökéletesen. Ez az, amiről az elején azt mondtam, hogy az értesülésem biztos.

– Nos? – nézett körbe Magos –, mi a véleményetek?

– Ne várjunk! – jelentette ki Kozma. – Még ha érdektelen is, ellenőriznünk kell.

– Egyetértek Kozmával – jegyezte meg Szőke.

– Cselekedni kell! – helyeseltek a többiek, szinte egyöntetűen.

– Cselekedni, cselekedni, de mikor? – tűnődött Magos.

– Azonnal, mert megtörténhet, mint ahogy Bihari is mondta, hogy holnapra elszalasztjuk – hadarta Szőke.

– Rendben van. Döntöttem. Későre jár ugyan, de akcióba lépünk.

– A mi esetünkben, ilyen súlyos ügyekben – mondta Németh – nincs az időnek jelentősége.

– Ezt nagyon jól tudom, no de azért gondolkodjatok! Miképpen jutunk be a lakásba? És ha az ismeretlenek, aki, mint hallottátok, titokban tartózkodik ott, esetleg fegyvere is van? Ezt feltételezhetjük, ha a szóban forgó személy azok egyike, akikre tippelünk. Veszélyes, nagyon veszélyes játék ez – ingatta a fejét Magos. – Bihari szerint az első emeleten van a lakás, az ablakok az utcára néznek. Ugye így van?

– Pontosan így, felügyelő úr.

– Nekünk a konyha– vagy az előszobaajtón át kell bejutnunk. De hogyan?

– Valamelyik szomszédasszony vagy a házmester segítségével – tanácsolta Kozma higgadtan.

– Csakhogy...

Németh hirtelen közbeszólt. – Lemehetek az ügyeletre, főnök?

– Ha fontos, akkor menj.

– Negyedóra elteltével Németh már jött is vissza. – Megvan a megoldás, főnök – jelentette már az ajtóból.

– Miféle megoldás?

– Hogy miként jutunk be a lakásba zúrmentesen.

– Erre kíváncsi vagyok.

– Az elektromosok szerint a háznak egy részét ki lehet kapcsolni a világításból, így bizonyos ideig sötét lesz, ami némi zavart okoz majd egyes lakóknál. Ennél fogva abszolút nem lesz feltűnő, ha a sötétség idején mint villanyszerelők megjelenünk és megnézzük a világítás nélkül maradt lakások villanyóráit. Ily módon bekerülünk Tatámé lakásába is, a többi már nem okoz gondot.

– Ez zseniális ötlet regényben, de nem a gyakorlatban.

Képzeld csak el: az elsötétült lakások bérlői mind kiszaladnának a folyosóra, egymástól érdeklődni, miért nem ég a villany. Nekünk pedig csendben, észrevétlenül kell nemcsak be, hanem ki is jutnunk a házból! Na menjünk... beszélünk a házmesterrel, és utána majdcsak eldöntjük a nekünk legelőnyösebb módot.

A gépkocsi a jelzett épülettől egy házzal távolabb állt meg. Magos és Kozma kiszállt, Németh és Szőke a kocsiban várakozott.

Megálltak a földszinti házmesterlakás előtt. Belülről világosság szűrődött ki. Magos bekopogtatott. Az ajtó kis ablaka kinyílt.

– Ön a házfelügyelő?

– Igen. Kertész Pál a nevem – kandikált ki az ablakon egy idősebb férfi.

– A bűnügyi rendőrségtől vagyok, tessék – mutatta az igazolványát és az akkor még érvényben lévő detektívjelvényt, ami a kabátgallér felhajtásakor vált láthatóvá.

– És a másik úr?

– A kollégám. Bemehetünk?

– Tessék – nyitotta ki az ajtót. – Foglaljanak helyet.

– Ne haragudjon, hogy zavarjuk, de ha ilyen késő este kiszállunk, azt minden esetben a lakosság érdekében tesszük. A felesége, Kertész úr?

– Már jönnie kéne, itt fölöttünk lakik a nővérem, betegeskedik, feljár hozzá.

– És a nővérenek a férje?

– Ó, kérem a sógorom már öt évvel ezelőtt meghalt. A

nővérem egyedül, magányosan lakik.

– Nagyszerű! – csúszott ki halkán Magos száján. – Néhány információt szeretnék kapni az egyik lakóról.

– Melyikről, felügyelő úr?

Ekkor nyílt az ajtó, Kertészné jött meg. Kissé meglepetten pillantott a két idegenre.

– Az urak a rendőrségtől vannak, anyukám – magyarázta a férje.

– Hogy van a sógornője? – kérdezte Magos gyorsan, hogy ezzel is jelezze, nincs mit tartama a jelenlétüktől.

– Köszönöm, tűrhetően.

– Fekvőbeteg?

– Nem, csak kissé gyengélkedik. Az az igazság, hogy elhagyja magát, de az uram ezt nem akarja elhinni.

Túl jól sikerült a barátkozási szándékom, a végén még összevesz az urával – gondolta Magos, és ismét a férjhez fordult:

– Kedves Kertész úr, hogy válaszoljak az előbbi kérdésére: özvegy Tatár Lajosnéról szeretnék megtudni egyet-mást. Például, hogy miből él?

– A hét-nyolc éve elhalálozott férje után kap segélyt, aztán a nála lakó unokahúga is fizet neki. A lány jól keres.

– Az unokahúgának a neve?

– Mi csak úgy nevezzük, Kittike. De egy pillanat, azonnal megmondom a teljes nevét. Megnézem a lakók nyilvántartókönyvében. – Felütötte a könyvet, lapozott néhányat. – Tábor Karolina, 25 éves, Miskolcra jött ide, már vagy két esztendeje. Asszisztensnő egy orvosnál. Bár az is lehet, hogy kórházban van alkalmazásban, mert sokszor éjfél után tér

haza. Jól kereshet, elegánsan öltözik.

– Értem, Kertész úr. Lakik ebben a lakásban más is a két nőn kívül?

– Dehogyan, felügyelő úr. Kettőjükön kívül senki, ha nem így lenne, nekem tudnom kellene róla.

– Leírná a Tatárné-féle lakást?

– Az előszobából balra nyílik a konyha, jobbra egy kis szoba és szemben a bejárati ajtóval a nagyobbik szoba. Ebben lakik az unokahúga. Az első emeleten, rögtön jobbra van a lakásuk. A bal oldalon a nővérem lakik.

– Megtenne nekünk egy szívességet?

– Ha tudok, természetesen segítek. Kötelességem is a rendőrhatalom támogatni. Tessék mondani, mit kell tennem?

– Tegye meg, kedves Kertész úr, hogy felmegy és kér Tatámétól vagy Kitti kisasszonytól fájdalomcsillapítót a nővére számára. Ez közel is áll az igazsághoz, hiszen a testvére gyengélkedik. Bizonyára lesz is nekik, hiszen a kisasszony ön szerint asszisztensnő.

– Rendben van, felügyelő úr, de mit akarnak ezzel elérni?

– Mi az ajtó mellett állva, kívülről szeretnénk hallani Tatárné hangját.

– Ahá! Most már minden világos. Hátha csak erről van szó, máris indulhatunk. Egy pillanatig azért még tessenek várni. Felnézek az udvarból, onnan látom a konyhaablakukat. – Csak kilépett és már mondta is: – Világosság van a konyhában, Tatárné biztos ott tartózkodik.

Elindultak.

A házmester elöl, Magos utána. Kozma kiszaladt az utcára,

intett Némethnek és Szőkének, akik már ugrottak is ki az autóból és követték Kozmát a lépcsőn felfelé.

– Mi van? – suttogta Németh, majdnem Kozma lábára lépve.

– Nincs idő magyarázkodni – szólt hátra halkán Kozma. – Vegyétek kézbe a pisztolyt és ha szólok, behatoltok az előszobaaajtóval szemközti szobába.

– Rendben – súgta Németh, szinte egy időben az előszoba ajtajában álló házmester kérésével.

– Drága Tatárné, legyen már olyan jó, adjon valami fájdalomcsillapítót a nővéremnek. Talán Kitti kisasszonynak van.

– Mindjárt megkérdezem Kittikét, Kertész úr. – Az asszony megfordult, és bekopogott az utcai szobába. – Kittikém!

– Tessék csak bejönni, Ilonka néni – hallatszott belülről.

Abban a pillanatban, amikor Tatárné benyitott Kittihez, Németh és Szőke, a kezükben pisztollyal berobbantak az előszobába, onnan meg egyenesen a lakószobába.

Az ágyon ülő, félmeztelen lány a két fegyverest meglátva meg se moccan. A pillanatig tartó, dermedt csend után, rémült kiáltást hallatott. – Kicsodák maguk? – De akkor már a nő mellett fekvő férfi két kezén kattant a bilincs.

– A rendőrségtől vagyunk, kedves kisasszony. Ne idegeskedjen – mondta Németh, és közben Szőkével már a fejpárnák alatt kotorászott. Fegyvert kerestek, de nem találtak. A nyitott ajtón át Magos és Kozma némán figyelte az eseményeket.

– Megijedt? – kérdezte a mellette álló Tatárnétól Magos.

– De még mennyire. Tetszik tudni, azt hittem, betörök. Sűrűn hallani manapság hasonló esetekről.

– Folytassátok! – szólt Magos és elindult az előszobaajtóhoz, ahol kővé meredve ott állt Kertész Pál.

– Látja, kérem, mégis lakik itt egy idegen, akiről ön nem tudott.

– Tessék elhinni, erről nekem nem volt tudomásom, igazán nem tehetek róla – szabadkozott Kertész.

– Ne értsen félre. Nem volt szándékom felelősségre vonni. Éppen ellenkezőleg, meg akarom köszönni, hogy segített bejutni Tatárnéhoz.

– Velük mi lesz?

– Valamennyiüket beszállítjuk a rendőrségre. Tisztázni akarjuk mindazt, ami Tatárné lakásán történik. Többek között, hogy ki is ez a titokzatos idegen, akit a két nő, ki tudja, mióta, itt rejteget. Menjen, kérem, le a lakásába. Még egyszer köszönöm a segítségét. – Magos megfordult és csatlakozott a küszöbön álló Kozmához, aki továbbra is szemmel tartotta a két nőt és a megbilincselte ismeretlent.

– Öltözzön fel, kisasszony! – hallatszott Németh erélyes felszólítása.

– De kérem...

– Azt mondtam, öltözzön! Magát hogy hívják? – kérdezte a férfitől.

– Sudár Endre a nevem.

– Hány éves?

– Harminckettő.

– A foglalkozása?

– A vasútnál dolgozom.

– Hol?

– Szatmáron.

- Szóval, erdélyi?
 - Igen, az vagyok.
 - Hogy került ide?
 - Megszöktem a román hadseregből.
 - Ennyi elég is, maga is öltözzön fel azonnal.
 - Így nem tudok, tessék, kérem, a kezemről levenni a bilincset.
 - Azt már nem, kedves barátom – szólt most Szőke –, örülök, hogy rajta van.
 - De kérem, én beteg vagyok.
 - Beteg?! És mi a baja?
 - Egy részeg csavargó megtámadott az utcán, és hosszú tőrével hátulról a combomba szúrt.
- Szőke felrántotta a takarót és meglátta a férfi jobb térdétől felfelé, a körülbelül 20 centis, vértől átütött, vastag kötést.
- Ki kötözte be?
 - Én meg Kittike – szólt közbe Tatárné Magos mellől, az ajtóban.
 - Miért nem hívtak orvost? – kérdezte Magos.
 - Úgy gondoltuk, nem szükséges. Aztán meg ő – mutatott Sudárra – azt mondta, nem kell semmi felhajtást csinálni, pár nap múlva biztosan rendbe jön.
 - Fel tud állni? – kérdezte Németh a sérülttől.
 - Csak az egyik lábamra.
 - No, akkor majd a mentők beszállítják a kórházba.
- Kozma megfordult és elindult intézkedni.
- Laci! – szólt Magos, még mindig az ajtóban állva –, vizsgálj át a ruháit.

Németh a férfi ruhájának egyik zsebében két pisztolytöltényt talált. – Hát ez hogy került magához?

– Találtam, felügyelő úr.

– Hazugságnak ez a válasz nem is rossz – mondta Németh, miközben folytatta a ruha további átvizsgálását.

Sudár forgolódni kezdett, megpróbált feljebb húzódni a fejpárnájához, majd megbilincselte kezével a szalmazsákja alatt kezdett matatni.

– Mit művel? – ugrott hozzá Szőke, elkapva a csuklóját. Erre Németh megfordult, sőt Magos is az ágynál termett.

– Üljön fel! – szólt hozzá most első ízben Magos.

– Nem tudok.

– Nem a fenét! – Németh és Szőke megmarkolták a vállát és felültették. Szőke felemelte a fejpárnánál a szalmazsák végét és elborzadva főnökéhez fordult: – Nézd!

Magos is elsápadt kissé. A szalmazsák alatt az a fajta német parabellum pisztoly rejtőzött, amit a náci németek tarkólövéshez használtak, halálra ítélt áldozataik kivégzésekor.

– Rohadt csirkefogó! – sziszegte a nyakán kidagadt erekkel Szőke. – Szóval, ezért mozgolódott, ehhez akart hozzájutni, hogy minket lelőjön, maga elvetemült gazember!

Magos kivette a pisztolyból a még benne lévő 4 darab töltényt, és a fegyverrel együtt a zsebébe csúsztotta. Benne is forrt a düh. – Most nem kérdezem, hogy a pisztolyt hol szerezte, de mire sor kerül ennek a tisztázására, ajánlom, jól gondolja meg a választ.

Megérkeztek a mentők.

Az orvos csak megnézte a kötést és intézkedésére a két

mentő azonnal feltette a pisztolyost, úgy ahogy volt, a hordágyra. Németh rátette átvizsgált ruhadarabjait, amiben sem pénzt, sem egyéb értéket nem talált.

– Mondja, Tatárné – kérdezte Magos –, miből él ez az ember? Vagy talán az unokahúga tartotta el?

– Közösen, felügyelő úr. Ő is, én is.

– De miért? No, nem bánom, most ne is válaszoljanak. Erről még lesz időnk részletesebben tárgyalni.

Amint a beteg hordágyra került, Kozma, Szőke és Németh felemelte a szalmazsákot. Újabb meglepetés érte őket. Az ágy közepe táján többrekeszes, fekete pénztárcát találtak. Szőke kiürítette a tárcát, és 650 forinton kívül két darab karikagyűrűt, két aranyláncot és egy vastag karkötőt fedezett fel benne.

– Ászó! – csettintett az ujjjaival Magos. – Most már értem, hölgyeim, miért tartották a lakásukban ezt a gengsztert ilyen diszkréten. No, gyerünk!

A mentők felemelték a hordágyat, és az orvossal távozni készültek.

– Menj velük te is! – fordult Magos Kozmához. – Várd ki az orvosok véleményét, aztán majd bent találkozunk. Hol van a kabátja, Tatárné?

– Az előszobában.

– Vegye fel gyorsan, maga is, Kitti kisasszony!

– Miért, kérem, nem csináltunk mi semmit – nyöszörögte Tatárné.

– Éppen ezt akarjuk tisztázni. A lakást lezárjuk, magukat pedig beszállítjuk a rendőrségre.

– Felügyelő úr, kérem – szólalt meg rimánkodva Kitti,

nekem reggel dolgozni kell mennem.

– Dolgozni? Tudtommal a kuplerájok délelőtt szünetelnek.

– De hát, felügyelő úr, én nem vagyok kurva.

– Hanem?

– Én asszisztensnőként dolgozom egy orvosnál.

– Vagy úgy. Szóval maga asszisztensnő. Sajnálom, akkor is be kell jönnie, de előbb adja át az ékszereit. Azt is, amit az imént még a nyakán láttam!

A lány lassan benyúlt a melltartójába, és onnan egy aranyláncot emelt ki.

– Miért rejtette el ezt a láncot?

– Nem akartam, hogy önök lássák.

– Eszerint nem tisztességes úton került magához. Mutassa a két kezét! Vegye le a két gyűrűt és a karkötőt is!

– De kérem – tiltakozott Kitti –, ez mind az enyém.

– Ha így van, nincs oka aggodalomra. Vissza fogja kapni. Menjünk, ne húzzuk az időt.

– Istenem – kesergett Tatárné, amikor bezárták a lakás ajtaját –, vajon mikor kerülök én ide vissza?

Bár az egész akció csendben zajlott le, néhány lakó azért szenzációra éhesen figyelemmel kísérte a szokatlan éjszakai jövés-menést.

A házfelügyelő kinyitotta a kaput.

– Menjetek – utasította Magos Szőkét és Némethet –, a két nőt helyezték el, a kocsit pedig jöjjön vissza értem. – A kapuban, az utca túloldalára sandítva, észrevette az ott toporgó Biharit. No, gondolta, nem bírta ki, hogy meg ne győződjön a hasznosságáról.

– Úgy látom, kedves Kertész úr – mondta a házmesternek –, mintha bánkódna.

– Bosszant, hogy ez a csavargó a tudtomon kívül bujkálhatott a házban.

– Csavargó a fenét.

– Hát nem az?

– Annál sokkal nagyobb gazember. Tatárné lakáskulcsát elviszem. Ön pedig vigyázzon: a lakásba ne menjen be senki. Ne vádolja magát, nem tehet semmiről.

Kezet fogott Kertésszel, aki bezárta mögötte a kaput.

Tett egy-két lépést, a kocsira várva, és közben a világért sem fordult volna az utca túloldala felé. Aztán megállt, hogy végiggondolja a történeteket. Sok ideje nem maradt a töprengésre, mert hirtelen megállt mellette az autó, Németh ugrott ki belőle.

– Miért nem maradtál bent? Miért jöttél vissza a kocsival!

– Óriási dolog történt! Az a két detektív, aki Varga Mihály lakásán őrködött, elfogta – nyilván – a banda harmadik tagját. Ennél pisztoly nem volt, de a zsebében négy, olyan töltényt találtak, amelyek, szerintem a 8 mm-es amerikai pisztolyba valók. A töltényeket már át is adták a fegyverszakértőnek.

– Az elfogottnak mi a neve?

– Horgas Antal. Biztosan hamis név. Nála is akadt három szép aranytárgy meg 480 forint.

– Ezt nevezem! Ez az igazi dupla vagy semmi! Siessünk!

Az autóban Németh lelkesen megjegyezte: – Ezzel talán a banda minden tagja a kezünkben van.

– Feltéve, hogy a Dob utcában elfogott személy ezekhez

tartozik. De miért is ne tartozna közéjük? Mi másért ment volna Varga lakására – amennyiben megtudta, hogy az már nem él –, ha nem az ott lévő értékeiért – győzködte magát.

A hivatalban a kollégái izgatottan várták. Némelyek kérdéseket intéztek a Dob utcában elfogott Horgas Antalhoz, mások a Tatárnénál lejátszódottakat tárgyalták.

Magos megköszönte a két detektívnek, hogy kitartó figyelés után, komolyabb összeütközés nélkül elfogták Horgast. Kijutott az elismerésből Némethnek is. – Igazad volt, Laci, amikor az azonnali figyelés felállítását javasoltad Varga lakásán.

A két figyelőt, beszámolójuk meghallgatása után, hazaküldte. Hadd pihenjék ki végre magukat. Ezt társainak is javasolhatta volna, de hát ez alkalommal erre nem volt mód, hiszen három bűnöző került a kezükbe, akiket sürgősen ki kellett hallgatniuk. Igaz, ketten kórházba kerültek, őrzésük ily módon adott volt. A harmadik viszont náluk ült, megbilincselve. A lehető leggyorsabban tisztázni akarták kilétüket és főként azt, hogy melyikük követett el bűncselekményt önállóan, és mit, hányat, melyiket közösen.

A nőket is őrizetbe kellett venniük, akik addig még ismeretlen okból fegyveres banditát bújtattak a lakásukon. Az idő sürgetett, mert reggel 9 órakor Magos be akart számolni a feletteseinek a két fegyveres bandita elfogásáról.

Éjfél is elmúlt, amikor Németh kimondta mindannyiuk titkos gondolatát: – Ránk férne egy korty forró kávé!

– Én is szívesen innék egy csészével – bólított Magos. – De átvirrasztjuk mi ezt az éjszakát anélkül is! Meg aztán nem is biztos, hogy maradt a készletünkből. Ebben az ügyben Kozma a felelős. Várjuk meg, hamarosan jönnie kell. – Alighogy kimondta, Kozma megjelent.

– Téged az isten vezérelt ide! Szerezz valahonnan egy kis kávé – könyörgött Németh.

– Honnan a fenéből, az este megittuk a holnapi adagot is – mondta a megszólított, elszontyolodva.

– Azért csak erőlködj. Legfeljebb a holnaputánit is megfőzöd, aztán majd valahogy szerzünk megint.

– A kávényomozás előtt azért még ismertesd az orvosok véleményét Sudár sérüléséről – tartotta vissza Magos Kozmát. – Ezt még bevárom, aztán hozzákezek Horgas kikérdezéséhez.

– A diagnózis rosszabb, mint gondolnád. A seb tele volt gennyel, bár házilag megpróbálták fertőtleníteni. Nem biztos, hogy sikerül a lábát megmenteni. A sérülés nem szúrástól, hanem lövéstől ered. Aki eltávolította a csontot is érintő golyót, az semmiképp sem lehetett orvos, inkább egyetemista, felcser vagy ehhez hasonló.

– És hol van az ólomlövedék?

– Azt csak Sudár tudná megmondani, vagy aki kiszedte belőle.

– Ez meglep. Ki és hol lőhetett bele? – tűnődött Magos.

– Valami disznóság lappang emögött, az hétszentség. Máskülönben nem bujkált volna bejelentetlenül – csóválta a fejét Kozma.

– Nyilvánvaló. Hová került Sudár?

– A Róbert Károly körúti Kórházba, rácsos ablakú különszobába. A biztonság kedvéért két rendőrt kértem a kerületektől, akik vigyáznak rá. Az eredmény így is óriási, mert annak ellenére, hogy nem tudjuk, ki lőtt kire, már két személy van a kezünkben.

– Kettő?! – csattant fel Németh. – Hol élsz, te, ember?

Persze, te még nem tudod, hogy Varga lakásán elfogták a harmadik banditát is – feltéve, hogy azonos azzal, akire gyanakszunk – tette hozzá szelídebben.

– Hát ki a fittyfene volna? – csapta össze a tenyerét boldogan Kozma.

– Látod, pajtás, ennyi örömhír hallatán, igazán utána nézhetnél annak a fránya kávénak – kanyarodott vissza Németh csillapíthatatlan kávééhségéhez.

– Ha így állunk, megpróbálhatom, de Marika az utóbbi időben túlságosan óvatos, a leglehetősebb helyekre dugdossa... ha egyáltalán tart még a készlete – fűzte hozzá bánatosan.

– Okos kíber megtalálja! – biztatta Németh, immár felállva, hogy Magos mellett lehessen Horgas Antal kikérdezésekor.

Magos a legújabb delikvens nevééről érdeklődött.

– Horgas Antalnak hívnak.

– Biztos?

– Igen.

– Hol született?

– Érsekújváron.

– Hol járt iskolába?

– Ugyanott.

– Mi a foglalkozása?

– Asztalos.

– Miért ment a Dob utcába, ahol elfogták?

– Lakást kerestem.

– Este 11-kor? Mit kérdezett a Dob utcában az idős

háziasszonytól?

– Nem emlékszem.

– Majd én megmondom. Azt, hogy mi történt Varga Mihállyal.

– Lehetséges, de nem emlékszem, hogy ezt kérdeztem volna.

– Jelenleg hol lakik?

– Nem tudnám megmondani az utca nevét.

– Akkor majd megmutatja. Remélem, azt tudja, hogy jelenleg hol van?

– Úgy tudom, a rendőrségen.

– Akkor azt is tudnia kellene – ingatta a fejét Magos –, hogy itt nem érdemes hazudozni. Azért hangsúlyozom ezt jó előre, hogy tudja: bármit mond, azt mi ellenőrizzük, itt Magyarországon, vagy a szomszédos országokban. Ért engem?

– Igen, értem, felügyelő úr – bólogatott nagy buzgalommal.

– Ezek után újra megkérdezem: mi a valódi neve?

– Már megmondtam. Igazolják ezt a nálam talált iratok, személyi papírok is.

– Ezek az igazolványok kivétel nélkül hamisítványok. Maga, barátom, majd szépen, sorjában elmondja, hogy hol és ki készítette ezeket az igazolványokat jó pénzért vagy aranytárgyért. Ez a helyzet. Laci! Telefonálj a daktisoknak. Nézze, az ujjnyomai levétele után rövidesen megmondom, hogy kivel, hol, milyen bűncselekményt követett el, kit lőttek agyon azzal a pisztollyal, amelynek a töltényeit megtaláltuk a zsebében. Beszélni fog maga, barátom, mint a vízfolyás.

Horgas lába alól kezdett kicsúszni a talaj. Észrevehetően vergődött, a kezét nyomorgatta.

Ez az első jel arra – gondolta Magos –, hogy a gyanúsított érzi, kezd szorosabbra fonódni a hurok. Egy ideig még viaskodhat magával, de aztán összecsuklik, beadja a derekát, mert más kiút nem marad a számára.

A daktiloszkópus elvégezte Horgas ujjnyomainak levételét, és távozott.

– Most lemegy a fogdába, hogy legyen ideje gondolkodni. Mielőtt elvezetik, megkérhetném például – amennyiben Érsekújváron született, és ott is járt iskolába –, hogy énekelje el a szlovák himnuszt, amit minden szlovák honpolgárnak tudnia kell. De egyelőre lemondok a dalolásáról. Nem kérdezősködöm sem a családi állapotáról, sem a szüleiről, barátairól vagy a zsebében hordott ékszerek eredetéről. Minek fárasszam magam egész éjjel a hazugságai végighallgatásával. Beszélni fog maga akkor is, ha nem kérdezem! Önként fog jelentkezni!... Vidd le Pistával – szolt Némethnek – a fogdába.

Kozma épp akkor öntögette a csészékbe a feketét, amikor Szőke és Németh visszajött.

– Nahát, főnök! Micsoda bűvész ez a Kozma... Csak meglengeti varázspálcáját, és íme itt a kávé! – mondta Németh, széles gesztussal meghajtva magát Kozma előtt.

– Jó, jó, de majd meglátjátok, mit kapunk Marikától, ha rájön, hogy eldugott készletét megdézsmáltuk – morogta Kozma. Iszogatás közben megszólalt a telefon.

– Hát ez ki lehet, ilyen kora hajnalban? – nyúlt Magos a kagylóért. Megismerte Bordás hangját.

– Csak nincs valami baj Vargával?

– Nincs, főnök.

– Akkor meg minek hívsz, miért nem szundikálsz?

– Nincs kivel, és nagyon unatkozom – válaszolta Bordás.

– Ha nem tudnád, szolgálatban vagy! – torkolta le Magos.

– Ez a Varga folyton azt motyogja, amikor bemegyek hozzá, hogy mikor jön már Magos felügyelő. Egyébként ez szörnyű hely. Az egyik szobában nyögnek, a másikban horkolnak. Van, aki kijár a WC-re megkönnyebbülni, mások meg cigizéssel bűdösítik a folyosót.

– Nem a népi táncosok estjére küldtelek! Légy türelemmel. Arra törekszem, hogy reggel minél korábban ott legyünk.

– El is felejtettem megkérdezni, mit csináltok hajnalban, odabent? Mert én csak úgy időtöltésül, találomra tárcsáztalak fel.

– Reggel értesülsz róla.

– Legalább annyit mondj, pozitív?

– Prima. De most már eleget fecsegtünk – vágta el Magos a beszélgetést. – Hú, a mindenségit, 7 óra lesz 3 perc múlva! – ült vissza az asztalához. – Sietnem kell összeállítani a referáláshoz szükséges anyagot, hogy legalább nagyjából beszámolhassak. Utána irány a László Kórház, Vargához. Készíttess – fordult Kozmához – mind a háromról fényképeket. Pista! Szólj le a fogdába, hogy azonnal kísérjék fel Tatár Lajosnét és unokahúgát, Tábor Kittit.

Negyed nyolckor egy rendőr kíséretében bánatos képpel belépett a két nő.

– Látják, látják, így járnak azok, akik becsstelenül élnek. De nem azért hozattam fel magukat, hogy a közérzetüket elemezzem. Döntő kérdést teszek fel, szeretnék rá egyenes választ kapni. Ezen múlik, hogy a rögtönítélő bíróság elé

kerülnek-e vagy sem. És ez, bizony, nem mindegy. A kérdésem: ki operálta ki a maguknál bújtatott Sudár Endre combjából a pisztolygolyót?

A két nő egymásra sandított.

– Felügyelő úr, kérem, az igaz, hogy mi kötöttük be, de... – kezdte az idősebbik.

Magos szája gúnyos mosolyra húzódott, Szóke és Németh hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Szóval, nem akarják megmondani? Kár! Az igazsággal saját helyzetükön segítettek volna, a tagadással, hazudozással az ellenkezőjét érik el. Maga, Tábor Kitti úgy nyilatkozott, hogy nem prostituált, hanem asszisztensnő egy orvos mellett. Ha valóban így van, kérdezem: ki az az orvos?

A lány hallgatott.

– Feleljen már, az istenfáját!

Tatárné a lányra nézett: – Mondd meg, a Szűz Mária szerelmére, Kitti!

A lány arca elhalványodott, a vér kiszaladt az arcából, a szeme kifejezéstelenné vált, aztán nagynehezen kibökte: – Dr. Vári Kálmán.

– Hol lakik ez a doktor?

– A Ráday utcában – és megmondta a pontos címet.

– Csakhogy megjött az esze. Maga Vári Kálmánnál asszisztál?

– Igen, felügyelő úr – és ezzel már peregni kezdtek a könnyei.

– Miért sír? Kit sajnál, az orvost vagy Sudár Endrét?

– Mind a kettőt.

– Vigyétek vissza őket a fogdába – adta ki az utasítást.

Nyolc óra előtt valamivel beérkezett Marika. A kölcsönös üdvözlések után körülnézett: – Úgy látom, itt senki nem aludt az éjszaka.

- Telitalálat, Marika – mondta Magos.
- Akkor rohanok és készítek mindenkinek jó, erős kávé.
- Ajaj! – szisszent fel Kozma –, lesz itt rögvest ribillió!

Percek múlva nagy sebbel-lobbal vissza is tért Marika. Ránézett Kozmára, aki a várt fejmosás előtt, leguggolva, az asztal alsó fiókjában keresgélt, nagy ügybuzgalommal. – Ha Kozma detektív úr már megtalálta jól elrejtett kincsemet, miért nem főzött még egy porciót ezen, a hosszú éjszakán? Ráfért volna magukra.

Kozma fölegyenesedett és csak bámult.

– Semmi vész – mondta Marika vidáman Magosnak –, referálás előtt kész leszek az újabb adaggal!

– Micsoda nő! Micsoda nő! – énekelték kórusban valamennyien.

A titkárnő vette a lapot, pipiskedő léptekkel kiment, feltette a főzőt a lángra, és kezében kis csomagot lóbálva visszajött. Mindenki rámeredt.

– Mi van a csomagban? – kérdezte Magos.

– Kávé meg tíz csomag cigaretta. – A cigarettás paklikat letette Magos elé. – A kávé a biztonság kedvéért magamnál tartom – jelentette ki könnyedén, de közben Kozmára pillantott.

– Marika, honnan szerezte be ezt a kincshalmazt?

– Itt járt Riskov őrnagy a szovjet katonai ügyészségről. Önt kereste, főnök – számolt be Marika fesztelenül. – A főügyész köszönetét jött tolmácsolni, mert elfogták azt a banditát, aki

fegyvert használt a Pozsonyi úton és rálőtt egy katonákat szállító teherautóra.

– Tudtommal, főnök – szólt közbe Németh –, azt a személyt rablás és gyilkosságok miatt már rég ki is végezték.

– Épp ezért megtisztelő, hogy így számontartják, és még most is gondolnak ránk.

– Említést tett Riskov őrnagy arról is – folytatta Marika –, hogy az elmúlt év őszén, a Gellérthegy környékén rálöttek egy kéttagú szovjet járőrre. Egyikük meg is sérült, de már rég felgyógyult. A támadót a mai napig nem fogta el a rendőrség.

– Jó, hogy említette, hamarosan talán az is kézrekerül!

– Ahá! – mondta Németh –, most már értem. Ez afféle ösztökélő ajándék.

– A badarságaitokra nincs időm, indulnom kell.

– Még ne, főnök, már hozom is a feketét.

– Pista! Laci! Amíg a főnökségen vagyok, menjetek ki a Ráday utcába, az orvosért. Megérdemli, hogy előállítsuk.

Magos szaporán fújdogálta a forró kávé, de még le sem nyelte az első kortyot, amikor a telefonhoz kérték.

– Ki keres? – kérdezte Szőkétől.

– A daktis.

– Mi újság? – érdeklődött, egyik kezében a csészével.

– Ennek a Horgasnak meg a Róbert Károly körúti kórházba szállított Sudárnak – mert közben oda is kiszaladtam – több gyilkosság helyszínén ottmaradtak az ujjnyomai. Ezenkívül nyolc olyan helyen is, ahol ugyan nem használtak fegyvert, de sakkban tartották a lakástulajdonosokat mindaddig, amíg ki nem rabolták őket.

– Köszönöm az expressz munkát. – Sietve az ajtóhoz

lépett, megfogta a kilincset, de az nem engedett, mert a fegyverszakértő befelé, ő meg kifelé nyomta.

– Hová sietsz? – érdeklődött a fegyverszakértő.

– Fél kilenc, és még kérdezed?

– Várj egy pillanatig. Újabb érdekességgel szolgálhatok. A hozzám leadott négy töltény ugyanabból a 8 mm-es pisztolyból való, amellyel Gajdos Imrét, a János-hegyen talált ismeretlent és Szikár Bélát agyonlőtték. A Szikár-ügyben egyébként nem ti nyomoztatok. Azt is megállapítottam, hogy a hozzám legutóbb leadott német parabellum pisztolyból lőttek rá tavaly ősszel a szovjet járőrök egyikére, a Gellérthegy környékén.

– Ez aztán jó hír! Épp most említették ezt az esetet a szovjet katonai ügyészségről. Remek munkát végeztél, de most már engedj, sietnem kell. Marika, legyen szíves, kínálja meg fegyverszakértő barátunkat is!

Még hallotta Kozma halk megjegyzését: – Ne sajnálja, Marika, az utánpótlás immár biztosítva.

Amikor a folyosón vágóban végigrohanó Magost Dr. Nemes detektív főnök-helyettes meglátta, utána szólt: – Bevált a terved?

– Maradéktalanul. Úgy vélem, mind a három bandita a kezünkben van.

– Három is? Nagyszerű! Gyere velem, bemegyünk a detektív főnök úrhoz, ott van a főcsoportvezető is.

Magos részletesen beszámolt a rövid idővel ezelőtti történetekről.

– Tehát – összegezte a detektív főnök –, az ismeretlen János-hegyi halott, Gajdos Imre erdész, és Szikár Béla, Tétényi úti lakos gyilkosai megvannak.

– Igen. Ezt igazolják az ujjnyomok, a megtalált 8 mm-es, amerikai pisztoly és a hozzá tartozó töltények, a banditáknál talált, értékes ékszerek, pénz, ruhaneműk. Megkerült az a parabellum is, amelyikkel tavaly ősszel megsebesítették a szovjet járőrök egyikét a Gellérthegy környékén. Most küldtem ki két nyomozót azért az orvosért, aki kioperálta a golyót az egyik bandita combjából. Az elfogott személy ugyanis, aki a Róbert Károly körúti kórházban, zárt osztályon fekszik, eleinte azt vallotta, hogy megtámadták, és törrel szúrtak a combjába. A kórházban az orvosok megállapították, hogy a sérülése pisztolygolyótól származik. Hogy melyik pisztolyból, azt még nem tudjuk. Remélhetőleg a kioperált ólommagról a rövidesen előállított orvos beszélni fog.

– Mondd – aggályoskodott a detektívfőnök –, nem lesz ebből valami balhé?

– Bocsánat, miféle balhéra gondol a detektívfőnök úr?

– Mégiscsak orvosról van szó...

– Igen, csak hogy olyan orvosról, aki aranyért vagy jó pénzért eltávolította a számára feltétlenül gyanúsnak vélhető sérült testéből a lövedéket, és ezt az esetet nem jelentette a rendőrségen.

– Igazad van.

– Az említetteken kívül őrizetbe vettem még két nőt is. Bejelentetlenül bújtatták a lakásukon a combon lőtt Horgas Antalt.

– Én és a helyettesem, valamint a főcsoportvezető úr, mindannyian őszintén örülünk frappáns, gyors eredményeiteknek, és mindanniatoknak gratulálunk!

– Valamennyiünk nevében köszönöm. A részletes kihallgatások, adatgyűjtések folynak. Az eddigiekből már

megállapíthattuk, hogy a banditák valamelyike Varga Mihály, volt tatabányai, baloldali munkás igazolványával bujkál. Az igazi Vargát annak idején a fasiszták megkínozták és meggyilkolták.

– Ezek akkor nem közönséges bűnözők – vontta össze a szemöldökét a detektívfőnök-helyettes. – Azt hiszed, hogy a tatabányai Vargának a gyilkosa ezek között van?

– Ez még tisztázatlan. Tatabánya környékén a kikérdezettek a gyilkos nevét is említették, de valamennyien hozzátették, hogy a gaztett főszereplője a németekkel elhagyta az országot.

– Szóba hoztad ezt az állambiztonságiaknál, Csépainak vagy Kenyeresnek?

– Még nem. Előbb a kórházban lévő két sérültet akarom kihallgatni. Ettől teszem függővé, hogy beszéljek-e Csépaival.

– Nagy ügy! Nagyon nagy ügy! Kivételes ügy! Erről még ma jelentést teszek a főkapitánynak – állt fel a detektívfőnök. – Ha befejezted az ügyet, készíts számomra részletes jelentést.

– Meglesz– ígérte az elismeréstől lelkesülten Magos, és már rohant is vissza, hogy Németh és Szőke társaságában minél előbb felkereshesse Varga Mihályt a kórházban. Csakhogy kollégái még nem tértek vissza a Ráday utcából, így a fennmaradó időben bekapta azt a két szendvicset, amit Marika az asztalára helyezett. Az utolsó falatnál tartott, amikor befutottak a kollégái, magukkal hozva Vári Kálmán orvost.

Vári hevesen tiltakozott az előállítására ellen.

– Mégiscsak felháborító – mondta többek között –, hogy az embert kora reggel kiráncigálják az ágyából!

– Ti kiráncigáltátok a doktor urat az ágyból? – nézett

szigorúan Magos két munkatársára.

– Ugyan, főnök, megkértük a doktor urat, hogy szíveskedjék befáradni velünk a rendőrségre – védekezett Németh.

– Így történt, doktor úr?

– Így. De milyen jogon szállítottak ide?

– Azon a jogon, hogy ön egy gyanús személy combjából kioperált egy ólomlövedéket. Ezt a ténykedését nem jelentette a rendőrségnek, holott erre vonatkozóan a rádióban és az újságokban többszöri felhívás jelent meg.

– Miért kellett volna ezt az esetet bejelentenem a rendőrségen?

– Hol van az a kioperált ólomlövedék?

– Lehet, hogy a rendelőmben, az asztal egyik fiókjában.

– Kozma! Vegyél fel jegyzőkönyvet! Aztán vedd őrizetbe a doktor urat és vitesd le a fogdába.

Az orvos felugrott, tiltakozott. Magos erre nem reagált, vette a kalapját. Intett Némethinek és Szókének, hogy induljon.

Bordás türelmetlenül várta őket a kórházi folyosó bejáratánál.

– Mérai? – kérdezte Magos.

– Néhány perccel ezelőtt ment be a hivatalba, azt üzentem vele, hogy szeretnék megvárni, főnök.

– Méraival elkerültük egymást, de mint tapasztalod, itt vagyok. Hogy van Varga?

– Gyógyul, láztalan, nincs semmi panasza. A gipszkötés jó néhány napig még rajta marad. Alig várja, hogy találkozék veled.

– Nem sok köszönete lesz benne – ezzel benyitott a beteghez.

– Jó napot, felügyelő úr – előzte meg a köszönésben a beteg.

– Hogy van?

– Megvagyok, felügyelő úr.

– Ugye, szeretne már Tatabányán lenni, volt jó barátai, munkatársai között.

A beteg arca vérvörössé vált, élesen elütve a vállát befedő, fehér gipszkötéstől.

– Mondja, volt maga már egyáltalán Tatabányán? Tudom, nem könnyű erre válaszolnia, mert ha azt feleli, igen, még nehezebb kérdésekre számíthat. Talán az lesz a legcélszerűbb, ha autóba ültetjük, hogy eljussunk a szüleihez, testvéreihez, rokonaihoz és így tovább. Ugye, ért engem?

– Igen, felügyelő úr.

– Nos, mivel létrejött közöttünk az egyetértés, újra megkérdezem: járt-e valaha is Tatabányán? Ne hamarkodja el a választ. Én minden erőmmel azon vagyok, hogy ezt a helyzetet megkönnyítsem magának. Először is: maga nem Varga Mihály. Másodszor: maga a villamosremízben eladott egy kabátot meg egy bakancsot. Mindkettő a birtokunkban van. Azt már tudjuk, hogy ezek a holmik honnan származnak, és hogyan kerültek magához. Harmadszor: magát valóban hátba lőtték. De nem olyan módon, és nem a Rottenbiller utcában, ahogy velünk megpróbálja elhitetni. Negyedszer: a Dob utcai lakásában talált fehéreneműkről, ruhaneműkről megállapítottuk, hogy azokat a társaival elkövetett, súlyos bűncselekményekből szerezte. Abbahagyom a felsorolást, soká tartana. Csupán kiegészítésül teszem hozzá, pontosan

tudjuk, hogy maga hol, miképpen kapta a hátába a lövést: amikor többedmagával menekülni akart a helyszínről (mert a kabátujj a alól kicsöpögő vércsík elvezetett odáig, ahol a Keleti pályaudvar közelében összeesett). Ebből a szorult helyzetből csak úgy tud kikerülni, ha elszánja magát a teljes igazság bevallására. Én most kimegyek, elszívok egy cigarettát, hogy legyen ideje a teljes beismerést fontolóra venni.

Magos egymás után két cigarettát szívott végig, aztán erőlyesen lenyomta a kilincset. – Nos, barátom, hogyan döntött?

A beteg lehajtott fejjel, halkán kijelentette:

– Elhatároztam, hogy elmondok mindent. Amit ön a fejemre olvasott, igaz.

– Egy pillanatra álljon meg. Amit felsoroltam, az csak töredéke annak a töméntelen bűncselekménynek, amit maga és a társai elkövettek.

– Ez is igaz, felügyelő úr. Az is, hogy én soha életemben nem jártam Tatabányán. Legfeljebb akkor érinthettem azt a vidéket, amikor elhatároztuk, hogy elmenekülünk az országból.

– Kikkel akarta elhagyni az országot?

– Négyen voltunk, felügyelő úr. Mind nyilas katonák. Németországba akartunk menni. De szándékunkat megváltoztattuk, és egyik éjszaka otthagytuk a többieket, és visszaindultunk Budapestre. Civilbe öltöztünk, és valahol a hegy oldalában, ott, ahol a fogas jár, az egyik kis utcában felfedeztünk egy lakatlan, vasráccsal körülvett házat. Ennek az alagsori pincéjében tanyáztunk, mert a felettünk lévő lakásban sem ajtó, sem ablak nem volt. Ott kezdtünk el, rendszerint sötétedés után, eleinte élelmiszert szerezni.

Később már fegyveresen is megállítottunk egy-egy járókelőt: elvettük a náluk lévő értékeket, levetkőztettük őket. Később, amikor már át lehetett menni Pestre, csodálkozva tapasztaltuk, hogy micsoda vásár folyik a pályaudvarok, a Teleki tér környékén.

– Magát hogy hívják?

– Nyemec Károlynak.

– Hová való?

– Eperjesről jöttem.

– Csak úgy idejött? Vagy valami oka is volt rá?

– Volt. Hlinka-gárdista voltam.

– Akkor Szlovákiában bizonyára keresik is magát.

– Nem tudom. Lehet, hogy keresnek. Nem szeretnék oda visszakerülni.

– Tudtommal van egy másik szlovák barátja is.

– Nekem? Nincs, legalábbis nem tudok róla.

– Akkor hazudott volna a haverja, aki azt mondta, hogy érsekújvári?

– Biztosan hazudott.

– Ha már idáig eljutottunk, mondja el nekem, Nyemec, hogy hívták a barátait. Azokra gondolok, akikkel együtt járt lopni, rabolni, egy-egy embert itt-ott megölni.

– A valódi nevüket nem ismerem. Általában a keresztnevükön szólítottuk egymást. Az egyik András, a másik Endre. Ez az Endre Romániából való.

– Ki volt a negyedik társuk?

Nyemec egy másodpercre elnémult. Gondolkozott a válaszon.

- Ez a negyedik elég hamar el akart hagyni minket.
- Mondja tovább. Mi történt vele?
- Felügyelő úr, mi meghánytuk-vetettük a sorsunkat és arra jutottunk, hogy felszereljük magunkat arannyal, pénzzel, és külföldre szökünk, onnan pedig Amerikába.
- Aztán mi volt az akadály? Tudtommal, elég sok ékszert, pénzt raboltak össze. Igaz?
- Igaz. A baj az volt, hogy nem tudtunk egységes elhatározásra jutni. Mert a negyedik, Nicolae – a vezetéknevét neki sem ismertem –, aki Romániából került ide, majd később a nyilasok közé, azt mondta, hogy ő nem bujkál velünk tovább, inkább jelentkezik a rendőrségen. És amikor kitartott az elhatározásában, a másik román, valahol fenn, a hegyen, éjszaka vagy hajnalban, lelőtte.
- Hol?
- Nem messze az úttól, az erdőben.
- Mi lett a megölt Nicolaéval?
- Úgyszólván lemeztelenítettük, mindenét elvettük, őt meg otthagytuk.
- Ki volt az a másik román, aki lelőtte?
- Úgy tudom, András.
- Ahá! Most arról beszéljen, milyen körülmények között lőttek magára?
- Tessék mondani, meghalt az az ember, ott, ahol rám lőttek?
- Maga visszalőtt, ugye?
- Dehogyan, felügyelő úr, ez nagy tévedés! Én nem lőttem, nekem pisztolyom sem volt – szabadkozott Varga, nem megjátszott őszinteséggel.

- Hát akkor ki lőtt vissza? – szegezte neki a kérdést Magos.
- András lehetett. Neki volt egy amerikai pisztolya.
- Hol is történt ez?
- Valahol távolabb a villamosremízttől, ahol dolgoztam.

Magosnak és a kollégáinak egyszerre villant a szemük. Egyenesbe jutottak: ez az a hely, ahol agyonlőtték Gajdos Imrét.

- Maga hogyan sérült meg?

– Már menekültem a házból. Mind a hárman csomagokat cipeltünk, tele fehéreneművel, ágyneművel. Épp a verandáról kellett még lelépnem két-három lépcsőt, amikor hangos „Segítség!” kiáltásra valaki utánunk lőtt. Éreztem, hogy megsérültem. Szóltam is a tőlem két-három méterrel előbb futó Andrásnak, aki erre azt mondta, ne törődjek semmivel, siessek. Próbáltam is sietni, a fájdalom azonban erősebbé vált, éreztem a forró vért, ahogy lecsurgott a kabátom ujján, de azért mentem tovább. A csomagot bedobtam egy kertbe, amikor már magamat is alig vonszoltam. A Városliget széléig valahogy elvergődtem.

- Hová akart menni?

– A lakásomra, a Dob utcába. Aztán hirtelen iszonyú fájdalmat éreztem, és összeestem. Innen már tetszenek tudni, hogyan jutottam a kórházba.

– Mondja, Nyemec, hogy kerültek abba a verandás lakásba?

– Bennünket András vezetett. Ő ismerős volt azon a környéken. Beléptünk egy kerítésen, mozgást nem észleltünk, felmentünk két-három lépcsőfokot. András erősen dörömbölt az ajtón, és amikor egy férfihang válaszolt, azt kiabálta: „Nyissák ki, rendőrség!”

– Mit csináltak odabent?

– András benyomult a szobába, mi utána. Bent egy idős ember világosságot gyújtott. Ekkor láttuk, hogy az ágyban egy asszony fekszik. András rákiabált, hogy keljen fel. Aztán egy székhez kötöttük, és betömtük a száját. Aztán András elvette a rajta lévő ékszereket, a szekrényben talált pénzt, és mindent a saját zsebébe dugott.

– Maga azt mondta a beszélgetésünk kezdetén, hogy őszinte lesz, de ahogy így hallgatom, kezdek rájönni: hamis ez az őszinteség.

– Miben hazudtam volna, felügyelő úr?

– Megmondom. Figyeljen! Az előbb azt állította, hogy mindent ez az András vágott zsebre. Ha így van, akkor hogyan kerülhetett a maga nadrágja hátsó zsebébe az előbb említett pénz meg az asszony összes ékszere? András, talán zavarában, a maga zsebébe rakta?

– Nem, felügyelő úr. Én raktam oda, én húztam le az asszonyról a smukkot, meg a pénzt is én vettem magamhoz – vallotta be a delikvens ijedten.

Még tartott a kikérdezés, amikor Kozma eljuttatta hozzájuk a három banditáról készített fényképet. Magos a fotókkal Nyemechez lépett: – Nézze, itt vannak a magáról és másik két társáról készült, kitűnő felvételek.

Nyemec nagyot nyelt, miközben a képeket nézegette.

– Melyiküknek volt amerikai pisztolya?

– Ennek itt, felügyelő úr. Ő az az András – emelte magasabbra az egyik képet a három közül.

– Rendben van. Én elhiszem, amit mond, de aztán nehogy a végén kiderüljön, hogy az amerikai pisztoly a magáé volt! Most, hogy a társai képét megnézte, talán kissé nyugodtabb

lett. Már nyilván rájött, hogy ők sem ússzák meg szárazon. A történetekért nekik is felelniük kell.

– Tessék mondani, felügyelő úr, engem visszavisznek a csehszlovákiai rendőrségre?

– Nem hiszem, Nyemec.

– Hát ami azt illeti, nekem aztán *seckojed-no*, hogy itt vagy ott akasztanak-e fel.

– Miért ilyen pesszimista? Annyi súlyos gyilkosság és egyéb bűncselekmény terheli a lelkiismeretét?

– Hogy mennyi, nem tudom, de hogy terheli, az biztos.

– A kabátot és a bakancsot, amit a remízben eladott, honnan szerezte? Én tudom, Nyemec, csak újabb próbának vetem alá az őszinteségét.

– Nekem már befellegzett. Nem akarok én már semmit eltitkolni. A Duna-parton lecsaptunk egy férfit.

– Hogyan, mivel és ki?

– Hárman voltunk. Bevallom, én ütöttem le egy vasdarabbal. Aztán lehúztuk a kabátját, cipőjét, ruháját. Volt nála két csomag, tömve élelmiszerrel. Ezen aztán osztoztunk. Innen ered a kabát meg a bakancs.

– Hogyan jutott a Varga Mihály névre szóló iratokhoz?

– Andrástól kaptam. Azt mondta, jól jön az majd, ha igazoltatnak.

– Szóval, így változott át Varga Mihállyá?

– Igen.

– Összesen hány embert öltek meg?

– Erre András tudna pontosan választ adni. Ő volt a vezérünk, ő irányította a bűncselekményeket, ő vezetett arra a helyre is, ahol meglőtték.

– Mára befejezem a beszélgetést, még találkozunk, mert még sok ügy tisztázása hátravan.

– Te, maradj itt! – mondta a folyosón Bordásnak. – Azonnal intézkedem, hogy ezt a Nyemecet, alias Vargát, szállítsák át a rabkórházba. Ha megtörtént, gyere be a hivatalba. Mi meg – szolt Némethhez és Szókéhez – siessünk a Róbert Károly körúti kórházba, Sudár Endréhez. Csalódnék, ha ez lenne az igazi neve.

Magos megkérdezte a Sudár szobája előtt strázsáló, ismerős rendőrt: – Mi újság?

– Ez a gazember attól fél, hogy le fogják vágni a lábát. De nem hiszem, hogy erre sor kerülhetne.

– A kollégája?

– Elment a kapitányságra. Ott főznek ebédet, aztán visszajön, és levált engem.

Magos megkereste a főorvost, és kollégáitól kísérvé bemutatkozott. Ebben már nagy praxisa volt, kezdett szokásává válni a kórházba járkálás.

– Önök bizonyára a rendőrök által őrzött beteg kihallgatása miatt jöttek.

– Valóban, ez a célunk. Most került rá a sor, mert egyik társát már kikérdeztük.

– Tényleg megölt ez a Sudár valakit, ahogy rebesgetik?

– Hogy Sudár-e a neve, az kétséges, de hogy embert ölt, nem is egyet, az biztos.

– Atyaúristen! – döbönt meg az orvos.

– Mi a helyzet a páciens lábával, főorvos úr? – Azzal semmi veszély. Rövidesen rendbe jön. Elég sokat kínlódtunk vele, míg idáig jutottunk, mert az, aki kivette a golyót, nem

tisztította ki jól a sebet: vérmérgezéstől tartottunk.

-Azt a doktort nem fogjuk megdicsérni, olyannyira nem, hogy máris fogdában ül.

A rendőr kitárta a betegszoba ajtaját. Az ágyban, ülőhelyzetben elnyúló Sudár Endre köszönt ugyan a belépőknek, de aztán gyorsan elnézett a fejük fölött.

- Úgy hallottam az orvosoktól, hogy rövidesen meggyógyul, és kiengedik a kórházból.

- No, kíváncsi vagyok, hová engednek ki – válaszolta nyeglén Sudár.

- Semmi esetre sem oda, ahová szeretné. Hogy ne legyenek kétségei, közlöm: legelőször szépen átsétál hozzánk.

- Miért, felügyelő úr?

- Hogy nyugodt körülmények között elmondja nekünk, mit adott annak az orvosnak, aki olyan ügyetlenül szedte ki magából a pisztolygolyót, hogy majdnem a lábába került.

- A mocskok!

- Hogy őszinte legyek, nem lett volna túlzottan nagy kár azért, a rossz útra vezető lábáért.

- Ennyire haragszik rám, felügyelő úr?

- Nem ez a megfelelő kifejezés. Az ilyen, lelketlen gyilkosokra, rablókra, mint amilyen maga meg a két társa, mindenki mérhetetlen gyűlölettel gondol.

- Milyen társaimról beszél a felügyelő úr?

- Akikkel a legutóbbi gyilkosságot elkövette, ott, ahol az egyik barátját lelőtték.

- Az újságban olvastam, felügyelő úr, hogy a gyilkos Varga Mihályt menekülés közben agyonlőtték.

- Na látja! Ezzel máris beismerte egyik társának a nevét.

Persze magának jól jött volna, ha Varga valóban meghal, mert így minden gazságát rá tudta volna kenni. Csalódást kell okoznom, mert Varga Mihály él, és azt is elmondta nekünk, hogy maga hol használta a szalmazsák alatt rejtegetett német parabellumot.

– Mit mondott Varga, hol használtam?

– A Gellérthegyen, tavaly ősszel. Azt hiszem, elapad a jókedve, ha átadjuk azoknak, akiknek az állományához tartozó, két járőrre rálőtt, és egyiküket sikerült is súlyosan megsebesítenie.

Ez aztán hatott Sudárra. Megfordulhatott vele a szoba, mert hirtelen megmarkolta kétoldalt az ágya szélét.

– Nocsak – törte meg a csendet Németh –, ijedtében csak nem csinálta össze magát? Mert, ha igen, azonnal szólok az ápolónőnek, hogy hozzanak tiszta lepedőt.

– Hagyd! – szólt rá Magos. – Nézze meg ezeket a képeket! Maga is rajtuk van. Ez itt például Varga Mihály, be van gipszelve a válla. Ő egy másik kórházban nyomja az ágyat. Felismeri?

Sudárnak görcsbe rándult az arca. – Tényleg? Varga él?! Az előbb nem akartam elhinni.

– Olyannyira, hogy rövidesen létrehozunk egy találkozót kettejük között. Akkor majd egymás szemébe mondják, hogy ki, hol, miben vett részt. Ott lesz természetesen ő is – mutatott Horgas Antal képére. – Most már elhiszi, hogy Varga Mihály él?

– Úgy látszik...

– Most kanyarodjunk vissza az orvosához. Mit fizetett neki?

– Azt az orvost én nem ismerem, felügyelő úr!

– Nem azt kérdeztem, ismeri-e vagy sem!

– Fizetni, valóban fizettem.

– Mit és mennyit?! Mert a magánál talált hatszáz forinton, két karikagyűrűn, két aranyláncon és a vastag arany karkötőn kívül, sokkal több értéket begyűjtött: példának okáért Kittikét is megajándékozta aranylánccal, karkötővel, karikagyűrűvel. Sok egyebet is említhetnék... Tehát, mennyit adott az orvosnak?

– Háromszáz forintot, egy vastag, női arany karkötőt és két köves gyűrűt.

– Mit még?

– Nem tudom.

– Nem baj. Hiányos emlékezetét majd a doktor úr kiegészíti. Nem árt, ha tudja: Vári Kálmánt, az orvost, már le is tartóztattuk.

– Úristen! – kiáltott fel Sudár.

– Mondja, Sudár úr, az orvost ki hívta ki Tatárné lakására?

– Kitti, ő nála asszisztál.

– Nappal. De menjünk tovább. Hogyan jutott be a kapun, a sérült lábával és a csomaggal?

– Kitti adott egy kapukulcsot, amit azért kért a házmestertől, hogyha éjszaka később tér haza, megkímélje a felkeléstől. Hogy ezért mit fizetett a házmesternek, nem tudom. Nagyon fáj a lábam, de azért eljutottam a kapuig. Csendben kinyitottam, és nesztelenül mentem be a lakásba.

– Hol kapta a lövést?

– Ahol Varga. Nem sokkal azután, hogy leléptem a verandáról.

– Mi lett a csomaggal?

– Ott van Kitti egyik szekrényaljában; éppen hogy kivették a bőröndből. De az ágynemű egy részét az öreglány már eladogatta, élelmiszerért.

– Tatárné és Kitti tudta, hogy maga hogyan jutott az ékszerekhez, ruhaneműkhöz?

– Inkább sejtették, erről sosem esett szó.

– Még egy utolsó kérdés. Mi történt a negyedik barátjuddal?

– Őt András lőtte le, mert azzal fenyegetőzött, hogy jelentkezik a rendőrségen.

– Hol történt ez?

– Fent, a hegyekben. Igazán nem tudnám megmondani, merre. Éjszaka volt. Akkortájt, a háború után azon a környéken mind a négyen egy lakatlan ház alsó részében tanyáztunk.

– Van még valami, amit önszántából közölni akar?

– Így, kapásból, nem megy. Biztosan eszembe jutnak még dolgok, amiket majd elmondok önöknek.

– Helyes, Sudár, gyűjtse össze gondolatban mindazokat a bűncselekményeket, amelyekről eddig nem esett szó. Úgy vélem, akad épp elég.

Magos és két társa elhagyta Sudár szobáját.

– Jól zárja be az ajtót – szólt az ott vigyázó rendőrnek –, nehogy megszökjön ez a gazember. Talán még ma átvitetem a rabkórházba.

– Meg vagy elégedve? – kérdezte Szőke a hivatal felé tartva –, elég sokat tudtunk meg Sudártól.

– Eszes gyilkos – jegyezte meg Németh. – Amint tudomást szerzett arról, hogy Varga Mihály él, nem hagyta magát

nyaggatni. Rájött, hogy az időhúzásnak nincs semmi értelme.

A főkapitányságon mindhárman meglepve tapasztalták, hogy a szobájukban lévő asztalokat, sőt a két, nyitott ajtajú szekrényt is elárasztják különböző méretű és nagyságú dobozok, és szanaszéjjel, még a földön is többféle fehérnemű, ágynemű, egyéb érték hever.

– Mi van ezekben a dobozokban? – kérdezte Magos Kozmától.

– Értékes, drága, külföldi gyógyszerekkel vannak megtöltve.

– Folytasd csak, hallgatunk.

– Ti is tudjátok, hogy a Vöröskereszt raktárába két alkalommal is betörték. Onnan származnak ezek a gyógyszerek, amelyekből az orgazda pénzért vagy egyéb értéktárgyakért már jelentős részt értékesített.

– A fenébe is!... És ki az orgazda?

– Doktor Vári Kálmán, a Ráday utcából. Az, aki a pisztolygolyót kioperálta Sudárból.

– Hogyan jutott ezekhez a gyógyszerekhez?

– Ott kell kezdenem, hogy az utasításodra kimentem az orvossal megkeresni a pisztolylövedéket. Emlékszel, ugye, ő azt mondta, hogy a golyó esetleg a rendelőjében, valamelyik asztalfiókjában hever. Na! Méraival és Bordással kerestünk az orvos rendelője körül két hatósági tanút, és házkutatást tartottunk.

– Jól tettétek.

– A nagy mennyiségű gyógyszeren kívül, nézd csak – kihúzott egy fiókot, és egy nagyobb cipősdobozt emelt ki, dugig ékszerrel –, ez is előkerült. Mindazt, amit itt láatsz, meg a lefoglalt kilencezer-ötszáz forintot a lakásán találtuk.

– Te jó ég! Tudjátok, mekkora vagy ez, közvetlenül az új forint bevezetése után?

– Egyébként – folytatta Kozma –, a Vöröskereszttől már ketten jártak itt, és a dobozokon feltüntetett szignókból felismerték a nagy értékű, ellopott gyógyszereket. Egyikük sajnálkozva mondogatta, hogy ezt a bűntényt sok rászoruló, súlyos beteg sínylette meg.

– Azt is mondd el végre, hogyan került ez a töméntelen gyógyszer a Ráday utcai rendelőbe.

– Erre a válaszra biztosan nem számítottál: a „kedves” Kitti, azaz Vári Kálmán asszisztensnője által. Kitti nem volt Tatárné unokahúga! Az öreg hölgy ugyanis régebben is kikiadta a szobáját, titkos találkahely céljából. Ezen az alapon ismerkedett meg Tábor Kittivel is, aki Miskolcon valóban elvégzett egy gyorstalpaló asszisztensnői tanfolyamot. Pestre kerülve rájött, hogy ha lefekszik a férfiakkal, egy-egy órácska alatt többet keres, mint asszisztensnői tevékenységével, az egész hónapban. Ezt a rengeteg ruhaneműt Tatárnénál foglaltuk le. Hozzá viszont, jobban mondva a lakására, Sudár Endre szállította.

A kioperált lövedéket megtaláltátok?

– Hogyne, főnök, már le is adtam a fegyverszakértőnek.

– A doktor hol van?

– Csodát „doktor”, sose volt az! Megnéztem az Orvosi Kamarában. Kiderült, hogy ilyen nevű és korú orvost nem ismernek. Az egyetemen sem volt bejegyezve. Amikor ezt a tudomására hoztam, beismerte, hogy csak szanitéc, felcser volt a fronton. Közvetlenül a háború után – mint orvosnak – a kerületi tanács utalta ki a háromszobás, Ráday utcai lakást.

– Hogy volt mersze orvosnak kiadni magát?! Kiket „kezelt”

ez a vakmerő gazember? – kérdezte Magos felháborodva.

– Mindenkit, aki hozzá fordult. Jó pénzért vagy más értékekért még gyógyszert is adott, természetesen a Vöröskereszt tulajdonából.

– Honnan került ide?

– Erdélyből, legalábbis így mondta.

– Készíts rövid átiratot: név, születési év satöbbi. Az ő adatait is megküldjük a környező országokba, az ujjnyomaival együtt. Nagyszerű fogadtatásban részesítettél bennünket – tette hozzá –, nagyszerű fogadtatásban! Pompásan hasznosítottátok az időt.

– Igyekeztünk, főnök – szerénykedett Kozma.

– Most elszívhatunk egy cigarettát. Aztán hozasd fel a fogdából Horgas Antalt, Laci. Előttetek fog válaszolni a kérdéseimre. Jegyezzetek, és ha szükséges, szóljatok közbe. Ehhez a hétróbás, fasiszta gazemberhez sok véres bűncselekmény tapad.

Magos a felkísért Horgast szembe ültette magával, a kollégái pedig a jegyzeteikkel felszerelten elfoglalták a helyüket.

– Beszéljen nekünk Érsekújvárról, a testvéreiről, szüleiről, feleségéről.

– Ezekről már beszéltem.

– Beszélte. De minden szava hazugság volt.

Nézze, nincs időnk bújócskát játszani. Mi a felesége neve?

– Kérem, én elváltam a feleségemtől.

– Ez számunkra nem újság, de az asszony lánykori nevét akkor is tudnia kell! Egyébként mikor vált el a feleségétől?

– Már évekkal ezelőtt.

- És hová költözött a felesége?
- Nem tudom.
- Akkor felvilágosítom. Kőbányára, a szüleihez.
- Ne tessék mondani!

Magos hirtelen felugrott, megkerülte az asztalt, odaállt Horgas mellé, aki erre kissé hátrahúzódott, mintha menekülni próbálna.

– Ide figyeljen! – mondta Magos, és igyekezett erőt venni azon a szinte fizikai undoron, amit Horgas kiváltott belőle, mert a kollégáival együtt határozottan meg volt győződve róla, hogy fasiszta tömeggyilkos ül előtte. – Meguntam a hazugságait. Mire vár? Miért nem tér végre észhez?

Horgas hallgatott. De már látszott rajta, hogy fél.

– Még nem felelt arra, hogy mi a felesége neve.

– Nehéz megmondani, ugye, te gazember! – ugrott fel Szőke. – Itt van, ezen a fényképen, veled együtt!

Horgas, látva a közös fényképet, kis híján lefordult a székről. Az arca szederjessé vált, csurgott róla a veríték.

– No, Horgas, ez a kép rádöbbsenhet, hogy kár tovább hazudni, hiszen mi mindent tudunk magáról. Szeretném hallani a valódi nevét! Hajlandó végre elárulni, hogy milyen *Jánosnak* hívják?! – emelte fel a hangját Magos.

– Minek kérdezik, úgyis tudják.

– Így is van! Ennek ellenére, mi magától akarjuk hallani!

– Kubik János – bökte ki halkán. – Azt hiszem, felügyelő úr, hogy a nevem bevallásával máris kimondtam magam fölött az ítéletet, és a nyakamra helyeztem a kötelet.

– Ne hamarkodja el az ítéletét, Horgas. Erre mások az illetékesek. Hol lakott a háború előtt?

– Tatabánya környékén, Vértesszőlősön. De inkább Budapesten tartózkodtam, itt dolgoztam.

– Egy fenét dolgozott! Csavargott, kisebb lopásokból, csendőröknek beköpött besúgásokból élt. Hol ismerkedtek össze? A barátaira gondolok.

– A katonaságnál.

– Milyen katonaságnál? Mondja ki bátran, a többiek már úgyis elmondták.

– Nyilas katonák voltunk valamennyien.

– Hányan?

– Hárman.

– Nem igaz, Kubik, maguk négyen voltak.

– Kezdetben, felügyelő úr. De az a negyedik, a háború után elhagyott minket.

– Hol hagyta el magukat, gondolkozzék csak! Nem az erdő szélén?

Kubik felemelte a fejét, Magos szemébe nézett. – De, de, azt hiszem, igen, már emlékszem is, valóban ott ment el.

– Csak *akart* elmenni, de maga nem engedte, mert attól félt, hogy jelentkezik a rendőrségen. Ezért inkább agyonlőtte. Azzal a pisztollyal, amelynek négy töltényét a maga zsebében találták.

– De kérem, nálam nem találtak pisztolyt!

– Persze hogy nem, mert az egyik gyilkosság helyszínéről menekülve eldobta. Eleinte azt hittem, hogy maga okos, előrelátó, mindenre kiterjedő figyelemmel rendelkező gyilkos. De most rájöttem, mennyire tévedtem. Maga határtalanul ostoba, mert a pisztolyt eldobta ugyan, de az már nem jutott az eszébe, hogy a töltényektől is meg kellett volna

szabadulnia. No, de ne higgye, hogy a többi társa szellemi téren túltesz magán. Mikor ismerte meg Varga Mihályt?

- Gyerekkorom óta ismertem. Együtt jártunk iskolába.
- Miért haragudott rá?
- Mert a szociknak, meg a komcsiknak agitált.
- Ezért ölte meg?
- Dehogysis, felügyelő úr, én nem öltem meg.
- Hát ki, ha nem maga?
- A többiek, a katonák.

– No, de az idegen katonák nem ismerték Varga Mihályt. Maga vezette oda őket, és a maga vezényletével rángatták ki a házából. Hiába is tagadna, Kubik János, a szomszédos házak lakói felismerték magát. A szörnyű jelenet szemtanúi jól emlékeznek a kijelentésére is: „Ez az a kommunista agitátor, ezt kell agyonverni!” A biztatására a többiek ezt meg is tették. A kegyetlen tett közreműködői közül néhányat a háború után elfogtak. Ezek egyöntetűen vallották, hogy maga volt az irányítója annak a gáztettnek, ami a szegény Varga Mihály megöléséhez vezetett. Védekezésnek itt nincs helye, azt majd a bíróságon adja elő.

– Nem védekezem én többé, valóban bűnös vagyok – ismerte be Kubik, a zsebkendőjével az izzadságát törölgetve.

– Hová vitték azt a szerencsétlen, félholt Varga Mihályt azután, hogy a teherautóra dobták és elszáguldottak vele?

– Nem tudom, én hamarabb leszálltam a kocsiról, illetve nem azzal mentem el onnan.

– Mást kérdezek. Mi célból adta át Varga Mihály iratait szlovák származású gyilkostársának?

- Azért, mert neki semmiféle irata nem volt.

– Az előbb azt mondta, hogy nem azzal az autóval távozott, amivel Vargát elszállították. Ha így volt, akkor hogyan kerültek mégis magához Varga Mihály személyi iratai?

– Mielőtt az autó elindult volna, kivettem a zsebéből.

– „Huncut” ember maga, Kubik – csóválta a fejét Magos. – Erről még sok kérdést fognak magának feltenni. No, de menjünk tovább. A megtalált aranytárgyakat hol, merre, kitől szerezte?

– Nehezen tudnám felsorolni, mivel több lakásba törtünk be.

– Mégis, nagyjából, hányba?

– Úgy húsz-huszonkettőbe.

– Természetesen fegyveresen.

– Igen, többnyire fegyverrel tartottuk sakkban az ott lakókat.

– Ha már itt tartunk, mondja meg, hány embert ölt meg azzal a 8 mm-es amerikai pisztollyal?

– Talán hármat vagy négyet.

– Ki volt az utolsó áldozat?

– Az, akinél az ál-Varga Mihályt lelőtték. A kihallgatás közben, váratlanul, dr. Münnich Ferenc főkapitány lépett be. Üdvözlésére valamennyien felálltak.

– Maradjatok csak, maradjatok – szólt a főkapitány –, folytassátok a munkát, mintha itt se lennétek. – Az eléje siető Magosnak a maga közvetlen hangján azt mondta: – Úgy hallom, az utóbbi idők egyik legnagyobb fogását hajtottátok végre.

– Igen, úgy látszik.

– Csak kérdeznék valamit, és már nem is zavarlak

benneteket. Mondd, annak a Tatabánya környékén lakó munkásnak...

– ...Varga Mihálynak...

– Igen, annak a Varga Mihálynak megvan a gyilkosa?

Magos megfordult.

– Ő az – mutatott a széken ülő Kubik Jánosra.

Feri bácsinak – maguk között így nevezték – ökölbe szorult a keze, összehúzta a szemöldökét, de egy szót sem szólt. Kezet fogott Magossal és minden munkatársával. – Erről még beszélgetünk – visszaneézett az ajtóból, és olyan csendben távozott, mint ahogyan érkezett.

– Vigyétek le Kubik Jánost a fogdába. Holnap folytatjuk valamennyi őrizetessel a beszélgetést, és megkezdjük a szembesítéseket is.

Alighogy bezárult az ajtó Kubik János mögött, berobbant a fegyverszakértő.

– Hát te még itt vagy? – csodálkozott Magos.

– Persze, hisz a ti ügyetekben dolgozom. Képzeld: az a bizonyos őrmester, Túrán József – aki a Nagy Lajos király útja környékén utána lőtt a gyilkos banditáknak, három lövéséből két találatot ért el.

– Micsoda? – tettette a meglepettet Magos, hiszen Sudártól már jószerivel értesült erről, de nem akarta a fegyverszakértő legújabb felfedezése felett érzett diadalát csorbítani.

– Ez a Túrán előszörre vagy másodszorra vállon lőtte azt a bizonyos Varga Mihályt és a harmadikra combon lőtte Sudár Endrét. Jó, mi? Ügyesen céloz ez az őrmester. Dicséretet is érdemelne, hiszen a lövéseivel megkönnyítette a banditák kézrekerítését.

- Ez kétségtelen.
 - Egyébként hogy álltok?
 - Nincs panaszunk. A gyilkosok megvannak, folynak a részletes kihallgatások.
 - Ezekben az ügyekben akkor már nincs szükségetek rám.
 - Ezekben nincs, no de tudod, az ördög nem alszik.
 - Tudom. Épp ezért sietek haza, hogy legalább addig aludjak valamit, amíg „a sátán” valami újabbat ki nem fundál.
- Ők is szedelőzködtek, hiszen már harmadik napja voltak talpon.

Másnap Magos mindenekelőtt Riskov őrnagynak telefonált, a katonai ügyészségre. Közölte, hogy elfogták azt a banditát, akiről az előző napokban említést tett. Riskov köszönetét fejezte ki az értesítésért, és hozzáfűzte, hogy amennyiben szükségük lenne segítségre, bármikor forduljanak hozzá.

E beszélgetés után feltárcsázta az állambiztonságiakat. A vonal végén Csépai jelentkezett.

- Nocsak, ismét szorít a cipő? – kérdezte vidáman.
- Szó sincs róla. Ezúttal csupán jó hírről szeretnék tájékoztatni.
- Miről, kiről van szó?
- Telefonon hosszú volna. A lényeg: olyasmire bukkantunk, ami benneteket is érdekelni fog.
- Ne légy ennyire titokzatos, add elő bővebben.
- No jó. A háború utolsó hónapjaiban Tatabánya környékén a fasiszták megöltek egy proletárt, aki a bányászok között a kommunisták mellett agitált.
- Állj meg! Ne mondd tovább! – A vonalban Magos

kiabálást hallott: „Bandi!” aztán ajtónyitást. – „Mi az?” – ismerte fel Magos Csépai helyettesének, Kenyeresnek a hangját. – „Légy szíves, hozd be a két XX-es aktát!” – Csépai újra beleszólt a kagylóba: – Azonnal... megvan! A neve: Varga Mihály!

– Ezt nevezem! Micsoda rend van nálatok!

– A tettesek vezetője állítólag többedmagával elhagyta az országot. Azóta se híre, se hamva. Mindenütt keresték, külföldön is. Többeket meg is találtak, haza is szállították őket, de az a Kubik János, aki a gyilkosságot irányította, sajnos eltűnt. Talán valahol a tengerentúl él.

– Tévedni méltóztatol, kedves barátom – krárogott egyetkettőt Magos, a hatás fokozásáért –, Kubik János itt van nálunk, letartóztatásban, harmadmagával, többrendbeli gyilkosság, rablás és töméntelen betöréses lopás miatt.

– Azt a mindenit! – hitetlenkedett Csépai. Ez lehetetlen!

– Majd meggyőződsz róla a saját szemeddel. Egyébként a Varga Mihály ellen elkövetett gyilkosságot beismerte. Nem tehetett egyebet, mivel Szőke Pista előzőleg mindent felderített.

– Tíz percen belül nálad vagyok, Kenyeres Bandival.

– Remek. Én addig bemegyek a főcsoportvezetőhöz. Mire ideértek, itt leszek.

– Főnök – kérdezte Kozma –, mit mondott Csépai?

– Nem akarja elhinni, hogy Kubik Jánost és társait elfogtuk. Rövidesen itt lesznek. Én pedig máris megyek.

Azon a napon alig esett szó egyébről a főcsoport-vezetőnél, a detektívfőnökségen és a többi bűnügyi szervnél, mint Magos csoportjának bravúros ténykedéséről.

– Az este – kíváncozott ki Magosból, a főnökei előtt –

Münnich főkapitány is meglátogatott bennünket.

– Örült a nagy fogásnak, mi? – kérdezte a főnökhelyettes.

– Bizony! Mindannyian kitüntetésnek éreztük váratlan megjelenését.

– Tehát a gyilkosok megvannak?

– Teljes létszámban, mind a hárman.

– A gyilkosságok tisztázódtak?

– Folytatom a kihallgatásokat, mert még jó pár tisztázatlan kérdésre kell választ kapnunk. Hogy valamennyi gyilkosságnak az amerikai 8 mm-es pisztolyt használó Kubik János volt a végrehajtója, azt már két, elfogott társa beismerte. Sőt, Kubik maga is így nyilatkozott. Még azt szeretném jelenteni, hogy az orvostól – aki a lövedéket kioperálta egyikük combjából – kiderült, hogy nincs orvosi diplomája. Ápoló volt a háborúban.

– Megáll az ész! – csapott az asztalra a detektív főnök. – Mi fog itt még kiderülni?

– Vári Kálmán, az álorvos, még orgazda is – „rágta körül a csontot” Magos.

– Hogyhogy? – kérdezte a detektív főnök.

– Emlékezetes, hogy a Nemzetközi Vöröskereszttől, kétszeri betörés alkalmával, rengeteg gyógyszert loptak el. Ezeket az orvos lakásán megtaláltuk, lefoglaltuk, és beszállítottuk a főkapitányságra. Azt, hogy ennek elég tetemes részét az eltelt időben már értékesítette, bizonyítja a lakásán lefoglalt és jegyzőkönyvben rögzített, több mint száz darab ékszer meg a sok pénz.

– Hová való ez a Vári Kálmán?

– Állítólag Erdélyből jött. Hogy valóban kicsoda, annak

megállapítása már az állambiztonsági feladata. Most beszéltem Csépai osztályvezetővel, aki a helyettesével máris útban van hozzánk. Mindketten kíváncsiak Varga gyilkosára. Hitetlenkedve vették tudomásul, hogy elfogtuk.

– Mennyi betörést követhettek el? – kérdezte a főcsoportvezető.

– Kubik János szerint húszat vagy huszonkettőt. Természetesen, mindet fegyveres fenyegetőzéssel. Hogy mennyi valójában, ki tudja...

– Mikorra tervezed az ügy lezárását? – érdeklődött ezúttal a detektívfőnök.

– Ha éjjel-nappal dolgozunk, talán két napon belül. Szükségünk van néhány újabb jegyzőkönyvi kihallgatásra. Tisztázni akarjuk, hogy a banda közösen és egyénenkénti bontásban milyen bűncselekményeket követett el. Azonkívül sok az orgazda, és még több a panaszos. Az utóbbiakat értesíteni kell a tőlük ellopott holmik felismerése és egyeztetése érdekében.

– Rendkívül nagy horderejű munkát végeztetek – mondta a távozni készülő Magosnak a detektívfőnök. A dicsérethez csatlakozott a helyettese és a főcsoportvezető is.

A szobájában már ott találta az állambiztonsági szervektől érkező Csépaikat és Kenyerest.

– Hogy csináltátok ezt a nem várt fogást?

– Nem könnyen. Ráment pár napunk, míg sikerült négy gyilkosság és számtalan fegyveres rablás tetteseinek az elfogása. Sokat segítettek külső kapcsolataink. Tudom, majd megöl a kíváncsiság, hogy szemtől szemben lásd ezt a Kubik Jánost...

– Nem tagadom – mondta Csépai.

– Laci! Pista! Hozzatok fel Kubikot Csépai nagy önfegyelemről tett tanúságot, amikor ülve maradt és alig fordította a fejét az ajtón belépő Kubikra. De bárhogy türtőztette is magát, nem bírta ki szó nélkül: – Mondja, miért nem ment Nyugatra, a németekkel?!

– Arra gondoltam, fölösleges velük tartanom, mert hamarosan visszatérnek.

– Annyira bízott bennük?

– Nemcsak én, sokan mások is.

– Nincs több kérdésem – szólt Csépai. Kubikot visszakísérték a fogdába.

– Mikor adod át nekünk? – kérdezte Csépai.

– Ha a köztörvényes bűncselekmények tisztázását befejeztem. Azt hiszem, legkésőbb holnap.

– Rendben van. Nem tartunk fel tovább.

Az újabb kihallgatások és szembesítések során minden tisztázódott.

Kiderült, hogy a háromtagú banda a háború utáni időkben a fővárosban és környékén öt, rablással párosult gyilkosságot követett el. A banda vezetője Kubik János volt. A gyilkosságokon kívül 27 betörést és lopást követtek el. Többek között a Nemzetközi Vöröskereszt raktárát fosztották ki, két esetben is.

A megtalált és a károsultak által felismert ruhaneműket, ékszereket a tulajdonosok visszakapták.

A teljes vizsgálat, az állambiztonságiak közreműködésével még több hetet vett igénybe.

Végül a környező országokból is megérkeztek a válaszok a hamis igazolványokkal bujkáló, fasiszta bűnözőkre

vonatkozóan. Valamennyiüket körözték mind a csehszlovákiai, mind a román rendőri szervek. Az is kitudódott az ujjnyomok alapján, hogy Vári Kálmánt Petr Vaszilnak hívták Romániában. Mint volt vasgárdistát körözték; aki politikai magatartásán kívül, még a beteg katonáktól is elorozta az amúgy is szűkös élelmet és gyógyszert a fronton. Több ember halálát okozta.

Az ügy lezárása után az orgazdák és a felbujtók is a bíróságra kerültek, közülük többen súlyos büntetést kaptak.

A három banditát halálra ítélték.

Hátbatámadás

Magos, naplóját lapozgatva rátalált arra a históriára, ami a bűnüldözés véres küzdelmeitől mentes ugyan, de amit mégis említésre méltónak ítélt az új rendőrség kezdeti nehézségeinek szemléltetésére.

Az eset a koalíciós pártok időszakában történt, amikor óriási versengés folyt a polgári pártok részéről a párttagok megnyerése, a taglétszám növelése érdekében.

A Kisgazdapárt tagjai közé tartozott Tanos László úriszabó, akinek a sógora országgyűlési képviselő volt. Ez a képviselő az úriszabó fiát, Tanos Gábort beajánlotta a rendőrséghez detektívnek. Fel is vették.

Az akkori politikai viszonyokkal magyarázható, hogy a fiatalembert hosszú rendőri munkát maga mögött tudó csoportvezetője és néhány idős feljebbvaló kivételes bánásmódban igyekezett részesíteni. Olyasféle meggondolásból, hogy akinek a támogatója országgyűlési képviselő, azzal csínján kell bánni, azt türelmesen kell tanítani.

A „tanítvány” a régi rendőrség néhány visszamaradt, korrupt tagjától leghamarabb a kisebb szabálytalanságokat, törvénysértéseket sajátította el. Önszántából, „póttananyag”-ként felszedett ismereteit esetenként már a maga javára kezdte hasznosítani. Kisebb szabálysértései miatt többször figyelmeztetésben részesült. E kisebbfajta megrovások ellensúlyozására, tetteivel akart nagy buzgón bizonyítani. Mihamarabb ki akart emelkedni a szürke névtelenségből.

Egy szép napon, a több segéddel dolgozó úriszabó, Tanos Gábor édesapja, megjelent a detektívfőnökségen. Kétségbeesve előadta, hogy az elmúlt éjszaka ismeretlen tettesek betörtek a műhelyébe, és onnan félkész ruhákat, több vég szövetet és nagy mennyiségű szabókelléket elloptak.

– Felháborító! – mérgelődött a detektívfőnök. – Mondja, Tanos úr, a fiának, Gábornak tett már említést az esetről?

– Nem, dehogyis. Nem is találkoztam vele. Bár egyébként sem szoltam volna neki, mert ismerve indulatos természetét, képesnek tartom valami drasztikus lépésre.

– No de – ingatta a fejét a főcsoportvezető, aki szintén jelen volt a panasztételnél –, mi nem ilyen magatartásúnak ismerjük...

– Úgy vélem – szolt közbe a detektívfőnök –, hogy a fiának mindenképp tudnia kell arról, hogy az édesapját betörők fosztották ki – és már nyúlt is a telefon után. – Halló, te vagy az, Mészáros? Légy szíves, a csoportodban dolgozó Tanos Gábort azonnal küldd be hozzám. Gyere vele te is!

Amikor Tanos Gábor meglátta az édesapja gondterhelt arcát, hirtelen fellobbanó indulattal megkérdezte: – Mi az, apukám, miért vagy így letörve? Történt valami?

– Csupán annyi, fiam, hogy az éjszaka kifosztották a műhelyt.

– Ez meg hogyan történhetett? Rohadt gazemberek! Ha a kezembe kerülnek, isten irgalmazzon nekik! – fakadt ki a fiú. Majd kissé csendesebben megkérdezte: – Hogyan jutottak be a műhelybe?

– Nem tudom, fiam. Lehet, hogy álkulccsal, lehet, hogy benyomták az ablakot. Én semmihez se nyúltam, nehogy a nyomok megsemmisüljenek.

- Nem gyanúsítod egyik segédet sem?
- Nem hiszem, hogy bármelyikük erre vetemedne.
- Kimehetek a helyszínre? – kérdezte a detektívfőnököt az ifjabb Tanos.

– Várj, nyugalom! Az édesapád feljelentést tett ismeretlen tettesek ellen. Én ez ügygel Mészáros csoportvezetőt, a főnököt bízom meg, hogy intézkedjen. Természetesen a detektívekkel te is kimehetsz, és részt vehetsz a nyomozásban. A többi csoportvezetővel – fordult a főcsoportvezetőhöz –, a kilenc órai referáláson ismertetni kell a történeteket. Részletes leírást kell adni az elloptott értékekről, a mennyiségükről. Az orgazdák vonalán mozgósítani kell. Egyszóval: mindent kövessenek el – folytatta keményebb hangon –, hogy ez ügyben gyors eredmény szülessen. Magát arra kérem, Tanos úr, higgadjon le. A bűnügyi apparátus minden erejével azon lesz, hogy az ismeretlen tettesek minél hamarabb kézre kerüljenek. – Ezzel kezét nyújtott, és Tanos László szabómester azzal a tudattal távozott, hogy a fia, no és a többi detektív társa a föld alól is előkeríti a tolvajokat.

A helyszíni szemlén részt vevő Tanos Gábor két munkatársával, valamint az ujjnyomszakértőkkel megállapította, hogy a tettesek vékony vassal feszítették ki az ablak kallantyúját. Az ablakot előzőleg csirizes papírral beragasztották, így azt zajtalanul benyomva bejuthattak a műhelybe. A nagy értékű holmival a kitárt ablakon keresztül távoztak, végül kívülről behajtották maguk után az ablakszárnyat. A daktiloszkópusok használható ujjnyomokat nem észleltek, de megjegyezték, hogy az ismeretlen tettesek –, a nyilvántartóban esetleg szerepelnek is – gumikesztyűt használhattak.

Tanos Gábor a helyszíni szemle után egész éjjel rótt a várost. Felkeresett minden, úgynevezett csehót, beszélt több ószeressel és prostituálttal. Ez utóbbiakat egyébként „magánszorgalom”-ból is kedvelte. Majd hajnaltájt fáradtan hazatért, különálló lakásába, aludt valamit és reggel pontosan megjelent a hivatalban.

Mészáros csoportvezető a reggeli referáláson elmondta, hogy ő maga és csoportjának minden tagja – Tanos Gábort is beleértve – külön-külön, egész éjjel járta a várost, érdeklődött. Egyelőre semmi közelebbit a Tanos-féle betöréses lopással kapcsolatban nem sikerült megtudniuk.

Mészáros kérésére a főcsoportvezető még nagyobb erőbedobásra szólította fel a többi detektívcsoporth vezetőit és azok tagjait; hozzátéve, elképzelhetetlennek tartja, hogy egy ilyen egyszerű betöréses lopás tetteit ne lehessen hamarosan lefülelni.

A csoportvezetők egy része, mint mindig, ezúttal is ígéretet tett a felszólításban foglaltak gyors teljesítésére.

„Az ígéret még nem eredmény” – gondolta Magos, és szót kért.

– Tudtommal – kezdte –, az elmúlt időkben és napjainkban is az a felfogás alakult ki a régi detektívek hasznos tapasztalatai alapján, hogy a bűncselekmények elkövetése után, amikor a rendőrség részéről nagy a felhajtás, a bűnözők rendszerint visszahúzódnak. Nem mutatkoznak nyilvános helyeken, nem keresik fel orgazdáikat. Vajon, nem lenne helyesebb a Tanos-üggyel is várakozó álláspontra helyezkednünk?

– Ugyan, kérlek – legyintett a főcsoportvezető –, elfelejtetted, hogy Tanos sógora országgyűlési képviselő?

– Vagy úgy. Most már értem. Ezért kell a jól bevált

gyakorlattól eltérően, látványosan cselekednünk. – „Legalább kimondtam, ami a bögyömet nyomta” – gondolta, és elsőként hagyta el a termet, az értekezlet végeztével.

Tanos Gábor, hogy a nyomozásban résztvevőket még inkább érdekeltté tegye, megemlítette az apjának, hogy diszkrétan jutalmat kellene felajánlania a nyomozóknak, mert általában ez a szokás.

Tanos Gábornak ez a közlése hazugság volt. Semmilyen eredményes nyomozás után nem fogadhattak el jutalmat a detektívek. Előfordult ugyan, röviddel a háború után, hogy egy-egy panaszos jutalmat kínált fel, hasonlóan a manapság dívó hálapénzekhez. Az ilyen eseteket be kellett jelenteni a főnökségen, és a kapott összeget oda kellett beszolgáltatni. Ezekből aztán az arra rászorulóknak különböző segélyeket juttattak. A későbbiekben a felsőbb vezetés ezt is megszüntette, és így az effajta jutalmazás teljesen megszűnt.

Tanos László, az apa, nem zárkózott el a felajánlandó jutalom elől. Sőt megkérdezte, hogy mennyi a tarifa ilyen esetekben. Mire a fia felvilágosította, hogy általában az ellopott értékek harminc százalékát szokták felajánlani. Az idős Tanos több mint 35 000 forintra taksálta a kárát.

Gyors fejszámolás után a fia megkérdezte:

– Szóval, apa, ha sikerül elfogni a tetteseket és megkerülnek az értékek, akkor te adsz körülbelül tíz-tizenkétezer forintot. Rendben?

– Rendben van, fiam, adok.

Az apa hozzájárulása igazán nagyvonalú volt, hiszen az 1947-ben az új forint megjelenése után, ez óriási összegnek számított.

– Helyes, édesapám. Arra kérlek, erről senkinek egyetlen

szót se! Nem kell nagydobra verni. Majd én egyenként megtárgyalom a többiekkel, és elintézem.

Teltek a napok anélkül, hogy a szabó ügyében néminemű előrelépés mutatkozott volna, bár a bűnügyi csoportvezetők, embereik bevetésével, minden olyan személyt megmozgattak a bűnözővilág területén, akiktől közelebbi információra számíthattak.

Egy hét elteltével Tanos Gábor csoportvezetője, Mészáros, a szokásos reggeli referálás során bejelentette a jelen lévő főcsoportvezető, a detektívfőnök, a helyettese és a többi csoportvezető előtt, hogy emberei – Tanos Gábort is beleértve – szagot kaptak a tolvaj személyére és tartózkodási helyére vonatkozóan.

– Ez pompás! – lelkesedett a detektívfőnök-helyettes. – Bár sikerülne a tetteseket elfogni! Tanos sógora, az országgyűlési képviselő, eléggé türelmetlenül, már kétszer is érdeklődött nálam.

– Remélem – húzta ki magát Mészáros csoportvezető –, már ma éjszaka rajtaütnek a betörő bűvőhelyén. Úgy határoztam, hogy az akciót Tanos Gábor hajtsa végre, két nyomozótársával. Hadd örüljön az öreg Tanos, a fia eredményes nyomozásának. Nem is beszélve a képviselőről, aki majd büszke lehet unokaöccse kiváló erényeire. És ezt nem is túlzom el, mert meg kell hagyni, hogy Tanos Gábor a betörés óta folyton szimatol, keres, kutat, éjjelnappal talpon van.

– Helyeslem a döntésedet – bólintott a detektívfőnök-helyettes.

Aznap este Tanos Gábor és két detektívtársa, felkészülve a gyors rajtaütésre, úgy döntött, hogy Kőbánya környékén, a megjelölt helyen, valamivel éjjél után jelenik meg.

– Vigyázzatok! – intette Tanos két társát -, fegyvert, ha egyáltalán sor kerülne rá, csak ijesztgetésre lehet használni. Azt akarom, hogy a tettes élve, sértetlenül kerüljön a statáriális bíróság elé.

Éjszaka negyed egykor három oldalról közelítették meg a rozoga kerítéssel körülzárt épületet. Ez valójában egy nagyobb istálló volt, benne négy lóval, mellette egy kamraszerűség, lószerszámokkal, abrakkal. Az épület végében nagy halom szalmakupac. A padlás – megítélésük szerint – szénával volt megtömve.

Az épületet koromsötétben, pisztollyal a kezükben vették körül.

A padlásfeljáró közelében Tanos megállt és felkiáltott: – Gyere le! – Ezután lövés hallatszott. Kisvártatva Tanos újra kiáltott: – Állj, mert lelőlek! – Aztán még hangosabban: – Fogjátok meg!

Két nyomozótársa is kiabálni kezdett és összevissza futkároztak, míg végül mind a hárman egymásnak ütköztek.

– Meglógott, az anyja úristenit! Pedig már alig pár lépésre voltam tőle. Te is láttad azt a sötét alakot? – kérdezte egyik kollégáját.

– Persze. Rohant a hátsó kerítéshez. Sajnos, csak néhány pillanatra láthattam, jól kihasználta a sötét éjszakát, mert nyomban eltűnt.

– Mi az, mi történik itt? – kiáltotta ekkor egy idősebb férfi –, kicsodák maguk, mit keresnek az én portámon?

– A rendőrségtől vagyunk. Jobb lesz, ha befogja a száját – mordult rá Tanos. – A padláson egy betörő tolvaj bujkált, maga is biztosan tud róla, feltéve, ha nem a bűntársa.

– Kikérem magamnak, én tisztességes fuvaros vagyok.

Életemben sem volt dolgom a rendőrséggel.

– Az még nem jelenti azt, hogy nem lehet! Létrája van?

– Igen, ott a fal mellett.

Amikor az egyik detektív felállította a létrát a padlásfeljáróhoz, Tanos azt mondta: – Indulj, itt van a villanylámpa, te is menj – szólt a másikhoz –, jól nézzetek szét. Én itt várok.

– Alig lehet mozogni a sok szénától – szólt le az egyik. Aztán néhány perc elteltével a másik izgatottan lekiabált: – Gábor! Gyere fel gyorsan!

Tanos – akár egy akrobataművész – máris a szénapadláson termett:

– Hol vagytok?

– Gyere, gyere hátra. Nézd csak – mutatott a kollégája három zsákra. – Mindegyiket kinyitottam. Azt hiszem, megtaláltuk, amit kerestünk – emelt ki az egyikből egy szövetdarabot.

Mind a három zsák tömve volt a Tanos szabómester műhelyéből lopott holmival.

Gábor örömeiben felkiáltott: – Hát, ez remek! Hogy fog ennek örülni a fater! Csak most bánom igazán, hogy az a gazember betörő meglépett! No, de istenemre! Nem ússza meg szárazon. Megtudom én a valódi nevét, és akkor, jaj neki!

A telt zsákokat beszállították a rendőrségre, és reggel jelentették eredményes akciójukat Mészáros csoportvezetőnek.

– Nagyszerű – mondta Mészáros – tudtam én, hogy következetes adatgyűjtő munkátoknak meglesz az eredménye. A tettes hol van?

– Sajnos, főnök, a nagy sötétségben egérutat nyert. De garantálom, nem soká lesz szabadon.

– Nincs meg? Az bizony kár. Persze, az is nagy dolog, hogy édesapád visszakapja az elloptott értékeit – méghozzá hiánytalanul –, a te gyors, határozott intézkedéseid révén. Ezzel, az eredményes munkával nagy tekintélyt szereztél magadnak és nekünk is. Hátha még a tettes is meglett volna! Csak így tovább, Gábor! – biztatta Mészáros felügyelő, aki a bűnüldözés területén eltelt harmincévnyi szolgálata alatt nagy rutinra tett szert.

Az aznap reggeli referáláskor Mészáros örömmel számolt be a főcsoportvezető és a jelen lévő detektívfőnök előtt Tanos Gábor és két kollégája munkájáról. Az elmúlt éjszaka – közölte –, több napos, fáradságos figyelés után felfedezte az édesapja műhelyébe betörő tolvajnak egy istálló padlásán berendezett búvóhelyét. A padláson hiánytalanul megtalálták mindazt, amit az ismeretlen tettes elloptott. Sajnos, az ott bujkáló betörő tolvajnak kedvezett a sötétség, és sikerült megszöknie. Ez azonban az eredményes nyomozás sikerén mit sem változtat.

E bejelentés után a csoportvezetők részéről különböző megjegyzések hallatszottak. Az elismerések túlsúlya elnyomta egyesek ellenvéleményét.

Természetesen értesítették a károsult Tanos Lászlót, aki boldogan vette tudomásul fiának és kollégáinak bravúros nyomozását. Az, hogy a tettesnek nyoma veszett, az apát nem érdekelte. Szorongatta fia kezét, és meghatottan köszönte meg Mészáros csoportvezetőnek és beosztottjainak is a sikeres együttműködést.

Hogy a szabómester fizetett-e jutalmat, vagy sem, azt senki sem tudta. Az viszont tény, hogy másnap este a fiatal Tanos

minden munkatársát, Mészáros csoportvezetővel együtt meghívta vacsorára a kispesti Gödörbe, ahol egész éjszaka folyt a szó szoros értelmében a mámoros dínomdánom.

A szabómester ügye után alig két hónappal Győri István kiscgazdapárti funkcionárius kereste fel a detektívfőnökséget. Izgatottan előadta, hogy a Nyugati pályaudvaron, egy padon ülve várakozott a vonat indulására. A váróteremben jöttek-mentek az emberek. Amikor bementék, hogy a szerelvény, amellyel utazni készült, beállt az első vágányra, felállt, és akkor vette észre, hogy a pad támlájára helyezett hosszú bőrkabátját, a benne lévő háromezer forinttal, ellopták.

– Milyen volt az a bőrkabát? – kérdezte a detektívfőnök-helyettes.

– Hosszú, világos dohányszínű, széles, nagy csatos övvel.

– Hová akart utazni?

– Szegedre, holnap lesz az esküvőm.

– Ezt a pechet a babona szerint jó előjelnek is felfoghatja.

– Ezt azért kihagytam volna – mosolygott savanyúan Győri. – Azt szeretném kérni, hogy a nyomozást a kabátom ügyében Tanos Gábor detektív folytathassa. Sok jót hallottam róla az apjától, akivel gyakran találkozom a Kiscgazdapárt helyiségében.

– A kérését figyelembe vesszük. Tanos Gábor bevonásával fogjuk megkezdeni a nyomozást.

Győri István távozása után óriási nyüzsgést lehetett tapasztalni a Vigyázó Ferenc utcai épületben. A detektívfőnök-helyettes a főcsoportvezetővel közösen minden csoportvezetőt alarmírozott: hozzák mozgásba az embereiket az elloptott bőrkabát felkutatása érdekében; különösen figyeljenek a Teleki és Garay térre és környékére,

továbbá a pályaudvarokra; vegyék fel a kapcsolatot az ószeresekkel, orgazdákkal. Kutassanak az alvilág ama berkeiben, ahol a munkakerülő csavargók megfordulhatnak. Terjesszék ki információgyűjtésüket a pincérekre, felszolgálókra, no meg a prostituáltakra.

– Végül – mondta a detektívfőnök-helyettes, Mészárosához intézve a szavait –, mivel a károsult kifejezetten azt kérte, hogy Tanos Gábor is részese legyen a nyomozásnak, az ügyet rád bízom.

A detektívfőnök-helyettes utasításának megfelelően – akárcsak a többi csoportvezető – Magos is útnak indította a beosztottjait a szélrózsa minden irányába. Az embereinek már nem kellett külön utasítást adnia, hogy kivel, hol tárgyaljanak. Tudták jól, hová kell ilyen esetekben a csápjaikat kinyújtaniuk.

Kozma nyomozó azonnal érintkezésbe lépett Biharival, aki ilyen ügyekben már többször is a segítségükre sietett. Bihari mozgósította mindazokat, akiktől hasznos értesüléseket remélhetett.

Nem volt olyan bűnügyi nyomozó, aki aznap a késő éjszakai órákig ne lett volna talpon.

A titkos kéjnők, prostituáltak „zárva” tartottak. Ez alkalommal nem törődtek a jól fizető pasasokkal, hanem úgyszólván mindannyian a háromezer forinttal bélelt bőrkabát után szimatoltak, arra számítva, hogy sikeres tevékenységük esetén a rendőri szervek elnézőbbek lesznek velük szemben. Számukra ez a jó kapcsolatteremtés létfontosságú volt, hiszen kisebb-nagyobb kellemetlenségeknél csakis a detektívekhez fordulhattak oltalomért. A buzgóságuknak ez volt a magyarázata.

Magos a késő esti órákban maga is benézett egy-egy

nyilvános helyre: meghökkenve tapasztalta, hogy ahol azelőtt hemzsegték a nők, a titkos vagy nyilvántartott kurvák, most majdnem mind üres. Az egyikben a zongorát – bár nem volt kinek játszania – szünet nélkül, kókadtan verte a pianista.

– Tessék mondani, felügyelő úr – állt meg Magos asztala előtt a pincér –, mi történt tulajdonképpen? Mert amint látni tetszik, ezek a ribancok, mint az örültek, csak ki-be szaladgálnak, nem ülnek le a vendégeikkel az asztalhoz, így a jó vendégeink nem fogyasztanak semmit, és távoznak. Mi lesz ebből? Ha így megy tovább, tönkremegyünk.

– Ne aggódjon – vigasztalta Magos –, amit ma elmulasztanak, a következő napokban behozzák.

A nagy felhajtás, mozgósítás ellenére a bőrkabát nem került elő.

A szokásos reggeli referáláson a csoportvezetők lehangoltan álltak és hallgattak. A főcsoportvezető nyugtalanul járkált le és fel. A belépő detektívfőnök-helyettes a letört arcokról azonnal leolvasta az eredménytelenséget. – Nem baj – nyugtatta a társaságot –, a lényeg, hogy folytassátok a nyomozást. A bőrkabátnak és a pénznek minden körülmények között elő kell kerülnie.

A hadművelet tehát úgy-ahogy, az előző nap beindították, szünet nélkül folyt tovább.

– A fene enne meg ezt az egészet, főnök – mérgelődött Németh nyomozó. Épp most nem jelentkezik senki valami jó tippel.

– Megijedhetett a tolvaj a sok zsaru láttán és eltűnt a kutató szemek elől. Nem hihette, hogy ekkora felhajtást viszünk végbe egy bőrkabátlopás miatt – vélekedett Kozma.

– Vagy valaki talán drótozott neki – szólt közbe Szőke.

– Az csakis nő lehetett. Talán épp az, akivel már beszélt is valaki közülünk – vakarta meg a fejét Németh.

Napokon át nem múlt el óra, hogy egy-egy gyanúsnak vélt vagy büntetett előéletű személyt elő ne állítottak volna.

Mindez – hozzászámítva a mérhetetlen mennyiségű lábmunkát, ami megállás nélkül folytatódott – hiábavalónak bizonyult.

Aztán egyszerre, mintha csak kisütött volna a nap.

Még a kapuban álló rendőr is mosolyogva üdvözölte a munkakezdekori hivatalba érkező, különböző beosztású alkalmazottakat.

A kiegyensúlyozott, higgadt Marika is alig tudta türtőztetni magát, hogy ne repüljön beérkező főnöke nyakába. Odszaladt hozzá, úgy lelkendezte: „Megvan a tolvaj! Megvan a kabáttolvaj!” – és örömeiben körbetáncolta a főnökét.

– Megvan? Azt mondja? – kérdezte Magos kijózanító hangsúllyal a titkárnőjétől. – Hol van? Ki fogta el? – kérdezősködött tovább a kollégáitól is.

– Mészáros emberei – válaszolta Kozma.

– Csakhogy ezen is túl vagyunk.

– Mi is fellelegeztünk – szólt Bordás, lábszárát masszírozva –, ebben a piszlicsár kabát-ügyben legalább annyit futottunk, Nurmit is lepipálva, mintha nagyobb szabású rablás vagy gyilkosság történt volna.

– Végre zavartalanul folytathatjuk saját ügyeinkben a munkát, amit ez a közbejött ügy hátráltatott – gyújtott rá kényelmesen a cigarettájára Magos.

A referálásra összesereglett csoportvezetők előtt aztán kiderült, hogy csak a háromezer forint van meg, a bőrkabát nem.

Mészáros jelentette be a detektív főnök-helyettes jelenlétében a főcsoportvezetőnek. Elmondta, hogy kiváló nyomozója, Tanos Gábor, aki külön megbízást kapott a kabáttolvaj elfogására, bejelentést tett neki az esti órákban, hogy tudomást szerzett a tolvaj feltehető tartózkodási helyéről, amit akkor konkrétan nem nevezett meg. Később ismét jelentkezett Tanos, és közölte, hogy ha a szerencse mellé áll, az éjjel elfogja a tettest. Meg is tette. A tolvajt őrizetbe vették, a háromezer forintot pedig letétbe helyezték az ügyeleten.

– És hol a bőrkabát? – kérdezte a főcsoport-vezető.

Mészáros így válaszolt:

– Mikó Sándor többszörösen büntetett előéletű, huszonnyolc éves személy, a kikérdezéskor elmondta, hogy a bőrkabátban talált háromezer forintot eltette, a kabátot meg aznap eladta a Lehel piacon ötszáz forintért, hogy minél hamarabb megszabaduljon a bűnjeltől. Megjelölte a helyet, ahol a kabátot eladta, és jó személyleírást adott az orgazdáról, még a ruházatát is pontosan meghatározta. Én – folytatta Mészáros – elindítottam Tanost és még két nyomozót a Lehel piac környékére, mivel feltehető, hogy a vásárló arrafele tevékenykedik.

– Hát nem lesz könnyű elkapni az orgazdát, feltéve, ha egyáltalán úgy történt az eset, ahogy beszámoltál róla – csóválta a fejét a főcsoportvezető.

– Én azt mondtam el, amit Tanos nyomozó jelentett.

– Tanos nem említette, hogy ki volt a bejelentő?

– Nem, erről nem beszélt. De nem is volt rá ideje, mert alighogy közösen meghallgattuk a tolvajt, ő két kollégával máris igyekezett ki a Lehel piacra, és...

– Mindenesetre részletes tájékoztatást kérek a tolvaj személyéről – vágott a szavába a főcsoportvezető. – Hol, mikor, miért volt büntetve; hol lakik; kik voltak a barátai. Úgy hiszem, érted, miről van szó?

– Kérdeznék valamit – szólalt meg Magos.

– Tessék, csak kérdezz nyugodtan – adta meg a szót a főcsoportvezető.

– Érdekelne, hogy miért ment Tanos Gábor *egyedül* a büntetett előéletű, ismeretlen személy elfogására. Ez nem szokás és veszélyes is.

– Jogos a kérdés – bólintott a detektívfőnök-helyettes.

Mészáros igyekezett a kérdésre megfelelő választ adni.

– Egy bűnöző elfogását az adott körülmények határozzák meg. Adódhat olyan szituáció, amikor nincs más mód, mint hogy a detektívnek egyedül kell cselekednie. Ezt tette a jelen esetben Tanos is. A kérdéshez kapcsolva még hozzátenném, hogy amikor Tanos telefonon bejelentette ezt nekem, őszintén szólva, nem is gondoltam komolyan, hogy az ismeretlen egyén által történt bejelentés igaz lehet. Ma reggel Tanos úgy nyilatkozott, hogy Mikó Sándort Valéria-telepi lakásán fogta el, éjfél után néhány perccel. Ekkor közölte velem azt is, hogy az őt értesítő személy nő volt, aki nem akarta megnevezni magát.

Mészáros jelentését a főcsoportvezető nem találta teljesen kielégítőnek, így nem maradt más hátra, mint tovább üldözni az orgazdát.

Győri Istvánt értesítették a félig sikerült nyomozásról, aki az esküvő után ismét Pesten tartózkodott, és átvette a háromezer forintot. Megköszönte a detektívfőnök-helyettesnek a sikeres nyomozást, és külön hangsúlyozva

köszönetet mondott Tanos Gábor detektívnek, kollégáinak, valamint Mészáros csoportvezetőnek. – Nem csalódtam Tanos detektívben, nemhiába büszke az édesapja nagyszerű nyomozó érzékkel rendelkező fiára.

– Hát igen, igen – mondogatták a nagyfőnökök. – Mindenesetre átadjuk neki az ön elismerő üzenetét – biztosították a távozó Győri Istvánt.

A részletes kihallgatások után Mikó Sándor, büntetett előéletű kabáttolvajt, aki tettét beismerte, letartóztatták, és átkísérték a Markó utcai fogházba. A bíróság, mint visszaeső bűnözőt, háromévi szabadságvesztésre ítélte. Az ügyész súlyosbításért, az ügyvéd a kiszabott büntetés csökkentéséért fellebbezett.

Mikó Sándor fellebbezési ügyében a döntés, a bíróság tömérdek munkája miatt elhúzódott.

Magos és társai folytathatták saját munkájukat. Az első ilyen felszabadult nap reggelén Magos behívta magához Némethet. – Említettél nekem nemrég valami figyelést.

– Igen, főnök. Már elég rég csináljuk Szőke Pistával. Figyelünk és másokkal is figyeltetünk egy személyt. Jobb, ha Pista is átjön.

– Ki az, és mi célból figyelitek?

– A neve Jónás Károly, 29 éves, gépkocsivezető.

– Ahá – szólt Szőke Németh végszavát elcsípve, és azonnal bekapcsolódva ő folytatta: – Arról a sorozatos betöréses lopásról beszélünk – hiszen tudod –, amit Szegeden és környékén követtek el. A tettesek kizárólag pénzt, értékes arany- vagy antik tárgyakat loptak el.

– Erre jól emlékszem. És mire jutottatok?

– Nem sokra. Van ugyan egy gyanúsítható hapsink. Ez az a

bizonyos Jónás Károly. Kecskeméti születésű, a háború után Szegeden dolgozott. Az édesanyja ma is Kecskeméten lakik, a nagyszülei Szegeden élnek.

– Milyen gyanú alapján figyelitek?

– Érdekes információkat kaptunk: Többek között, hogy Jónás többet költekezik, mint amennyire a munkabéréből futja, és van egy állandó nője, akit ugyan nem kell eltartania, mert állásban van. A neve Czakó Gizella, 26 éves, fonónő. Hat héttel ezelőtt összeköltöztek, az Almássy téren, egy külön bejáratú albérleti szobába, azzal az indokkal, hogy így kevesebb lakbért kell fizetniük – mondta Németh.

– Nektek ez olyan érdekes információ?! Mindaz, amit elmondtál, érthető, és csöppet sem gyanús.

– Igen, igen, érthető... de mégis... Az az elképzelésünk Pistával, hogy ezek nagy óvatosan szert tettek egy még óvatosabb orgazdára – magyarázta Németh.

– Volt már büntetve ez a Jónás?

– Nem, eddig még nem – válaszolt Szőke.

– Akkor legyetek körültekintőek – tanácsolta eltűnődve Magos. – Nem biztos, hogy ő az, akire gyanakodtok. Ne éld bele magad, Laci, mert tudom, hogy te vagy az értelmi szerző. Nem vagy az a fajta, aki könnyedén viseli el a fiaskót.

– Igazad van. De végtére nem egy olyan hapsival volt dolgunk, akiről az elfogása *után* derült ki, hogy 15 vagy 20 bűncselekményt követett el – védte álláspontját Németh.

– Ebből azonban nem lehet általános következtetést levonni!

– Én, főnök, pusztán a belső hangomra hallgatva, mégis szigorúbb megfigyelést alkalmaznék. Nekem ez az alak nem kóser. Lehet, hogy az orgazdája nem is pesti. Két héttel

ezelőtt, szombaton ugyanis elutazott, és csak vasárnap este tért vissza. Hogy hol volt, merre járt, nem tudom.

– No látjátok, ezt kell megállapítani, mikor, hová utazott, és mindjárt tisztázódik, hogy jogos-e a feltételezésed, vagy sem. Hol dolgozik ez a Jónás?

– Egy nagy garázsban – vágta rá azonnal Szőke.

– És a lány, az a fonónő, szintén nem volt büntetve?

– Nem, de ez mit sem jelent – sietett a válasszal most Németh.

– Nem bánom, amíg komolyabb szükségem nincs rátok, csak folytassátok – jelentette ki Magos.

Németh a főnökétől kapott hozzájárulás után sürgősen figyelteni kezdte éjjel-nappal, váltott emberekkel a párt.

Az első héten, szombaton, a délutáni órákban Jónás Károly elhagyta a lakását, és minden csomag nélkül felszállt a Nyugati pályaudvaron egy Szegedre induló vonatra.

A váratlan értesítésre sem Németh, sem Szőke nem számított. Káromkodott is Németh, mert mire kettesben kiértek az állomásra, a vonat elindult. Szőke otthagyta szitkozódó barátját, és cselekedett. Megkérdezte, hogy útközben, Szegedig milyen állomásokon áll meg a vonat.

– Gyerünk! – rohant vissza Némethhez –, autóval utolérjük a vonatot.

– Autóval?! Te bolond vagy? – dühöngött Németh. – Hát mit érünk azzal, ha utolérjük, de nem tudjuk, hogy a mi pacákunk hol fog leszállni? És ha a legközelebbi állomáson lelép a vonatról és visszatér? Ennek semmi értelme! Inkább siessünk a lakása közelébe, ahol valakinek tartania kell a figyelőszolgálatot. Mert abban biztos vagyok, hogy aki minket értesített a pályaudvarról, felült a vonatra, és utánament az

emberünknek.

Az Almássy térre érkezve azt tapasztalták, hogy Jónás Károly és Czakó Gizella utcára néző szobaablaka sötét.

– Te, Pista – szólt Németh –, nekem ez nem tetszik. Nem hiszem, hogy a nő ilyen korán lefeküdt volna.

– Miért ne? Bár az is lehet, hogy a sötét szobában ül, és szépítő pakolást rak az arcára.

– Marhaságokat beszélsz! Biztosra veszem, hogy a nő nincs odahaza.

– Vajon hová ment volna?

– Megőrjítesz a mihaszna kérdéseiddel! Éppenséggel van egypár hely, ahová elmehetett. De hová tűnt a mi emberünk, akinek feladata a lakás szemmel tartása? – nyugtalankodott Németh. – Na, mászkáljunk a környéken még egy darabig. És felkérlek: kopj le rólam, egymás mellett feltűnőbbek vagyunk.

Elég sokáig tekeregtek egymástól távol, de nem történt semmi. Aztán, amikor az egyik kapualjban találkoztak, Németh megkérdezte:

– Tudod, mire gondoltam, Pista?

– Épp most jut eszedbe barkochbát játszani?

– Te hebehurgya szélütött! Megáldott veled a sors! Szóval arra gondoltam, hogy a mi emberünk azért nincs itt, mert elment a nő után.

– Zseniális! A nő után, aki otthon van és alszik?

– Igen – Némethnek már szikrázott a szeme a méregtől –, a nő után, aki elment, így tehát nem alszik az ágyikójában.

– Ha így van – már az is szép tőlem, hogy egyáltalán helyt adok az elképzelésednek –, a figyelőnket (azt hiszem, ma

Lukács a soros) mindenképp meg kell várnunk, hogy megtudjuk, hová csázkált el a nő.

– Bement a szög a fejedbe. Ez az, barátom! Várunk!

Újra eltávolodtak egymástól, de azért vissza-visszapillantottak a ház kapujára és a sötét ablakra.

Fél óra elteltével Németh észrevette, hogy Lukács, a figyelő, lihegve befordul a Wesselényi utcából az Almássy térre. Utánasietett. Amikor senki nem tartózkodott a közelükben, halkán rászólt:

– Térj be a legközelebbi kapu alá.

A figyelő felismerte Németh hangját.

– Hol voltál, mi történt, miért kapkodod a levegőt? – kérdezte Németh a kapualjban. Addigra már Szőke is mellettük állt.

– Mert rohantam. A lényeg az, hogy amikor Jónás kilépett a házból, figyelőtársam utánairamodott. Őt követtem én, de mivel a sarkon túl úgy láttam, minden a legnagyobb rendben van, gyorsan visszajöttem, és tovább álltam itt egyedül az őrséget. Nem is hiába. Mert úgy húsz-huszonöt perc múlva észrevettem, hogy a fránya ablakuk elsötétedett. Erre közelebb kerültem a kapuhoz; a lakás elsötétülése után három-négy perc múlva már jött is le Czakó Gizella, és sietősen elindult a Nagykörút felé. Úgy döntöttem, követem. A járókelők között ez elég könnyen sikerült. Többször is megközelítettem. Végül a Jókai utcában kötött ki, és ott, az egyik első emeleti lakásba bement. Itt van a név: Léder Dénes, és a pontos cím, felírtam.

– Hú, de bölcsen cselekedtél – csapta össze a tenyerét Németh.

– Aztán mi történt? – kérdezte Szőke.

– Több mint fél óráig volt a lakásban. Én csak addig maradtam a házban, amíg megnéztem, kihez is csengetett be. Utána kisettem az utcára, és vártam. Amikor kijött a kapun, rohantam, hogy megelőzzem, mert tudtam, onnan már csakis hazafelé tarthat. Nézzétek, már jön is, most fordul be a sarkon, errefelé lépked.

Kisvártatva látták, amint a nő befordul a kapun.

– Biztos nemsokára felgyújtja a villanyt a szobájában – állapította meg Szőke.

– Ismét bebizonyosodott, hogy frappáns logikáért vagy számomra nélkülözhetetlen – dűnnyögte Németh.

Alig 5 perc múlva az első emeleti szobában világosság gyúlt.

– Tökéletes volt a következtetésed, Laci – nevetett fel Szőke. – El kell ismernem, néha még rajtam is túlteszel, vaktyúk-is-talál-szemet alapon.

– Lukácsom – szólt Németh rá se hederítve Szőkére –, mi most elmegyünk. Ha jönne a váltás, mondd meg, kérlek, hogy arra legyenek figyelemmel, mikor tér vissza Jónás Károly. Nem tudjuk, hová ment, és megtörténhet, hogy még az éjszaka hazajön. A nő már biztosan otthon marad. Igyekszünk, hogy itt legyünk, mielőtt megérkezik a váltás. Na, gyerünk, Pista, nincs sok időnk a gatyázásra.

– Most meg mit akarsz? Hová loholjak veled?

– Előbb bemegyünk az ügyeletre; majd a megszerzett házkutatási paranccsal ellátogatunk a Jókai utcába, Léder Dénes úrhoz. Nem ártana, ha ezúttal velünk tartana Marika is. Ki tudja, hátha szükség lesz rá.

– Ez megy a legsimábban. Az ügyeletről felhívjuk a lakásán. Nem vitás, hogy szívesen csatlakozik hozzánk – vált

komollyá Szőke.

Marika valóban örült, hogy segédkezhets. Az autót Szőke máris indította érte. Majd megkérdezte:

– Nem kellene a főnököt felhívni?

– Majd ha pontosan megtudtuk, ki is ez a Léder úr! De csak akkor, ha nem lesz nagyon késő.

Megjött Marika. Németh vázolta az esetleges feladatot. Aztán egy kiegészítő nyomozóval – négyen – indultak az ügyeletről.

Az autó, akárcsak más, hasonló esetekben, most is kissé távolabb parkolt a kiszemelt háztól.

– Gyere, Pista – intett Szőkének Németh –, maguk egyelőre maradjanak a kocsiban!

A házmestertől megtudták, hogy Léder Dénes és a felesége közvetlenül a háború után költözött fel Szegedről a Jókai utcai háromszobás lakásba, özvegy Gudár Ádámnéhez, Léder feleségének az édesanyjához. A lakók nyilvántartási könyvében foglalkozásként ékszerész van bejegyezve.

Az ékszerész szóra mindketten felfigyeltek, és szótlanul egymásra néztek.

– De azóta megváltozott a foglalkozása – világosította fel őket a jelenlegi helyzetről a házfelügyelő –, mert most úgy tudom, igazgató.

– Hol igazgató?

– Azt velem nem közölték, kérem.

– Köszönjük a felvilágosítást.

Kint, az udvaron Németh megfogta Szőke karját. – Pista! Hívd be Marikát és nyomozókollégánkat.

– Mit akarsz csinálni?

– Felmegyünk mind a négyen, aztán majd csak kialakul valami...

Csendben, egymás mögött haladtak fölfelé a lépcsőkön. A csengőt Németh nyomta meg. Egy darabig semmi neszt nem hallottak, holott még nem volt késő. Az újabb csengetésre már megkérdezte belülről egy férfihang:

– Ki az?

– Rendőrség!

– Micsoda? Ezt bárki mondhatja. Itt van a házmester is?

– Azonnal itt lesz.

Szőke lesietett. Az ajtó túloldalán álló rövidesen hallhatta a házmester hangját is. – Itt vagyok, Léder úr.

Csak erre nyitotta ki Léder Dénes az ajtó ablakát.

– Mit akarnak tőlem, kérem?

– Ezt jobb lenne odabent megtárgyalni – tanácsolta Németh.

– Tessék, jöjjenek be – nyitotta ki végre az ajtót.

– Jó estét, Léder úr. Németh nyomozó vagyok a Főkapitányság bűnügyi osztályáról, Magos felügyelő csoportjából. Ők a kollégáim.

– Magos felügyelő úr önök között van?

– Pillanatnyilag nincs, de ha ön beszélni szándékozik velem, ide fog érkezni.

– Csak azért kérdeztem, mert ismerem a nevét az újságokból.

– Őt sokan ismerik: ki így, ki úgy...

Az előszobából betértek egy nagyobb szobába, amiből jobbra-balra is nyílt egy-egy ajtó.

– Abban a szobában – mutatott a jobb oldali ajtóra Léder – az anyósom fekszik, betegen. A feleségem ott van mellette.

– Léder úr, mi nem akarjuk zavarni őket, feltéve, ha...

– Tessék, kérem, foglaljanak helyet. Mondják már el, miért kerestek fel?

– Máris a tárgyra térünk – mondta Németh. – Ha a kérdésemre őszinte választ kapok, nem lesz köztük differencia. Ellenkező esetben ezt nem garantálhatom. Úgy felforgatjuk a lakását, hogy utána egy hétig sem tud mindent a helyére rakosgatni. Tehát minden az ön válaszára múlik.

– Még mindig nem tudom, miről van szó? – mondta Léder, immár kissé elbizonytalanodva, észrevehető idegességgel.

– Ma este, kevéssel bennünket megelőzve itt járt önnél Czakó Gizella. Ez a hölgy együtt lakik Jónás Károllyal, az ön szegedi ismerősével. Erről jut eszembe, ugyebár ön is Szegedről költözött ide?

– Jogom volt hozzá, vagy nem? – jegyezte meg sápadtan.

– Ezt mi nem vitatjuk.

– Tehát mit mondjak?

– Az igazat.

– Természetesen, kérem, itt volt.

– Ezt a feleletet vártam öntől, Léder úr. És most legyen szíves, szóljon a kedves feleségének, aki az ajtó mögött fülel, hogy ne erőltesse meg magát. Jöjjön ki, üljön le közénk, hogy kényelmesebben hallhassa a beszélgetésünket.

Mielőtt a férj az ajtóhoz ért volna, az kinyílt, és Léderné megjelent a küszöbön.

– Jó estét, asszonyom – üdvözölte Németh. – Foglaljon helyet a körünkben. Mi nem óhajtunk titkolózni ön előtt.

Nos, Léder úr, Czakó Gizella tehát itt volt. Mit hozott önnek?

– Mit hozott volna?

– Álljon meg, kérem. Mert ha netán azt mondaná, hogy semmit, akkor megkérdezném, hogy vajon miért járt itt?

– Ő, kérem, az ismerőseink közé tartozik.

– Gondolom. Hiszen nem először fordult meg ebben a lakásban. Hogyan ismerte meg?

– Jónás Károly mutatta be.

– És Jónást mikor ismerte meg?

– Az régen történt, évekkel ezelőtt.

– Tehát még Szegeden.

– Igen.

– Úgy tudom, ön igazgató, ugye?

– Az vagyok.

– Hogy hol, nem érdekel. Szegeden viszont ékszerész mesterséget folytatott. Így van?

– Igen.

– Ezek szerint ön mint ékszerész ismerte meg Jónás Károlyt – szögezte le Németh. – No, de kissé elkanyarodtunk az eredeti témától. Mit is hozott ide Czakó Gizella?

– Nem tudom, mire céloz, nyomozó úr – hebegte Léder.

– Kizárólag arra, amit Gizella már ismertetett velünk az Almássy téri lakásán – blöffölt Németh.

– Ha így áll a dolog, megmondom: a hölgy 38 grammos aranyláncot adott át nekem, azzal a kéréssel, próbáljam meg értékesíteni, mert neki ezen a téren nincs jártassága.

– Mutassa meg, kérem, azt az aranyláncot. Léder kihúzott egy fiókot, és az asztalra helyezte az ékszert. – Tessék. Ez az.

– Ön mennyit fizetett érte?

– Előlegként négyszáz forintot.

– Ezt megelőzően mit hozott még ide Gizella?

– Semmi egyéb, kérem. – Ekkor már alig tudott uralkodni az izgatottságán. El-elakadt a hangja és folyton a hajában turkált.

– Nos, Léder úr, ezzel a láncsal ön felhatalmazást adott arra, hogy házkutatást tartunk a lakásán. De ha meggondolná magát, és megváltoztatná a véleményét, még megegyezhetnénk. Máskülönben feltúrjuk az otthonát, hogy amit keresünk, azt megtaláljuk. Bár én a hercehurcát szeretném elkerülni, gondolom, ön is. Épp ezért adja ide a hozott ékszereket.

– Már megbocsásson, nyomozó úr, de én mégiscsak igazgató vagyok.

– Bennünket a foglalkozása nem érdekel.

Mi önt olyan állampolgárnak tartjuk, mint bárki más.

Léder riadtan pislogott a feleségére. Az asszony alig észrevehetően biccentett.

– Nos, kérem, hogyan határozott?

– Bemehetek a hálószobába? Kihozom mindazt, amit Gizella eddig hozott.

– Helyes. Megkérem Szőke kollégámat, tartson önnel. Menj, Pista!

Léder egy 35 x 30 centiméteres kis vaskazettát húzott ki az egyik szekrény alól. Felemelte a fedelét. Szőke a kazettában felhalmozott, szebbnél szebb aranytárgyak láttán majd hanyatt vágódott.

– Kiszedem belőle mindazt, ami nem az enyém – babrált

Léder verejtékező kezével az ékszerek között.

– Hozza csak ki az egészet, majd odakint kiszedegeti – mondta Szőke.

Léder a hálósobából kilépve, az asztalra helyezte a vaskazettát.

Te jó ég! gondolta Németh „megkövült” kollégái között állva.

– Kérem, nyomozó urak, ezeknek csak egy kis részét hozta ide a hölgy, a többi a családomé.

– Fogjatok hozzá – rendelkezett Németh, Marikához és a harmadik nyomozó kollégához fordulva. – Minden darabot vegyetek jegyzőkönyvbe.

A Lédérrel folytatott további beszélgetés következményeként végül mégis volt házkutatás. Ily módon előkerült még 264 darab arany ékszer, 140 Napóleon-arany, 39 Ferenc József- arany tizkoronás, valamint 450 dollár és 600 svájci frank.

Léder Dénes igazgató, volt ékszerész, őrizetbe került.

A hivatalos ügyintézés és Marika hazafuvarozása után Németh és Szőke azon töprengett, mit tegyen a továbbiakban.

– Ha már itt tartunk, ne hagyjuk abba. Rendkívüli ügyekben rendkívüli módon kell intézkedni. Menjünk ki máris az Almássy téri lakásba, és ott várjuk be Jónás Károly visszatértét – ha időközben még nem jött volna vissza –, döntötte el Németh soron következő teendőjüket.

– És ha csak estére tér haza? – kérdezte Szőke.

– Vasárnap hajnal van. Csak nem azt akarod mondani, hogy nincs időnk az estét kivárni? A figyelőket mindenképp hazaküldjük.

– Jó. Ámbár nem tudom, mit fog szólni a főnök.

– Amíg nem tud róla, semmi baj. Nincs értelme szólni neki. Hadd aludjon, ráfér. Ráérünk akkor csengetni nála, ha minden összevág: akkor már nem bosszankodhat.

Menet közben tovább morfondíroztak.

– Nem megy a fejembe, Laci, honnan a fenéből szerezte vagy lopta ezt a sok ékszert Léder.

– A szegediek jelzése alapján – amit éppoly jól tudsz, mint én –, körülbelül 15-20 olyan betörést követtek el, nagymenőknél, amelynél csak ékszert és pénzt vittek el. Sok disznóság fog itt még napfényre kerülni – jósolta Németh.

– Ez a Léder szinte búzlik a gazemberségtől. Nem kezdő, az fix – latolgatta Szőke.

– Hátha még kiderül, hogy honnan ered a többi smukk, de ennek tisztázása már a szegediek dolga lesz.

Vasárnap, hajnali három órakor az Almássy tér környéke kihaltak tűnt, egyetlen ház ablakából sem szűrődött ki világosság. Csak Lukács, a figyelő körözött nagy ívben a téren, szemmel tartva a ház kapuját.

Lukács közölte velük, hogy Jónás Károly még mindig nem érkezett haza, emiatt nincs itt a Jónást figyelő kolléga sem.

– Fáradt vagy, ugye?

– Megszoktam. Nem szabad elengednie magát az embernek. Ha az utasításnak megfelelően koncentrálok, észre sem veszem az idő múlását.

– Bárhogyan is bizonygatod talponállási képességedet, arra kérünk, menj haza. A rekordot már így is megdöntötted. Mi ketten majd kivárjuk a visszatérőket, és a többit is elvégezzük – mondta Németh.

Lukács hagyta magát meggyőzni, és feltűnően ruganyos léptekkel távozott.

– Laci, ne zavarjuk még fel a házmestert. Túl korán van. Inkább várjunk még, sétálgassuk két oldalról körbe az Almássy teret.

Eltávolodtak egymástól. Németh a Wesselényi utcai saroknál szembe találta magát két portyázó rendőrrel.

– Hová, hová, barátocskám? – kérdezte egyikük. – Mit csinál erre?

– Sétálgatok, úgy, mint maguk.

– Mint mi?

– Igen.

– Es miért nem alszik ilyenkor, hajnaltájt? – De ekkor már két oldalról közrefogták, amint azt a szabályok előírják.

No, gondolta Németh, ez a két rendőr már jól megtanulta, hogyan kell ismeretlen személyt igazoltatni.

– Megint csak azt kell mondanom: azért nem alszom, amiért maguk.

– Mi szolgálatban vagyunk!

– Én is! – válaszolta Németh.

– Viccel?

– Nem én.

– Van valamilyen papírja?

– Persze, hogy van. – A zsebébe nyúlt, elővette az igazolványát.

– Szabad megnézni? – világított egyikük a zseblámpával az irat fölé.

– Tessék, nézze meg, de csak az én kezemben – nyújtotta

közelebb Németh.

– Miért nem adja ide?

– Mert tiltja a szabályzat. Mondja, maga odaadná a rendőri igazolványát, ha valaki kérné?

– Nem én.

– No, látja. Akkor miért akarja, hogy én megtegyem, hiszen látja ezt maga így is, igaz?

– Látom. Ne haragudjon, nyomozó bajtárs, hogy erélyes voltam.

– Már hogy haragudnék? Inkább örülök, hogy ilyen kiváló rendőrökkel találkoztam. Csak még bátrabban és határozottabban lépjenek fel, főleg az éjszakai igazoltatások közben. A jó rendőr szolgálatban senkinek se higgyen, amíg meg nem győződik arról, kivel is áll szemben. Amott a túlsó oldalon sétál a kollégám. Ne állítsák meg, ugyanazt teszi, amit én.

– Nem, dehogyis. Nem is megyünk arra, hiszen ha maguk itt vannak a téren, annak oka is van. A viszontlátásra, jó munkát kívánunk.

– Maguknak is – köszönt vissza Németh. A tér túlsó oldalán találkozott Szőkével.

– Úgy láttam, jól eldiskurálgattál.

– Igen, két rendőrrel. Már világosodik, 4 óra jóval elmúlt. A házmesterek ilyenkor már a cipőjüket fűzik, készülnek a kapunyitásra. Csöngessünk be.

Az éles berregésre csoszogó lépések hallatszottak.

– No, ez sem lehet fiatal ember – bökte meg Szőke Némethet.

– Vagy nem fűzte szorosra a cipőjét, azért csoszog.

– Soha nem bírod ki ellenvélemény nélkül? A nagykapu kitérült.

– Középkorú, mégsem lett igazad – mormolta Szóke.

– Ne haragudjék, hogy ilyen kora hajnalban felzavartuk. A bűnügyi rendőrségtől vagyunk – mondta Németh.

– Vasárnap? – csodálkozott a házmester.

– Ha valamit el akarunk érni, nem számít az ünnepnap.

– Ezek szerint valami felvilágosítást kellene adnom?

– Eltalálta, kedves házmester úr.

– Jöjjenek be, kérem.

Beléptek a még szellőzetlen, büdös cigarettafüsttel és ételszaggal telített, áporodott szagú konyhába.

– Itt tessék helyet foglalni. A feleségem bent alszik.

– Őt nem is szeretnénk zavarni.

– Mivel szolgálhatok?

– Ugye, itt lakik az első emeleten Jónás Károly, egy Czakó Gizella nevű lánnyal? – kérdezte halkán Németh, hogy az alvó asszonyt fel ne költse.

– Igen. Nemsokára összeházasodnak, legalábbis a főbérő, özvegy Laposné így mondta nekem.

– Ez az ő ügyük. Ön milyen embernek ismeri Jónás Károlyt?

– Hát, kérem szépen, semmi panaszom sincs egyikük ellen sem. A kötelező fizetéssel soha el nem maradnak. Ezzel azt akarom mondani, ha későn jönnek, rendesen megfizetik a kapupénzt.

– Gyakran járnak későn haza?

– Nem mondhatnám... egyszer-kétszer hetenként.

– Előfordult már, hogy ez a Jónás ilyenkor, hajnaltájt tért haza?

– Volt rá eset. Például, ha elutazik Szegedre, mert tetszik tudni, ott élnek a nagyszülei.

– Mit gondol, most idehaza van?

– Azt nem tudom megmondani. Az biztos, hogy kapuzárás után nem távozott el, és nem is jött be. Ha ez érdekli az urakat, meg kellene kérdeznük a főbérlet, Laposnét.

– Igaza van. Meg is tesszük, csak egy kicsit várunk vele. Korainak találjuk az időt. Arra azonban megkérjük, hogy ha mi már felmentünk, és közben hazajönne Jónás úr, nehogy említést tegyen neki a jelenlétünkről.

Németh 5 óra 20 perckor csengetett be Laposnéhoz. A korareggeli vasárnapon az egész házban nem lehetett mozgást észlelni.

– Ki az? – kérdezte az előszobából egy rekedtes álmos női hang.

– Rendőrség!

– Úristen! – hangzott a motyogása, az ajtóhoz közeledve. – Tessék, jöjjenek be – és kinyitotta az ajtót.

– Jó reggelt kívánunk, kedves Laposné. Ugye önhöz van szerencsénk? – kérdezte Szőke.

– Beszélhetnénk egy-két percet önnel? – lépett Szőke elé Németh.

– Ha már felkeltem, akár egy órát is, uraim. A nyomozópáros bemutatkozott.

– Ha nem zavarja önöket a rendetlenség, jöjjenek be hozzám, a szobába.

– Igazából csak a rendetlenséget szeretjük – mondta

Szóke.

– Egy pillanat, nyomozó urak, felkapok magamra egy slafrokot.

Mindhárman leültek a szobában, az asztal köré.

– Tessék kérem, mit óhajtanak, állok a rendelkezésükre – jelentette ki Laposné, szinte élvezve a szokatlan helyzetet.

– Csupán egy-két kérdésünk volna. Ugye, Jónás Károly és Czakó Gizella itt lakik?

– Igen. Rendes, kellemes modorú emberek. És tiszták! A konyhát, WC-t – pedig hát én is használom – mindig ők takarítják. Rövidesen egybekelnek. Mindkettőnek jó állása van.

– Idehaza vannak?

– Gizike biztosan. Úgy tudom, Jónás tegnap elutazott Kecskemétre az édesanyjához vagy Szegedre a nagyszüleihez. Annyira jóba vagyok velük, hogy ezt is tudom.

– És mikor szokott onnan hazajönni?

– Lehet, hogy megjön a korareggeli vonattal, ami 7 óra körül érkezik. Ha ezt nem érte el, akkor csak a délutánival jöhet.

– Jónás úr gyakran utazik el?

– Nem mondhatom. Hetenként, esetleg kéthetenként. Rendszerint szombaton. Tetszik tudni, nagyon szereti az édesanyját meg a nagyszüleit.

– Bár minden fiatalra ez lenne a jellemző! – jegyezte meg Szóke.

– Bizony. Milyen igaza van. Nekem is van egy fiam, jól keres, de sajnos már évek óta felém se néz. Pedig nem kívánok tőle mást, csak egy kis törődést, hogy hébe-hóba

felkeressen, megkérdezze, hogy vagyok.

Diskurálásuk közben egészen kivilágosodott.

Laposné Németh kérésére bekopogott az albérlőhöz. – Én vagyok, Gizike, Annus néni.

– Azonnal kinyitom az ajtót. – A kulcs fordult a zárban, az ajtó kinyílt. – Tessék, drága Annus néni.

Csakhogy Annus néni helyett Németh és Szőke lépett a szobába.

– De kérem! Kik maguk? Mit akarnak?

– A bűnügyi rendőrségtől vagyunk. Szeretnénk önnek néhány kérdést feltenni. Nyugodtan feküdjön csak vissza.

Szókének nem maradt ideje a lánynak a hálóingén keresztül áttetsző, jó alakját mustrálgatni, mert az magára bugyolálta a paplanát, és leült az ágy szélére. – Milyen kérdésről van szó?

– Jónás Károly, a vőlegénye, mikor jön haza? – kérdezte Németh.

– Talán egy óra múlva, 7 óra körül.

– Hová utazott?

– Az édesanyjához, Kecskemétre.

– Hallom, rövidesen összeházasodnak.

– Így tervezzük. Emiatt is költöztünk össze, hogy spóroljunk. A két külön lakásra sok bért fizettünk.

Németh és a lány csevegése közben Szőke szép csendben az ablakhoz somfordált. A vékony függönyön át tisztán látta, mi történik a téren.

– Mondja, kedves Gizike, ha szabad így szólítanom, mond magának valamit a Jókai utca? – kérdezett továbbra is Németh.

- Annyit, mint a többi utcanév.
- Nem többet?
- Miért mondana többet? – nézett elborulva Némethre.
- Azért, mert nem hiszem, hogy tegnap a Jókai utcán kívül más utcákba is ellátogatott volna.

A lány meg sem moccan.

- Járt a Jókai utcában vagy nem?

A nő, mint akit hirtelen kivert a hideg, összébb húzta magán a takarót. – Ha ön, nyomozó úr, ezt kérdezi, akkor tudhatja, hogy ott jártam.

- A következtetése helyes. Kinél járt és miért?

- Fontos ez, kérem?

- Nekünk igen.

- Egy ismerősömnél;

– Ki az az ismerős? És maga ki által ismerte meg?
Tudtommal maga rákospalotai.

– Ezt is tudják? – képedt el. – Kérem, én a vőlegényem által ismertem meg.

- Kiket?

- Hát akiknél az este jártam.

- A nevet mondja!

- Léder Dénes igazgató.

– Ez a Léder, mielőtt a családjával Budapestre költözött, mivel foglalkozott?

– Úgy tudom, Szegedről jött fel a feleségével; ott ékszerész volt.

– Na végre. Mondja, milyen célból látogatta meg Léder urat tegnap este?

- Csak úgy fölszaladtam hozzájuk meglátogatni őket.
- Ejnye, ejnye, kedves Gizike, én magát komoly nőnek tartottam.
- Az is vagyok.
- Ha valóban az, akkor ne beszéljen mellé. Fölösleges is, mert röviddel azután, hogy eltávozott Ledértől, mi hazáig követtük, megvárva, míg a szobájában felgyújtja a villanyt.
- Jézusom! – kiáltotta. – Hát maguk minden lépésemet figyelemmel kísérték?!
- Ezt a kijelentését nem tudom cáfolni.
- És miért figyeltek?
- Ne kérdezzen, feleljen! Ha késlekedik a válasszal, akkor nyomban fel kell öltöznie. És akkor majd bent, a rendőrségen a szemébe mondja Ledérnek, mit juttatott el hozzá. Ezt akarja?
- Dehogyan akarom.
- Tehát?
- Egy aranyláncot vittem hozzá, hogy adja el. Mint ékszerész, sokkal jártasabb nálam az érték megállapításában.
- Mennyi pénzt kapott tőle?
- Előlegül négyszáz forintot. Ha sikerül a láncot eladnia, a többit is kifizeti.
- Az aranylánc kié volt, a magáé vagy a vőlegényéé?
- Karcsié. Ő mondta, mielőtt tegnap elhagyta a lakást, hogy a távozása után, úgy negyedóra múlva induljak el Ledérhez.
- Miért kellett ennyit várnia?
- Nem tudom. Talán mert nem voltam utcára felöltözve, és azt akarta, hogy siessek.

– No erről majd beszélünk vele. Ez egyébként sem fontos. Hányszor ment el, ezt megelőzően Ledérhez?

– Talán egyszer.

– És akkor mit vitt hozzá?

– Egy arany karkötőt... – de ekkor már dühösen a kis asztalkára csapott és kifakadt: – A fene enne meg ezt a rohadt életet! – és elsírta magát. – Tudom, végem van. Mindketten rendőrkézre kerülünk, onnan pedig a börtönbe.

– Ha ilyen jól tudja a következményeket, akkor azt is tudnia kellett, hogy amit tesz, az törvénybe ütköző cselekmény.

– Sejtettem, de Karcsi megszedített. Elhitette velem, hogy nem lesz semmi baj. Én meg elhittem, mert el is akartam hinni, hiszen annyira beleszerettem. A kedvében akartam járni, gondolkozás nélkül megtettem, amit kért tőlem.

– És most csalódott benne, ugye? Higgye el, mi nem akarunk magának ártani, ha nem muszáj. Remélem, ezt figyelembe veszi, és őszinte lesz.

– Mit mondjak még?

– Amit eddig tagadni próbált. Tehát: hányszor járt a Léderlakáson, és mit vitt oda?

– Többször. Minden alkalommal vittem egy-két darab ékszert.

– Mondja, Gizike, miért utazik Jónás oly sűrűn a szüleihez vagy a nagyszüleihez?

– Nem is tudom...

– Nana, már megint kezdi! – emelte fel a mutatóujját Németh.

– Azt hiszem, ilyenkor hozza magával azokat az ékszereket,

amelyeket én elviszek Ledérhez.

– No lám, ugye, hogy tudja. Legyen okos, és csak saját magával törődjön. Ez a Jónás Károly úgysem segíthet magán, csak mi, feltéve, ha egyebet nem tett, mint hogy Jónás és Léder között küldöncösködött.

– Esküszöm az élő Istenre, hogy ezen kívül semmit nem tettem. Nekem még soha nem volt dolgom a rendőrséggel.

– Elhiszem. Mondja, milyen ékszereket tartanak itt a szobájukban?

A nő lelépett az ágyról, kihúzott egy kis fiókot. – Tessék, itt van, az én kis köves gyűrűm, a fülbevalóm, nyakláncom. Ez az egész. No meg a négyszáz forint, amit az este Ledértől kaptam.

– Más semmi?

– Kutassák át az egész szobát, ha nem hisznek nekem.

Szóke, ahogy múlt az idő, egyre nagyobb figyelemmel nézett ki a térre. Fél nyolc körül lassan megfordult, elindult az ajtó felé. – Kimegyek, Laci – szólt halkán.

– Hoppá! Ez jó jel! – gondolta Németh. Tessék-lássék módra még továbbra is kérdezősködött, de a nő válasza már alig érdekelte. Az előszoba felé fülelve egyre nyugtalanabb lett. Hamarosan hallotta az ajtó nyikorgását, majd Szóke felszólítását: – Emelje fel a kezét! Ne mozduljon!

Németh a hang sebességét lepipálva már az első szavaknál az előszobában termett. Láta, hogy a nála magasabb férfi felemelt kézzel a falhoz lapul.

– Forduljon meg! – pattogott ugyanekkor Szóke.

Németh mit sem kérdezve cselekedett. Gyors mozdulattal máris elkattantotta a bilincset Jónás Károly lehanyatló két kezén.

– Már alig vártuk az érkezését – szólt hozzá, Szókével ellentétben, barátságos hangnemben Németh.

– Miért vártak? Mit akarnak tőlem?

– Arról később tárgyalunk – mondta Szóke, miközben végigtapogatta a ruháját. A jobb oldali kabátzsebből egy majdnem teljesen új, 7.65-ös belga Browningot emelt ki – csőre töltve, de biztosítva –, a tárban még 4 lövedékkel.

– Nemde, ezt a fegyvert „találta”, Jónás úr?

– Mit mondjak erre, kérem...?

– Mi nem sűrgetjük a válaszadással, nem úgy, mint a menyasszonya, aki türelmetlenül várja. Menjen be hozzá.

– Karcsi! Karcsikám! – sírt el magát a nő –, mi lesz velünk?

– Kedves Gizike, attól tartok, nem ez a legalkalmasabb pillanat, hogy Karcsikája válaszolhasson.

Szóke Pista tökéletes nyugalommal látta el a feladatát. Sejtette, hogy Jónásnak merről kell jönnie. Jónást nem ismerte, így nem is figyelhetett fel rá. Viszont nyomban felismerte Finta Dezső nyomozót, aki nagy léptekkel igyekezett a kapu felé. Azonnal kapcsolt. Tudta, hogy Jónásnak most kellett befutnia. Jól számított.

Németh és Gizike beszélgetése közben kiosont a lakásból, lesietett a lépcsőn. Az utcán rögtön észrevette őt Finta Dezső, és eléje sietett.

Finta – ahogy aztán Szókének elmondta –, elkísérte Jónást Kecskemétre, és tisztos távolból visszafelé is vele tartott.

– Alaposan kimerülhettél – kínálta cigarettával Szóke.

– Az nem számít. Úgy látom, minden klappol.

– Már meg is bilincseltek.

– Ti sem lazáltok.

– Rögtön menj haza, és aludd ki magad.

– Biztos, hogy nincs rám szükségetek?

– Az örökkévalóságig számítunk rád, de most kivételesen megbirkózunk a hiányoddal. Holnap mindent megtárgyalunk.

– És már fordult is vissza, hármásával szedve a lépcsőket.

– Hol járt, kedves barátom, merre vonatozott? – kérdezte éppen a megbilincselte Jónástól Németh, amikor Szőke belépett.

– Szegeden.

– Nem igaz – cáfolta erélyesen Szőke –, hazudik, nem Szegeden, Kecskeméten járt.

Jónás elhűlve nézett Szőkére. – Ezt honnan tudja?

– Az nem tartozik magára. Tudom, hogy Kecskeméten volt, mégpedig az Árok utcában.

– Ki lakik az Árok utcában? – kérdezte most lélegzetnyi szünetet sem hagyva Németh.

– Az édesanyám.

– Az első igaz szó! Miért járt hozzá olyan sűrűn?

– Jóságból.

– Ahá! Most szépen megmottozzuk a ruháit, hogy rájöjjünk ennek a nagy jóságnak a nyitjára.

Gizella beletörődve a történetekbe, lehajtott fejjel, szótlan szemlélője maradt az előtte lejátszódó eseménynek.

– No, nézzük csak! – mondta Szőke. A kabáton kezdte, és mindjárt a belső, jobb oldali zsebből egy kis, selyempapírba burkolt dobozkat emelt ki. Kibontotta. Egy pár platina foglalatú, nagy briliánsköves fülbevalót tett az asztalra.

– Netán az édesanyjáé volt ez, Jónás úr? – mutatott az ékszerre Németh.

– Minek kérdezik, hiszen úgyis tudják a választ.

– Nem alaptalan megállapítás.

Szóke immár kiemelt egy másik csomagocskát is, a zakó belső, bal oldali zsebéből. Ebből – mint később megállapították – 42 grammos, 24 karátos arany karkötő került elő. Mai árfolyamon a két ékszer 150-200 ezer forintot érhetett.

– Nézze csak, Gizike – emelte fel a karkötőt Németh –, ezért bizonyára többet fizetett volna Léder Dénes.

– Atyaúristen! – szaladt ki a szó Jónás száján. – Még ez is? Őt is ismerik?

– Méghozzá Szegedről, akárcsak maga. Lássa be, a továbbiakban fölösleges kertelnie. Nem azért, hogy a mi munkánkat könnyítse, hanem mert az őszinteséget figyelembe veszik a bíróságon, ami nem kevés előnyt jelenthet a maga számára... Mennyi ékszer maradt még az édesanyjánál?

– Nem hiszem, hogy maradt még valami.

– Vagy úgy! Ehhez tartjuk magunkat. Mi szerettük volna elkerülni a mama lakásán a nagy felhajtást. Mert tudja, ilyenkor kivonul vagy húsz-harminc rendőr, különböző műszaki berendezésekkel. Felbontják a padlót, a padlást, szükség esetén felássák az egész kertet. Egyszóval: kő kövön nem marad, míg meg nem találják, amit keresnek. Úgy gondolom, az ilyen, nagy feltűnést keltő kutatás nem vetne jó fényt az édesanyjára.

– Rendben van, uraim. Mindent el fogok mondani önöknek.

– Nos, akkor kedves Gizike, öltözzön fel. Velünk kell tartania, már csak a jegyzőkönyvi kihallgatás miatt is.

– Alaposan elintéztél engem, meg magadat is! Hát kellett ez? Most aztán jöhet a börtön! – sikította az eddig szelíd nő.

– Csendesebben, Gizike – állt elé Németh, meggátolva, hogy a nő felemelt öklével a vőlegényére támadjon. A pénzét, az ékszereit vegye magához.

Szóke telefonjára az ügyeleti kocsi elindult.

A szobát bezárták.

A Főkapitányságon, őrizetbe vételük előtt, mindkettőjükéről levétették az ujjnyomaikat. A pisztolyt, a töltényekkel, átadták a fegyverszakértőnek.

– Laci, még most sem hívjuk fel a főnököt? – kérdezte a széken elnyúlva Szóke.

– De mennyire hogy felhívjuk. Immár 9 óra is elmúlt. A legalkalmasabb időpont, hogy a teáját megízesítsük. – Halló, főnök, Németh jelentkezik. Itt áll, helyesebben itt ül elterpeszkedve mellettem Szóke is.

– Mi ütött belétek, hogy vasárnap reggel kerestek? Azt hittem, a víkendet kurizálással töltöttétek. Csak nem vagytok bent? Egész éjjel le se feküdtetek?

– Bevalljuk, bent vagyunk, és az éjszakát talpon töltöttük.

– Mi a fenét csináltatok?

– Elfoglaltuk magunkat. Helyesebben: lefoglaltunk egy csőre töltött pisztolyt, valószínűleg több mint három kiló, csodálatos ékszer, tömérdek Napóleon-aranyat, több arany tizkoronást, jelentős mennyiségű valutát. Mindezt a szegedi ügyből kifolyólag, amiről beszéltünk veled. Pista bökdös, hogy kihagytam a felsorolásból azt a három személyt, akit őrizetbe vettünk.

– Miért csak most szóltok?

– Hát nem elég, ha ketten virrasztunk? Ha szólunk, az éjszakát te sem alszod át békésen, így holnap legalább frissen-fitten fogsz a reggeli referáláson részt venni. Mi is rögvest hazamegyünk.

– Ajánlom is. Holnap mind a hárman menjünk be korábban, hogy legyen időm meghallgatni, hogyan is értékelt el ezt a remek eredményt!

Másnap Németh és Szőke kipihenve érkezett a hivatalba. Magos, a kollégáival előbb a két nyomozó éjszakai turnéjáról beszerzett „zsákmány”-t tekintette meg, és csak azután hallgatta végig a beszámolójukat. Elbeszélésük közben jegyzeteket készített, hogy felkészülten érkezzen a referálásra.

Az üdvözlések után a főcsoportvezető, aki egyszerre jelent meg a főnökhelyettség, elsőként Mészáros csoportvezetőnek szegezte a kérdést: – Mi van a bőrkabáttal és az orgazdával? Sikerült valamit megállapítani?

– Sajnos – válaszolta csüggedten Mészáros –, bár komoly adatok érkeztek, sem a bőrkabátról, sem az orgazdáról nincs hír, pedig országos körözést is elrendeltem.

– Valahol mégiscsak fel kell bukkannia annak a nyavalyás kabátnak! Ennyi felhajtás mellett ez már súlyos kudarc – bosszankodott a főcsoportvezető. Elfordulva Mészárostól arra kérte a többieket, hogy valamennyien tartsák napirenden ezt a bőrkabát-históriát. Aztán sorjában kérdéseket tett fel a csoportvezetőknek, akik közül – néhány apróbb ügytől eltekintve – egyik sem tett számottevő bejelentést. Végül Magosra került a sor. – És nálad?

– Van néhány érdekes bejelentésem. Erre már a detektívfőnök-helyettes is felfigyelt.

– Ez már igen. Várjuk, mi újabbal rukkolsz elő!

– Két nyomozóm, Németh és Szőke, huzamosabb ideje tartó figyelés után elfogott egy férfit. 7.65-ös belga pisztolyt találtak nála, csőre töltve.

– Az istenfáját! – csattant fel a főcsoportvezető –, és ki az?

– A neve Jónás Károly. Azonos azzal az eddig ismeretlen személlyel, akivel kapcsolatban a szegedi kapitányság többrendbeli körözést adott le a környékükön történt, csaknem kéttucatnyi betöréses lopás elkövetése miatt. A betörések színhelyén a tolvaj kizárólag ékszerekre, Napóleon-aranyakra és antik pénzekre specializálta magát. Németh és Szőke péntektől vasárnap reggelig egyfolytában ebben az ügyben dolgozott, tökéletes eredménnyel. A fegyveres Jónás Károlyon kívül az orgazdát és egy nőt is őrizetbe vettek. Az orgazdától és Jónástól összesen körülbelül háromkilónyi ékszert, aranypénzt, valutát foglaltak le.

– Ez aztán teljesítmény! – csettintett az ujjával a detektívfőnök-helyettes.

– Folytatnám, ha megengedik. A daktiloszkópus szerint Jónás Károly ujjnyomait több szegedi lakásban is megtalálták. Ezek mind ez ideig a nyilvántartásban nem szerepeltek.

– Ennélfogva kezdő, újonc – vélte a főnök-helyettes.

– Nem, nem hiszem. A fegyverszakértő az idejövetelem előtt közölte, hogy a Jónásnál talált pisztollyal lőtték agyon 1946 tavaszán azt a férfit, akit meztelenül halásztak ki, Szegedhez közel a Tiszából. Boncolásakor az orvosok e pisztolyból való lövedéket találtak a szíve táján. A kioperált ólomlövedéket annak idején megküldték az Országos Nyilvántartás fegyverszakértőjének. A megölt kilétéről Jónás Károlynak kell majd számot adnia. Én azt hiszem, hogy ez az

ismeretlen a társa lehetett. Érintkezésbe léptem a szegediekkel, már el is indultak hozzánk.

– Amit elmondtál, kitartó, bravúros nyomozásra vall. Az ékszerek hol vannak? – kérdezte a detektívfőnök-helyettes.

– Egy nagyobb kazettában. Most hozattam el az ügyeletről.

– Uraim, van még valami jelentenivaló? – Mivel senki nem válaszolt, a főcsoportvezető berekesztette a referálást.

A csoportvezetők távozása után a két „nagyfej” besietett Magos szobájába.

– Csodálatos – hümmögték, mialatt a szebbnél szebb ékszereket és a sok aranypénzt nézegették. – A tettes?

– A fogdában van. Felhozassam?

– Ha lennél szíves – mondta a főcsoportvezető a nagy fogáshoz mért, túlzó udvariassággal.

A detektívfőnök alapos szemrevételezés után megkérdezte Jónás Károlytól: – Maga szegedi, ugye?

– Ott dolgoztam, kérem.

– Amint látom, elég eredményesen. És hány balhéja van itt, Budapesten?

– Egy sem, kérem.

– És Szegeden vagy az ország egyéb területein?

– Szegeden jó néhány, másutt nem követtem el semmit.

– Ki volt az a barátja, akit agyonlőtt a magánál talált pisztollyal? – kérdezte a főnök helyettes Magos elejtett megjegyzését tényként bedobva.

– Én senkit nem öltem meg.

– Nem a fenét! – Ez tagadhatatlan. A magánál talált pisztolyt ezt pontosan igazolja.

E néhány kérdés súlya alatt megingott, megroggyant Jónást elvezették.

– Természetesen – mutatott Magos a kincsekre, az itt elfekvő készlet nem teljes. Egyrészt, mert már egy-egy darabot értékesíthettek; másrészt maradhatott még az áruból, elrejtve a jól kifundált raktárban, az édesanyjánál, Kecskeméten. Tudniillik az anyjától hozta fel hetenként az egyes darabokat, amiket a menyasszonyával értékesített az őrizetbe vett Léder Dénes volt ékszerésznél, orgazdánál.

– Hogyan jöttetek erre rá? – kérdezte a detektívfőnök-helyettes.

– Jól működő, külső kapcsolataink révén, ami aztán a kitartó figyelemmel párosulva, célhoz vezetett.

– Nemhiába hajtogatom én, hogy jó külső kapcsolatok nélkül nem lehet eredményesen dolgozni – fordult a detektívfőnök-helyettes a főcsoportvezetőhöz.

Délfelé megérkeztek Szegedről.

– Nézzétek – mondta Magos –, mi most átadjuk nektek Jónás Károlyt, akinél megtaláltuk azt a pisztolyt, amellyel agyonlőtték a Tiszából kihalászott, ismeretlen férfit; továbbá Léder Dénes volt szegedi ékszerészt, az orgazdát; valamint Jónás menyasszonyát, aki az ékszerek értékesítésében segédkezett. Megkapjátok a lefoglalt ékszereket, értékeket, minden egyes darab jegyzőkönyvbe vételével. A részletes kihallgatások és az ékszerek bemutatása után, nyilván a károsultak közül többen is fel fogják ismerni bennük a sajátjaikat. Hogy Jónás Károly miért ölte meg azt az ismeretlent, annak a megállapítása már rátok vár.

Németh nyomozó javasolta a szegedieknek, hogy mielőtt Budapestet elhagynák, tartsanak vele házkutatást a jegyespár lakásán.

Németh ezzel a lelkiismeretét akarta megnyugtathatni. Erősen foglalkoztatta Czakó Gizella szerepvállalásának mértéke a bűnügyben. Megszállott igazságérzete miatt még akkor sem hitte el mindig a gyanúsított beismerő vallomását, ha az történetesen az igazat mondta. Jól emlékezett arra a régen lejátszódott, több bírósági fórumon is vitatott egerszöllősi esetre, amikor – a gyanúsított Homoki házaspár többszöri beismerése ellenére – a legvégső bírói ítélet, bizonyíték hiányában, a gyilkosság vádjának büntette alól felmentette Homokit és feleségét. Az már más lapra tartozott, hogy a tett elkövetése után 15 évvel Homokiné, Magossal való találkozásakor elmondta, hogy tényleg a férje követte el a gyilkosságot. A közvélemény egy része Homokiékot meghurcolt, makulátlan embereknek tarthatta.

Németh ez esetben megnyugtathatta magát.

Jónás Károly és Czakó Gizella jelenlétében, a szegediekkel közösen tartott házkutatáskor az egyik ágy matracában tizenegyezer forintot találtak.

– Látja, látja, Czakó Gizella! Pedig maga meg is esküdött, hogy a négyszáz forinton kívül egyéb érték nincs a lakásban. Szégyellheti magát!

– Kérem szépen, azt mi a lakásunkra gyűjtöttük – hajtotta le a fejét a lány, kerülve Németh tekintetét.

– Azt elhiszem. A baj csak az, hogy már tudjuk, miből és honnan.

A szegediek hálás köszönetük kifejezése után, boldogan távoztak.

A Jónás-ügy lezárását követő, pillanatnyi szünetben ráértek volna ismét foglalkozni a bőrkabátüggyel – ami az eltelt időben sem hozott eredményt –, ha egy telefonbejelentés meg nem gátolja őket ebben.

– Ha jó fogást akarnak – közölte Magos csoportvezetővel a telefonáló , azonnal siessenek a Népszínház utcai Halászcárdába. Három férfi, két nő társaságában, nagyvonalúan költekeznek. Esznek-isznak, semmi sem drága nekik.

– Kivel beszélek?

– Egy ismerőssel, a nevemet ne tessék firtatni, felügyelő úr.

Magos azonnali tette szánta el magát, már csak azért is, mert az effajta bejelentések nagy része eddig hasznosnak bizonyult.

– Kozma! Azonnal rendelj a kapu elé kocsit. Olyat, hogy jó sokan beleférjenek.

– Vászonn tetős dzsip jó lesz?

– Kiváló. Neked, Szókének, Némethnek, Bordásnak és még két rendőrnek is jönnie kell velem. Készüljete fel!

– Miért a rendkívüli intézkedés? Hová megyünk, heten is? – kérdezte Kozma.

– Öttagú társaságot kell igazoltatnunk, amely az előbbi telefonáló szerint gyanús. A tipp lehet jó, lehet téves, lehet félrevezető. A helyszínen majd eldől.

A dzsip már meg is állt hetükkel a Népszínház utcai Halászcárda közelében.

Elsőnek Magos indult be, a többiek, mintha nem is tartoznának össze, egyenként szállingóztak utána.

Magos már a bejárat ajtónál felfigyelt a duhajkodó társaságra. Mire csendesen körüljárta az asztalukat, a három férfi széke mögött egy-egy nyomozó állt.

– Rendőrség! – mondta Magos. – Kérem, igazolják

magukat.

– Micsoda beszéd ez, hogy igazoljuk magunkat? – kérte ki magának az egyik, 25 év körüli, borotvátlan arcú férfi. Látszott, hogy már van benne jó pár deci ital.

– Na, gyerünk! Gyerünk! Elő az igazolványokkal!

– És ha nincs? – kérdezte az előbbi.

– Nincs?! – szólalt meg Németh.

– Mit szól hozzá, nincs. És akkor mi van? – pimaszkodott az tovább.

– Ez! – és Németh máris a csuklójára kattantotta a „karperec”-et.

– Mit rakott rám?

– Nem látja? Bilincset.

– Vigyétek – intett Magos a két rendőrnek. – Magának – szólt a második férfihoz – vannak iratai?

– Nincsenek.

– Akkor velünk jön! – Ránézett Bordásra, aki a főnöke tekintetét elérve ennek sem hagyta karperec nélkül a csuklóját.

– És te, kispajtás? – kérdezte Szőke a harmadikat, és akárcsak Németh, ő is habozás nélkül cselekedett.

A két lány magától állt fel.

Az akkori, rendkívüli állapotokat szem előtt tartva, a sűrűn előforduló fegyverrejtegetés miatt minden gyanús személyt végigtapogattak, mert gyakorta megesett, hogy az ismeretlen, igazoltatásakor, az iratai helyett fegyvert rántott elő és lőtt. Emiatt óvatosabban cselekedtek, nehogy az igazoltatottnak módja legyen fegyvert venni elő. A közbiztonság javulásáig az elővigyázatossági intézkedéseket alkalmazókkal szemben a

rendőrség parancsnokai, de a bírók, ügyészek is elnézőbbek voltak.

Az öt személyt – beleértve a két nőt is, akik egyébként nyilvántartott prostituáltak voltak – előállították.

Dómba István 22 éves, Rámpa László 23 éves és Sima József 24 éves férfiről rövidesen kiderült, hogy mindhárom büntetett előéletű csavargó. Kisebb-nagyobb bűncselekmények elkövetése miatt, már többször is bíróság elé kerültek. Mindhárom a háború utolsó évében került ki az aszódi javítóintézetből.

A személyi motozás után valamennyiüknél két-háromszáz forint körüli összeget találtak.

A pénz eredetére egyikük sem tudott elfogadható magyarázatot adni. Ezért Magos azonnali házkutatást rendelt el.

A három fiatalember családjának kisiklott élete megismerésre érdemes.

Dómba István édesapja, a 49 esztendőes Dómba Mihály négyéves börtönbüntetését töltötte, betöréses lopásért. Az életéből eddig már 15 évet ült különböző börtönökben. A mostanival már 19 év lesz belőle. A fiú édesanyja otthagya a családját, vidékre költözött a rokonaihoz, mert a férjével és fiával képtelen volt tovább együtt élni.

A későbbiekben sem fordult jóra a sorsuk. Az apa 52 éves korában meghalt a börtönben. A fiát többrendbeli lopásért, betörésekért 4 év és 6 hónapra ítélte a bíróság. A fiatal Dómba István a felszabadulás óta csaknem három éven keresztül egyetlen napot sem dolgozott. A börtönben letöltött 4 év és 6 hónapi büntetés után szabadult, de alig volt kint néhány hónapig, ismét elfogták, és a bíróság többrendbeli betöréses lopás miatt ekkor már 5 évi börtönre ítélte. Az

ellenforradalom idején kikerült a börtönből, fegyvert szerzett, és elindult Ausztria felé. Útközben pénzhez akart jutni, s hogy célját elérje, Győr területét elhagyva megtámadott és megsebesített egy idősebb embert. A sértett segélykiáltásaira felfigyeltek a határőrök, Dombát üldözőbe vették, és egészen közel a határnál, megállásra szólították fel. Dómba nem állt meg, sőt rájuk lőtt. Szerencsére csak az egyiket sebesítette meg.

Mivel a sértetlenül maradt, másik határőr újabb felszólítására sem állt meg, néhány méterre a nyugati határtól, géppisztolysorozattól leterítve befejezte csúfos földi pályafutását.

Rámpa László és Sima József lumpenproletár-családból származott. A família minden tagja büntetett előéletű volt. A házkutatás idején is eljárás folyt Rámpa László és Sima József szülei ellen. Az apák *csak* azt lopták el, ami a keze ügyükbe került, az anyák pedig mint bűntársak, orgazdák, értékesítették férjeik szerzeményeit. A szülők példája nagyban hozzájárult, hogy a gyerekeik bűnözőkké váltak. Életvitelük kialakításában közrejátszott a háború előtti évek nyomorúsága, a munkanélküliség és a háború utáni, rendezetlen gazdasági helyzet is.

A házkutatások végső soron szenzációs eredménnyel zárultak. Különösen sikeres volt a Dómba után sorra kerülő Rámpa Lászlónál, ahol tömérdek, lopásból eredő értékes tárgyat, ruhafélét, ezüstitárgyat találtak.

Az utolsónak hagyott Sima Józsefnél tartott házkutatás után Szőke, Bordással éppen a lakást készült bezárni, amikor hirtelen megtorpant. Mint aki elfelejtett valamit, visszafordította a kulcsot a zárban. Megkérte a hatósági tanúkat, fáradjanak be velük ismét a lakásba. Bordás nem

értette a kollégája magatartását. Szőke pedig, mint aki belső sugallat hatására ténykedik, az egyik ágyhoz lépett, és a rajta lévő, szakadozott, foltozott matracot ledobta a földre. A matrac eltávolítása után zsákfélét emelt fel, és egy bőrkabátot rázott ki belőle.

A hirtelen támadt csendben mindenki Szőkét nézte, aki maga is ámulva szemlélte a kabátot. Rátette a rozoga asztalra, kívül-belül megvizsgálta, és hibátlannak találta.

– Ez kié? Honnan származik? – kérdezte Sima Józseftől.

– Nem tudom, talán a fater dugta oda.

A lakást bezárva elindultak a kapitányságra.

A behozott bőrkabát láttán kisebbfajta izgalom támadt Magos csoportvezető szobájában.

– Pista! – mondta Magos –, itt van Győri István címe. Azonnal kérd ide.

Míg Győrre várt, a két prostituált nőt elengedte. „Csak hadd menjenek – gondolta –, a későbbiekben talán még a hasznukat vehetem.”

Jó órán belül megjelent Szőke nyomozóval Győri István, a kiszápadt funkcionáriusa.

– Jöjjön velem, kérem – kísérte át Magos a szomszédos szobába, ahol az asztalon kiterítve feküdt a bőrkabát. – Tessék, nézze meg.

A Magost körülvevő nyomozók többsége kételkedve várta Győri István válaszát; aki a háta mögötti feszültségből mit sem érezve, lassan, tüzetesen átvizsgálta a kabátot. Eltelhetett vagy három perc – amit a nyomozók három órának éreztek –, míg végre megfordult.

– Kétségtelen, hogy ez az én elveszett bőrkabátom. Az öv is benne van, a nagy csattal. Határtalanul örülök, hogy

megkerült.

Az eddig szorongva álló detektívek egymásra néztek, és akkor vették csak észre, hogy valamennyien mosolyognak.

– Mi is örülünk, Győri úr – mondta Magos.

– Ugye, felügyelő úr, mindezt a rendkívül ügyes, eszes Tanos Gábor szívósságának köszönhetem? Az elmúlt hetekben többször is biztosított, hogy addig nem nyugszik, amíg meg nem találja a kabátomat.

– Kétségtelen, hogy ügyes és eszes. Sajátos elképzeléseit egészen egyedi módon alkalmazza a gyakorlatban. De bármennyire is sajnálom, meg kell mondanom, hogy téved, ha a kabátja megkerülését Tanos ténykedésével hozza összefüggésbe. Ugyanis Tanos nyomozó azt sem tudja még, hogy megtaláltuk az ön holmiját.

– Hogyan? Hát nem ő szerezte vissza?

– Nem.

– No, ez nem is érdekes. A lényeg, hogy a pénzt visszakaptam, és önök most megtalálták a kabátomat is. Nagyon köszönöm, felügyelő úr, önnek és csoportjának a fáradozását. Elvihetem a kabátomat?

– Ma még nem. Majd értesítjük. Most készítünk egy jegyzőkönyvet, amiben ön kijelenti, hogy az itt látott bőrkabátot sajátjának ismerte fel.

– Főnök – szólt Németh, kivárva, míg Kozma lekísérte Győrit –, nem furcsállod te ezt a bőrkabát-históriát?

– Furcsállni furcsállom, és amíg az ügy végére nem járunk, csupán ennyi a megjegyzésem. Te máris nézz utána, mióta van Sima József édesapja börtönben.

Németh a nyilvántartóból visszatérve jelentette, hogy Sima József apját a bíróság háromévi börtönre ítélte, ismételten

elkövetett, többszöri lopás miatt.

– Ezek szerint *időben* hamarabb került rendőrkézre, mint ahogy a bőrkabát lopása megtörtént?

– Hónapokkal korábban, főnök.

– Hozasd fel Sima Józsefet: érdekel, mi újabbat fog erről hazudni.

Sima már előtte is állt.

– Üljön le, kérem. Maga azt mondta a házkutatáskor, hogy az ágyban talált bőrkabátot az édesapja rejtette oda. Így van?

– Igen, ezt mondtam.

– Ha ezt állítja, akkor kétszeresen hazudott. Most és ott a lakáson. Mert amikor a kabátot ellopták, a maga édesapja már rég rendőrkézre került. Az apja letartóztatásakor a rendőri szervek házkutatást tartottak, és akkor csodák csodája, a bőrkabátot nem találták meg. Ez hogy lehet?

Sima József nem válaszolt.

– Azt tanácsolom, legyen őszinte. De minek is bíbelődöm itt magával, hiszen a kérdésekre a választ Aszódról kikerült társaitól úgymint megkapom. A makacskodásával az igazság kimondását halogathatja, de el nem kerülheti.

Sima két ujjával a halántékát nyomogatta, aztán mint aki mindent megfontolt, kijelentette: – Elismerem, felügyelő úr, a bőrkabátot én loptam el az ő segítségükkel.

– Együtt voltak mind a hárman?

– Igen. Ők ketten a Nyugati pályaudvar várótermében a padon szundikáló pasast figyelték, én meg szépen elemeltem a bőrkabátot.

– Mit tett azután?

– Gyorsan hazamentünk, énhozzám. Átkutattuk a

zsebeket, és megtaláltuk a benne lévő háromezer forintot. Egyenlően elosztottuk, és megbeszéltük, hogy a kabáton még nem adunk túl, márcsak azért sem, mert volt pénzünk, bőven. Áldottuk is az eszünket, hogy nem dobtuk rögtön piacra, mert már másnap elköpte az egyik cinunka, hogy a zsernyákok nagy céccóval kutatnak a kabát után. Persze nem tudta, hogy a kabát nálam van elrejtve.

Dómba István és Rámpa László ugyanúgy adta elő a kabát ellopásának történetét és a pénzen való osztozkodást, mint Sima.

Amikor az utolsó kikérdezett után is bezárult az ajtó, a nyomozók némán egymásra néztek. Mintha mindaz, ami elhangzott előttük, lidérces álom volna.

Szőke tért leghamarabb magához. – Most mi lesz, főnök? Hiszen ez iszonyatos. A bőrkabátlopásért és a háromezer forintért a bíróság három évre már elítélt egy embert.

– Nemcsak a három év lényeges – szolt közbe Kozma –, hanem az, hogy miért vallotta be a lopást az a... hogyishívják.

– Mikó Sándor – segítette ki Németh.

– Talán félt, megijesztették valamivel. Az is lehet, hogy valami egyéb bűncselekményt elnéztek neki, amit valóban elkövetett, ki tudja? – vélekedett Bordás.

– Mindenesetre érthetetlen számomra – mondta Kozma –, hogy Tanos Gábor nyomozó miből és miért fizette vissza Győrinek a háromezret.

– Hogy miből, azt könnyű kitalálni – fortyant fel Szőke –, hiszen az apjának visszaszerezte a nagy értékű holmit. Ezt az öreg honorálhatta. De hogy miért? Ez valóban érthetetlen!

– Én találok rá magyarázatot – mondta Németh, gúnyos mosollyal. – Elvégre ő egyedül fogta el a tolvajt, ami –

különösen a protektora, a képviselő előtt – elismerésre méltó, dicső tett. Sikerült is felhívni magára a figyelmet. Ezt még tetézte a pénz visszafizetésével.

– Bárhogy történt is, ennek azonnal a végére kell járni – jelentette ki Magos. – Egyelőre senkinek se szóljatok egyetlen szót sem! Némethel átugrom a Markóba. Megpróbálunk azzal a Mikó Sándorral beszélni.

A börtönőröktől igen figyelemreméltó információt szereztek Mikóra vonatkozóan, aztán a börtönügyész engedélyével külön szobába kérték fel az elítéltet.

– Nos, Mikó Sándor, hogyan telnek a napjai? Magos csoportvezető vagyok, a kollégám, Németh nyomozó.

– Nem is kell mondania, felügyelő úr, ismerem önöket.

– Akkor talán már sejti is, miért akarunk beszélni magával?

– Nem, azt nem tudom.

– Felfrissíteném az emlékezetét. Ki látogatta meg itt többször is? Ki az, aki minden alkalommal cigarettát és élelmiszert hoz magának? Ezt amúgy se tagadhatja, mert be van jegyezve.

– Tanos Gábor detektív úr volt olyan jó hozzám, hogy többször is felkeresett.

– Miért hozott magának cigarettát és élelmiszert?

–Hát... – Semmi „hát”! Az igazat akarom hallani. Értette?! Ha nem mond igazat, akkor tovább marad itt, mint amennyire elítélték, mert annak, aki idejuttatta, már nem lesz módja, hogy támogassa.

– Mi történik velem, felügyelő úr, ha bevallom az igazat?

– A bíróságnak lehetősége van rá, hogy változtasson az

ítéleten.

– Tessék elhinni, ártatlan vagyok. Meg lettem fenyegetve, nem tehettem mást, aláírtam a vallomási jegyzőkönyvet.

– Miért írt alá olyasmit, amit nem követett el?

– Kényszerhelyzetben voltam.

– Most nincs abban. Mondjon el mindent úgy, ahogy történt. Ne féljen semmitől és senkitől.

– Egy razzia alkalmával a rendőrségre kerültem. Tanos detektív úr hallgatott ki. Igen erélyesen beszélt velem. Nem volt nagy bűnöm, csak annyi, hogy Zuglóban bemásztam egy nyitott ablakon, és a lakásból elloptam egy férfiöltönyt meg egy női kabátot. Ezt akartam eladni, amikor elfogtak. „Mit csináljak magával” – kérdezte Tanos detektív úr. „Engedjen el, felügyelő úr – könyörögtem neki –, talán egyszer még meghálálom. Hiszen az a ruha, amit elloptam, amúgy sem ér sokat.”

– És elengedte?

– Igen, elengedett, de a ruhát nem adták vissza.

– Mikor találkoztak újra?

– Nem is tudom pontosan. Néhány hónappal ezelőtt a Népszínház utcában. „Akarok veled beszélni” – mondta Tanos úr. És még aznap este találkoztunk a Kéményseprő vendéglő mellett.

– Miért?

– Amikor odamentem, akkor még nem tudtam. Beszélgetés közben derült ki: be kell majd másznom a nyitott ablakon egy szabóműhelybe, de nem kell félnem, ő is bent lesz. „Tudod – mondta –, rá akarok egy kicsit ijeszteni a fateromra. De nehogy szólj valakinek, mert akkor sítire kerülsz! Tudod, hogy egyszer már elengedtelek.” „Ugyan, detektív úr, csak

nem képzelem, hogy említést tennék bármiről” – mondtam neki, bár az egészen nagyon csodálkoztam. Másnap este 10 óra körül találkoztunk, egymástól távol, ugyanarra a villamosra ültünk. Amikor leszálltunk, megközelítettük a kertés házat, ahol a szabóműhely volt. Akkor vettem észre a címtáblán a feliratot: „Tanos László úriszabó.” „Tényleg az apja.” – gondoltam. A ház másik oldalán lévő lakás üres volt, mivel ott nappal kőművesek dolgoztak. Én bemásztam a kerítésen, Tanos úr pedig kulccsal kinyitotta a kiskaput, bement és ugyanígy jutott be a szabóműhelybe is.

Ezután Mikó töviről hegyire elmesélte, hogyan vette át az ablakban a zsákmányt.

– A csirizes papírt ki ragasztotta az ablakra?

– Én nem. Ha ilyen volt, azt csakis Tanos úr tehetné, hiszen én nem is másztam be, kintről pedig nem láttam, mert sötét volt. Az én feladatomból állt, hogy átvegyem az ablakon keresztül a zsákokat, amiket elvittünk Tanos detektív úr lakására.

– És onnan hová vitték?

– Arról nincs és nem is volt tudomásom.

– Mondja, Mikó Sándor, hogyan került a rendőrségre, majd a bíróságra?

– Ezután, amikor találkoztam Tanos úrral, kaptam tőle néhányszor egy pár forintot. Aztán egyszer este értem jött, bevitt a kapitányságra. „Ide figyelj, Mikó – mondta keményen –, most ideiglenesen átkerülsz a Markóba. Lehet, hogy elítélnek, de aztán mi kihozunk onnan. Érted?” „De miért kell nekem a Markóba mennem?” – keseregtem. „Mert elloptál egy bőrkabátot a Nyugati pályaudvar váróterméből.” „Kérem, én nem loptam el semmilyen bőrkabátot!” „Akár igen, akár nem, most el kell vállalnod ezt a balhét!” Ezután

elmagyarázta, hogy mikor és hogyan vittem el a bőrkabátot, amiben háromezer forintot is találtam. Szerinte a pénzt kivettem, a kabátot pedig eladtam 500 forintért a Lehel piacon. „De felügyelő úr, kérem” – próbáltam ellenkezni. „Ne pofázz – ordított rám –, most én beszélek!” Nem mertem szólani, attól féltem, ha tovább jártatom a szám, még kapok egy nagy „ruhá”-t. Aztán lejjebb eresztette a hangját. „Pontosan leírom a jegyzőkönyvbe, amit te el fogsz olvasni, aztán a leírtak szerint vállalod a lopást. Ki ne felejtsd, hogy amikor elfogtalak, megtaláltam nálad a háromezret! Világos?” „Igen – mondtam –, értem” – pedig semmit nem értettem. „Ne félj, te marha, nem lesz semmi bajod, én majd többször is felkereslek, cigi és kaja lesz, beszélek a smasszerokkal, hogy jól bánjanak veled...” – Hát így kerültem, kérem, a rendőrségre, és onnan a börtönbe. De hogy mikor kerülök ki, azt nem tudom. Felügyelő úr, Isten a tanúm, hogy ebben a balhéban nem akartam részt venni!

– Azt ajánlom magának, Mikó Sándor, hogy a beszélgetésünkről ne dicsekedjen senkinek, mert azonkívül, hogy amúgy sem hinnék el, még ártana is magának. Ami pedig a kiszabadulását illeti, arra hamarabb sor kerül, mint gondolná... feltéve, ha minden igaz, amit most elmondott nekünk.

– Esküszöm, egy szót sem említek senkinek, és arra is, hogy mindent úgy mondtam el, ahogy történt.

– Tessék, itt a felvett jegyzőkönyv. Olvassa el. Magán múlik, hogy aláírja-e vagy sem.

Mikó valósággal kikapta a tollat Németh kezéből.

A börtönkapun kilépve, Németh döbbenetesen csapta össze a kezét. – Mi adott ennek a Tanosnak bátorságot ekkora aljassághoz? Ilyen vakmerőséget! Főnök, ebből súlyos

fegyelmi lesz!

– Vagy bírósági ügy! Ami szerencsés esetben oda vezethet, hogy végérvényesen felszámolható lesz minden olyan, ferde szokás, helytelen gyakorlat, amelyet a régiek közül néhányan átmentettek a múlt időkből, és amit az új, demokratikus rendőrség fiatal nyomozóiba is be akarnak plántálni!

Magos azonnali kihallgatást kért a detektív-főnöktől, aki a meghallgatásra magához kérette a helyettesét és a főcsoportvezetőt is.

– Úgy látom, feldúlt állapotban vagy.

– Van rá okom, főnök.

– Mi az a bizalmas ügy, amiről tájékoztatni kívánsz?

– Elfogtuk Győri István kiszármazási funkcionárius kabáttolvaját.

– Hogyhogy elfogtátok? – csattant fel a detektív-főnök-helyettes. – Tudtommal azt a tolvajt Mészáros csoportvezető embere, Tanos Gábor már rég elfogta. Sőt a bőrkabátban lévő háromezer forintot a tulajdonos vissza is kapta. A tettést a bíróság három évre el is ítélte.

– Az igaz, hogy beismerte a kabátlopást, az is igaz, hogy a bíróság elítélte, de ártatlanul. Mert az igazi tolvaj nálunk van, a megtalált bőrkabáttal együtt.

– Hű, a mindenséget! Nem akarom elhinni, hogy Mészáros – aki több mint 30 éve van ezen a pályán –, Tanossal együtt hazudott volna – rázta meg hitetlenkedve a fejét a detektív-főnök.

– Akárhogy történt, az kétségtelen, hogy önöket félrevezették.

– De hogy merték ezt megtenni?

– Azt én nem tudom. Erre nekik kell válaszolniuk.

– Akkor ki van a Markóban? – kérdezte a detektívfőnök.

– Mikó Sándor, aki még az említettekénél is érdekesebb előzményekről számolt be... Hogy őszinte legyek, nekem már a tolvaj elfogásának bejelentésekor kétségeim támadtak. Ugye emlékeznek, meg is kérdeztem: hogyan lehetséges, hogy Tanos egyedül indult egy esetleg veszélyes tolvaj elfogására.

– Igen, igen, erre jól emlékszem – állt fel a főcsoportvezető.

– A főcsoportvezető úr akkor nem tartotta egészen elfogadhatónak Mészáros érvelését, és ezért az ügyről részletes tájékoztató jelentést kért.

– Így van – bólintott a főcsoportvezető. – De még valamiről akartál beszélni.

– Igen, de ez még kínosabb, mint az előbbiek.

– Az úristenit! – kiáltott fel a detektívfőnök-helyettes, akitől csak nagy ritkán lehetett hasonló kitörést hallani. – Tulajdonképpen mi van itt? Mi játszódik le körülöttünk, a tudtunk nélkül?!

– Azt nem tudom. Viszont azt igen, hogy Tanos detektív megrendezte az édesapja úriszabó-műhelyének kifosztását. Erről tanúskodik a most felvett jegyzőkönyv Mikó Sándornak, az alkalmi segítőtársnak a kihallgatásáról.

– Értem, már mindent értek! – pattant fel a detektívfőnök-helyettes.

A detektívfőnök sem bírta ki tovább ülve, hirtelen felugrott, és ökölbe szorított kézzel járkált keresztül-kasul a szobában. – Ami azt illeti, ennek bizony elég súlyos következményei lesznek. Kemény fegyelmi! Sőt talán

bírósági eljárás is! – mérlegelte elkomorulva a lehetséges retorziót.

– Tud már erről valaki? – kérdezte a főcsoportvezető.

„Ha már mind a hárman állnak, én sem maradhatok ülve”
– gondolta Magos. – Senki, rajtunk kívül – felelte, a székét közel tolva az asztalhoz.

– Most mi legyen? – néztek egymásra.

– Úgy hiszem, detektívfőnök úr, hogy határozott intézkedésre van szükség. Azonnal jelenteni kellene ezt Münnich főkapitány úrnak – javasolta Magos, a legszelídebb hangon.

– Mit szól majd az országgyűlési képviselő?

– Azt hiszem, örülni fog, ha nem kell megszólalnia.

– Igazad van! Nyomban kihallgatást kérek a főkapitány úrtól – határozta el magát a detektívfőnök.

Dr. Münnich Ferenc altábornagy, a főkapitány azonnali hatállyal felfüggesztette Tanos Gábort és csoportvezetőjét; az ügyben szigorú vizsgálatot rendelt el. A vizsgálat lefolytatása után mindkettőjüket azonnali hatállyal eltávolították a rendőrség kötelékéből, és bírósági eljárást indítottak ellenük.

A meghiúsult kísérlet

– Aludjon jól, Lajos bátyám – köszönt el Gyopár János portás a 6 óra 10 perckor hazainduló éjjeliőrtől, amikor az leadta az éjszakai ellenőrzőórák kulcsait.

A Motor – és Gépszerelő Vállalat kapujához mind sűrűbben érkeztek a 7 órakor kezdődő műszak dolgozói. De kezdtek már szállingózni az irodai alkalmazottak is.

Az idő kellemesre fordult. A hosszú, kemény tél után végre kora reggel kisütött a nap. Talán ez is közrejátszott abban, hogy a dolgozók többsége mosolyogva üdvözölte egymást és a kapuban álló portást. Gyopár úgy érezte, most sütött ki csak igazán a nap, amikor a vállalat kedvence, Pataki Júlia, a pénztár dolgozója belépett a kapun.

– Csókolom a kezecskéit, Julika.

– Jó reggelt, János bácsi. Hogy telt az éjszaka?

– Szokásosan. A legnagyobb rendben. Hogyhogy ma ilyen korán jött be Julika, hiszen még alig múlt 7 óra.

– Hát elfelejtette, János bácsi, hogy ma 12 órától fizetés van? Ezért jöttem hamarabb, addig még rengeteg a munkám.

A pénztárosnő, akit már várt két kolléganője – Galántai Erzsébet és Miskédi Klári –, elővette a kulcsot, hogy a pénztár vasrácsos ajtaján lógó lakatot kinyissa.

Már a harmadik kulcsot dugdosta a különleges, sárgaréz lakatba, de hiába, az nem nyílt ki. Ideges lett. – Légy szíves – szólt az egyik kolléganőjének –, próbáld meg te.

Galántai Erzsébetnek sem sikerült.

– Mi történhetett? – néztek egymásra elképedten.

– Talán más kulcsokat hoztál magaddal – nyugtatta őket Miskédi Klári.

– Dehogyan hoztam! Hogy mondhatom ilyet, amikor tudod, hogy soha nem viszem haza. Mielőtt elmegyek, mindig egy dobozba téve leadom a portásfülkében. Most mit csináljak? – kérdezte nyugtalanul. – Erzsike, hívd ide az üzemből egy lakatost, de gyorsan.

A lakatos egymás után próbálta ki a kulcsokat, de egyikkel sem tudta kinyitni a lakatot.

– Ezek a kulcsok, Julika, nem ebbe a lakatba valók – jelentette ki végül.

– Legalább a rács mögötti ajtót tudnám kinyitni, de hát az sem megy. A sűrű vasrácstól nem tudom a pénztárajtón lévő két wertheimzárba betenni a kulcsokat. Nem marad más hátra, el kell kérnünk az igazgató úrtól a páncélszekrényében őrzött másodpéldányokat.

– Hát akkor csak menjen, Julika – biztatta a lányt a lakatos, én megvárom itt magát.

Julika még az első emeleti folyosó végén lévő igazgatósági szobához sem ért, amikor a nyitott ajtóban meglátta a titkárnőt.

– Szeretném, Arankám, ha ideadnád a pénztár másodkulcsait.

– Miért? – kérdezte az igazgató titkárnője, Horváth Aranka.

– Mert az enyémmel képtelenek vagyunk kinyitni a vasrácslakatját, és így a belső ajtóhoz sem tudok hozzájutni.

– Nem értem, hogyhogy nem tudjátok kinyitni?

– Én sem értem. Többször is megpróbáltam, nemcsak én, a lakatos is, de neki se megy. Sőt azt mondta, hogy az én kulcsom nem illik a zárba. Tényleg érthetetlen, hiszen ezzel zártam be tegnap délután a pénztárt.

– Nem cserélted el véletlenül a kulcsokat? – kérdezte a titkárnő.

– Hogy cseréltem volna el?! A kulcsok a távozásomtól reggelig a portásfülke szekrényében vannak, egy kis dobozban. Más kulcscsomó nincs is a dobozkában.

– Várj néhány percig, amíg megjön az igazgató. Egyedül nem nyúlhatok a páncélszekrénybe.

– És ha ma véletlenül nem jön be? – toporgott Julika, egyik lábáról a másikra állva.

– Akkor jön a helyettese, a főkönyvelő és egy másik tanú, akinek a jelenlétében kinyithatjuk a főnök páncélszekrényét. No, ne izgulj, erre már nem kerül sor, a diri épp most tűnt fel a folyosón.

– Csak nincs valami ünnep vagy évforduló, amiről megfeledkeztem, hogy itt állnak és várnak rám, hölgyeim? – kérdezte kedélyesen Bende Pál igazgató.

– Ilyesmiről szó sincs, éppen az ellenkezőjéről. Egy kis bosszúság – szólt a titkárnő. – Julika, de még a lakatos sem tudja kinyitni a pénztár rácsán a lakatot. Julika azért vár az igazgató úrra, hogy elkérje a másolatot, és bejusson a pénztárba.

– Valami baj van?

– Nem, nem, igazgató úr – rázta a fejét Julika. – Csak a kulcsot nem tudom behelyezni a lakatba. Pedig ezzel zártam be tegnap. Lehet, hogy elromlott a lakat belső rugója.

– No, jöjjön. Ma van a fizetés, ugye?

– Ma. Emiatt jöttem be korábban, hogy délig tudjuk borítékolni a pénzt.

Az igazgató kinyitotta a páncélszekrényt, és kivette a pénztár kulcsait. – Tessék – adta át Julikának.

– Köszönöm. – A pénztárosnő sietett vissza a pénztárhoz. – Nem megy, egyszerűen nem megy – mondta egy idő múlva, lángoló arccal. – Talán magának sikerül – fordult a lakatoshoz.

Neki sem sikerült.

– Mit tegyünk? – kérdezte két kolléganőjétől, aki a fizetés napján segédkezett a borítékolásban. A két lány egyébként egy szobával arrébb, a könyvelésen dolgozott.

– Azonnal szólni kell az igazgató úrnak – javasolta Miskédi Klári.

– Várjanak csak – szólalt meg a lakatos, és lekuporodva, a bejárati küszöbön piszokfélét vett észre. Ujjaival végigsimította a kockakövezetet, és hirtelen felegyenesedett. – Nézzék, itt a kőkockákon, ez az apró, fekete festékmálladék. Ez a vasrácsról való. De van itt más is! A fekete pontocskák között lehullott vörösréz reszeléket is látok.

– Csak nem törtek be a pénztárba? – kapott a nyakához a pénztárosnő.

– Az az érzésem, Julika, hogy azért nem sikerült kinyitni a lakatot, mert nem az van a rácson, amit tegnap bezárt. Szerintem azt a lakatot lefűrészelték. Ebből származik a földre hullott rézreszelék. A magáét kicserélték egy hasonlóval.

– Te jó isten, megőrülök! De ez nem lehetséges. Hogyan fűrészelhették le, amikor a folyosón és a földszinten egész

éjjel járkál az őr – mondta, és már rohant is az igazgatóhoz. – Igazgató úr! Igazgató úr! – kiabálta, szinte önkívületi állapotban –, azonnal értesíteni kell a rendőrséget!

– Mi van magával, Julika? Mi történt?

– A lakatos azt mondja, hogy a vasrács lakatot lefűrészelték. Ha pedig így van, akkor bejutottak a pénztárba. Jaj, istenem, nem is merek gondolni rá, hogy a fizetésre előkészített pénzt elvihettek.

– Az lehetetlen. Jöjjön velem és nyugodjon meg.

A pénztár ajtaja előtt álló lakatos felfedezése az igazgatót is meggyőzhette, mert pillanatok alatt rá is átragadt Julika pánikhangulata. – Ne nyúljanak semmihez, azonnal értesítem a rendőrséget! – Julika vele tartott. – Nem tudja, hogy mondott-e valamit az éjjeliőr a portásnak? – kérdezte futás közben a mellette loholó lánytól.

– Nem hiszem, igazgató úr, mert amikor reggel beértem, és Gyopár átadta nekem a kulcsaimat, azt mondta, minden a legnagyobb rendben van.

– Nem, nem, ez lehetetlen. Kizárt dolog, hogy a pénztárba bejuthatott valaki. Inkább azt hiszem, valami rossz tréfáról van szó!

Rövidesen kiderült, hogy nem rossz tréfáról, hanem igen jól előkészített betörésről van szó.

A telefonhívás után Magos csoportvezető – akkor már őrnagy – percek alatt megjelent a helyszínen Kozma, Németh, és Szőke nyomozóval, a nyomszakértőkkel és a fényképésszel.

A kapun két kocsi hajtott be, egymás után.

Az igazgató a lépcső feljáratánál várta a bűnügyi különítményt. Bende Pál jó néhányszor emelte fel a kezét,

hogy kezet szorítson a Magos stábjához tartozókkal.

– Mi történt, igazgató úr?

– Menjünk fel az emeletre. Egyszerűbb, ha maga a pénztárosnő mondja el a tapasztalatait.

Julika félénken, akadozva előadta az előző nap délutánjától a ma reggel tapasztaltakig mindazt, ami lejátszódott.

– Éjjeliőr van? – kérdezte Magos.

– Van kérem. Reggel 6-kor, amikor lejárt a szolgálati ideje, hazament. A portásnak azt mondta, hogy éjjeli szolgálatában semmit nem észlelt, semmi nem történt.

A fényképész máris munkához látott, felvételeket készített a pénztár bejárati ajtajáról. A nyomszakértők sem lazsáltak: a vasrács részeit vizsgálgatták.

– Miből gondolja, hogy esetleg bejuthatott valaki a pénztárba? – kérdezte Magos Julikától.

– Mert ma reggel sem az eredeti kulccsal, sem a másolattal, illetve a másodpéldányával nem tudtam kinyitni a lakatot. Hiábavaló kísérletezés után az üzemünkből idehívott lakatos sem tudott vele boldogulni. Ő jelentette ki, miután a kövezetet megnézte, hogy a lakatot lefűrészelték, és egy hasonlót tettek a helyébe.

– Az ügy rejtélyes – mondta az igazgató –, hiszen az éjjeliőr egész éjjel, kis megszakításokkal, a folyosón tartózkodik. Ezt egyébként az ellenőrzőórákon ellenőrizni lehet. Műszaki ellenőrünk, Lugosi Sándor meg tudja állapítani.

– Hívják ide, kérem. Végeztetek? – kérdezte a fényképészt és az ujjnyomszakértőket.

– Igen. Való igaz, hogy a kövezeten, a rács alatt több, vörösréztől származó, friss reszeléket és több apró, fekete

festékszemsét találtunk, ami a rézlakat lefűrészelése közben, amikor a fűrész vége odaütődhetett a rács szaraihoz, hullott le a földre.

– Pista! – szólt Szókének Magos. – Intézkedj! Jöjjön azonnal ide a zárszakértőnk! Rendelj ki nyomozókutyát is, vezetővel. – Szóke rohant telefonálni. – Kérem – szólt ezután a lakatoshoz –, szerelje le a lakatot, hogy ki lehessen nyitni a mögötte lévő ajtót.

– Hogyan szereljem le, felügyelő úr?

– Ahogy akarja. Vágja, fűrészelje, csak minél gyorsabban.

A lakat eltávolítása után a pénztárosnő széthúzta a vasrácsot, és bedugta a kilincs nélküli ajtó egyik wertheimzárába a kulcsot. Meglepetten tapasztalta, hogy az kétszeri ráfordítással volt bezárva. Már kezdett megnyugodni. Sőt amikor az ajtón lévő második zárat is zárva találta, megkönnyebbülten felnevetett: – Úgy látszik, valaki rossz viccet űzött velünk, hiszen ha betörők jártak volna itt, akkor nem zárták volna be maguk után az ajtót.

Amikor azonban az ajtót belökte, meghűlt benne a vér. – Jaj, Szűzanyám! – nyögte, és elvágódott. Csak a kórházban tudták magához téríteni.

Az igazgató rémülten torpant meg a küszöbön.

– Ez bizony remekül sikerült tréfa – bólogatott Magos, amikor a kollégáival beljebb lépett, és megpillantotta a kifeszített páncélszekrény ajtaját, körülötte, szanaszéjjel a nagy felfordulást. A nyitott kassza előtt különböző színű papírok, üres pénzesborítékok heverték a földön. A fényképész az ajtóból, nyomban akcióba lépett.

– Fogjatok hozzá! – szólt Kozmának és Szókének az őrnagy, és azok rutinjellegű feladatként minden ajtón

benyitottak. Németh főnöke mellett maradt.

– Mennyi pénz volt itt? – kérdezte az igazgatótól Magos.

– Úgy tudom, a bankból több mint 1 millió 600 ezer forintot hívtak le a délutáni kifizetésekhez. Hogy ezenkívül még mennyi lehetett a kasszában, azt csak a pénztárnaplóból lehet megállapítani. Kérem – fordult Miskédi Arankához –, keresse meg Dénes Ernő főkönyvelőt, és mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön ide.

– Kezdhetjük? – kérdezték a nyomszakértők.

– Természetesen, de nagy körültekintéssel! Bizonyára sok helyen találtak a szokottól eltérő nyomokat is. Aztán te is vegyél fel mindent – intett a fényképésznek. – Főként a páncélszekrény külső falain található nyomokat ajánlom a figyelmedbe.

A műszaki ellenőr, Lugosi Sándor rövidesen közölte Magossal, hogy az éjjeliőr a beütemezett időközökben felhúzta az ellenőrzőórákat, nem mulasztott semmit.

– A fenébe is! Ha így volt, akkor hogyan reszelték le a betörők a rézlakatot, ami nem mehetett egészen zajtalanul. És hogyan maradt arra is idejük, hogy a két wertheimzárát a távozásuk után bezárják, meg a régihez hasonló lakatot szereljenek a vasrácsra. Érdekes, ugye? Vagy ön szerint másképp is történhetett?

– Nem tudom, őrnagy úr. Képtelen vagyok elhinni, hogy ilyesmi megtörténhetett – hebegte.

– Nem elhinni kell ezt, kedves Lugosi úr, hanem meggyőződni a valóságról. Hány ellenőrzőórát kell az éjjeliőrnek felhúznia?

– Ötöt, őrnagy úr. Kettőt itt, az emeleten, hármat pedig a földszinten.

- És milyen időközönként?
 - Ötpercenként.
 - Várjunk csak: ön azt mondja, ötpercenként...
 - Igen.
 - Es hol szokta kezdeni?
 - Itt, a pénztárnál, este pontban tíz óra öt perckor.
 - És hol folytatja?
 - Ezen a folyosón megy végig, az igazgató szobájáig.
 - Aztán?
 - Ott van a melléklépcső, azon lemegy, és folytatja a földszinten. Onnan feljön, itt, a főlépcsőn, és újra kezdi a pénztárnál.
 - Ezek szerint, mire visszatér a pénztárhoz, nagyjából fél óra telik el.
 - Majdnem, őrnagy úr.
 - Akkor már mindent értek. Sőt magam előtt látom a tetteket, illetve a tetteseket, mert minimum kettőnek kellett lennie, ha nem többnek.
 - Lugosi úr – szólt közbe Németh –, itt, az emeleten van WC?
 - Hogyne, kettő is. Ott – mutatta –, néhány méterre a pénztárajtótól van az egyik, a folyosó másik végén, az igazgató szobájával szemben a másik.
 - Köszönöm.
- A nyomszakértők egy idő múlva beengedték a pénztárba Dénes Ernő igazgatóhelyettes főkönyvelőt, aki hamarosan megállapította, hogy a pénztárban, 1 millió 714 ezer 563 forintnak kellett lennie.

Magos munkatársai mindössze 274 forint aprópénzt szedtek össze a földről. Papírpénzt semmit.

– Nem mondom, szép zsákmánnyal távoztak a tettesek – mondta Magos.

– Szerintem, főnök, ismerték a körülményeket – jegyezte meg Kozma.

– Ez a feltevés mindig fennáll a nyomozás kezdetén, aztán legtöbbször más derül ki. Mindenesetre úgy látszik, mintha többen is összejátszottak volna a tettesekkel. Akár egy színdarabban, a szövegkönyvhöz híven játszották el a szerepeiket. Talán még sűgőjük is volt. No, de azért ne engedjük a látottak alapján eltéríteni magunkat a lehetséges variációktól. A biztosnak tartható adatok birtokában kell eljutnunk a tettesekhez.

A kórházból kapott értesítés szerint a pénztárosnő, Pataki Júlia állapota kielégítő. Az orvosok azonban csak a következő nap engedik ki.

Németh, rövid távolléte után visszatérve azt kérte a daktiloszkópusoktól, hogy nézzenek jól körül a pénztár közelében lévő WC-ben is.

– Találtál valami gyanúsat? – kérdezte az egyik nyomszakértő Némethről.

– Inkább érdekeset. A WC egyik sarkában, a fűtőtest közvetlen közelében egy fél pár, eléggé kopott gumikesztyűt vettem észre.

– Nagyon jó. Ennek esetleg még hasznát vehetjük! – jelentette ki Magos.

Most következik – gondolta Kozma – a portás, az éjjeliőr, az igazgató, az egyéb fejesek, a többi dolgozó kikérdezése és mindenekelőtt a takarítás rendjére vonatkozó érdeklődés.

S mintha Németh Kozma néma narrátorságának utolsó szavát kapta volna el, megkérdezte: – Kíváncsi vagyok, főnök, mikor szoktak itt az emeleten takarítani.

– Ezt azonnal megtudhatod Lugosi Sándor műszaki vezetőtől, mert egyben ő a vállalat gondnoka is.

Németh térült-fordult. – Lugosi azt mondta – továbbította az értesülését a főnökének –, hogy az épületben, a pénztár kivételével, minden nap a hivatali idő leteltével, vagyis 4 óra után kezdik a takarítást. A pénztárban viszont 4 óra előtt, amíg nyitva van.

„Mint a karikacsapás, úgy megy minden” – gondolta Kozma, amikor megérkezett a zárszakértő és vezetőjével a nyomozókutya.

A zárszakértő nyomban hozzáfogott a lakat és az ajtózárak vizsgálatához, a nyomozókutyával pedig szimatot vetetett a vezetője.

A kutya a pénztárból egyenesen a WC felé húzta a vezetőjét, és hosszan szagolhatta azt a helyet, ahol Németh a gumikesztyűt megtalálta. Aztán elindult lefelé az emeletről. A kijárat ajtónál megfordult, és az épület főbejáratán át a kerítésig ment, ahol a nyomszakértők többfajta cipőnyomot észleltek és rögzítettek. Ez azt látszott bizonyítani, hogy a tettesek itt hagyták el a vállalat területét.

Miután a nyomszakértők a pénztárban végeztek, a helyiségben szétszórt papírokat, borítékokat a két könyvelési dolgozó összeszedte.

Magos és a kollégái meg csak álltak és nézték az üres, egyik szárnyán deformálódott páncélszekrényt.

– Legalább két embernek kellett kemény, vastag acélrúddal kifeszítenie, alig hihető, hogy ezt senki nem hallotta –

meditált Németh.

– Majd beszélünk az éjjeliőrrel is – nyugtatta Magos. – Mondja, kedves hölgyem – kérdezte Galántai Erzsébettől –, a borítékok között akadt olyan is, amelyikben pénz volt?

– Biztos, hogy nem. A borítékolást mindig reggel szoktuk elkezdni, és legkésőbb déli 12 óráig befejezzük.

– Tehát az összes pénzt ebben a lemezszekrényben tartották?

– Igen. Mindig oda helyezük, ha a bankból kihozzák.

– A mostanit mikor hozták ki a bankból?

– Tegnap délután két és három óra között.

– Maga itt volt, és látta?

– Igen. Mind a hárman itt voltunk, Julikával és Miskédi Klárral. A pénztárzárás után együtt is hagytuk el az épületet. Klári előrement, de én láttam, hogy Julika leadja a kis dobozt a kulcsokkal a portán.

– Gyertek, menjünk be az igazgatóhoz, hátha tud valami érdemlegeset mondani.

Bende Pál hellyel kínálta őket. Aztán Magos kérésére behívatta a helyettesét, Dénes Ernőt és Lugosi Sándort is.

– Uraim, önök már régebben itt vannak, a vállalatnál?

– Én már több mint nyolc esztendeje – mondta az igazgató.

– Én ugyanennyi ideje – felelte Lugosi.

– És ön? – kérdezte Magos a főkönyvelőtől.

– Már csaknem tíz éve – válaszolt Dénes Ernő.

– Amint látom, uraim, ez az irodaszárny nemrég épülhetett.

– Őrnagy úr – szólt az igazgató –, ha érdekli, Lugosi

Sándor, aki az épület gondnoka is, készséggel ad tájékoztatást.

– Erre is sor kerül, de előbb az érdekelne, hogy önök közül kinek mi a véleménye a történekről. Mondják el esetleges feltevéseiket is.

Rövid hallgatás után az igazgató – megkerülve a kérdést – megszólalt: – Már intézkedtem, hogy a dolgozók holnap okvetlenül kapják meg a fizetésüket. Lugosi úr közölte a dolgozóinkkal, hogy a fizetésük egy napot késik. A méltatlankodás láttán bejelentette, hogy betörték a pénztárba, és kifosztották. A hangulat ugyan nem változott, de más irányba fordult.

– Amennyiben senkinek nincs egyéb mondanivalója, sem gyanúja, kérem Lugosi urat, beszéljen nekünk az irodaépületről. Ki itt a felelős, kik dolgoznak az emeleten, mit csinálnak, milyen helyiségek vannak a földszinten?

– Ez az irodaépület mindössze három éve épült. Előzőleg az üzem egyik végében volt az igazgatóság, a pénztár, a személyzeti és a műszaki osztály. Röviden: a teljes adminisztrációs részleg, amelyik most ebben, a külön épületben van elhelyezve. A pénztár csak egy éve működik itt, az emeleten, régebben a földszinten volt.

– Látja, ez fontos információ. Bizonyos dolgokat más megvilágításba helyez. Folytassa, kérem.

– A pénztár ajtajára, mint ahogy őrnagy úr is látta, a rács ellenére, még két wertheimzárat is szereltettünk. Az épület összes ablakára vasrácsok kerültek. A biztonság érdekében éjjeliőrt is szerződtettünk.

– Mégis betörték a pénztárba, olyan sikeresen, hogy reggelig nem vették észre. És hogy ez megtörténhetett, azért bizonyos fokig önök is felelősek.

– Miért, kérem?

– Mert a kivilágított pénztárba kellett volna éjjeliőrt alkalmazniuk.

– Utólag nézve a helyzetet, igaza van, őrnagy úr. Bár mi, az előírásoknak megfelelően minden óvintézkedést betartottunk. Így azt hiszem, ezért senkit sem lehet felelőssé tenni. Több elővigyázatossági intézkedésre nem volt lehetőségünk. Nem védekezésül mondom, de nem a mi vállalatunknál törték be először az országban. Bízunk a magyar rendőrség munkájában, és nagyon reméljük, hogy előbb-utóbb elfogják a tetteseket.

– Azt ne higgye, kedves Lugosi úr – mosolygott Magos –, hogy a bókjaival erőteljesebben ösztönöz bennünket a munkára. Biztosíthatom, hogy enélkül is mindent elkövetünk.

– Mindannyian bízunk ebben. Még azt is megkockáztatnám, hogy az elkövetők ismerhették a helyi körülményeket.

– Helyes. Arra kérem, készítse nekünk névsort mindazokról, akik jelenleg fizikai vagy adminisztratív munkakörben itt dolgoznak. Sőt azokról is, akik az utóbbi három év alatt eltávoztak önöktől. A nevek mellé kérem pontos adataik feltüntetését is. Mikor kaphatom kézhez ezt a listát?

– Holnap délelőttre ígérem, őrnagy úr.

– Rendben van, és köszönöm. Menjünk tovább. Ki nyitja és ki zárja az irodaházat? Mert eddigi tapasztalatom szerint elég sok lazaság van ezen a téren. Épp ez a hiányosság könnyíthette a tettesek bejutását az épületbe, kivéve azt a lehetőséget, ha már jó előre eltűntek valamelyik helyiségben.

– Ugyan, őrnagy úr, hol bújhattak volna meg? A takarítónő, ha tíz óra előtt végez a munkájával, minden esetben bezárja maga mögött az irodaházat. Ha elhúzódik a munkája, akkor természetesen az este tíz órakor érkező őr teszi ezt, a takarítónő távozása után.

– Mikor kezdődik a takarítás?

– Általában délután 5 óra körül. Az éjjeliőr, ha netán rendellenességet észlelne, – mivel minden emeleten van riasztócsengő –, azonnal jelezheti a portásnak. Reggel hatkor az éjjeliőr leadja az irodaház kulcsait a portán. A portások déli 12 órakor váltják egymást. A fülkében ülő portás az irodaépület bejáratát éjjel-nappal látja.

– Feltéve, ha odanéz.

– Hát igen. Az irodaház minden sarkán egész éjjel ég a villany. A bejáratú ajtó felett is ég a lámpa.

Délután 4 óra felé kiürült az épület. Csak Magos és három munkatársa maradt benn, a pénztárszobában. Tanakodásuk közben a takarítónő nyitotta rájuk az ajtót, és ahogy belépett, meghökkenve megállt.

– Mi történt itt, kérem? – szólalt meg végül.

– Nem látja, mamikám? Elvitték a fizetését – felelte Németh.

– Az enyémet?

– Igen, a magáét.

– Miért épp az enyémet? Ami jár nekem, azt Julika szokta kezelni.

– Kivételesen nem volt most erre ideje, mert kórházba került.

– Mi történt vele, az istenért?

– Rosszul lett.

– Akkor mi lesz a fizetésemmel?

– Holnap megkapja. Mondja, mamikám, nem észlelt a napokban semmit, különösen a WC takarítása közben?

– Nem, kérem, semmit. Pedig én mindennap alaposan kitakarítom az összes helyiségeket, a WC-ket is, sőt mindig felmosom a köveket. Szeretnek is engem az arany kezemért. Nagyon megbecsülnek, kérem. Nem is hívnak másképp, mint Tercsike, pedig mondhatnák úgy is, hogy Pócsikné. Mert az a nevem, tetszik tudni, Pócsik Józsefné.

– Én meg Magos őrnagy vagyok. Ők a nyomozótársaim. Üljön le, kedves Pócsikné. Mondja, amikor naponta bejön takarítani, be szokta zárni a bejárati ajtót?

– Nem én, kérem szépen, nem szoktam. Nekem azt soha senki nem is mondta, hogy ezt kell tennem, pedig már 14 éve itt dolgozom. De miért is kellene bezárni? Ebben az épületben sok szoba van, folyton jönnek-mennek az emberek. Én csak akkor zárok, amikor végzek a takarítással, este 10 óra körül. És ha addig nincs itt Láng Lajos, az éjjeliőr, akkor elhozom a kulcsot a portáról, bezárom a bejárati ajtót és visszaviszem a kulcsot.

– Előfordult már, hogy míg takarított, feljöttek az emeletre kérdezősködni?

– Talán egyszer feljött valaki az üzemből, de akkor már nem volt itt senki a szobákban.

– És ki volt az, és miért jött fel az emeletre?

– Az egy férfi volt. Épp az igazgató szobájával végeztem, elég sötét volt a folyosón, lehetett már este hat óra, akkor láttam a pénztárajtó közelében. Amikor engem meglátott, azt kérdezte tőlem, mindenki elment-e már? El, mondtam.

Többet nem is szólt, hanem lesietett a lépcsőn.

– Mikor lehetett ez?

– Talán egy hónapja, nem emlékszem pontosan.

– És, kedves Pócsikné, hogy nézett ki ez a férfi?

– Tetszik tudni, úgy gondolom, itt dolgozhatott valamelyik üzemrészben, mert csak úgy hajadonfőtt, felsőkabát nélkül láttam.

– Hány éves lehetett?

– Nem volt idős. De nem láttam nagyon jól, mert elég messze álltam tőle, a folyosó végénél tartottam még csak, meg aztán a szemem sem a régi.

– Felismerné azt az embert?

– Hát, őrnagy úr, erre nem mernék vállalkozni, de lehet.

– Ugye, rájött, hogy mi történt itt?

– Most már sejtem. Elvitték a pénzt, az enyémet is. Igaz, tessék mondani?

– Bizony, igaz. Köszönöm mindazt, amit mondott.

– Elmehetek, őrnagy úr?

– Menjen nyugodtan, ha valami az eszébe jutna, akár régebből is, jöjjön be, és ha nem vagyunk itt, szóljon Lugosi úrnak, és mondja el neki.

„Takarítónő el, zárszakértő be – forog itt a kerék, szünet nélkül” – gondolta Kozma.

– A keményacél-réz keverékű, jó minőségű lakatot a pénztárajtó előtti vasrácsról valódi, finom acélfűrészszel vágták le – jelentette a zárszakértő.

– Mennyi idő szükséges az ilyen lakat lefűrészeléséhez?

– Úgy négy-öt perc, őrnagy elvtárs.

– Maga szerint ketten csinálhatták?

– Legalább ketten – bólogatott a zárszakértő.

– Na, és az ajtón lévő két wertheimzárát mivel nyitották ki? A tettesek hidegvérúségét mindenképp alátámasztja, hogy a távozásuk után mindkettőt be is zárták.

– Őrnagy elvtárs, annyi bizonyos, hogy a tettesek nem voltak se szakácsok, se pincérek, egyszóval nem lehettek dilettánsok. Ilyen kulcsmásolatokat szakértők könnyen készítenek. Ezeket különösen remekül csinálták, mert belülről a zárokban nyoma sincs erőszaknak. Még azt is feltételezem, hogy nem is használtak idegen kulcsot. Ennyit sikerült megállapítanom, illetve kikövetkeztetnem. – Már állt is fel, hogy átadja a helyét a nyomszakértőknek, laboránsoknak és a fényképésznek.

– A kutya által megtalált két feszítővas közül – kezdte egyikük – a nagyobbik körülbelül 65 centi hosszú és jó két centi vastag, a vége élesre köszörülve. A párja, vagyis a másik, valamivel rövidebb és vékonyabb, lapos acél. Ez is egészen élesre köszörülve. A vékonyabbik a páncélszekrény két ajtaja közé erősítve nagyobb helyet biztosított a vastagabb és hosszabb acélrúdnak. Erős fizikai erővel így szét is tudták ugrasztani a két ajtó szárnyát. Azt hiszem, hogy a két feszítővasra itt-ott lerakódott, zöld festékszemeszék megegyeznek a földön talált szilánkrészecskékkel. Ha így van, akkor a megtalált két feszítővassal törték fel a lemezszekrényt. Persze, ezt majd a laboratóriumi vizsgálatnak kell megerősítenie.

– És ti mit tudtok megállapítani? – fordult Magos a laboránsok egyikéhez.

– Mi, néhány méterre az irodaépület háta mögött, a kerítés tetején lévő szögesdrótok egyikén több, négy-öt centi hosszú,

szürkés színű fonalfélét észleltünk. A feltevésünk szerint a kerítésen át menekülő tettesek ruhájából szakadt ki. Karcsi – nézett a kollégájára – azt állítja, hogy közepes minőségű kasha anyagból származik. Ami pedig a gumikesztyűt illeti, arra Karcsi többszörös szagolgtatás után azt mondta, hogy olyan helyről származhat, ahol savas anyaggal dolgoznak. Ezt azért nem kell készpénznek venni – hunyorgott elnézést kérően Karcsira –, biztosat csak a laboratóriumi vizsgálat után mondhatunk. Most a fészítővasakat és a gumikesztyűt bevisszük a laborba.

– Én is veletek tartok – mondta a fotós –, hogy a képeket előhívhassam.

Este 10 felé járt, a takarítónő már hazakészült, amikor megjött az éjjeliőr. Németh azonnal behívta a pénztár melletti szobába.

Láng Lajos, az éjjeliőr öregebbnek hatott a koránál.

– Üljön le, Láng bátyám – szólt hozzá Magos –, mi a rendőrségtől vagyunk. Tudja, ugye, miért kértük ide?

– Nem, fogalmam sincs. A portás egy szót se szólt. Furcsállom is, hogy önök itt tartózkodnak.

– Mi azért vagyunk itt, mert a múlt éjszaka, a maga felügyelete alatt, ismeretlen tettesek betörték a pénztárba és az összes dolgozó fizetését elvitték. Az éjszaka nem észlelt semmi különöset?

– Nem én, kérem, semmit! Reggel hat óra után bezártam az irodaépület kapuját, és az ellenőrzőóra kulcsaival együtt leadtam a portásnál. Mindent az előírásoknak megfelelően végeztem, úgy, mint máskor, és mégis megtörtént... Úristen, hát ez hogy lehet? – nézett rájuk értetlenül.

– Azt mi is szeretnénk tudni, Láng bátyám. Menjen csak, és

húzogassa tovább az órákat, ha elmegyünk, szólunk magának. – Kezet fogott az öreggel. – Most pedig, mielőtt hazaindulnánk, szeretném veletek közösen, „vakon” levezetni a bűncselekmény előkészületét és végrehajtását, eddigi ismereteink alapján.

– Az épületbe bejutás nem ütközött nehézségbe – mondta Kozma. – Az elkövetők pontosan megállapíthatták az adminisztrációs dolgozók érkezési és távozási idejét, a takarítónőt is beleértve. Az sem okozott különösebb gondot, hogy a pénzt hol tartják. A fizetésnapokat egyébként mindenki ismerte.

– Úgy van – folytatta a visszapergetést Szőke. – Erre az időre összpontosítottak és készítettek el a vasfűrészt, a fészítővasakat és így tovább. A tett elkövetése előtt többször is kipróbálhatták az épületbe jutás mikéntjét; ugyanígy a pénztár kulcsainak használhatóságát és a vasrács rézlakatának lefűrészeléséhez szükséges időt is kiszámíthatták.

– Pista szavaihoz még azt fűzném hozzá – mondta Németh –, hogy a fészítővasakat itt, az üzemek valamelyikében vágták le, köszörülték vékonyra és élesre.

– Ha ennél a teóriánál maradunk – nézett rájuk Magos –, akkor a tetteseknek itt kell vagy kellett dolgozniuk, nem is olyan régen. Mi a véleményetek a bűncselekmény közvetlen végrehajtásáról? Azt is beszámítva, hogy az éjjeliőr az előírásoknak megfelelően végezte a feladatát.

– Nem volt ez kacifántos, nagy ügy nekik – sietett elsőként válaszolni Németh. – A pontos tervezés gyakorlati kivitelezése már pofonegyszerű feladatnak számított. Azt hiszem, hogy a tettesek nem a délutáni műszakban dolgoztak, mert az éjjeliőr megérkezése előtt kellett

bejutniuk az épületbe. Jó előre elbújva, a WC-ből kísérték figyelemmel az éjjeliőr tevékenységét. Abban a pillanatban, ahogy ő lefordult a földszintre, ők – mert biztosra veszem, hogy ketten voltak –, a WC-ből kilépve a lakatot gyorsan lefűrészelték, és nyomban rátették a magukkal hozott, látszatra ugyanolyan lakatot. Az éjjeliőr következő fordulójakor a lakatot egy pillanat alatt levették, széthúzták a vasrácsot, és a már rendelkezésükre álló, két wertheimkulccsal kinyitották az ajtót, aztán a rácsot ismét összehúzták, rátették a saját lakatjukat, és visszaléptek.

– Ez nagyon reális okfejtés – helyeselt halkán Kozma –, mert ha netán az éjjeliőr a félhomályban ránéz a vasrácsra, akkor sem fedez fel semmi rendellenességet. Okosan felkészültek, mert ha mégis odanéz az öreg, mindent rendben talál és sietősen megy tovább, hogy az összes órát időben felhúzhassa.

– És mondd, Laci, mi történt volna, ha a sürgőségtől hajtva az öreg benyit a klotyóba? – kérdezte Szőke.

– Két eset. Vagy gyorsan behúzódnak a WC előteréből a fülkébe – ugyanis három van –, vagy a rosszabbik következik be: leütik az öreget. Ezt reggelig senki sem vette volna észre. Az ő szerencséjükre is, erre nem került sor. Most ezzel, a fölös kérdéssel kizökkentettél, de azért tudom folytatni – tekintett rosszállólag Szőkére. – Amikor aztán Láng bátyánk újra elindult, le a hátsó lépcsőn, a tettesek levették a rács lakatját, a rácsot széthúzták, egyikük bement a pénztárba – a külső, halvány világítás elegendő volt, hogy bent tájékozódjék – és várt. A másik ismét összehúzta a rácsot, rátette a lakatot, és visszalopakodott a WC-be. Míg figyelt, természetesen az idegessége fokozódhatott, hiszen ideg nélküli betörő sincs.

– A betörők lélektanáról szóló esszédet nélkülözni tudjuk

– sóhajtott fel Kozma.

Erre a megjegyzésre Kozma is kapott egy megsemmisítő pillantást Némethről. – Semmit nem fejthetek ki úgy, ahogy szeretném – mondta bosszúsan. – Nincs érzéketek a színes előadásmódhoz. Na jó... A következő fordulónál, ahogy az őr a hátsó lépcsőre fordult, a WC-ben tartózkodó gyorsan levette a lakatot, széthúzta a rácsot, aztán belülről összehúzta, kívülről rátette a lakatot, bezárta az ajtót, és bement a pénztárba. Mivel még jó néhány perc állt a rendelkezésükre, a feszítővasak közül a kisebbiket elhelyezték a páncélszekrény két ajtaja közé, a nagyobbikat letették a földre, nézték az órát és csendben vártak.

– A feszítővasra vonatkozó részt a zárszakértő már elmondta – mormogta Szőke.

– Már csak két-három perc volt hátra, amikor egyikük a fülét az ajtóra nyomva meghallotta az öreg csoszogó lépteit, sőt azt is hallhatta, amikor az ellenőrzőóra dobozának kis ajtaja becsukódott. Figyelte a lépéseket, és amikor azok elhaltak, a két tettes a vastag feszítővassal hatalmas erőt kifejtve, egy nagy rántással szétugrasztotta a páncélszekrény két szárnyát. A feszítés bizonyára robajféle hangot adhatott, no de a csukott bejárati ajtó és a zárt ablakok a zaj nagy részét felfogták. Amikor ez megtörtént, ismét néhány perces szünet következett. Ez már diadalittas pauza lehetett, hiszen alig karnyújtásnyira ott állt előttük a nagy halom pénz. Már csak ki kellett várniuk az őr újabb fordulását, hogy szép csendben besöpörjék a pénzt a magukkal hozott hátizsákba vagy zsákba. Az ismételt forduló után gyorsan távoztak a pénztárból. Ahhoz is volt lélekjelenlétük, hogy az ajtó két wertheimzárát bezárják. Összehúzták a rácsot, rátették a saját lakatjukat, és visszahúzódtak a WC-be.

Amikor az éjjeliőr az ő szempontjukból utoljára húzta fel a pénztár melletti ellenőrző-órát, kilépve a WC-ből, követték az öreget, és a hátsó lépcsőn leosontak. Kivárták, míg ő ismét felbaktat az emeletre, és akkor a már előre kipróbált kulccsal könnyedén kinyitották az épület kijáratí ajtaját – amit szintén bezártak előzőleg maguk mögött –, majd senkitől sem zavartatva eltávoztak. Lehet, hogy a cselekvés apróbb mozzanataiban némi eltérés adódott, de véleményem szerint az akció így folyhatott le.

– Azért nem lehetett veszélytelen a távozásuk, hiszen a porta ablakából egyenesen odalátni az irodaépület ajtajára – gondolkodott el Szóke.

– Kétségtelen. De ritka az az éjjeli portás, aki, ha a külső kapu is zárva van, nem szunyókálgat el, fejét az asztalra hajtva, a hosszú éjszakában – vágta rá a választ Németh.

– Főnök – szólalt meg Kozma –, szinte bizonyosra vehető, ha kisebb eltérésekkel is, hogy a tettesek egész működése Laci elképzelése alapján történhetett.

– A te véleményedet Pista, Laci előadásáról úgyis tudom, hiszen te mindenben egy húron pendülsz vele. Mára elég volt. Holnap beszélünk a pénztárosnővel, az üzemvezetőkkel, azzal a lakatossal, aki a wertheimzárakat felszerelte, no meg másokkal is – mondta Magos.

Reggel az őrnagy részletesen tájékoztatta a főnökét, a főcsoportvezetőt az előző napon végzett helyszíni vizsgálatról, aprólékosan beleszóve Németh teóriáját is a betörés kivitelezésének módjáról.

– A felsoroltak ellenére azt mondd, hogy nem profi kasszafűrók munkájáról van szó?

– Biztosan nem. Sokkal inkább a vasas szakmában jártas emberekre gyanakszom. Hozzáértő amatőrökre gondolok,

akik nagy múgonddal kitervelt, tökéletesen kivitelezett munkával jutottak a pénztárba. Elképzelhető, hogy a tettesek a vállalatnál dolgoznak.

– Ha ez a véleményed, akkor sok nyomozóra lesz szükséged, hogy mindenkinek az előéletét kivizsgáld. Csak szólj, és máris intézkedem.

– Valóban szükségem lesz néhány segítőre. Leginkább a bűnügyi nyilvántartóban végzett munkában, a gyanúba jöhető személyekről készített, úgynevezett figyelő-jelentéseknél.

– Hány emberre van szükséged?

– Az attól függ, hogy a vállalati alkalmazottak mára ígért listáján szereplők közül kikről kell közelebbi adatokat beszerezni.

Jelentéstétel után Magos azonnal részletes körözést adott le az ország valamennyi rendőri szervének. A körözésben hangsúlyozta, hogy azokra legyenek figyelemmel, akik a megszokott életviteltől eltérően, hirtelen feltűnő módon, gyanúsán nívósabb életformára váltottak. Jelentést kért mindazokról, akik feltűnő luxusköltekezést folytattak. Hangsúlyozta, hogy a cél érdekében vegyék fel a kapcsolatot törvénytisztelő állampolgárokkal is.

Kozmát és kollégáit is utasította, hogy terjesszék ki érdeklődési körüket saját, jól bevált informátoraikra, többek között Biharira. Vegyék igénybe a prostituáltak és a pincérek segítségét. Különösen figyeljenek az arany – és ékszervásárlókra –, eladókra, továbbá azokra, akik valutavétellel vagy eladással foglalkoznak.

– Az intézkedéseket már ma foganatosítani kell. Ez főként a te reszortod lesz, Kozma. Segítségül kapod Bordás kollégánkat. Ha az „általános mozgósítás” ellenére rövid időn

belül semmiféle gyanús jelzés nem érkezik, semmi baj, várunk és dolgozunk. Valamilyen kis hibát csak elkövet a tettes, elvégre azért lopott, hogy élvezze a pénzt. Csak türelem, semmi kapkodás! – És már nyúlt is az asztalán megszólaló telefonhoz.

– Igen sok jó ujjnyomot rögzítettünk a helyszínen. Ennek ellenére, a talált nyomok egyike sincs a nyilvántartóban – mondta a telefonba az ujjnyomszakértő olyan hangosan, hogy a többiek is hallották. – Amennyiben gyanús személyre bukkannátok, annak az ujjnyomait mindenképp be kell szereznetek, összehasonlítás céljából.

– Ezt fogjuk tenni.

– Egy pillanat! Még valamit említenék. Kiváló cipőnyomokat rögzítettünk a kerítésen belül és kívül. A nyomok két, különböző cipőtől származnak. Mind a két cipő gumitalpú, más-más mintákkal, az egyik sarokvasas.

– Köszönöm, hogy értesítettél. így legalább tájékoztathatom a többieket is – mondta mosolyogva, mert látta a kollégáin a néma kérést: „Nem kell, nem kell, hallottuk!”

Felállt.

– Én most kimegyek Némethtel a vállalathoz. Remélem, ezzel a látogatással elindítjuk a verklit.

A helyszínre érve felsiettek a pénztárba, ahol a pénztárosnő, Pataki Júlia két kolléganőjével már a fizetéseket borítékolta.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Magos.

– Köszönöm – felelte a még sápadt arcú pénztárosnő. – Nem értem, egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy miképpen történhetett mindez.

– Ezen most már ne rágódjon, az egészségével törődjön.

– Őrnagy úr, kérem, a kolléganóm, Miskédi Klári azt mondja, hogy a megcímzett fizetési borítékokból 14 darab hiányzik.

– Ezt meg, látja, én nem értem. Miért hiányozna, hiszen nem volt bennük pénz, vagy mégis?

– Dehogyan. Talán a tolvajok azt hitték, hogy pénz van a borítékban, és azért tűntek el.

– Az lehet, de ebben az esetben ez sajnos lényegtelen. Ami pedig a betörést illeti, arról még beszélgetünk, kedves Julika.

Magos megkapta a gondnoktól a vállalat dolgozóinak névsorát, méghozzá kettős bontásban. Külön a fizikai, külön a műszaki – és az adminisztratív dolgozók listáját. Az elmúlt három évben eltávoztak neve és adatai is szerepeltek a kimutatásban.

– Lesz itt tennivalónk – sóhajtott fel Németh –, amíg erről a nyolcszáz főről beszerezzük az információkat.

Az igazgató szobájában – Magos előzetes kérésére – már összegyűltek az üzemvezető mérnökök. Magos közölte velük az elképzeléseit, és elébük tette a két feszítővasat.

– Kérem – mondta –, nézzenek körül az üzemegységekben, és ha lehet, állapítsák meg, melyik üzemrészben dolgoznak ilyesfajta acélrudakkal. A véleményem szerint ezeket az itt látható vasakat önöknél vágják le és köszörülték élesre. Műszakváltáskor, kérem, továbbítsák az elképzeléseinket a délutáni műszak üzemvezetőinek is. Ne siessék el a dolgot. Ha netán bármelyiküknek tudomására jutna valami ezzel kapcsolatban, azt közölgék velem. Köszönöm a figyelmüket.

Magos beszámolója közben Németh sem tétlenkedett.

Megtudta, hogy a pénztár ajtajára a két wertheimzárát egy évvel ezelőtt Szedő Miklós, a vállalat zárszakértője szerelte fel, a vasrácokkal együtt.

Mielőtt felkísérte volna Magoshoz, megállapította, hogy Szedő 55 éves, háromgyerekes családapa. A gyerekei valamennyien önállóak, külön élnek. Ő maga 26 éve dolgozik egyfolytában a cégnél, mindenki által megbecsült, kiváló munkás. Semminemű hatósági eljárás nem folyt ellene.

– Mondja, Szedő úr – kérdezte Magos, miután Németh elvégezte a kölcsönös bemutatást –, hogyan szerelte fel annak idején a zárat? Egyedül csinálta vagy segédkezett valaki?

– Nem, őrnagy úr, senki. Engem a gondnok úr hívott magához aznap, amikor a pénztárt felköltöztették az emeletre. Azt még hozzátenném, hogy a vasrácot már az előző napon felszereltem. Azt mondta a gondnok úr: „szereztem két kitűnő wertheimzárát. Ezeket gyorsan szerelje fel a pénztár ajtajára. Most ugyan festik az ajtót, de estig végeznek.”

– Szóval aznap festették az ajtót? – firtatta Magos.

– Igen, a vasrácot is.

– Végül is, mikor szerelte fel a zárat?

– Másnap.

– És addig hol voltak a zárat?

– Nálam, lent, a munkahelyemen, a fiókomban.

– Maga szerint nem nyúlhatott valaki a zárhoz?

– Dehogyan, őrnagy úr, ki nyúlt volna hozzá?

– Azt én nem tudom, csak érdeklődöm. Bizonyára dolgoznak ott, maga körül mások is.

- Igen, többen. De kit érdekelt volna az a két zár?
- Én nem is a zárokra, hanem a kulcsokra gondolok.
- Értem, most már mindent értek. Ön arra gondol, hogy valaki kivethette a fiókomból.
- Nem egészen. Inkább az érdekel, hogy zárva szokta-e tartani a fiókját.
- Nem, kérem. A munkahelyén senki sem zárja be a saját fiókjait, azokba engedély nélkül más nem nyúlhat be.
- De azért benyúlhat, ha éppen az a szándéka?
- Ez igaz. Különösen a másik műszakból.
- No, azért ne gondoljon semmi rosszra. Én pusztán arra voltam kíváncsi, hogy milyen módon szerelte fel a zárokat. A közléseit köszönöm. Maga már idős szakember, régi dolgozó, nyilván ismeri a régi és az új alkalmazottakat...
- Ön, őrnagy úr, arra gyanakszik, hogy a betörést közülünk követte el valaki?
- A gyanú magában nem jelent semmit. De a körülmények azt látszanak igazolni, hogy a tettes itt volt vagy jelenleg is itt van alkalmazásban, a vállalatnál. Nem gondolja?
- Lehet, őrnagy úr... Minden lehet... Sokféle gondolkodású, magatartású ember dolgozik egy ilyen nagy helyen.
- Ismétlem, köszönöm, hogy idefáradt. A viszontlátásra.

Magos tudatosan terelte a gyanúját a lakatos előtt a vállalat alkalmazottaira. Hadd foglalkozzék ezzel a távozása után is, mert nyilván percekben belül elmondja a munkatársainak is. És éppen ezt akarta elérni, „a bolhát a fülbe”, hogy minél többen duruzsoljanak az ügyről. Úgy vélte, ártani nem árt.

Szedőt kipipálva, Némethtel körülsétált az üzemrészekben, és elbeszélgetett egy-egy dolgozóval. Betértek Szedő

részlegébe is. A lakatos munkaasztalát és környékét jól szemügyre vették.

– Látod – mormogta Magos –, Szedő fiókjába bárki belenyúlhatott. A záruk kulcsait szappanba vagy bármilyen puhább anyagba benyomva, könnyedén készíthetett másolatot, amit aztán finom reszelővel tökéletessé formálhatott.

– Kétségtelen, hogy történhetett így is – válaszolta Németh.

Továbbhaladva találkoztak Vanyek Imre főmérnökkel. A főmérnök elmondta, hogy ő a dolgozókat kizárólag a munkájuk alapján ítéli meg. Hogy kinek milyen a karaktere, felfogása, az számára mellékes. Baráti kapcsolatot nem tart sem a munkatársai, sem a beosztottjai közül senkivel. – Egyébként, őrnagy úr, alaposan megnéztem az üzem főbejáratánál az asztalra kiállított, élesre köszörült, két acéldarabot.

– És mi a véleménye? Elképzelhető, hogy itt vágták le, hosszabb darabokról?

– Nincs kizárva. Csakhogy ehhez hasonló, hosszú acélrudak, lapos acélszalagok tömegével hevernek a földön, némelyik üzemrészben. Ezekből naponta felhasználnak bizonyos mennyiséget. Én nem vagyok detektív, épp ezért nem hiszem, hogy a megállapításaim az önök számára jelentősek volnának.

– Épp ellenkezőleg, minden szó értékes nekünk. Mondja, főmérnök úr, dolgoznak a vállalat területén valamilyen savval?

– Hogyne. Van egy részlegünk, ahol horganyozás és krómozás folyik.

– Hányan dolgoznak abban a részlegben?

– Nem sokan. Vagy húszan.

– Használnak ott kesztyűket?

– De még mennyire! Gumiból és műanyagból készülteket. Csakis ezzel dolgoznak, hiszen a sav nagyon veszélyes az emberi testre – itt –, kivált a kézre. Sőt azok is felveszik, akik a vasdarabokat ide-oda hordozzák.

– Megnézhetnék ezt az üzemrészrt?

– Semmi akadály. Tessék, jöjjenek velem. A főmérnök egy vasajton át vezette be őket.

Már a belépés előtt megütötte az orrukat a sav átható, kellemetlen szaga.

– Nézzék a savat tartalmazó edényeket. Azokba szokták bemártani az egyes fémtesteket.

– A gumikesztyűket hogyan osztják szét?

– Mindenkor a munkavezető adja ki a dolgozó részére. Amikor a kesztyű valamelyest megkopik, a munkavezető, kérésre, azonnal kicseréli. De megteszi ezt a napi ellenőrzéskor is, ha úgy látja, hogy a kesztyű már kezd elhasználódni. No, persze, többféle kesztyűvel dolgoznak: vékonyabbal, vastagabb anyagúval, ahogy a munka kívánja.

– Még valamit kérdeznék.

– Tessék, ha tudok, szívesen válaszolok minden kérdésére.

– Hová teszik a kopott, használt kesztyűket?

– Ott, amint látják, van két fémedény. Abba dobják bele, aztán ha összegyűlt egy nagyobb adag, a kazánban elégetik.

– Még egy kérdés, főmérnök úr. Mondjuk, ha valaki elvinne egy acélfűrészrt, észrevennék?

– Ha egy dolgozó a sajátját keresi, és nem találja, akkor azt

nyomban bejelenti a munkavezetőjének. De én ilyen esetről nem tudok. Talán fűrészt is használtak a betörők?

– Azzal fűrészelték le a vasrácsról a rézlakatot.

– Ha feltételezzük is, hogy a fűrész tőlünk ered, képtelenség megállapítani, hogy kié lehetett, annyi van belőlük a munkapadon – legyintett a főmérnök.

Az udvaron, kettesben maradván, Németh megérintette a főnöke karját.

– Egy üveg sörbe lefogadnám, hogy tudom mi jár most a fejedben! Egyetérték veled. Én is azt gondolom.

– Nem játszom veled csikicsukit. Lehet, hogy a feltételezett kört összébb kell húzni – ezen meditáltam.

– Talán, de csak talán. Azért mondom ezt a „talán”-t most harmadszorra is, mert a használt gumikesztyűt bárki elvihette abból az üzembrészből. A tettesnek nem kellett feltétlenül ott dolgoznia.

– Igaz. De jelenlegi álláspontunk mégis az, hogy a fő hangsúly erre a területre helyeződjék. Annak a nyomszakértő Karcsinak jól működött a szimata.

Benyitottak a gondnokhoz.

– Lugosi úr, megkaphatnám a krómozó-horganyozó üzembrészből dolgozó, kb. 20 ember adatait? Azokra gondolok, akik kizárólag a savas részben dolgoznak.

– Egy órán belül átadom, őrnagy úr.

– Nagyon jó, köszönöm.

Leballagtak a portáshoz, Gyopár Jánoshoz, aki akkor volt szolgálatban, amikor betörték a pénztárba.

A portást 65 év körülinek ítélte meg Magos.

– Ugye, nehezen telik le a 24 órás szolgálati idő? –

kérdezte tőle Magos.

– Bizony, kérem, főleg az éjszaka telik el lassan.

– Egy kis szunyókálás azért rövidíti ezt az időt.

– Nemigen lehet itt elszundítani, őrnagy úr.

– Mi gátolná benne? Hiszen ki sem kell lépnie a fürkéből. Egyéb fontos teendő tudtommal nem adódik reggelig, mint hogy késő este be kell zárni a kaput. Ne értsen félre, nem felelősségre vonásnak szántam ezt, hiszen sokkal fiatalabb emberek is elálmosodnak, főként az éjfél utáni órákban. Mondja, akkor semmi furcsa hangot, zörejt nem hallott?

– Nem, őrnagy úr. Pedig ha nagy ritkán – ahogy ön pedzette – el is bóbiskolok néhány percre, akkor is minden hangosabb zajt meghallok.

– Az igaz, de bóbiskolás közben nem lát semmit.

– Ebben igaza van az őrnagy úrnak. Ugye, nekem nem lehet semmi bajom ebből?

– Nyugodjon meg. Nem maga a hibás, hanem a pénztár őrzésének szervezatlensége. Ha maga egész éjjel kint állt volna a portásfülke előtt, a tettesek – legfeljebb más módon – éppígy bejutottak volna az irodaépületbe.

Barátságosan parolázott az öreggel, és mire letelt az egy óra, kézhez kapta annak a 19 személynek az adatait, akik a savasrészlegben dolgoznak.

– Róluk, Laci, megbízható adatokat kell szereznünk, függetlenül attól, hogy gyanúsítható-e közülük valaki vagy sem. Tizenkilenc főről van szó, amelyekhez családtagok, barátok, ismerősök tartoznak. Emlékezz Csató Bélára és társára, Búzás Sándorra. Ők is kiterveltek egy nagyobb szabású bűncselekményt, amit csak öt év múlva követtek el. A hosszas készülődésnek gyors lebukás lett a

vége. Fejenként tizenkét évükbe került. És még szerencséjük volt, hogy ennyivel megúszták, mert kötelet is kaphattak volna, ha a golyó csak két centivel arrébb fúródik az éjjeliőrbe. Több mint egy milliót raboltak el, és mindössze nyolcezret tudtak elkölteni belőle. „Hát érdemes volt?” – kérdeztem akkor tőlük. „Az előkalkulációból – felelték – kimaradt a lebukás lehetősége.”

– Erről a tizenkilencről, főnök, magam fogom összekaparni az adatokat. Tart, ameddig tart.

– Komoly feladatot vállaltál magadra. Bízom benned. Te nem fogsz kihagyni semmit, ami a nyomozást hátráltatná.

– Köszönöm, főnök. És most ne haragudj, ha megkérdem: te egyáltalán nem gyanakszol az irodaiakra?

– Jól ismered az elvemet. Ha a szükség úgy hozza, őket is szoros megfigyelés alá vonjuk. De e pillanatban, a rendelkezésemre álló kevés adatból, inkább a záruk és lakatok hozzáértő kézműveseire gondolok. Bár jó, hogy ezt említetted: megígértem a pénztárosnőnek, hogy felkeresem. Gyere, menjünk is mindjárt be hozzá.

– Jobban érzi magát? – kérdezte Magos Pataki Júliától.

– Köszönöm, őrnagy úr. A fizetések borítékolása közben kissé el is terelődött a figyelmem erről a szörnyű esetről.

– Mondja, nappal, a pénztárnyitás után, hol szokta az ajtó wertheimzárainak a kulcsait tartani?

– Mindig itt, az asztalom középső fiókjában.

– Jó lenne, ha elgondolkozna ezen az elhelyezési módon. Nem lehetett senkinek alkalma arra, hogy a kulcsokat kivegye?

– A pénztárban senki idegen nem tartózkodhat, kivéve, amikor borítékolom a fizetéseket. Ilyenkor mindig átjön a

könyvelésből két kolléganóm segíteni. Őket már tetszik ismerni.

– Más senki? Például szakiparos, akit kisebb javítások miatt felhívják?

– Előfordult, hogy elromlott az írógép vagy a villanykapcsoló, az ablak zára. De hát ilyenkor én is itt tartózkodom.

– Nem árt, ha ezekre az esetekre visszagondol. A lakat lefűrészelésében nincs semmi rendkívüli. A wertheimzárak kulcsainak megszerzése már komplikáltabb feladat. Mert a kulcsokat a tetteseknek több alkalommal utána kellett reszelniük. Ezt kétféle módon teheték: alkalmas időben a maga fiókjából vagy a portásfülkéből ellopták a kulcsokat, mintát vettek róla, és észrevétlenül visszatették a lelőhelyére.

– De őrnagy úr, az lehetetlen, hogy az én szobámban, a jelenlétemben ilyesmi megessen! Ha csak pár percre kimegyek, mindig bezárom az ajtót. A portásfülkében pedig az ilyenfajta kulcsok egy szekrénybe vannak téve.

– Tudja, Julika, az okos tolvajt nem torpantják meg a nehézségek.

– Neki is a fülébe tette a bogarat, főnök – mondta immár visszafelé, a hivatalba tartva Németh.

– Jó, hogy említéd. Bár ezzel magad ellen beszéltél. Bővül a szorgalmi feladatod. A 19 fő mellé, hogy kerek szám legyen, vedd fel a portást is.

– Egy ide vagy oda, már nem számít, főnök.

Kozma azzal fogadta őket, hogy az utasításoknak megfelelően, széles körben felhívta a figyelmet a luxusköltekezők szemmel tartására. Külön beszélt Biharival is, aki szíves örömet ajánlotta fel a szolgálatát mint

„titkosügynök” a prostituáltak, pincérek, egyszóval azok körében, akiket ismer, és akikben bíz. Értesítette a kerületi bűnügyi szerveket és a környék valamennyi rendőrkapitányságát, hogy információs segéderőiket sürgősen mozgósítsák.

– Az a lényeg – emelte fel a kezét Magos –, hogy meginduljon a mozgolódás. Az időnkénti „olajozás” ismétléséről a későbbiekben se feledkezz meg. Most pedig átadom neked a vállalat teljes állományáról készített névsort, fizikai és szellemi dolgozókra osztva, azzal a céllal, hogy minél hamarabb elkezdődhessen ezeknek az ellenőrzése. A büntetett előéletűeket külön jegyezd fel. És odaadom ennek, a harmadik névsornak a másodpéldányát is. Pusztán azért, hogy tudj róla. A rajta szereplő 19 főt Laci maga fogja körülszimatolni. Gyanítom, hogy a későbbiekben ebbe a munkába majd Szőkét is bevonja.

Másnap a főcsoportvezető döntése alapján megkapta azt a tíz nyomozót, aki csoportja tagjainak vezérletével megkezdte valamennyi vállalati dolgozó tanulmányozását, a budapestiekkel kezdve, szükség esetén vidéken is folytatva.

– Marika, kérem – figyelmeztette a titkárnőjét –, a közeljövőben valószínűleg sok bejelentést kapunk. Fontos, hogy ezeket érkezési sorrendben, mind jegyezze fel. Most pedig értesítse Terit, hogy kéretem.

– Értesíteném, de Teri most Kecskemét környékén nyomoz. Az őrnagy elvtárs küldte őt oda, annak a lánynak a hivatali lopásával kapcsolatban, aki egy csokoládégyárban dolgozik.

– Igaza van – kapott a fejéhez Magos –, már emlékszem. És még nem jött vissza?

– Tegnap délután betelefonált. Azt üzeni az őrnagy elvtársnak, hogy az ön elképzelése egész biztosan bevált,

mert talált egy-két olyan tárgyat, amit a csokoládégyári dolgozóktól tulajdonítottak el, és a megállapítása szerint a lány hozzátartozói adták tovább. Ezek mind rajta vannak a gyárból lopott tárgyak listáján.

– Ügyes, okos, talpraesett lány ez a Teri.

– Nem nagy kunszt talpraesettnek lennie a 42-es lábával.

– És milyen jól halad is velük! – használta fel Marika „feltékenységéből” eredő, pikírt megjegyzését a további dicséretre.

Teri délután befutott, és megírta a jelentését. Magos a fejét csóválta, amikor olvasta, hogy az eredményes nyomozás ellenére a gyár vezetői úgy döntöttek: a lopással gyanúsított lányt eltanácsolják, de nem tesznek ellene feljelentést.

Németh képtelen volt bent időzni a hivatalban és ülve gondolkodni. Türelmetlenségében már rángatta is fel Szókét és magával hurcolta. Az agya menet közben kapcsolt nagy sebességre, csak így tudta megszerezni a tennivalóit. És amikor elméletileg összeállt benne a kép, kifejtette Szókének, hogy később papírra vethessék.

Néhány nap elteltével a vasúti rendőrségtől hívták fel Magost.

– Galambos főhadnagy vagyok, a vasúti szervektől. Tudomásunk van róla, az országos körözés folytán, hogy ön és a munkatársai nyomoznak a Motor – és Gépszerelő Vállalatnál történt kasszafúrás ügyében.

– Így is van. Talán tud valamit ezzel kapcsolatban?

– A vasúti pálya ellenőrzésekor a motorosok Albertirsa és Cegléd között találtak a vállalat emblémájával ellátott, névre szóló, 9 darab, vizes fizetési borítékot.

– Mikor történt ez?

- Tegnap délután.
- Megkaphatnám?
- Máris küldöm. A Vigyázó Ferenc utcába, ugye?
- Igen. Előre is köszönöm. Türelmetlenül vette a kezébe az eléggé olvasható nevekkel ellátott, gyűrött borítékokat.
- Marika! Marika! – szólt ki hangosan.
- Tessék!
- Azonnal küldje ide Kozmát.
- Itt vagyok, főnök.
- A névsor?
- Milyen névsor? Ja, már tudom... rögtön hozom... Tessék, mind itt van.
- Én mondom a neveket, te pedig kipipálsz. Kezdem...
- Kilenc nevet jegyeztem fel.
- Rendben. Ennyit is mondtam.
- Mi ez a sok gyűrött boríték a kezében?
- Most küldték át a vasúti rendőrségtől.
- Hogyan jutott hozzájuk? Úgy látom, nedvesek is.
- Csak voltak, amikor megtalálták a pályaellenőrök az Albertirsa és Cegléd közötti pályatesten, a sínek mellett.
- Hogy kerültek oda?
- Nem tudod?! – húzta össze a szemöldökét Magos.
- De, de, főnök, már kapiskálom. Valószínűleg a tettesektől. Kidobhatták az ablakon, amikor nem találtak bennük pénzt.
- Ezt gondoltam én is. A kérdés: mikor dobták ki? Hiszen akár esett az eső, akár nem, az éjjeli nyirkosságtól is

átnedvesedhettek, azért gyűrődtek össze ennyire.

– Azt hiszem, annak nincs jelentősége, mikor dobták ki – kockáztatta meg szerényen a véleményét Kozma.

– De lenne, ha pontosan tudnánk, hogy akkor-e, amikor betörtek a pénztárba vagy a következő napon.

– A betörés olyan későn történt, hogy aztán már csakis másnap mehetett vonat.

– Akkor nyilván valahol itt, Budapesten dugták el a pénzt, és másnap utaztak vele, ebbe az irányba.

– Nem gondolod, hogy ez a művelet félrevezető trükk is lehet?

– Van benne valami, de azért nem kell mindjárt erre gondolni és az egészret ad acta tenni. Utóvégre közel kétfélmillióval nem lehet lacafacázni. Bárhogy is történt, a névsorból ki kell emelni azokat, akik a ceglédi vonalon laknak. Sőt kifejezetten Cegléden.

– És ha tovább utaztak? És azon a környéken szabadultak meg a borítékoktól? – válaszolta a rá oly jellemző, nyugodt következtetéssel Kozma.

– Ne kombinálj! Tedd, amit mondom! – fortyant fel Magos.
– Ha továbbutaztak, mert arrafelé laknak, ez mind kiderül a névsor ellenőrzésekor.

– Holnaptól minden erőmet ezekre a személyekre fogom összpontosítani. Ma gondosan kiválogatom, feljegyzem az ezen a környéken lakókat.

– Gondolni kell arra is, hogy a dolgozók többsége – ha vidéki is –, itt lakik, Pesten, és csak a hétvégeken vagy kéthetenként utazik haza.

Kozma 17 olyan dolgozót emelt ki az összesített névsorból, aki Cegléden és környékén lakik. Ennek a 17 főnek az

ellenőrzésére családi és egyéb körülményeinek megállapítására három nyomozót jelölt ki. Nyomatékosan felhívta a figyelmet, hogy csak megbízható, megfelelő, a rendőrséggel szimpatizáló személyektől szerezzék be az értesüléseiket. Ne hamarkodják el a dolgot, mert ilyen kényes ügyekben csak hosszabb idő múltán lehet eredményre számítani.

Általában a nagystílű bűncselekmények nyomozásának első szakasza csendes, reflexiómentes, akár apály idején a tenger. Aztán lassanként, ahogy a dagály indul, a nyomozásban is egyre magasabbra csapnak a hullámok.

Magosék az apálykorszaknál tartottak. Egy helyben topogtak, miközben a napok nagy gyorsasággal teltek. Csak hetek elteltével kezdtek fodrozódni a hullámok: azaz folyamatosan megindult a jelzések garmadája, ami éjjelnappali munkára serkentette az egész budapesti bűnügyi apparátust, és általuk az ország bűnügyi szerveit. Ekkor már csakis arról volt szó, hogy az „ellenfelek” közül ki bírja jobban az iramot, szívvel és lábbal.

A pezsgést Vanyek Imre főmérnöknek egy nem várt pillanatban történt telefonhívása indította el.

– Őrnagy úr – mondta –, ha egy kis szerencsénk van, úgy hiszem, megtaláltuk annak, a gömbölyű, acél vasrúdnak a darabját, melynek egy részét bemutatták nekünk, és itt is hagyták.

– Perceken belül önöknél leszek, főmérnök úr, addig is köszönöm. – Már vette is a kalapját, és odaszólt Bordásnak: – Gyere velem!

A főmérnök azonnal a nyitott oldalú, de fedett helyiségbe kísértette a két nyomozót.

– Nézzenek itt széjjel. Ez az egyik anyagraktárunk.

Mindenfajta hosszabb vasat, gömbölyűt, laposat, és egyéb vaslemezeket tárolunk itt. Ha az itt elfekvő anyagból bármire szüksége van a dolgozóinknak, azt innen viszik el, és felhasználják. Ma az egyik leltározónk, a kezében félméteres acélrúddal, odajött hozzám, és azt mondta: „Ennek a rúdnak a vége nagyon hasonlít ahhoz a feszítővashoz, amelyet a rendőrség itt hagyott és közszemlére tett.” Ő már nagyjából összehasonlította, de azt nem tudta megállapítani, hogy valóban passzolnak-e. Szerinte ezt csakis szakértő tudná megmondani. Őszintén szólva – folytatta a mérnök –, magam is láttam, hogy a vágási barázdák valóban hasonlítanak. Emiatt telefonáltam önnek. Nézzék, kérem, itt van mind a két darab. Az önök szakértői feltétlenül el tudják dönteni, hogy ebből, a hosszabb részből vágták-e le a feszítővasat vagy sem.

– Köszönöm, főmérnök úr, hogy a szívéen viseli az ügyet.

– Magától értetődik, őrnagy úr. Nem szeretek olyan helyen dolgozni, ahol betörőkkel vagyok körülvéve.

– Főmérnök úr, hogyan történik itt az üzemben, ha valaki le akar vágni egy, a munkájához szükséges acélrudat vagy más vasdarabot?

– Géppel, vágógéppel.

– És ezt, ön szerint, miképpen vágták le?

– Úgy látom, finomacél-fűrészszel.

– Mind a két darabot magunkkal visszük, vizsgálat céljából. Még egyszer köszönöm, főmérnök úr, az értesítését.

A laboratóriumban megkezdődött az aprólékos vizsgálat. Először többfajta felvételt készítettek a két darab acélrúd mindkét végéről, ott, ahol szétfűrészelték. A fényképfelvételeket filmvászon nagyságra nagyították. Ekkor

vetették be magukat a szakértők, és precíz méréseket végeztek, többszöri ellenőrzéssel. Különösen az acélfűrész által okozott húzások töréseit vizsgálták tüzetesen. Végre kimondták az utolsó szót: – A két darab acélrúd egymáshoz tartozik.

– Pompás! – lélegzett fel Magos. – Tehát a vastag feszítővas a vállalattól származik. Most már biztos, hogy jó úton haladunk.

Rohant a főcsoportvezetőjéhez, akitől teljes felhatalmazást, szabad kezet kapott tervei, elképzelései megvalósításához. Élve a felhatalmazással, másnapra minden munkatársát és a hozzájuk csatolt tíz nyomozót is berendelte, mert a nyomozás hadrendjét át akarta csoportosítani.

Úgy döntött, hogy a vállalati alkalmazottak megfigyelését kizárólag a fizikai dolgozókra csökkenti. Lényegében – csak szűkebb körre irányulva – továbbra is mindenki végezte az adatgyűjtést.

Némethet és Szőkét figyelmeztette, hogy ezentúl a savasrészlegben dolgozók közül elsőként a büntetett előéletűeket vegyék elő.

Majd tartott egy kis, lendületet fokozó beszédet.

– Nem hallgathatom el, hogy a helyszíni vizsgálatok után, valamennyien igen helyesen, ésszerűen fejtettétek ki, hogy a tettes vagy tettesek csakis a vállalati dolgozók köréből adódhattak. Ez most már biztos. A feltételezések tehát ezúttal is igazolódtak. Ősi megállapítás, hogy a nagyarányú bűncselekményt elkövetők – főként a büntetett előéletűek – vigyáznak, hogy az életmódjukon ne változtassanak. Mindnyájan tudjuk viszont, hogy a bűnöző azért lop, mert jobban akar élni. Bármennyire óvatos, hosszabb idő elteltével mégis elcsúszik a legkisebb hibán. Így lesz ez a mi

esetünkben is.

Az energiatöbblet bevetésének pár nap múlva már érezhető volt a hatása. A sokasodó bejelentéseket a segítő szándék heve fűtötte. A névtelenül telefonálók észrevételei kizárólag a vállalat fizikai dolgozóira vonatkoztak. Sajnos, az ellenőrzés után ezek alaptalannak bizonyultak.

Marika panaszkolta is: ha ez így megy tovább, még bekövetkezik, hogy Magyarország minden lakosáról, beleértve az óvodásokat és a nagyon időseket is, külön jelentést kapnak. Csak az az egy marad ki, akire a leginkább szükségük lenne, mert az az úristennek sem akar megérkezni.

– Türelem, Marika, minden gyümölcs beérik egyszer – vigasztalta Magos.

Bihari is a „meg fog érni a gyümölcs” szellemében telefonált. Biztosította az őrnagyot, hogy továbbra is szorgalmazza – egyre több alkalmas személyt bevonva – az információk gyűjtését.

Kozma a vége felé tartott a Cegléden és környékén, valamint a távolabb lakó vagy a hétvégeken hazautazó 17 személy rostálásának. A tizenhétből mindössze hat férfinak – átlagosan 30-40 év körüliek – nincs családja, és mindegyikük idős szüleinél lakik. A hat férfi előéletének vizsgálása folyik. A többi tizenegy, minden információt kibíró, családos, többgyermekes, becsületes munkásember.

Bordás körültekintően tájékozódott a pénztárosnőről és családjáról, a portásokról és hozzátartozóikról, ugyanígy az éjjeliőrrel, a takarítónőről, sőt egyes irodai alkalmazottakról is. Persze, érdeklődéséhez a körülményeknek megfelelő papírokat szerzett be, attól függően, hogy minek adta ki magát. Amikor mint vöröskeresztes tisztviselő mutatkozott

be, magával vitte Teri nyomozónőt, akiről halk, elejtett megjegyzései alapján elhitték, hogy ápolónő, és semmi esetre sem gondolták volna zsarunak. Teri remek partnernek bizonyult, mert a legkisebb mozzanatra, meg nem felelő válaszára vagy félrenézésre is azonnal reagált.

Németh és Szóke csak akkor jelentkezett, ha úgy érezték, hogy egy-egy érdekesebb észrevételükről az őrnagynak is tudnia kell.

– Főnök – kezdte egy ilyen alkalommal Németh –, Pistát is bevontam, amint hozzájárultál a horganyzósrészleg dolgozóinak szemrevételezésébe. Ezt a 19 embert figyeljük, tüzetesen. Kiemeltünk hármat, akik már voltak büntetve, és így bizonyára magukba szívták a börtön levegőjét. Kettő nőtlen közülük, a harmadik tavaly nősült. Mind a három harmincon felüli. A nőtlenek egyike már két éve hozzáfogott a szülei háza mögötti telken egy összkomfortos lakás építéséhez, de mind ez ideig csak az alapot rakták le. Azóta állnak. Úgy hírlik, folytatják az építkezést; egyelőre gyűjtik hozzá a pénzt.

– Na és folytatták?

– Nem, még semmi újabb nem történt.

– Az lenne számunkra az igazi meglepetés, ha azt tapasztalnátok, hogy a múlt napokban több fuvar építkezési anyagot raktak le a telken, és két kőműves állandóan dolgozik. Ha így történnék, azt mondanám, hogy ez a világ legostobább tolvaja. Azonnal elő kellene állítani, no persze csak akkor...

– Az igazság az, hogy mindezt csak kuriózumként hoztam fel, hogy lásd: nem tétlenkedünk. De eszembe se jutott, hogy ez az alak számba jöhet tettesként, legalábbis egyelőre nem.

– Helyes. Tudom én, hogy nem lopjátok a napot.

Bejelentetlenül Bihari kereste fel.

– Van egy pacákom, akitől egy harminc év körüli férfi száz dollárt és ötven svájci frankot vásárolt. Vett volna többet is, de az eladó úgy tett, mint akinek nincs többje. Viszont megállapodott a vevővel, hogy keresse meg őt az Emke kávéház körül, addigra több valutát szerez a számára.

– Ki ez a személy, aki valutát árul?

– Az én emberem, felügyelő úr, aki csak csalétkül szolgál. Erről biztosíthatom.

– Kíváncsi vagyok, lesz-e folytatása a manipuláló tevékenységének.

– Ha befut az illető, akkor az menő. A hálnak többé nem lesz módja elúszni, csak nyugodjon meg őrnagy úr, a hálóban nem lesz hézag.

Magos valóban bízott Bihariban és mindazokban a kisstílű vagányokban, tolvajokban, strichelő lányokban, akik Bihari körül tevékenykedtek. Igaz, hogy Magos a nagyhalak hálóba csalása érdekében a csalétket árusítók közül többet tisztességes munkakörbe helyezett, akik mindemellett néha tisztességtelen ügyleteket is bonyolítottak. „Valamit valamiért, támogatni kell ezeket, ha azt akarjuk, hogy ők is támogassanak bennünket” – győzte meg ilyen esetekben önmagát.

Ebben az időszakban többnyire késő este tért haza, fáradtan, étvágytalanul. Nem vacsorázott, gyorsan lefeküdt. A sötét szobában sokáig nem tudott elaludni. Azon rágódott, nem követett-e el menet közben valamilyen hibát.

Most is ez történt, amíg végre sikerült elszunyókálnia. Alhatott volna néhány órát, ha az az átkozott telefon nem riasztja fel.

– Tessék – mondta.

– Kedves felügyelő úr, ne haragudjon, hogy felkeltettem, de azt mondta Bihari úr, hogy szükség esetén akár éjjel is csengessek oda önhöz.

– Miről van szó? – Egy pillanat alatt felébredt.

– Budán, a Széna téri mulatóban egy becsípett alak mindenkit, aki belép, konyakkal, feketével kínál. Fizetéskor egy köteg százforintost húzott elő a zsebéből. Aztán rosszul lett. Nem sokkal ezelőtt vitték el a mentők a János Kórházba.

– Köszönöm, hogy ideszólt. Azonnal intézkedem.

A hangos beszédre a felesége is felriadt.

– Hová készülsz? – kérdezte, amikor látta, hogy a férje már a cipőjét is felhúzta.

– Fontos ügy – mondta Magos.

– Mindig ez a bőbeszédűség... Nem kérsz teát vagy kávét?

– Semmit. Te csak aludj tovább.

A kórházban arról értesült, hogy a mulatóból beszállított, 35 éves férfi bűvár, azaz keszonos. Sokat keres. A mulatóban azt ordította részegen, hogy a havi öt-hétezer forintnyi keresetéből igazán megteheti, hogy eldorbézolja a felét, a másik fele még akkor is elegendő a családjának.

Az éjjeli riasztásnak sajnos nem volt értelme. Gyalog indult a kórházból. Az őszi, hűvös időben jólesett egyet járnia. Már nem volt érdemes hazamenni, inkább a hivatalában kötött ki. Beérkező kollégáinak elmesélte hajnali üresjáratának történetét. – De hát – legyintett –, semmit sem szabad kihagyni. Idestova hét hónapja nyomozunk ebben az ügyben, és ha még távolinak tűnik is, rohamosan közeledik a karácsony.

– Ami nagyon kedvező a számunkra, hiszen karácsony előtt jobban költekeznek az emberek – jegyezte meg a mindig optimizmusra hangolt Kozma.

– Kérdés, hogy a mi embereink kapnak-e ezen a karácsonyi alkalmon, és ha igen, megtudjuk-e? – latolgatta Szőke.

– Mindenképpen, ha az általunk gyanúsítottak nyúlnak bele jobban a zsebükbe. A rájuk állított informátorokban megbízhatunk. Ezt a bizakodást azzal zárom – mondta Magos –, hogy mindenki folytassa a munkát ott, ahol abbahagyta.

A kollégái elszállingóztak. Ő maga az ablakhoz lépett, de már nem volt ideje kinézni, mert Bihari kérte a telefonhoz.

– Őrnagy úr, egy férfi most indult el egy csinibaba társaságában a Balaton mellé víkendezni.

– Ilyen zord időben? Hová a fenébe mehetnek?

– Nem tudom, de hát szombat van, kihasználják az éjszakát. A lány telefonálni fog nekem vagy önnek, ha kikötöttek valahol.

És valóban! Délután 4 óra 10 perckor az ügyelet vezetője kereste Magost. – Most hívott fel egy nő Hévízről. Azt kérte, közöljük veled, hol szállt meg a partnerével. Jegyezd fel a magánlakás címét.

– Azonnal – szólt Magos.

– Feljegyezted?

– Igen. Minden rendben van. Köszönöm az értesítést.

Azonnal kereste Némethet, aki percek múlva beültette Terit az autóba és nyomban robogtak Hévízre.

Több mint három órába telt, amíg a megadott címre érkeztek. Először Teri ment be, és a lakásadótól megtudta, hogy a párocska vacsorázni ment.

– Hová mehettek?

– Ilyenkor télen már alig tartanak nyitva – mondta a szállásadónő.

Amikor azonban az asszony Németh feltűnésekor megtudta, hogy a rendőrségtől vannak, pontosan megjelölte a két üzemelő vacsorázóhelyet.

– Asszonyom, ha netán hamarabb érkeznének vissza, mint mi megtalálnánk őket, ne említse, hogy érdeklődtünk felőlük. Bejelentkeztek?

– Nem. Egy éjszakára nem kötelező. De kérem szépen, a férfi már lakott nálam, ismerem. Be van írva a könyvembe. – És máris mondta a nevet: – Almási István, a Baross utcában lakik. Három héttel ezelőtt egy másik nővel volt itt.

– No, gyerünk, Terikém.

Az utcán azon tanakodtak, hogy mitévők legyenek. Németh felvetődő és elvetett variációit megelégedve, Teri megkérdezte: – Hogy döntött, végül is mi legyen?

– Tudja mit? Semmi. Fordulunk, és visszamegyünk. A férfi neve, címe megvan, ez épp elég számunkra.

– Ha már itt vagyunk, legalább igyunk egy kávé, fázom is egy kicsit – mondta Teri.

A kávéivás elég bonyolultan ment végbe. Teri bement az étterem presszójába, két feketét kért. Németh nem akart bemenni, nehogy az esetleg bent ülő pasas felismerje, ha a gyanúsítottak közül való. Teri az egyik csésze tartalmát megitta, a másikat kivitte a bejárati ajtóhoz.

A pincér utánarohant: – No, de kérem... – méltatlankodott.

– Ne féljen, nem akarom a poharat ellopni, csak kiadom szegény mozgássérült barátomnak, és máris hozom vissza. Teri magyarázkodása alatt Németh már fel is hörpintette a

csak fekete színű, de forró lötyöt.

– Induljunk, Terikém, a főnök tükön ül. Addig biztos bent marad, amíg be nem számolok neki.

– Minek várjon addig? Ott van az üdülő sarkán a rendőrőrs. Onnan telefonálhat.

– Igaza van.

Németh az őrsön elővette rendőri igazolványát, bemutatta Terit és előállt a kérésével.

– Tessék, százados elvtárs, ott az egyenes vonal.

– Halló, főnök, Németh jelentkezik.

– No, végre. Mi újság?

– Minden rendben van. Megtudtam a páciens nevét: budapesti lakos. Itt áll mellettem Teri is. Személyesen majd részletesen referálok.

– Igyekeztek haza.

Vasárnap délelőtt Németh a lakók nyilvántartó könyvéből megtudta, hogy Almási István Ceglédbercelen született. A szülei jelenleg is ott laknak, az anyja neve Burka Margit. Almási albérletben lakik a Baross utcában, műszerész a Ganz-gyárban, nőtlen.

Azonnal értesítette a főnökét. – Hétfőn – mondta Németh – utánajárok a dolognak, igyekszem beszerezni az ujjnyomait és összehasonlíttatni a helyszínen találtakkal.

Ezen a hétfőn, a kora délutáni órákban Bihari ismét jelentkezett: – Őrnagy úr, a Hévízen víkendező férfi a pezsgős vacsoráért és a szállásért 800 forintot fizetett. A nőcit külön 500 forinttal honorálta.

– Köszönöm, Bihari, csak így tovább. A férfi kilétét már tudjuk.

Az ütem gyorsult.

Egyre-másra érkeztek mind érdekesebb jelzések lucullusi vacsorákról, jelentős összegű vásárlásokról. A legérdekesebb egy ékszerüzletből futott be, ahol egy hölgy 4200 forintért kövesgyűrűt és egy aranyórát vásárolt.

Magos azonnal odaküldte Szőkét. Az üzletben azonban már csak jó személyleírást kapott a vásárlóról.

Magos bosszankodott.

– Pech, hogy nem tudtak hamarabb értesíteni. Lehet, hogy egy nagy alkalmat mulasztottunk el.

– Végtére is nem állhat minden ékszerbolt körül egy nyomozó – csillapította Szőke.

– Az elmulasztott lehetőség ellenére úgy érzem, az események kezdenek határozottabb formát ölteni – mondta Magos, és idegesen dobolt ujjaival az asztalon.

Bordás negatív megállapítása, hogy sem a pénztárosnő, az éjjeliőr, a takarítónő, sem azok családtagjai között még csak gyanús személyt sem észlelt – megerősítette az őrnagy derűlátását. És ezt még csak fokozta, hogy Kozma sem kapott figyelemre méltó információt az általa kézben tartott területről.

Már csak Némethet várta, aki késő este meg is érkezett Ceglédbercelről.

– Attól tartva, hogy a megjelenésem feltűnést kelthet, az ottani rendőri szervektől szereztem be néhány értesülést. Megtudtam, hogy Almási apja – Almási János – Kecskeméten dolgozik, és emiatt a hét nagyobbik részében ott alszik a sógoránál, Burka Józsefnél, aki Kecskeméten él. Ez minden, főnök – mondta Németh.

A kedd reggelt a beérkezett adatok értékelésével kezdték.

Németh kifejtette a kollégáinak, hogy miképpen akarja beszerezni Almási István ujjnyomait. És amikor szóba hozta, hogy beszélt a kecskeméti nyomozókollégákkal, belépett Teri, aki a szomszéd szobában írta a jelentését.

– Úgy hallom, Kecskemétről van szó. Ez engem is érdekel, mert hónapokkal ezelőtt én is ott jártam, a csokoládégyári lopás ügyében.

– Tudjuk, Terikém, de ez más ügy, más eset – fordult hozzá Magos.

– Azért én csak szeretném hallani, mit mond Kecskemétről, Laci – erősködött Teri.

– Semmi akadály, foglaljon helyet. Azért nem szóltam magának, mert el volt foglalva.

– A kecskemétiak szívesen bekapcsolódnak a munkánkba – folytatta Németh –, de azt kérik, adjunk részletesebb tájékoztatást. Nyomatékosan közöltem velük, hogy minket Almási János érdekel, aki ugyan ceglédberceli lakos, de a hét több napján ott alszik Kecskeméten, a sógoránál, Burka Józsefnél.

– Micsoda?! – ugrott fel Teri, mint akit vipera csípett meg.
– Burka Józsefet mondott?!

Még jó, hogy bejöttem! Hát nem emlékszik, őrnagy elvtárs? A csokoládégyári lopásokkal Burka Jolánt gyanúsították, emiatt tanácsolták el a gyárból. Úristen, főnök! Ezt a családot aztán jól nagyító alá kell venni, hiszen Jolán apja kétszer is volt büntetve, igaz régebben, még a felszabadulás előtt. Akkor ki is rúgták az állásából.

– Ez nagyszerű, Terikém, feltéve, hogy ugyanarról a Burkáról van szó.

– Egész biztos. Burka József jelenleg asztalosmesterként

dolgozik a bútorgyárban. Ide múltját feledtető, kiemelkedő háborús ténykedése miatt vették fel. Az ő lánya a lopós, 23 éves Jolán. Azt hallottam, hogy hamarosan férjhez megy. Persze, ez több mint fél évvel ezelőtti értesülés. Hogy létrejött-e a házassága, azt nem tudom.

Mindenki ámult-bámult Teri tájékozottságán.

– Terikém, maga látta azt a Jolánt? – kérdezte Magos.

– Persze, hogy láttam. Bizonyos távolságból megmutatta nekem az egyik irodai lány. Ezenkívül fehér köpenyben, szemüveggel, közelebbről is jól megnéztem magamnak.

– Akkor felismerné? Pista, mondd el, milyen személyleírást kaptál az ékszerüzletben arról a nőről, aki több mint négyezer forintért aranytárgyakat vásárolt.

Szőke szóról szóra előadta az ékszerésztől kapott személyleírást.

– Ő lesz az, főnök! Ez teljesen rá illik, biztosan ő az! – lelkesedett Teri. – Ha megengedi, azonnal beszerezem Jolán fényképét. Akkor kiderül a teljes igazság. – Teri elrohant, és ezzel egy időben megszólalt a telefon.

– Ön az, őrnagy úr?

– Igen. Kivel beszélek?

– Pálos József ékszerész vagyok. Most vásárolt az üzletünkben egy 32 év körüli férfi 7500 forintért arany Doxa órát és egy női karkötőt. A vevő már eltávozott, de utána küldtem az egyik alkalmazottunkat azzal, hogy figyelje meg, hová megy.

– Köszönöm. Máris indul önökhöz két nyomozóm.

Szőke és Bordás hamarabb ért az ékszerüzletbe, mint az a fiatalember, akit az üzletvezető a vásárló után küldött.

A figyeléssel megbízott dolgozó elmondta, hogy a vevő a Nyugati pályaudvarra ment, az egyik pénztárnál jegyet váltott, de a hangzavarban nem tudta kivenni, hogy hová kérte a menetjegyét. Kárpótlásul viszont jó személyleírást tudott adni az ismeretlenről.

Szőke és Bordás nem sokáig törte a fejét azon, hogy vajon hová utazhatott a vevő. Fogták magukat és kiügettek a vállalathoz. Megérdeklődtek, hogy ki hiányzik a délelőtti műszakról. Ekkor már fél egy körül járt az idő. Idegtépő várakozás után megtudták, hogy a délelőtti műszakról nem maradt távol senki.

– Pista – szólt Bordás –, ha már itt vagyunk, várjuk ki a műszakváltást. Bárhová utazott is az ékszert vásárló, nem hiszem – feltéve, hogy itt dolgozik –, hogy két órára beérhet.

– Várjunk, egyebet aligha tehetünk. Jóval két óra előtt szállingóztak már a délutáni műszak dolgozói a vállalat kapuja felé.

Fél háromkor Lugosi Sándor műszaki ellenőr tudatta a két nyomozóval, hogy a délutáni műszak dolgozói valamennyien bent vannak.

– Rohadt, büdös, rongy élet! Valaki a bolondját járhatja velünk, de rá fog fizetni! – dühöngött Szőke.

– Tévedsz, senki sem járhatja velünk a bolondját. Saját magunkat vezetjük félre, amikor mindenkiben a tetteket akarjuk felfedezni – ellenkezett Bordás.

– Hát nem ez a feladatunk?

– Az a baj, hogy az utóbbi napokban kissé kapkodunk. Máskor türelmesen, logikus sorrendben értékeltünk, és ezen az alapon sikerült is.

– A főnököt szajkózod. De azért igazad van. Most is

sikerülni fog. Mit mondunk neki?

– Az igazat. Egyebet úgysem tehetünk – válaszolta Bordás.

Szóke és Bordás kezdett megnyugodni. Nem lehetett elmondani ugyanezt Némethről és Teriről: enyhe belső izgalommal keresték fel az elsőnek jelentkező ékszerüzlet vezetőjét, hogy megmutassák Jolán fényképét.

– Nem – rázta meg a fejét az üzletvezető a kezében tartott fényképet nézve –, nem ez a nő vásárolt nálam négyezer-kétszáz forint értékben. Az egészen másképp nézett ki. Feltűnően magas volt, lehetett talán százhetvenöt centi is.

– Biztos, hogy nem ez a nő az? – kérdezte Teri izgatottan.

– Egészen biztos, hogy nem. Csüggedten léptek ki az üzletből.

– Lesújtó – nézett Teri Némethre. – Igaz, Burka Jolán talán még százhetven centi sincs.

– No, látja.

– Akkor ki lehetett ez a nő?

– Ne feledje, közeledik a karácsony, sokan vásárolnak.

Magos csak legyintett, amikor végighallgatta Teri és Németh közlését. Még inkább leverte, hogy Szóke és Bordás is arról számolt be, hogy az arany Doxa óra és a karkötő vásárlója nem lehetett a vállalat alkalmazottja, mert a cégnél sem a délelőtti, sem a délutáni műszakból egyetlen dolgozó sem hiányzik.

– Jó, jó, erre tulajdonképpen számíthattunk is. Ne felejtsetek el, vannak megbízható rokonok, családtagok, akik veszélytelenül vásárolhatnak a gyanúsítottak helyett –, hangolt át Magos ismét bizakodóba.

Németh kollégái beszámolója után kiszaladt a Ganz-

gyárba. Ha körülményesen is, de másnap délre sikerült megszereznie Almási István ujjnyomait. Almásiról azt is megtudta, hogy jól dolgozó műszerész, és jól is keres.

Az ujjnyomszakértők tüzetesen vizsgálgatták Almási ujjnyomait, és összehasonlítva a pénztárban találtakkal, semmilyen hasonlóságot nem fedeztek fel.

– Úgy látszik, rossz passzba kerültünk, semmi nem megy, főnök – panaszkolta Németh. – Nem értem, hogy ez az Almási mi a fenének utazott le Hévízre, azzal a pesti kurvával, amikor itt Pesten, olcsóbban megúsza volna az egészet.

– Talán nem akarta, hogy a nő társaságában ismerőssel találkozzon. Az is lehet, hogy van egy csinos menyasszonyjelöltje, akit nem sikerült lefektetnie. Hévízen diszkrétebben bonyolíthatja a kalandjait. Úgy kell folytatnunk a munkát, ahogy eddig. Folytatni kell a figyelmet, az adatgyűjtést. A kudarc csak átmeneti. Na, de miért is beszélek kudarcról, hiszen még semmi sincs befejezve. Ha ez évben nem sikerül eredményt elérni, folytatjuk jövőre. Legfeljebb gondterheltebben ülünk a karácsonyi vacsorához.

Már csak tizenkét nap volt hátra az ünnepekig.

Az újabban érkező bejelentések sem voltak túlzottan biztatóak. Felütötte fejét a fásultság, a bizonytalanság. Pedig nem volt rá okuk, nem hibáztak semmit. Minden ténykedésüket a kriminalisztika előírásainak megfelelően végezték.

– A hivatali idő után mindenki, akinek nincs különösebb feladata – mondta Magos –, hazamehet.

– Hová mégy? – kérdezte Bordás a kapuban Szókéától.

– Tudom is én, talán haza.

– Gyere, menjünk a Sportcsarnokba. Most folyik a Tízek

Bajnoksága. Tegnap is ott voltam.

– Nincs kedvem.

– Akkor szevasz.

A Sportcsarnokban már javában pattogott a pingponglabda. Az egyik asztalnál nagy taps fogadta Berczik Zoltán minden leütését. Nem volt telt ház, de azért sokan voltak.

Bordás leült az ötödik sorba. Ahogy a labda pattogott, úgy mozgatta jobbra-balra a fejét.

– Szabad? – kérdezte tőle egy szemüveges fiatalember.

– Tessék! – Bordás összehúzta magát, és a fiatalember leült a mellette lévő, üres helyre.

– Jó estét, felügyelő úr – szólt hozzá a fiatalember.

Bordás rá se hederített, amíg a játszma véget nem ért.

– Hát maga kicsoda? Honnan ismer engem? – kérdezte aztán.

– Nem tudja? Ön járt bent, nálunk, az ékszerüzletben.

– Ahá, már tudom. Maga követte az ismeretlent a Nyugatiig, ahol az jegyet váltott.

– Igen, én voltam.

– Kár, hogy nem sikerült megtudnia, hogy ki volt a vásárló.

– Talán még nem késő.

– Hogy érti ezt?

– Mivel úgymint szünet van, elmondok magának egy rövid sztorit, ha meghallgat. Nem biztos, hogy felhasználható, de ennek a megállapítása már önre tartozik.

Bordás felélénkült. – Miről van szó? Beszéljen, kérem!

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Sanyó Béla a nevem.

– Bordás is megnevezte magát.

– Szóval, felügyelő úr, én majdnem minden este itt vagyok, mert szeretem az asztaliteniszt. Különösen, ha nagymesterek játszanak.

– Jó, jó, de mi az a sztori, amit el akar mondani?

– Felismertem azt a férfit, aki nálunk a Doxa órát és a karkötőt vásárolta.

Bordás rábámult. – Mondja, komolyan beszél vagy viccel?

– Komolyan beszélek.

– Mikor és hol ismerte fel?

– Tegnap este, itt a Sportcsarnokban. Igaz, az üzletben vastag keretes szemüveg volt rajta, tegnap este meg anélkül ült ott, lent, egy csinos nővel. Úgy láttam, nagyon izgultak. Az egyik asztalnál küzdő játékosnak drukkoltak. Két nő játszott, az egyik barna, a másik szőke.

– Aztán mi történt?

– Amikor a játszma befejeződött, a nyertes barna hajú lány odasietett hozzájuk, és a csinos nőt meg a férfit is megcsókolta. Azok meg szorongatták a kezét, és láthatóan nagyon örültek.

– És ki volt a győztes lány?

– Azt nem tudom. Ma már nem játszik. De holnap újra láthatjuk.

– A férfi látta magát?

– Á, dehogy. Egyébként igen jólöltözött, semmi feltűnő nincs rajta, hátrafésült, sötét hajú. Nem tudtam rájönni, hogy a társaságában lévő nővel milyen kapcsolatban lehet, de az biztos, hogy a versenyzőnőhöz köze van. Aztán, amikor már mindenki a ruhatár felé igyekezett, én az ott tolongó fejek között még többször is megnéztem.

– És ő volt az, akit az üzletben látott? – foglalta össze a lényegét Bordás.

– Száz százalék!

– A mellette ülő nő hogy nézett ki?

– Igen csinos. Egészen sötét hajú, rövid frizurás, szép, sima arcú, nem lehet magasabb 165 centinél.

– Felismerné?

– Minden további nélkül.

Egymás után érkeztek reggel a nyomozók a hivatalba. Nem voltak túl lelkesek. Látszott rajtuk, hogy más-más megközelítésből, egy és ugyanazon feltevésen töprengenek. Németh ki is tört:

– Ilyen ez a nyavalyás zsarumunka. Egyszer lent, máskor fent. Aztán se fel, se le. Mint amikor két emelet között megakad a lift. Csak az a jó, hogy mire újra elindul, az eladdig bennrekedt, összerázódott tökfejek, kis pislogás után, a kellemetlen epizódot feledve, az előttük álló napsugaras úton haladhatnak tovább.

Mire Magos kész tervekkel beérkezett, újabb feltevésekkel álltak elő.

– Főnök – mondta Teri –, szeretnénk Lacival egy bizonyos személlyel kapcsolatban jobban szétnézni.

– Már indulhatnak is – adta meg hozzájárulását az őrnagy.

– Nekünk is van egy elképzelésünk, Szókével. Igaz, erről csak estefelé lesz módunk informálódni – szólalt meg Bordás.

– Mind a négyen összebeszéltetek? Ezt kell hinnem, olyan titokzatosan fogalmaztok.

– Nincs itt semmi titok – magyarázkodott Bordás. – De

fölösleges olyasmiről nyilatkozni, ami egyelőre jelentéktelen, semmitmondó. Ha az elképzelésünk nem válik be, csak bosszankodnál, és meg akarunk ettől kímélni.

– Tudja Laci, vagy tudod Laci – állt meg Teri útközben –, már nem is tudom, hogy szólítsam. Hol magázódunk, hol tegeződünk.

– Maradjunk a tegeződésnél, Terikém – mosolygott Németh. – Mit akarsz mondani?

– Kissé jobban szét kellene néznünk a Burka család távolabbi ismeretségi körében. Nekem gyanús ez a Burka Jolán, még akkor is, ha az ékszerész nem ismerte fel a képről.

– Mondd már el, mit csinált ez a lány, valójában?

– Lopott. Mindenhol csak lopott. Már harmadszor rúgták ki a munkahelyéről lopások gyanúja miatt, de mindig megúszta. Az apjára való tekintettel, a legutóbbi helyén sem indítottak ellene eljárást, csak elküldték.

– De mi köze lehet a miáltalunk nyomozott pénztárbetöréshez?

– Bár tudnék határozottan válaszolni! Csak azt érzem, hogy valami nem stimmel a lány körül. Esetleg többet megtudhatunk róla és a férjéről, mert azóta talán férjhez is ment, ha felkeressük a nagyszüleit a Hungária körúton.

– Terikém, én mindenben benne vagyok, amiben van fantázia. Ezúttal semmilyen elképzelésem nincs ezen a vonalon. De ha téged nem hagy nyugodni, egye fene, gyerünk.

A hivatalban csak az őrnagy és Kozma maradt benn, no meg természetesen Marika.

– És te? Neked nincs valami újabb ötleted? – kérdezte Magos Kozmától.

– Nincs. Én várakozó álláspontra helyezkedtem. Több irányból várok értesítést.

– Tudod, azon töröm a fejem már jó ideje, hogy milyen módon próbálták ki a tettesek a két wertheimzár kulcsait, hiszen a lakatot csak egyszer vágták le, amikor a művelethez hozzákezdtek. S míg a lakat rajta volt, a rácsok miatt nem férkőzhettek a pénztárajtó záraihoz.

– Ez már bennem is felvetődött. Arra is gondoltam, hogy a pénztárosnő vagy az igazgató környezetéből közreműködhetett valaki a kulcsok megszerzésében. Ezzel elősegíthették a kulcsmásolatok készítését.

– Tudod mit? Ugorjunk ki, nézzük meg jobban azt a rácsot és a wertheimzárás pénztárajtót.

Bárhogy próbálgatták is a helyszínen a vasrács és az ajtó között beügyeskedni a zárba a hosszú szárú kulcsokat, nem sikerült. A vasrács ága ezt megakadályozta.

– Hát... hacsak... – tűnődött Kozma.

– Mi az a „hacsak”?

– Hacsak a tettesek sokkal rövidebb szárú kulcsot nem készítettek...

– Hogyan képzeled?

– Úgy, hogy amennyiben a tettes keze, ha nehezen is, de befért a rácsok közé, akkor sem tudhatta a kulcsot a zárba helyezni, ennél fogva...

– Ahá! Értem már. Ha így történt, akkor többször is ki kellett próbálniuk a kulcsokat. Ez is egy elképzelés.

– De lehetséges elképzelés! – válaszolta Kozma.

A hivatalban Marika nem várta be főnöke „történt valami közben?” kérdését, hanem azonnal elújságolta, hogy Bihari

eléggé idegesen kereste. – Azt mondta, nagy kár, hogy éppen most nincs bent az őrnagy úr Majd később jelentkezik.

– Úgy látszik, kisütött valami újabbat – vélekedett Magos.
– Jelentkezik ő hamarosan, biztosra veszem.

Bordás előző este úgy beszélte meg az ékszerüzlet alkalmazottjával, Sanyóval, hogy másnap találkozik vele a Sportcsarnok előterében.

Amikor Bordás és Szőke odaérkezett, Sanyó Béla már várta őket.

– A nő már bement – mondta Sanyó Béla –, a partnerét még nem láttam.

– Lehetőleg a háta mögé, egy-két sorral feljebb helyezkedjünk el – mondta Bordás.

Egyenként mentek be, mint akik nem tartoznak össze. Sanyó Béla ült le elsőként. Kisvártatva kétoldalt mellé telepedett Bordás és Szőke.

– Látják, ott ül az a fekete hajú nő, az első sorban.

– Vajon ki lehet? – mormogta Bordás.

– No, ezt aztán nem nehéz megállapítani – jelentette ki fensőbbiségesen Szőke.

Több asztalnál is pattogtak a labdák. Fiatal lányok és fiúk játszottak. De az a férfi még sehol sem volt, akivel két nappal előbb a fekete hajú hölgy együtt ült.

Magos asztalán felberregett a telefon.

– Halló, őrnagy úr?

– Igen.

– De jó, hogy bent találom! Bihari vagyok. Őrnagy úr, megvan a valutát vásárló hapsi! Ma száz dollárt és háromszáz schillinget vett. A foglalkozása fényképész, a neve Kapás

Dezső, Vörösmarty utcai lakos. Tessék feljegyezni a pontos címét, mondom...

– Megvan.

– Már harmadik napja várta az ismerősöm az Emkénéél ezt, a nagyobb halat. Úgy látszik, most bekapta a csalétket.

– Majd meglátjuk. Holnap hívjon fel. Magos ekkor még nem sejtette, hogy olyan információ került a birtokába, amely döntően befolyásolja majd a több mint 8 hónapja húzódó, küzdelmes nyomozás megoldását.

– Induljunk – szolt Kozmához –, nézzük meg, ki ez a fényképész, akiről Bihari beszélt. Ha netalán – szolt Marikának – Szókéék vagy Teriék közben beérnének, okvetlenül várjanak meg.

– Mit mondott Bihari? – érdeklődött Kozma az autóban.

– Kapás Dezső, szerinte, már másodízben vásárolt valutát. Kíváncsi vagyok, hogy kinek. Ha másra nem, arra jó lesz ez a kocsikázás, hogy megtudjuk valutavásárlásainak a célját.

– Sokan vannak, akik azért vásárolnak valutát, hogy felárral továbbadhassák. Üzérkednek.

Már közel jártak a Vörösmarty utcához, amikor Magos odaszólt a gépkocsivezetőnek: – Forduljon vissza, kérem!

– Hová, főnök? – csodálkozott Kozma.

– Vissza a rendőrségre!

– Miért gondoltad meg magad?

– Mert rájöttem, hogy ha ennél a fényképésznél nem várt szituáció állna elő, nem tudnánk azonnal intézkedni, és rámehetne az egész éjszakánk. Holnap reggeltől viszont az egész nap a rendelkezésünkre áll. Meg aztán, az igazat megvallva, kíváncsi vagyok, hogy Bordás és Szóke miféle

titkos akcióba kezdett, és hogy mit intéz Teri és Németh.

– Ha így döntöttél, akkor kivárjuk, amíg megérkeznek.

Teri és Németh nagy garral állított be.

– Megvan! Megvan! – kiáltozott Teri, még ki sem bújva a kabátjából. – Megvan a nő, aki az órát és a köves gyűrűt négyezer-kétszázért megvette.

– Nocsak, és ki az?

– Akire már akkor gyanakodtam, amikor az őrnagy elvtárs azt mondta, hogy vannak megbízható rokonok és családtagok, akik veszélytelenül vásárolhatnak.

Teri ezután, némileg lecsillapodva elmondta, hogyan szerezték meg a főiskolás Burka Jolán unokatestvérének a fényképét. Az unokatestvér, Ferenczi Judit is a nagyszülőknél lakik, ahol azelőtt Burka Jolán.

– A Ferenczi lány fényképét megmutattuk az ékszerésznek – folytatta Teri –, és az felismerte a lányt, aki nála vásárolt. Egyébként ez az ékszerész nagyszerű megfigyelő, mert bárhogy erősködtem Jolán fényképénél, ő azt hajtogatta, hogy a vevő másképp nézett ki. Meg hogy az feltűnően magas volt. És Ferenczi Judit valóban ilyen.

– Terikém, ez a Ferenczi lány tudja, hogy beszerezték a fényképét?

– Dehogyan tudja. A Hungária körúton lakó nagymamája azzal is dicsekedett, hogy Jolánkának, a másik unokájának karácsonykor lesz az esküvője. Hogy ki a vőlegény, azt nem tudta.

– Maga a nap hőse, Terikém. Elismerésre méltó, hogy nem adta fel a küzdelmet, és így bebizonyosodott, hogy magának van igaza. – Bár – tárta ki a karját –, ez csak a végén fog kiderülni.

- Mi legyen a következő húzásunk?
- Várjuk meg Bordást és Szőkét, aztán majd megbeszéljük a továbbiakat.

Későre járt, mire a két nyomozó megérkezett.

- Merre császkáltak ilyen sokáig? – kérdezte Magos.
- Nagy fába vágtuk a fejszénket – büszkélkedett Bordás.
- Még soha nem érdekelt annyira egyetlen fejszecsapás sem, mint most a tiétek.
- Azzal kezdem, hogy megtudtuk, ki vette meg a Doxa órát és a karkötőt hétezer-ötszázért.
- Ez valóban érdekes. És hogyan jutottatok ehhez az információhoz?
- Tegnap este, amikor elindultunk haza a rendőrségről, én elmentem a Sportcsarnokba, pingpongmeccseket nézni.
- Mondd tovább – biztatta Magos türelmesen.

Bordás ezután részletesen előadta, hogyan jött össze Sanyó Bélával, immár Szőke jelenlétében, ma este másodszor.

- No és sikerült?
- Micsoda, főnök?
- Megtudni az ékszervásárló nevét.
- Azt még nem – felelte Bordás. – Viszont megtudtuk annak a nőnek a nevét, akivel a férfi tegnap a Sportcsarnokban volt. Ma este, amikor a pingpongcsata a végéhez közeledett, megjelent a nő mellett a várva várt férfi. Én a pingpongjátékot nagyon szeretem, de most csak az ismeretlen pasas és a mellette ülő nő kötötte le a figyelmemet. A játszma végén elköszöntünk Sanyótól, és Pistával nagy távolságról követtük a párt.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

– A Vörösmarty utcában, az egyik háznál elbúcsúztak egymástól. A nő felment az emeletre, Pista meg szép lassan utána. Én a pacákat követtem, aki komótos léptekkel elindult visszafelé. Közben megállt, rágyújtott, és csak azután haladt tovább.

Magos épp akkor szólalt meg, amikor Bordás a legkevésbé kívánta.

– Fogd rövidebbre, és csak a lényegről beszélj! – figyelmeztette.

– Előzőleg úgy beszéltem meg Pistával, hogyha el kell válnunk egymástól, akkor minden körülmények között találkozunk a Vörösmarty utca sarkán. Követtem a férfit, aki villamosra szállt, majd gyalogosan haladt az Arany János utcáig, és betért az egyik házba. Megállapítottam, hogy melyik lakásba ment, és siettem vissza Szókéhez. Találkoztunk is.

– Mondd meg már végre, ki a nő és ki a férfi! – csattant fel Magos, most már kevésbé atyaián.

Bordás nyelt egyet, aztán folytatta:

– Kissé veszélyesnek tartottuk az utánuk való érdeklődést. Ki tudja, hátha a házmeister felhívta volna a figyelmüket. Ezért úgy döntöttünk, hogy először az eddig tudomásunkra jutottakat közöljük veled, főnök.

– Szóval a Vörösmarty utcában jártatok.

– Igen.

– Kissé különösnek találom, hogy a valuta-vásárló Kapás Dezső is a Vörösmarty utcában lakik – tűnődött Magos.

– Hát az is megvan, főnök? – érdeklődött Szóke, aki mind ez ideig türelmesen hallgatta Bordást.

– Igen. Bihari ügyesen dolgozott. Mindaz jó és okos, amit

eddig csináltak, de tulajdonképpen még semmivel sem jutottak előbbre. Két tény biztos: az, hogy ki a valutázó meg, hogy ki vásárolta meg 4200 forintért az egyik ékszerüzletben az aranytárgyakat. De hogy van-e ennek valamilyen összefüggése a pénztárbetöréssel, az egyelőre csak halvány feltételezés, vagy talán még az sem. Laci! Kora reggel, fél hét-hét óra körül kimész Bordással a Vörösmarty utcába. Itt a cím. A házmestertől érdeklődjétek meg, hol dolgozik Kapás Dezső fényképész. Ha Kapás elindulna otthonról, menjetek utána, ültessétek be a kocsiba, és hozzátok be. Itt majd kiderül, minek vásárolta a valutát. Persze, az is lehet, hogy valutaüzér. Terikém! Maga folytatja felderítő tevékenységét Burka Jolán vőlegényét illetően. Most pedig indulás haza pihenni, mert könnyen lehet, hogy holnap erre már nemigen kerül sor.

Reggel 8 óra 35 percre Németh és Bordás a kapott feladatot elvégezte, és előállította Kapás Dezsőt.

– Hát ti? – kérdezte tőlük Magos, amint belépett a szobájába.

– Itt van Kapás Dezső, a fényképész, a másik szobában.

– Beszéltetek vele?

– Egy szót sem.

– Akkor fogjunk hozzá. Mindenki maradjon bent.

Kapást bekísérték.

– Foglaljon helyet, Kapás úr. – Magos bemutatta magát és a munkatársait.

– Úristen! – csapta össze a kezét Kapás –, ennyi zsaru fog körül? Itt valami tévedésről lehet szó, őrnagy úr.

– Milyen tévedésre gondol?

– Hát hogy így körülvesznek, mint valami gyilkost.

- Ennek az az oka, hogy sokat várunk magától.
- Tőlem, őrnagy úr?
- Bizony, barátom. Maga sokkal értékesebb nekünk e pillanatban, mint gondolná.
- Fogalmam sincs, miről lehet szó.
- Nyomban megtudja. Maga ellen már folyt eljárás tiltott valutaüzérekedés miatt.
- Nem tagadom, volt. De az egyszerű, pizslicsár ügy.
- Ez is az, amiért most itt van. Maga a napokban vásárolt száz dollárt és háromszáz schillinget. Sőt néhány nappal korábban is vett dollárt és svájci frankot.
- Így van, őrnagy úr, vásároltam.
- Kinek és milyen célból?
- Magamnak, őrnagy úr. Megvettem, és magasabb áron továbbadtam.
- Kinek? Azt kérdezem!
- Ugyan, ki törődik azzal, hogy...
- Álljon meg! Ne beszéljen mellé! Újra kérdezem: kinek vásárolta a valutát? Nézze, vagy megmondja az igazat, és akkor lehetőséget kap arra, hogy távozzon, vagy pedig letartóztatom, és átadom a valutaügyészségnek. Az utóbbit igen aprólékos házkutatás előzné meg a lakásán, amit én nem nagyon szeretnék megtenni, már csak a családja miatt sem. Maga nős ember, gyereke, felesége van. Mi a csodának akarja, hogy áldozati bárányként kezeljük? Vagy talán szívesebben megy a Markóba?
- Nem, nem, őrnagy úr.
- Akkor gondolkozzon, és mennél hamarabb adja meg a választ.

Kapás Dezső tulajdonképpen már eldöntötte magában, hogy igazat mond. Régi valutázó volt. Ismerte a rendőrség gépezetét. E pillanatban csak a hatást akarta rövid hallgatással fokozni.

Kis szünet után ki is jelentette: – Nekem a családom a legfontosabb.

– Ez igen helyes, amit nagyon méltányolok.

– Megengedi, hogy rágyújtsak? Talán így könnyebben mondom el az igazságot.

– Van cigarettája?

– Van.

– Tessék, gyújtson rá.

Kapás Dezső nagyot szippantott, felnézett, és nyilatkozott:

– Őrnagy úr, van nekem egy régi barátom. Együtt jártunk iskolába is. Ő kért meg, hogy esetenként, ha tudok, vegyek neki dollárt, svájci frankot, esetleg schillinget. Azt mondta, tavasszal turistaként Bécsbe akar utazni, ezért kell neki a valuta.

– Hol lakik ez a személy?

– Közel hozzám, tőlem a harmadik házban. Nős volt, de elvált, és most egyedül él. Az édesanyja meg a húga ugyanabban a házban lakik, ahol én. Nagy szerencséjére, mert így a mamája könnyebben tudja ellátni, mióta elvált.

– Mi a neve ennek az elvált embernek?

– Homácsi Endre.

E név hallatára, egy pillanatra halotti csend támadt. Kozma és Németh majdnem egyszerre állt fel, és elhagyta a helyiséget. A többiek nem értették, miért. Magos is furcsának találta a távozásukat, bár felötlött benne a gyanú, hogy az

elhangzott névvel állhat kapcsolatban. De mintha mi sem történt volna, folytatta Kapás kikérdezését.

– Hány éves ez a Homácsi?

– Egyidősek vagyunk.

– Hol dolgozik?

– Valamilyen vas – vagy acélműben; művezető.

– Átadta már neki a legutóbb vásárolt valutát?

– Igen. Tegnap este, mert azt mondta, hogy ezen a héten délelőtt dolgozik és korán reggel indul munkába.

– Nézze, nekem mindegy, hogy mit válaszol a következő kérdésekre. Magának viszont nem. Mondja: hány alkalommal vásárolt Homácsinak valutát vagy egyéb értéket?

– Mit tagadjam, többször is. A múlt héten kétszer is vettem neki aranyláncokat és egy-egy karkötőt. Persze, mindig más-más üzletben.

– És valutát?

– Ó, azt már talán öt-hat alkalommal. A legkisebb tétel száz dollárt tett ki.

– Mit kapott tőle ezért?

– Mikor, mennyit. Volt, hogy adott ötszáz forintot, mint például tegnap este.

– Kapott tegnap megbízást újabb vásárlásokra?

– Igen. Adott nekem négyezer forintot, de kért, hogy legyek óvatos.

– Maga szerint mennyi pénzt költhetett már valuta- és ékszervásárlásokra Homácsi?

– Egy pillanat, tessék várni. Pontosan nem tudom megmondani, de körülbelül negyven-negyvenötezer forintot.

Hirtelen kitárult az ajtó. Olyan sietséggel, mintha riadót rendeltek volna el. Kozma az ajtóban állva főnöke szemébe nézett, és csak akkor lépett hátrább, amikor Magos – elérve a tekintetét – elindult felé. – Rögtön visszajövök – szólt hátra a többieknek. – Az ajtó bezárult mögötte.

Ettől fogva ajtócsapódások, határozott, kemény lépések zaja hallatszott Magos szobájába. Aztán kivágódott az ajtó: Pista! – szólt be Magos –, kísérd le Kapás Dezsőt az őrzőbe.

Ötpercnyi tanácskozás után két autóval robogtak a Vörösmarty utcába.

– Melyik lakásban lakik Homácsi Endre? – kérdezte az őrnagy a házmestertől –, a bűnügyi rendőrségtől vagyunk.

– Első emelet négy.

– Van a lakásban valaki?

– Nem tudom, kérem. Lehet, hogy Homácsi édesanyja. Ő szokott takarítani a fiánál.

– Kérem, jöjjön fel velünk maga is.

– De felügyelő úr... a feleségem nincs itthon, elment bevásárolni.

– Mennyiben zavarja ez a maga feljövételét? A feleségének van kulcsa?

– Van, kérem.

– Akkor be tud jönni a lakásukba, nem?

– Hát igen.

Magos kissé eltávolodott Terivel. – Maradjon a házmesterlakás közelében, és ha megjön az asszony, beszélgessen vele, ne engedje el sehová, Terikém.

Felsiettek az emeletre. Magos hangosan beköszönt a nyitott ajtón.

A szobából egy 60 év körüli asszony lépett ki.

– Ön Homácsi Endre édesanyja?

– Igen. A fiam dolgozik, és csak késő délután jön haza.

– Tudjuk. Mi a bűnügyi rendőrségtől vagyunk.

Az asszony rájuk bámult. – Csak nem engem akarnak becsukni?

– Erről szó sincs, asszonyom. Mi a fia lakásában akarunk házkutatást tartani.

– Az én fiamnál, akinek még soha semmiféle ügye nem volt a rendőrséggel?! És mit akarnak keresni?

– Mindenfélét, asszonyom. Ön lesz az egyik hatósági tanú, a házmester úr meg a másik. Fogjatok hozzá! – szólt a kollégáihoz.

Az egyszobás, összkomfortos lakás átkutatását az előszobával kezdték, és folytatták a szobában, majd a mellékhelyiségekben. Mindent felforgattak, a szőnyeget is kirázták, de sem valutát, sem aranyat nem találtak. A kutatást ezután a legaprólékosabb munkával folytatták. Egy jó óra elteltével Szőke kihúzott egy kisebb fiókot, és a papírok alatt talált egy vastagabb aranyláncot.

– Ilyesmiből többnek is kell lennie – jegyezte meg Magos –, de amennyiben nincs a lakásban, akkor valahol máshol tartja őket.

Hosszabb idő múlva, amikor már szinte kilátástalanná vált a kutatás, Németh és Bordás elhúzta a rekamiét a faltól. Németh figyelmesen végignézte a parketta szegélylécét. Es amikor a sarokig ért, valami feltűnt neki. – Nézd csak – mutatta Bordásnak –, a szoba hosszában a parkettaszegélyléc ugyanolyan festékszínű, mint a fal, de innen, a következő sarokig, úgy látom, a festék lepergett a lécről.

– Húzzuk el a szekrényt – javasolta Bordás.

Amikor a szekrényt elhúzták, Németh azonnal észrevette, hogy a szegélylécről ezen a szakaszon teljesen lekopott a festék. Megmozgatta a lécet, és felemelte. A léc nem volt odaszegezve.

– Anemjóját! Gyertek már ide! – kiáltotta. – Bicskája pengéjével felemelte az egyik szál parkettát, aztán a másikat is. Ez egyre gyanúsabbá vált neki, mert egyik sem volt odaszegezve. Gyors egymásután felszedett még négyöt parkettadarabot, és az elébe táruló látványtól felordított: – Itt van, főnök!

– Mi van ott? – kérdezte Magos, a térdelő Némethhez közelítve.

A nyomozóktól körülállva, Németh két nejlonzsákot emelt ki a parketta alól, dugig tömve százforintos kötegekkel. A temérdek pénz mellett különböző arany ékszert, két aranyórát, valamint jelentős mennyiségű valutát találtak. Csak álltak és nézték.

– Azt hiszem, mindannyian megnyugodhatunk – szólalt meg végre Magos.

Az anya és a házmester dermedten bámulta a parketta alól kiemelt, két nagy zsák pénzt.

A két tanú előtt gyorsan megszámozták. 690 ezer forintot tett ki. A pénzüsszegen kívül jegyzőkönyvbe vették az aranytárgyakat és a valutamennyiséget is. Az egyik zacskóban a pénzkötegek között felfedeztek két darab, megcímezett, üres pénzesborítékot.

– Ez az igazi bizonyíték, főnök! – lelkesedett Németh.

– Kozma és Szőke, ti ketten, maradjatok itt. Amíg jelzést nem kaptok, addig senki sem hagyhatja el a lakást.

Magos, Németh és Bordás máris száguldott a megkárosított vállalathoz. Egyenesen az igazgatói irodába siettek. Rövid üdvözlés után az igazgató, Magos kérésére behívatta Lugosi Sándor gondnokot.

– Lugosi úr, hány művezető van jelenleg az üzemekben? – kérdezte Magos.

– Négy üzemrészlegvezető és két üzemmérnök.

– A nevük?

Lugosi felsorolta a neveket.

– Kérem, siessen le az üzemekbe, és kérje ide, az igazgató szobájába az üzemvezetőket meg a két mérnököt.

– Mit mondjak nekik, őrnagy úr, miért?

– Mondja azt, hogy az igazgató úr sürgős utasítást akar ismertetni velük. Arra kérem, hogy ön is térjen vissza.

– Sikerült valami eredményt elérni, őrnagy úr? Az intézkedése erre enged következtetni – mondta Bende Pál.

– Egyelőre nem mondhatok semmit. Nehezen teltek a percek, mint általában izgalmas szituációk kezdetén.

– Jönnek! – szólt az igazgató, ahogy kinézett a vékony függönyön keresztül az udvarra.

– Fogadja őket ön, igazgató úr, aztán én majd folytatom.

Elsőnek Lugosi Sándor gondnok lépett be, a többiek követték. Az igazgató minden különösebb bevezető nélkül hellyel kínálta a hat férfit. Azok el is helyezkedtek – Lugosit is beleértve – a hosszú tárgyalóasztalnál.

– Kérem, uraim – szólt ekkor az igazgató –, Magos őrnagy úr, a bűnügyi rendőrségtől bejelentést kíván tenni a pénztárunkban történt betöréssel kapcsolatban.

Németh és Bordás az asztalnál ülők arcát figyelte: nem is

mindegyikét, csak a négy művezetőét, akiket személyesen nem ismerte.

A gyakorlott kriminalistának azonnal feltűnik, hogy egy ilyen kijelentés, mint amilyen az igazgatóé is volt, milyen változást idézhet elő az arcokon. Azok, akiknek nem tiszta a lelkiismeretük, nem képesek az idegességüket leplezni, mindig elárulják magukat valami apró, külső jellel.

Németh és Bordás önkéntelenül ahhoz a személyhez közelített, akiről másodpercek múlva szó esett.

– Uraim! – emelte fel kissé a hangját Magos –, szeretném, ha a részlegvezetők elmondanák, hogy ki melyik üzemszám felelőse, és mi a pontos feladatuk. A mérnök uraknak nem kell nyilatkozniuk, az ő tevékenységüket már ismerjük. Talán ön kezdhethetné – mutatott az egyik üzemszámra. – Szabad a nevét?

– Tárnok József vagyok. A részlegem a hibás alkatrészeket javítja.

– Köszönöm. És ön? – nézett a következőre.

– Izsáki János a nevem. Feladatomban a javított alkatrészeket behelyezni a gépekbe, és azokat beindítani, kipróbálni.

– Köszönöm. Tessék, ön következik.

– Homácsi Endre vagyok. Az én dolgom... Magos megállította. – Tudom, Homácsi úr, olyan művelet, amelyet ennél a vállalatnál egyedül ön végzett kiváló szakértelemmel, először és utoljára. Letartóztatom önt, Homácsi Endre.

– Engem? De...

Ekkor már kattant a kezén a bilincs.

Az asztalt körülülőkhöz elhűlve figyelték a történeteket. Nem értették meg azonnal a helyzetet.

– Azt akarta kérdezni, ugye, Homácsi úr, hogy miért tartóztatom le. Hogy mindenki előtt világos legyen, elmondom. Uraim! Homácsi Endre művezető egy társával, hosszú előkészület után betört a maguk pénztárába, és közel 1 millió 700 ezer forintot lopott el. Vagy talán nem igaz, Homácsi úr?

– Nem, nem! – kiabálta Homácsi. – Ez tévedés, én ártatlan vagyok. Értsék meg: ártatlan vagyok!

– Hallották? Homácsi úr ártatlannak vallja magát. Mivel nem szeretném, ha önök kételyek között mennének vissza a munkahelyükre, egy-két kérdésfeltevéssel végérvényesen tisztázódik minden. Ilyen kérdésem például az, hogy hol lakik ön, Homácsi úr?

– A Vörösmarty utcában.

– Az első emelet négy szám alatt, ugyebár?

– Igen.

– Kérem, figyeljenek rám. Mi Homácsi Endre művezető lakásában, az édesanyja jelenlétében házkutatást tartottunk. És ott a parketta alatt 690 ezer forintot, 14 darab értékes arany ékszert, továbbá több száz dollárt és egyéb valutát találtunk. És ami a legjobban meglepett bennünket – nézzék –, ez a két, üres pénzesboríték! Azoknak a neve áll rajtuk, akik ennél a vállalatnál dolgoznak. A borítékok a százforintos kötegek közé keveredtek, ami azt bizonyítja, hogy a szalaggal átkötött százforintos kötegeket meg se számolták, át se nézték.

Bordás ekkor, a főnöke intésére, egy elég nagyméretű bőröndöt hozott be. A földre tette, és kinyitotta.

– Tessék, Homácsi úr, itt a bizonyíték. Homácsi azonban meg se nyikkant. Nem kiabált, nem szabadkozott. Mélyen

lehajtott fejjel a padlót szemlélte.

– Szégyen, gyalázat! A többiek fizetését ellopni!

Homácsi kollégái szitkozódva felálltak, hogy induljanak.

– Kérem önöket, maradjanak még néhány percig. Előbb mi szeretnénk elmenni – szólt Magos.

– A pénzt mikor kapjuk vissza, őrnagy úr? – érdeklődött az igazgató.

– *Az egészet*, remélem rövidesen. Mi máris távozunk.

Homácsi Endrét beültették az autóba, és elhajtottak az irodaházból. Az üzem területén az autó megállt.

– A ruhásszekrénye be van zárva? – kérdezte Magos.

– Nincs – felelte tompán Homácsi.

Magos és Németh egyenesen az üzem bejárata felé igyekezett. Mire odaértek, már mindenki tudott mindarról, ami az igazgató szobájában lejátszódott. Sokan Magos elé álltak. Kérdésekkel árasztották el. „Hogy találták meg azt a gazembert?” – kérdezték a legtöbben.

– Ha végeztünk a nyomozással, akkor eljövünk, és mindenről beszámolunk.

Németh kiszedte Homácsi ruháit a szekrényből, és nyomozótársával visszaindult a kocsihoz.

– Fel kellene kötni az ilyen betörőket – kiáltották egyesek, zúgolódva.

– Ez nem a mi dolgunk – mondta Magos. Ahogy beértek a hivatalba, Bordás azonnal elindult kocsival a Vörösmarty utcába, és behozta Kozmát, Szőkét és Terit.

Magos és Németh pedig az asztalhoz telepedve, megváltozott kedélyállapotban rágyújtott.

Az őrnagy néhány kérdést tett fel Homácsi Endrének, aki

az eltelt rövid időben felocsúdott. Egyáltalán nem nehezítette meg a nyomozás folytatását. Már az első kérdésre nyíltan megmondta, hogy a társát Fendi Zoltánnak hívják, autószerelő. Megnevezte a munkahelyét is. Azt is elmondta, hogy Fendi Óbudán, a Vörösvári út sarkánál lakik, a számot nem tudja, de a házat ismeri. Tudomása szerint Fendi Zoltánnak karácsonykor lett volna az esküvője, Kecskeméten.

Ezt hallva, Teri alig tudta palástolni a büszkeségét.

Magos utasítására Németh, Kozma és Szőke máris indult Fendi Zoltán munkahelyére.

A műhely előtt megálltak. Németh kiszállt, bement a garázsba. Alig látott bent két-három embert. Ki itt a főnök? – kérdezte.

– Tessék, én vagyok – lépett elő egy testes, 50 év körüli férfi. – Mit parancsol?

– Azt hiszem, a kocsink kuplungja beszorult.

A garázs főnök erre nagyot kiáltott: – Zoli! – Szerencsénk van, gondolta Németh, ahogy meghallotta a keresztnevet.

– Tessék? – hangzott elnyújtva egy kocsi háta mögül.

– Gyere elő, nézd meg a kinti kocsinak a kuplungját!

A Zoli nevezetű fiatalember magához vett néhány szerszámot, és elindult Németh előtt, kifelé. Ezt látva, Kozma, Szőke és a gépkocsivezető kiszállt az autóból. A műszerész beszállt a kormányhoz.

– A főnöke, ugye, Zolinak nevezte? – kérdezte tőle Németh.

– Igen, ez a keresztnevem.

– A teljes neve Fendi Zoltán, igaz?

A kocsi másik oldalán Szőke már kinyitotta az ajtót, és

kezében a bilincsel beült.

Németh, Fendi oldalán állva, kissé beljebb nyomta az ajtót. Ugyanekkor Szőke nem nagyon hangosan felszólította a kormánynál ülőt: – Tegye össze a két kezét!

– Mit akarnak tőlem, én nem...– de a bilincs már rajta volt a csuklóján.

– A bűnügyi rendőrségtől vagyunk.

– No de... – kapkodta a fejét riadtan a szerelő.

– Szálljon ki a másik oldalon! – Szőke kilépett, és betuszkolta Fendit a hátsó ülésre.

– Mit komédiáznak itt velem? – kérdezte rémulten Fendi.

– Nem válaszoltak.

Németh tudta az illetet, és mielőtt elhajtottak volna, bekiáltott a kapun: – Köszönjük, mester.

– Hol van a műszerésem?

– Zoli?

– Igen.

– Ót, ha nem haragszik, magunkkal visszük a rendőrségre.

– Miért? Mit csinált ez a szerencsétlen?

– Majd megtudja. A kocsi elindult.

– Tudja, miért bilincseltek meg?

– Fogalmam sincs, kérem.

– Hogy mégis legyen némi fogalma, felvilágosítom. Ismerős magának Homácsi Endre neve?

– Igen. Jó barátom.

– No látja. Ő ugyanígy nyilatkozott magáról. Érti már? Németh százados vagyok.

– Tökéletesen értem, százados úr. Ezek szerint lebuktunk?

– Le, bizony, kedves barátom. A karácsonyi esküvő is elmarad Kecskeméten.

– Hát, ez a napom nem valami sikerült.

– Én sem örülnék, ha ennyi pénzzel lemaradnék a házasságról. Mondja, a menyasszonya, Jolán, mennyi ékszert vásárolt?

– Nem tudom pontosan.

– Mégis, hány darabot vett?

– Erről még nem beszéltem vele.

– A többi pénz hol van?

– A szüleim házában a padláson, egy szerszámosláda fenekén. A ládán lakat van.

– Gyerünk! Forduljon meg, kérem! – szólt a gépkocsivezetőnek Németh.

– Mennyi pénzt adott Jolánkának ékszervásárlásra?

– Húszezer forintot.

A padláson, két hatósági tanú jelenlétében, a megjelölt helyen, összesen 760 ezer forintot találtak százforintos, originál kötegekben. A pénz egy sűrű nadrággal volt letakarva.

– Ez a nadrág volt magán akkor éjjel? – kérdezte Németh.

– Igen. El is szakadt, azért hagytam itt.

A padlás másik sarkában felfedeztek egy pár jó minőségű gumicipőt.

Mire beértek a nagy zsákmánnyal a hivatalba, lassan sötétedni kezdett. Miután Németh eredményes kirándulásuk történetét elbeszélte, az egész bűnügyi csoport üdvözlésben tört ki.

– Most aztán, Marika, jöhet az ünnepi kávé!

– Boldogan, őrnagy elvtárs, kivételesen tejszínnel szervírozom.

A szobában egyedül csak Fendi Zoltán búslakodott, de nem úgy, mint egy megrögzött bűnöző. Erre vallott, már eleve, a kocsiban elhangzott, őszinte beismerése is. – Megpróbáltuk, őrnagy úr, mind a ketten, de úgy látszik, nekünk ez még nem megy. Lebuktunk, pedig csaknem egy évig készültünk rá – mondta elszontyolodva Magosnak.

Míg a kávéra vártak, Magos besietett a főcsoportvezetőjéhez, és tájékoztatta őt az eredményes nyomozásról.

– Megtaláltátok az egész pénzt? – veregette hátba barátságosan a főcsoportvezető.

– Pénzben csak 1 millió 450 ezer forintot, de találtunk tizennégy darab értékes aranytárgyat, 450 dollárt, 300 svájci frankot és sok schillinget. A pénzt szeretnénk minél hamarabb visszajuttatni a vállalathoz.

– Semmi akadálya. Hivatalos elismervény ellenében akár holnap is visszaadhatod. Bár, talán jobb lesz ezt az ügyéssel megbeszélni.

Az ujjnyomszakértő elvégezte a dolgát.

A szakértőknek odaadták a gumicipőt és a szakadt nadrágot.

A részletes kihallgatások során pusztán két dolog érdekelte igazán az őrnagyot és a munkatársait.

Hogyan jutottak ahhoz a két kulcshoz, amivel kinyitották a wertheimzárakat? És hogyan tudták azokat a zárba helyezni?

A két kérdésre Homácsi Endre adta meg a választ.

– A feszítővasakat és a wertheimzár kulcsait én készítettem. Valamennyit a munkahelyemen. Amikor az új wertheimzárakat Lugosi úr megvette, telefonon leszólt nekem. Én a mi lakatosunkat, Szedőt küldtem, hogy szerelje fel. Szedő a fiókjában tartotta a zárat. Ezeket egy alkalommal kiemeltem, a két kulcsról viaszlenyomatot vettem, és rövidebb szárákkal elkészítettem azokat.

Kozma jelentőségteljesen Magosra nézett. „Ugye, megmondtam” – olvasta ki felcsillanó szeméből Magos.

– Hányszor próbálta ki a kulcsokat és mikor?

– Többször. Mindig este, amikor a takarítónő már elment.

– A gumikesztyűket hol használták?

– Sehol, őrnagy úr. Azt csak odadobtam, hogy azt higgyék, a tettesek kesztyűben dolgoztak.

– Mondja, van magának egy húga?

– Igen. Tanárnő. De őt ne tessék ebbe bevonni, a húgom nem tud semmiről.

– Ki az a férfi, aki udvarol neki?

– Tanak Péter. Ő is tanár. Rendes, becsületes ember.

– De hiszen ő vette magának hétezer-ötszázért a Doxa órát és az arany karkötőt!

– Ő vette, az igaz. De a pénzt én adtam a húgomnak, azzal, hogy vegye meg ezeket, mert ajándékba szánom valakinek. A húgom pedig nyilván az udvarlójával, Tanak Péterrel vetette meg az említett két tárgyat. Egyiküknek sem volt és ma sincs fogalma semmiről.

A szakértők jelezték, hogy a vállalat drótkerítésén talált szövetszálak egyeztek a nadrágéval. A gumicipőről vett gipsznyomat is egyezett a padláson felfedezettel.

Nemsokára jelentkezett a daktiloszkópus is, aki mind a két személyről levett ujjnyomatot a helyszínen találtakkal azonosította.

A továbbiakban a két tettes cselekményei elkövetését a legapróbb részletekbe menően, jegyzőkönyvileg elismerte.

Az ügyel kapcsolatban az utolsó feladatot is elvégezték, amikor Magos visszajuttatta az 1 millió 450 ezer forintot az igazgatóságnak. Az arany ékszertárgyakat és a nagy mennyiségű valutát a jegyzőkönyvhöz csatolták.

Homácsi Endrét és Fendi Zoltánt előzetes letartóztatásba helyezték.

A valutavásárló Kapás Dezsőt, a főnök utasítására, elengedték. – Elvégre – jegyezte meg a főnök – ő volt az, aki őszinte vallomásával nagyban elősegítette a tettesek kézre kerítését.

– No, gyerekek – mondta Magos a főnökénél tartott beszámoló után –, most már jöhet a békés karácsony!

– Ha én nem megyek ki a pingpongmeccsre, most nézhetnék magukat. Lőttek volna a békés karácsonynak – morogta maga elé Bordás.

Hazajárók

– Megölték, megfojtották – felelte Magos őrnagy kérdésére a rendőrorvos.

– És hogyan?

– Megzsinegelték. Helyesebben: kötelet csavartak a nyakára, és felakasztották – mutatta az orvos –, itt ni, erre a vastag fára.

Ez volt az első megállapítás, amit Magos az ismeretlen, körülbelül húsz-huszonkét éves, szőke hajú, női holttestről megtudott. A lány (vagy fiatalasszony) tetemét egy arra sétáló házaspár kutyája fedezte fel nem messze az Ördögrom csárdától, benn az erdő sűrűjében.

Az őrnagy csak állt, és a fiatal lány sima, elgyötört arcát, kimeredt szemét nézte. Úgy érezte, mintha a halott üveges szeme őt vádolná, azt kérdezné tőle: „Miért hagytatok megölni? Miért öltek meg? Kutasd föl a gyilkost, tégy igazságot!”

– Min tűnődsz, főnök? – szólalt meg mellette Kozma.

Magos visszazökkent merengéséből a valóságba. – A halál oka, dokikám?

– Fulladás.

– Mikor történhetett?

– Legalább negyvennyolc órája, de lehet több is. A boncolás majd pontosítja az időt.

Az új nyarat ígérő, zöldellő környezetben éles

kontrasztként hatott az életét szörnyűséges módon befejező, fiatal nő holtteste.

A felfedező, az idős házaspár, szótlanul álldogált. Várta, hogy eltávozhasson, és megszabaduljon az iszonyú látványtól. Előbb azonban mindkettőjüknek el kellett mondaniuk, miképpen vették észre a fán csüngő lányt.

Magos kérdésére előadták, hogy vasárnaponként, a kellemes tavaszi időben el-elsétálgatnak friss levegőt szívni.

– Merről, honnan indultak el?

– Az úttörőtábortól. Odáig autóbusszal tettük meg az utat. A kutya mindig velünk van; szelíd jószág, nem bánt senkit. Ezért póráz nélkül csatangolt körülöttünk. Időnként elelszaladt, majd visszatért. Ezzel szórakozott egészen addig, amíg egyszerre csak erős ugatásba nem kezdett. Mi nem mentünk utána, erre hozzánk szaladt, és mintha akart volna valamit, vinnyogásfélét hallatott. „Miért nyüszít így ez a kutya?” – kérdezte tőlem a feleségem. A kutyánk, Floki, szinte nógatott, hogy tartsak vele, szűkülve, lassan tartott az erdő felé, és amikor beljebb ért, ismét ugatni kezdett. Erre elindultam Floki után. Elöntött a veríték, amikor úgy 60-80 méterre az úttól, megláttam a fán lógó lányt. Kiabáltam a feleségemnek, mire ő azonnal hozzámsietett, és ahogy meglátta a fán lógó nőt, rémülten elszaladt, hogy értesítse a rendőrséget.

A helyszínre hozott nyomozókutya, a jó szimatfelvétel után, közvetlenül a már földön fekvő halott körül több lábnyomot megszagolt, aztán elindult, és a bokros területen minden lábnyomot ugyancsak megszaglászott. Majd húzni kezdte a vezetőjét, és a 8-as autóbusz megállójánál lecövekelt. Itt többszöri forgolódás után elindult felfelé, a Farkasréti temető irányába. Az 59-es végállomásánál sokáig

mozgolódott, többször is körülszagolta a villamosmegállót, aztán csendesen morgolódva leült a két hátsó lábára és a vezetőjét nézte. Mintegy jelezve gazdájának, hogy a munkája itt befejeződött, a tettes bizonyára villamossal hagyta el a temető környékét. És hogy ezt még kifejezőbbé tegye, halkán ugyan, de megugatta a beérkező villamost. A kocsira várakozók nagy érdeklődéssel figyelték a kutya minden mozdulatát, és az ismételten megugatta az újra elinduló szerelvényt.

A helyszíni rutinvizsgálaton egyszerre dolgoztak a nyomszakértők, a fényképész, valamint az orvos. Ezalatt Kozma és Németh százados pontos személyleírást igyekeztek készíteni a megölt nőről – az arcáról, a hajáról, termetéről – és ami a legfontosabb, a ruházatáról.

A halott körül semmiféle táskát, retikült nem találtak. A kardigánjának a zsebében sem voltak személyére utaló papirosok. Az orvos szerint nemi erőszakra utaló nyomokat nem lehetett felfedezni. Az arca tiszta nő benyomását keltette. A kezéről ítélve nem végezhetett fizikai munkát.

– Hogy a nőt miért ölték meg, annak megállapítása – jegyezte meg Magos – csak akkor lehetséges, ha tudomásunkra jut a kiléte. Intézkedj! – szólt Kozmának –, hogy a személyleírása, öltözete, körülbelüli kora minél hamarabb az újságokba kerüljön, és mondja be a rádió is, azzal a kiemelt megjegyzéssel – ezt nagyon fontosnak tartom –, hogy az orvosi jelentés határozottan *öngyilkosságot* állapított meg. Kifelé tehát szó sincs gyilkosságról! Amennyiben a fényképek elkészülnek, csatolni kell az országos körözéshez.

Az Orvostani Intézetbe szállítása után Magos utasította Németh századost, hogy érdeklődjön a környékbeli házakban,

a csárdában is. „Persze, hasznos lenne, ha az információk beszerzése közben már a rendelkezésükre állna a halottról készült fénykép” – gondolta Németh. A fényképészhez fordult:

– Mennyi idő múlva tudjátok a képeket elkészíteni?

– Igyekszem, hogy még ma megkapjátok.

– Akkor az lesz a legcélszerűbb, Laci, ha Szőke Pistával kivárod, amíg kézhez kapjátok a képeket. Így ráértek estefelé szétnézni a környéken. Ki tudja, nem voltak-e a tett elkövetése előtt a csárdában. Biztosra veszem, hogy a gyilkosságot este követték el. A tettes, feltételezésem szerint, ismerte a lányt. Persze kérdés, hogy ki volt az áldozat? Egy magát valamire tartó lány vagy asszony, csak úgy szíre-szóra, önszántából nem megy be egy ismeretlen férfival az úttól ennyire távol eső helyre. Szeretkezésről, legalábbis erőszakos szeretkezésről szó sem volt, ezt támasztja alá az orvosi vélemény. Ezért hiszem, hogy más oka lehetett a gyilkosságnak.

– Milyen okra tippelsz? – kérdezte Németh.

– A fiatal lány csinosnak tűnt. Jól is öltözött. Talán bosszú, harag. Számtalan indítéka lehet egy gyilkosságnak. Ha megtudjuk a nevét, hamarosan következtethetünk a kiváltó okra is.

Még aznap, a kora esti órákban, Németh és Szőke százados, kezükben a jól sikerült fényképekkel, felkereste a környéken fekvő házak lakóit. Az Ördögórom csárda felszolgáló személyzetét is kikérdezték. A fénykép alapján senki sem tudott közülük határozott választ adni.

– Viszont – jelentette Németh a főnökének –, a kertészetben dolgozók közül két lány is a fénykép alapján határozottan állította, hogy felismerik az úton sétálva

beszélgető két nő közül a fiatalabbikat. Mert az egyik idősebb volt és magasabb, mint a szőke, akin kötött kabát és szoknya volt. A két sétáló nő pénteken, a késő délutáni órákban, hat és fél hét között haladt el a kerítés mellett. A kertészetben dolgozó nők virágot szedtek, ezért maradtak tovább. Egyikük a magasabbikat esetleg felismerné – mert csak oldalról látta őket –, ha róla is mutatnék képet. Arra határozottan emlékszik, hogy feltűzve hordta a haját, ez az idősebb, sötétkék kiskosztüm volt rajta, magas nyakú, fehér blúzzal.

– A szőke haj, a kardigán egyezik a halott lányon látottakkal – dünnyögte elgondolkodva Magos. – Eszerint egész jól emlékezett a két kertészeti dolgozó.

– Felírtam mindkettőjük nevét, arra az esetre, ha szükség lenne rájuk – mondta Németh.

Másnap a reggeli újságok közölték a nő fényképét, személyleírását, ruházatát, azzal a felhívással, hogy aki az ismeretlen, öngyilkos nőt felismeri, jelentse a rendőrségnek.

A nyomszakértők megállapították, hogy a nyilvántartásban az áldozatról semmiféle ujjnyom nem ismeretes.

A déli órákban, az Orvostani Intézetből érkező boncolóorvosi jelentés leszögezte, hogy a nő a halála előtti időben nem közösült, gyereket még nem szült, a kora körülbelül 20-22 év. Dulakodásra utaló erőszak nyomai kizárólag a test felső részén észlelhetők. A nyaka és a gégecsont körüli ujjnyomok arra engednek következtetni, hogy a fojtogatás nyomai női kéztől eredhetnek. A halott kardigánjának belső részén találtak 8-10 hajszálat, amit egy kis fiolába helyeztek. Egy másik fiolában a halott hajából is küldtek pár szálat a laboratórium számára, vizsgálat céljából. Úgy vélik, hogy a két fiolába helyezett hajszálak különböző eredetűek.

– No, ez aztán meglepő felfedezés – mondta Magos a hangosan felolvasott jelentés hallatán.

– Ha így történt, és a laboratórium is ilyesmit állapít meg, akkor az egész nyomozást más alapokra kell helyezni – mondta Szóke.

– Például mire?

– Arra gondolok, hogy a nők által elkövetett gyilkosságokat nem feltétlenül a szerelmi féltékenység váltja ki – felelte Szóke. – Sokkal kisebb ok is, mondjuk munkahelyi irigység, némi kis előny, amihez a másik hozzájutott, elegendő egy felhevült pillanatban az ilyen végzetes tett elkövetéséhez. Bár az is lehet, hogy az elkövető megbízásból cselekedett.

– Egyelőre tehetetlenek vagyunk, várnunk kell. Biztos, hogy hamarosan jelentkezni fognak, akik felismerni vélik a megölt lányt esetleg fiatalasszonyt.

A laboratórium még aznap jelezte, hogy a fiolákban lévő hajszálak közül a halotté vékonyabb. A másik fiolába helyezett, ismeretlentől eredő hajszálak az övénél erősebbek, vastagabbak, feltehetően idősebb nőtől származhatnak. A vizsgálatok a hajhagyma, a hajgyökerek tulajdonságaira és egyéb jellemzőire alapozva határozták meg az eltérést.

– Van tehát egy halvány nyomunk, az idegentől eredő hajszál. Gyenge kiindulási alap a gyilkos felkutatására. De talán még komoly bizonyítékká válhat. Az orvos szerint a gyilkosság jó negyvennyolc órával a felfedezés előtt történt. Erre pedig vasárnap délután öt és nyolc óra körül került sor. Így a nőt, ha jól következtetünk, pénteken, az esti órákban ölhatték meg. Elég különös, hogy az eltelt, több mint három nap alatt még senki sem tett bejelentést – tűnődött Magos.

Kedden, a délelőtti órákban már egymás után érkeztek telefonon az értesítések azoktól, akik felismerni vélték a

szőke hajú nőt, a név és cím megjelölésével.

Marika, a titkárnő, minden bejelentést legépett, és átadta a főnökének, aki a bejelentések növekedésével egyre több nyomozót indított el azok ellenőrzésére. A különböző helyekről érkezett jelzések közül az egyiket félretette. Ebben a bejelentő, özvegy Turner Jánosné közölte, hogy olvasta a rendőrség felhívását. A fényképen látott, 20-22 év körüli lány ismerősnek tűnt neki. Első emeleti lakásából többször látta a ház kapuja felé jönni. Szerinte a nyolc lakó valamelyikéhez járhatott, de hogy kihez, azt nem tudja. Kéri, nézzenek utána, ha tévedne, az elnézésüket kéri.

Amint másodszor is végigolvasta, határozott. Szőkét hívta magához. – Itt van ez a feljegyzés. Keresd fel az Istenhegyi úton ezt az özvegyasszonyt. Ha úgy látod, van a bejelentésében fantázia, türelmesen tárgyalj vele. Az idősebbek általában szeretnek kinézni az ablakon, a többi lakó megfigyelése remek időtöltés a számukra.

– Mindent megteszek, főnök – mondta Szőke, és már el is száguldott.

Magos nem gondolta, hogy ő is hamarosan útnak ered, amikor egy ideges női hang jelentkezett a hozzá kapcsolt telefonon.

– Tessék, Magos őrnagy vagyok. Kivel beszélek?

– Garba Eszter, a Kémiai Kutatólaboratóriumból. Őrnagy úr, az újságban látott öngyilkos nő fényképéről, itt a munkahelyemen többen is felismertük a kolléganőnket, György Margitot. Ma be kellett volna jönnie dolgozni, de hiába vártuk. Itt állunk megdöbbenve néhányan, akik nézzük az újságban a képét. Egyöntetűen megállapítottuk, hogy a fotó róla készült. Egyik kolléganő még a kardigánját is felismerte, többször is látta rajta. A főnökünk kiküldte a

lakására egyik társunkat. A lakás zárva volt. A szomszédok szerint Margit nagymamája, akivel együtt él, vidékre utazott, és csak ma jön meg.

– Egy pillanat, hölgyem. Megadná az önök pontos címét?

– Hogyne, mondom.

– Köszönöm. Feljegyeztem. Perceken belül ott vagyok önöknél.

– Jó napot kívánok – előzte meg a köszönésben a kapuőr, ahogy belépett. – Az őrnagy urat ott az üvegajtónál már várják.

A kölcsönös bemutatkozás után a tanácskozái szobába vezették az őrnagyot. Itt az *öngyilkos* lány közeli munkatársai körülfogták. A nők gyűrűjében Magos csupán két férfit vett észre. Röviden előadott tájékoztatásukból kétségkívül meggyőződhetett arról, hogy a halott fiatal lány a 22 éves György Margit, aki a nagyanyjával a Tompa utcában lakott, valóban a munkatársuk volt, és azonos az erdőben talált áldozattal.

– Kérem, beszéljenek róla. Milyen munkatárs volt, mi volt a beosztása, volt-e férfi ismerőse? Mindent mondjanak el, amit csak tudnak. Amint olvasták, öngyilkosságot követett el. Talán az önök ismeretei hozzásegíthetnek a tett okának kiderítéséhez.

– Azt hiszem, leginkább Simon László osztályvezetőnk tudna önnek Margit munkájára vonatkozó jellemzést adni – mondta az előzetesen telefonon jelentkező Garba Eszter.

– Kérem, őrnagy úr – szólalt meg az eddig hallgatag két férfi közül az egyik, Simon osztályvezető –, különösebbet nem tudok róla mondani. Kedves, szorgalmas, barátságos munkatárs volt. Mindannyiunkat megrázott érthetetlen,

tragikus halála. Röviddel az érettségije után, négy évvel ezelőtt került ide, hozzánk. Ő vezette a nyilvántartást. Az ő kezén mentek át a kezdeti stádiumban lévő vegyi kutatásainkkal kapcsolatos számítások, mérések, képletek, leírások dossziékba gyűjtött anyagai.

– Ezek titkos anyagok?

– Azzá válhatnak, ha valami újat fedezünk fel.

– És van ilyen?

– Nem is egy.

– Nem gondoltak még arra, hogy a külföldieket érdekelheti mindaz, ami itt folyik?

– De igen. Csakhogy nekünk, őrnagy úr, olyan biztonsági berendezésünk van, ami minden ilyen szándékot megghiúsít. Bárki próbálkoznék is éjjel bejutni, annak nagyon kellene szednie a lábát, hogy itt el ne fogják. Mert ha csak átlépi az ajtót, máris megszólal a riasztósziréna, és ezzel egy időben az illetéktelen látogató már le is van fényképezve.

– Ezek szerint itt biztonságban van minden.

– A legteljesebb biztonságban, őrnagy úr. Mutathatnék önnek egy felvételt egy ilyen éjszakai settenkedőről. Ennek már jó két éve. Azóta senki sem kísérelte meg, hogy bejusson hozzánk.

– Jelentették ezt annak idején?

– Természetesen. Az állambiztonságiak el is vitték a fotót, de a lefényképezettről a mai napig sem tudtak megállapítani semmit.

– Köszönöm a felvilágosítást. Azt szeretném tudni – fordult a többiek felé –, volt-e György Margitnak udvarlója, akivel szoros kapcsolatot tartott?

– Állítólag volt neki egy fiúja, aki bevonult katonának – mondta az egyik munkatársnő. – Azért is kérte el a hétfői napját, hogy meglátogassa a laktanyában. A fiú fényképét soha nem mutatta, de talán azért nem, mert zárkózott természetű volt. Nem szeretett önmagáról beszélni. Esti iskolába járt, nyelvet tanult. Lehet, hogy ott ismerkedett meg az udvarlójával.

– Nem tudnak valamilyen közeli barátnőjéről? Bizalmas kortárs barátnője vagy esetleg idősebb nőismerőse, akinek kiönthette a szívét, minden fiatal lánynak van.

– Most, hogy tetszik mondani – jelentkezett Koltai Sári –, eszembe jutott valami. Talán még karácsony előtt láttam Margitot a Corvin Áruház kirakata előtt egy nála idősebb nővel beszélgetni.

– Hogy nézett ki az a nő?

– Már sötétedett, de azért az idősebb nőt jól megnéztem. Kék télikabát volt rajta, azt hiszem 40-45 év körüli lehetett. A fején nem volt semmi, ez fel is tűnt nekem, mert hideg volt, a haja kontyba volt rakva. Nem akartam őket zavarni, így nem is szóltam Margithoz. Azt gondoltam, talán az udvarlójának az édesanyja.

– Felismerné azt a kontyos nőt?

– Egészen biztosan.

– Köszönöm az értékes információt.

– Tessék mondani, őrnagy úr – szólalt meg ismét Garba Eszter –, amikor megtalálták Margitot, nem volt nála retikül vagy valami táska? És nem volt rajta semmi ékszer?

– Semmi nem volt a közelében, és ékszert sem találtunk rajta.

– Pedig mindig hordott a nyakában egy vékonyka kis

aranyláncot, az ujján pedig egy kövesgyűrűt.

– Talán egy arra haladó hullarabló levette róla, és eltüntette a táskáját is – adta meg a választ habozás nélkül Magos.

– Hol találták meg szegény Margitot, őrnagy úr?

– Közel a Farkasréti temetőhöz, az Ördögrom csárda környékén.

– Hogy került oda?

– Lehet, hogy egyedül ment, de valószínűbbnek tartom, hogy valakivel, akit már régebről ismert, kísétálhatott arrafelé, és elválásuk után határozta el magát erre a szörnyű tetre. Említették, hogy önök közül valaki kint járt a lakásán.

– Igen – mondta Simon osztályvezető. – Én küldtem ki egyik munkatársunkat. Ő értesült a szomszéd lakótól, hogy Margit nagyanyja csak este tér vissza Kalocsáról.

– Nos, én mindenképp kivárom az érkezését, hogy még ma beszélhessek vele. Ha valami az eszükbe jutna, kérem, feltétlenül értesítsenek. Nagyon köszönöm a bejelentésüket.

Margit munkatársai nehezen fogtak ismét munkához, nem tudtak napirendre térni társuk tragikus tette fölött.

Magos sem volt valami derűs hangulatban. Sietett a Tompa utcába. Megnyomta az első emeleti, 3-as számú lakás csengőjét. Hosszasan várakozott, mire kinyílt az ajtó. Hatvan év körüli, őszes hajú, alacsony, fáradt arcú asszony állt vele szemben.

– Özvegy Tokodi Istvánnét keresem.

– Én vagyok az. Nincs tíz perce, hogy megérkeztem. Kalocsán voltam a beteg nővéremnél. Elfáradtam, alig hallottam a csengőt.

- Magos őrnagy vagyok, a bűnügyi rendőrségtől.
 - Nem loptunk, sem én, sem az unokám, ő különben sincs itthon, de már nagyon várom haza.
 - Tudom, hogy nem loptak, nem is azért jöttem.
 - Akkor mi másért? Hiszen már este van – mondta az asszony csökönyösen.
 - Ha bemehetek, majd megmagyarázom.
 - Tessék csak, foglaljon helyet.
 - Az előbb olyasmit tetszett említeni, hogy várja haza az unokáját.
 - Igen, már itthon kellene lennie.
 - Talán elutazott valahová?
 - Még pénteken. Akkor mondta, hogy elmegy Fehérvárra, és addig nem jön vissza, míg Pétert meg nem találja. Már járt is Fehérvárott, de akkor nem sikerült a fiúval beszélnie. Erre azt mondtam neki: ha elutazol, én is elmegyek Kalocsára.
 - És mikor volt ez pénteken?
 - Reggel. Még mielőtt dolgozni ment volna. Azóta nem láttam.
- Szerencsém van, gondolta Magos, hogy ennyire szeret beszélni, mert még mindig nem hozta szóba újra, hogy miért is jöttem.
- Tovább kérdezősködött.
- Ki ez a Péter?
 - Ki volna, őrnagy úr, hát az udvarlója. Ősszel vonult be katonának.
 - Fehérvárra?
 - Így mondta az unokám.

– Mi a vezetékneve ennek a Péternek?

– Azt nem is tudom. Nem kérdeztem, az unokám sem említette. Én mindössze egyszer láttam a fiút az ablakból, mert ide soha nem hozta fel. Akkor elég messze álltak az utcán. Margitomnál valamivel magasabb, jóvágású fiatalembernek láttam, így, távolról. Tetszik tudni, ezek a mai lányok – mélyet sóhajtott –, legalábbis az én unokám, bár már 22 éves is múlt, nem beszélne odahaza a nagymamájának a kapcsolatairól. Amikor meg akartam tudni, csak azt, hogy mivel foglalkozik ez a Péter, azt felelte: „mondd, édes nagymamim, hát nem mindegy?” A mondat eleje kedves volt, a vége kevésbé. Többet soha nem kérdezősködtem.

– Úgy hallottam, kedves Tokodiné, hogy az unokáját egyedül nevelte fel.

– Még hozzá szomorú körülmények között és nagyon nehezen. Képzeld el, hogy amikor a lányom másállapotos volt, a férje, semmivel sem törődve, a visszavonuló hadsereggel elhagyta az országot. Azóta se láttam, nem is hallottam felőle. Biztosan nem is tudja, hogy egy kedves, szép, okos lánya van.

Csak volt, gondolta Magos, borzasztó lesz ezt tudatni vele.

– Még tán azt sem tudja ez a felelőtlen, semmirekellő ember, hogy a felesége közvetlenül a szülés után meghalt.

– Hogy hívták a vejét?

– Szivák Bélának.

– Akkor az unokáját miért nevezik György Margitnak?

– Mert nem akartam, hogy a mihaszna, családjával mit sem törődő apja nevét viselje. Ezért kapta az én lánykori nevemet.

– Mi volt Szivák foglalkozása?

– Csepelen dolgozott, a gyárban. A háború kitörése után bevonult katonának, de biztosan elkövetett valamit, mert a felszabadulás után kétszer is érdeklődtek utána a rendőrhatóságtól, így aztán, amikor Margitom megszületett, az édesanyja is azt akarta, hogy ne a férje nevére legyen bejegyezve. Ezért van így, őrnagy úr. Persze, nem kis munkába került elintéznem. Szegény, drága lányom, mint ahogy már említettem, a szülés után meghalt. Így egyedül maradtam az unokámmal. Nem értem, miért nincs még itthon, vagy talán hazajött, és újra elment valahová...? Máskor felírja egy papírra, hogy hová megy, és mikorra várjam haza.

Bármennyit késlekedett is a lány halálhírének közlésével Magos, végül csak meg kellett mondania.

– Ez egyszer, kedves asszonyom, nem írhatta fel, hogy hová megy, mert haza sem jöhetett péntek óta.

Az idős asszony hirtelen felállt, Magosra meredt, mint aki rosszat sejt.

– De hát miért ne jöhetne haza? Csak nincs valami baja?

– Már nincs. – Megfogta az asszony karját és nagyon gyengéden visszaültette.

– Úgy érzem, hogy ön valami rosszat akar velem tudatni. – Az őrnagy keze után nyúlt.

– Mondja meg nekem, ha valami baj van, ne kíméljen. – Már rimánkodva kérte, összekulcsolt kézzel: – Mondja meg az igazat! – Újra felállt, ágaskodva átfonta Magos vállát, rimánkodó hangja hirtelen kiáltásba csapott át: – Beszéljen kérem, mert rögtön megőrülök!

– Mit mondjak, drága, jó asszonyom?

– Az igazat! Az igazat akarom hallani!

Az őrnagy kivette zsebéből a halott Margit fényképét, és felé nyújtotta.

– Nézze meg, ő az, ugye?

– Igen, igen, persze, hogy ő. De milyen kép ez? – Kikapta Magos kezéből, nézegette, és ismét felkiáltott: – A jó isten áldja meg, hát miért nem mondja meg az igazat?

– Margit nincs többé... – mondta ki végre, nagyon halkán Magos.

– Hogy érti ezt? Meghalt? Nem, nem, ez nem lehetséges! Ennyi szörnyűséget már nem tudok elviselni. – A szívéhez kapott, apró kis sikolyt hallatott, és elterült a földön.

Magos, látva a veszélyhelyzetet, kirohant és dörömbölt a szomszéd lakás ajtaján.

– Kérem, kérem, jöjjenek, segítsenek! Tokodiné elájult.

– Miért? Mi történt? – kérdezte Kovácsné, a szomszédasszony.

– Később mindent elmondok, most sürgősen orvost kell hívni hozzá.

– A mellettünk lévő házban lakik egy orvos, szaladok és hívom.

Az orvos megnézte Tokodiné pulzusát, belenyomott két injekciót, újraélesztést is végzett a mellkason, szívmasszázsral, de már semmi sem segített rajta, meghalt.

– Mitől lett hirtelen ilyen rosszul? – kérdezte az orvos.

– Megtudta, hogy egyetlen unokája, akit oly nehezen nevelt fel egymaga, meghalt.

– Meghalt az a fiatal lány? Hogyan?

– Öngyilkos lett.

– Így már mindent értek. Sajnos, az ilyen váratlan sokkhatást nehezen viseli el az amúgy is dekompenzált, anginás szív. Itt is ez történhetett. A szörnyű stressz következtében azonnal beállt a bénulás... Telefonálok, hogy szállítsák el.

– Köszönöm a segítségét, doktor úr.

Magos behívta a szomszédokat, hogy elmondja a közte és Tokodiné között lefolytatott beszélgetés lényegét.

Ekkor említette meg Tokodiné másik szomszédja, Lantosné, hogy a múlt héten egy nő kereste Tokodinét vagy Margitot, amikor egyikük sem volt odahaza.

– Járt már itt ez a nő máskor is?

– Nem tudom, kérem. Én sem vagyok mindig idehaza, meg nem állok örökké az ablakban.

– Hogy nézett ki ez a nő?

– Negyven-ötven év körüli lehetett. Elég magas volt, hajadonfótt láttam. Az biztos, hogy kontyba volt rakva a haja.

– Nem tudja – szolt Magos a többiekhez –, van valami közelebbi rokonsága Tokodiné-nak?

– Én csak a kalocsai nővéréről tudok. Hozzá szokott utazgatni. De lehet, hogy van más rokona is.

– Szegény Tokodi néni – törölgette a szemét Kovácsné, az orvosért szaladó szomszéd. – Az unokája volt a mindene. Csak érte élt.

– Hát igen... – mondta csendesen Magos –, a halál ezúttal kegyes volt hozzá, megszabadította a további gyötrelmekről.

A halott elszállítása után a lakást lezárta, megköszönte a szomszédok segítségét, és elindult.

Ez a váratlan, tragikus vég – bár rengeteg halálesetet látott

– nagyon megrázta. Észre sem vette, hogy a hivatalát elkerülve, egyenesen hazament. Nem kért vacsorát, letusolta magát, és lefeküdt. Az ágyban végigpörgette maga előtt a két, megrendítő, halálos tragédiát. Az unoka becsstelen megölését és az unokájáért élő nagymama hirtelen halálát. Mennyire különbözik az ő munkája a tőle eltérő foglalkozásúakétól, akiknek nem kell a halál arcába nézniük. A nyomozó megacélosodott idegrendszere teszi csak lehetővé, hogy elviselje a halál sűrűn elébe kerülő borzalmait; amikor tudja, hogy a vég bűnös cselekedet következménye. Gyötrő gondolataitól a jótékony álmom szabadította meg.

Reggelre Magos és a munkatársai lerázták magukról az előző nap eléjük táruló látvány szorítását, és most már tetterre készen, élénken üdvözölték egymást. Mindenki egyszerre akart bejelentést tenni a főnökének.

– Türelem, türelem, fiúk! – intette őket Magos. – Mindenkire sor kerül. Elmondhatja, amit látott, tapasztalt, amire következett. Mielőtt azonban erre sor kerülne, én kérek szót. Közlöm veletek, hogy az áldozat neve György Margit. 22 éves, adminisztratív dolgozó a Kémiai Kutatólaboratóriumban. A nagymamájával, özvegy Tokodi Istvánnéval lakott együtt a Tompa utcában. A nagymama, amikor megtudta tőlem, hogy az unokája meghalt, a lakásban összeesett, és követte a fiatal lányt a halálba. – Ezután részletesen rátért mindarra, ami az előző nap a tudomására jutott.

– Amit felsoroltál, óriási előrelépést jelent. De elmaradhatott volna a nagymama sajnálatos, hirtelen halála – mondta Kozma.

– Említetted, hogy a lány a Kémiai Kutatólaboratóriumban dolgozott. Szerintem ott különleges, érdekes dolgokkal

foglalkozhatnak – nézett a főnökére Bordás.

– Ez igaz – bólintott Magos.

– Nem lehet ebben a gyilkosságban valami külföldi machináció? – vélekedett Bordás.

– Minden lehetséges. Egyébként jól tapintottál az ügynek erre a részére, mivel már próbálkoztak a céghez bejutni. De mielőtt továbbmennénk, a legfontosabb: Tokodiné Tompa utcai lakására még ma ki kell mennünk. Talán sikerül a lány holmijai között találnunk valami utalást az udvarlójára, a kontyos nőre vagy egyébre vonatkozóan. A nagymamától csak azt tudtam meg, hogy az udvarlót Péternek hívják és ősszel vonult be Fehérvárra, katonának. A kontyos nő – akit a kertészlányok és a Kémiai Kutató dolgozója is említett – állítólag járt Tompa utcai lakásukon. Most pedig halljam, ki merre szaglászott. Kezdd te, Pista! – nézett Szőke századosra. Beszélj arról a nyolclakásos házról.

– Főnök, én felkerestem a bejelentő Turner Jánosnét az Istenhegyi úton, de hogy az általa említett lány melyik lakásba, kihez mehetett, azt nem tudta megmondani. A beszélgetés után úgy döntöttem, hogy egyik lakásba se megyek érdeklődni.

– Miért?

– Mert ha a meggyilkolt György Margit valóban járt valamelyikükhöz, és én ott érdeklődni kezdek, csak felhívom esetleg épp annak a lakónak a figyelmét, akinél a lány megfordult. Ebből kiderülne, hogy a rendőrség nem azonosítja magát az orvosi megállapítással, az öngyilkosság tényével – hiszen ez jelent meg az újságokban –, hanem feltételezi a gyilkosságot, és ennek tisztázására intenzíven megkezdte a nyomozást. Egyébként Turnerné azt mondta, hogy a lányt többször is látta a házba betérni. Most, hogy az

újságban megjelent a képe, szinte biztos benne, hogy nem alaptalanul értesített bennünket.

– Nem állítom, hogy feleslegesen voltál óvatos, Pista. De valahogy mégis meg kell tudnunk, hogy a lány, akit Turnerné látott, valóban György Margit volt-e és ha igen, kihez járt abba a házba.

– Meg is fogjuk tudni, főnök.

– Ez nem kétséges – szólt közbe Németh. – Eddig bevált módszereinkkel ellátogatunk minden lakásba, hogy értesülhessünk a lányról és esetleg a keresett kontyosról is.

– Állj meg, Laci! – emelte fel a kezét Magos.

– Tudod te egyáltalán, hogy a nők hányféle módon hordják, változtatják a frizurájukat?

– Ebben igazad van, főnök. De Turnémé, akinek fő időtöltése a mások megfigyelése, ahogy György Margitot látta, láthatta a kontyost is. Még azt is megkockáztatom, esetleg ez a kontyos épp abban a házban lakik, így talán a frizurája megváltoztatását is észrevette. Ezt nem hagyhatjuk ki – védte az álláspontját Németh.

– No jó, Pista! Újból felkeresed Turnémét. A beszélgetés folyamán kizárólag a kontyosra koncentrálj. De előbb szétnézünk György Margit Tompa utcai lakásában. Ha kis szerencsénk van, nemcsak a fiúról, még a kontyosról is találhatunk közelebbi adatot.

– Főnök! – lépett be Marika.

– Tessék? Van valami közölnivalója?

– Igen. Az egyik körtéri eszpresszóból feljegyeztem egy hívást. A kiszolgálónő nevét is felírtam. Két ízben is látta az újságban lefényképezett lányt egy idősebb, kontyos nővel kávézni. Ezt fontosnak tartottam azonnal megmondani.

– Köszönöm, Marika. Amint látjátok, azért van előrelépés. Most pedig induljunk.

A Tompa utcai házban négyen jelentek meg: Magos őrnagy, Németh és Szőke százados, valamint Bordás főhadnagy.

A házból szerzett két hatósági tanú jelenlétében – Magos Kovácsnét és Lantosnét kérte fel erre a tisztségre – az előszobába lépve Kovácsné közölte, hogy a két szoba közül a kisebbik, jobbra, volt Margité.

– Akkor ott kezdjük el – mondta a kollégáinak Magos.

Az egész lakás igen tiszta volt. Különösen a lány szobája tűnt annak. Mindenfelé apró kis csipketerítők, elég értékes szőnyeg, új bútorok, a fekvőhelyen szépen hímzett párnák. György Margit szobája élesen elütött a nagymama ósdi, komor, sötét színű bútoraitól.

Alighogy Magos meg a két tanú leült az asztalhoz, Németh egy albumot helyezett eléjük. Az albumot a kredenc tetejéről vette le. Magos előhalászta a jegyzetfüzetét, hogy az albumot lapozgatva, ha úgy véli, feljegyzéseket készíthessen.

– Tessék – szólt a tanúkhöz, egy-két oldal átnézése után –, lapozzák át, együtt. Ön – fordult Kovácsnéhoz – ismerte Margitot gyerekkora óta. Így talán tudja, hogy a képek kit ábrázolnak.

Kovácsné már rá is bökött az egyik képre.

– Őrnagy úr, ez Margit legújabb képe, éppen így nézett ki. Ez, itt, a nagymamával és a kalocsai nővérrel készült róla. Ezen egy férfival van. Talán ez lehetett az udvarlója.

– Úgy hallottam – mondta Magos –, hogy a kalocsai nővér betegeskedik.

– Igen – válaszolta most a változatosság kedvéért a jól értesült Lantosné. – Elég sűrűn látogatta őt Tokodiné. A

halála napján is tőle jött haza.

– Már emlékszem, említette is – bólintott Magos, mint aki köszöni a „hasznos” közbeszólást.

Míg ők, hármásban diskuráltak, Németh, Szőke és Bordás egymás után szedte elő a különböző leveleket, feljegyzéseket, egy-két vékonyabb dossziéfélét, több zsebnotezt is, címekkel, telefonszámokkal.

Bordás a szekrény alján lévő fiók fenekén talált egy takarékbetétkönyvet. Kinyitotta és csak nézte, nézte. Magos meg őt. Aztán, amikor már megelégette Bordás mélázó, bamba tekintetét, rászólt.

– Mit nézel?

– Ó, semmi, főnök, csak egy betétkönyvet, alig van benne néhány forint. Majd megnézed te is – mondta sokat sejtetően.

Találtak a fiókban több német szótárt. Aztán egy vastag füzetet, teleírva német szavakkal. Ami előkerült, az mind egy halomba tornyosodott az asztalon.

Magosnak feltűnt, hogy Németh a többiektől eltávolodva, az ablak felé fordul, és egy igen kicsi, finom fényképezőgépet forgat a kezében. Aztán berakja egy üres borítékba, és a betétkönyv mellé helyezi az asztalra.

Amikor úgy vélték, hogy előkerült mindaz, ami esetleg előbbre viheti a nyomozást, Szőke kijelentette: – Azt hiszem, főnök, befejezhetjük. Nincs már itt semmi, ami érdekelhetne minket.

– Hát, ha így látjátok, akkor fejezzük be.

– Tokodiné szobájában nem néznek meg semmit? – kérdezte Kovácsné.

– Tokodiné halálát súlyos szívbetegsége idézte elő. Ami a

szobájában van, az a hozzátartozóinak a tulajdonát képezi. Az öngyilkosság más eljárást kíván. Mi most lezárjuk a lakást, lepecsételjük. Ide a rendőrség engedélye nélkül senki sem léphet be.

Az asztalon felhalmozott kupacot becsomagolták és magukkal vitték.

Az autóban a nyomozók megdöbbenve néztek egymásra.

– Látom, meg vagytok lepve. Mire gondoltok? – kérdezte tőlük Magos.

– Ne csodáld – mondta Szóke. – Azt hiszem, külföldről megbízott, veszedelmes ügynöknek, mondhatnám, kémnek a lakásán jártunk.

– Nem elhamarkodott kissé ez a véleményed?

– Tudod, főnök – mondta Bordás –, hogy mennyi pénz van a takarékbetétkönyvében?

– Mennyi?

– Több mint kétszáznegyvenezer forint.

– Húha!

– No és a fényképezőgép? – vált élessé Németh hangja. – A legdrágább japán mini felvevő. Világosban vagy sötétben egyaránt lehet használni. Úgy láttam, van benne egy fél tekericsnyi, felhasznált film.

– A szótárak és a füzetek arra utalnak, hogy a lány német nyelvet tanult – mondta nyomatékosan Szóke.

– No, majd odabent mindent tisztázunk – csendesítette a kollégáit Magos.

A hivatalban asztalhoz ültek, és szép sorjában mindent átnéztek.

– Amint látom, a takarékbetétkönyv végösszege

kétszáznegyvenötezer forint. Az első harmincezer forintot közel két évvel ezelőtt tették be, és aztán folyamatosan, tízhúszezrenként, a többit. Az utolsó harminc ezret alig két hónappal ezelőtt. Vajon honnan, kitől származik ez a pénz? – tűnődött Magos.

– Felszaladok a fényképészekhez – ugrott fel Németh. – Megnézetem, milyen felvételek vannak a kis japán felvevőben.

– Ebben a tavalyi noteszban rátaláltam egy Péter névre. – Szőke tovább lapozgatva, felállt. – Megvan, főnök! – kiáltotta harsányan –, tessék, nézd, itt van beírva: „Sütő Péter, XIII. kerület, Fóti út.” A Fóti út, látod, át van húzva, és mellette az Érdi út van feltüntetve. Ez azt jelentheti, hogy Sütő Péter a Fóti útról az Érdi útra költözött.

– Az lesz a legjobb, ha most azonnal kiszaladsz a Fóti útra és egyet-mást megtudsz a fiúról. Ha valóban a Fóti útról távozott az Érdi útra, akkor oda már ne menj ki, hanem siess vissza.

Bordás főhadnagy nagy figyelemmel olvasgatta a lányhoz címzett leveleket, lapokat. Az egyiket átnyújtotta Magosnak.

– Olvasd el! Ebből kiderülhet valami. „Ne bánkódj, Margitom, mindenem, hamar letelik ez a szolgálat. Észre sem vesszük, aztán miénk a világ. Csak egymásnak élhetünk, boldogok leszünk. Sokat szeretnék utazgatni veled. Épp ezért fontos, hogy tanulj, mert a nyelvtudásra nagy szükséged van és főleg lesz. És amíg tanulsz, az idő gyorsabban múlik. Vigyázz magadra és légy okos, hallgass Kató néniére, aki sokat fog neked segíteni...”

– Egy újabb név. Hát ez a Kató néni ki lehet? – Ezen sem kellett hosszan töprengeniük, mert egy másik zsebnotezban az egyik telefonszám mellett ott állt Kató néni neve. –

Látjátok, nem is kell nekünk sokat talpalni. Ezek a levelek, naptárak majdnem helyettünk nyomoznak. Megjelölik mindazokat, akikre annyira áhítoztunk. Meg kell tudnunk azt is, kik rejtőznek a kezdőbetűkkel jelzett telefonszámok mögött. Ennek a kiderítését rád bízom – és máris Kozma kezébe nyomta a zsebnaptárt.

Bordás tovább bogarászott a levelek és üdvözlőlapok között. Érdekesnek találta a Margit halála előtt alig két hónappal korábbról keltezett, az Eiffel-tornyot ábrázoló, színes, párizsi levelezőlapot is. Ez állt rajta: „Bencés Júliának, Istenhegyi út. Üdvözetemet küldöm Párizsból. Add át jókívánságaimat sok, sok csókkal a szorgalmas kis Margitkának.”

– Igazad van, ez sem érdektelen – forgatta a kezében az aláírás nélküli levelezőlapot Magos. – Elégedettek lehetünk. Most már tudjuk, hogy kit öltek meg, és talán nem túlzok, ha kijelentem: az is világos, hogy miért ölték meg. Ezután már csak az a „csekélység” marad hátra, hogy megállapítsuk: ki lehetett a kegyetlen végrehajtó.

– Főnök! Ezt a dossziét nézd meg! – nyújtotta át újabb felfedezését, ujjongva Bordás.

A dossziében képletekről, kimutatásokról és több feljegyzésről készült felvétel, fotómásolat volt összefűzve.

– Ahá! – csettintett az ujjával Magos. – Ha lassan is, de közeledünk a tettes kiderítéséhez. Mert már az eddig rendelkezésünkre álló adatokból következtetve is kiemelhetjük a legmegfelelőbbet, a célravezetőt.

Késő délután Szőke robbant be a szobába.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte tőle Magos.

– Ha elmondom, amit megtudtam, abból egy régebben

elindított, valamiféle akciót, manővert hámozhatunk ki. Persze nem kis munkába kerül, amíg ennek a részecskéit úgy össze tudjuk rakni, hogy kibontakozzon a teljes kép. Hozzá kell tennem, hogy a következtetés, ami, remélem, nem téves, kizárólag az én fejemben született meg.

– Itt az ideje, hogy ismertesd velünk, akár halva akár élve született ideádat – sürgette Magos.

– Megtaláltam a házat, ahol Sütő Péter lakott. A Fóti útról valóban már közel két éve elköltözött az Érdi útra. Sütő Péter a szüleit nem ismerte, árvaházban nevelkedett. Innen került a nevelőszüleikhez, Sütő Imrénéhez. A házaspár örökbe fogadta. Hosszan elbeszélgettem velük, közvetlen, jószándékú emberek. Nem értik, és nagyon fájlalják, hogy Péter, akit csak a harmadik sorozáson vettek be katonának, egyszerűen otthagya őket és elköltözött.

A 66 éves nyugdíjas, volt vasgyári munkás, Sütő, semmi rosszat nem mondott Péterről. Sőt. Csak dicsérte. Kiváló tanuló volt az iskolában. Ő és a felesége mindent elkövetett, hogy a fiú ne érezze semminek a hiányát. A gyerek határtalanul ragaszkodott hozzájuk. Nem is volt semmi baj mindaddig, amíg valaki megmondhatta Péternek a valóságot a származásáról. Akkor meg is kérdezte tőlük, hogy tényleg nem ők az igazi szülei? Mindketten azt erősítették, hogy ez valami esztelen koholmány, verje ki a fejéből ezt a képtelenséget. Éreznie kell az igazi, őszinte szülői szeretetet.

De hiába tagadták az igazságot, a fiú attól kezdve nyugtalanra vált, megváltozott a velük szembeni magatartása. Végül kijelentette: ha nem mondják meg az igazat, akkor ő majd felkutatja az igazi szüleit, még ha a világ másik végére távoztak is.

– Mi volt a szakmája Péternek, mit tanult? – szolt közbe

Magos.

– Elektrotechnikát. A Telefongyárban dolgozott.

– Hogyan költözött el?

– A származását firtató viták után, amikor Sütőék nem tartózkodtak odahaza, se szó, se beszéd, összepakolt és eltávozott. A házaspár ebbe belebetegedett, hiszen kisgyerek kora óta nevelték, szerették, mint a sajátjukat. Talán még jobban. Távozásakor egy sort sem írt, semmit nem indokolt, és nem tudatta, hová költözött. Az idős Sütő több esetben megvárta a munkahelye előtt, de mikor a fiú észrevette, nagy ívben mindig elkerülte.

– Mégis, hogyan sikerült az öregnek beszélnie vele? – kérdezte Magos.

– A kényszer vitte rá. A kapuban, amikor a dolgozók kiáramlottak, eléje állt, és hangosan rászólt, hogy vegye át a sorozásra szóló behívóját. A fiú a feltűnés elkerülése végett nem akarta kikerülni, megállt és átvette. Az apa megkérdezte, hova küldje ezentúl a hozzájuk érkező postáját. Ekkor adta meg az Érdi úti címét. Es ez volt az a pillanat – emlékezett remegő hangon az öreg –, amikor a fiú megtört. Őszinte megbánással kért bocsánatot, amiért többé nem tud hozzájuk közeledni. De, hangsúlyozta, higgyék el, hogy amíg él, szereti és nem felejt el őket, köszöni mindazt, amit érte tettek. Ne tartsák hálátlannak, de nem tud nyugodni, míg az anyját és az okot, amiért elhagyta őt, meg nem találja.

– Mi a fenének költözött ilyen messzire? – állította meg ismét Szőke szóáradatát Magos.

– Azt nem tudják a nevelőszülők. Én azt hiszem, nő van a dologban.

– Udvarol valakinek?

– Erről sose beszélt.

– Mikor látták utoljára Sütőék?

– A múlt ősszel, mielőtt bevonult katonának, a fiú elköszönt tőlük. Akkor is azt hajtogatta, ha leszerel, bárhová is vezessen az útja, addig meg nem áll, míg a születése körülményeire nem derít fényt.

– Sütő valóban nem tudja, hogy ki volt Péter anyja?

– Bár tudná, mondta nekem, nemcsak ők, Péter is megnyugodna. Többször is érdeklődtek. Az intézet vezetői csak annyit tudtak, hogy annak idején egy névtelen levélíró mindössze néhány sorban közölte, hogy az otthagyt fiúgyerek szülőanyja külföldre távozott. Hogy valóban ki az anyja, azt senki sem tudja.

– A bevonulás óta nem látogatták meg a nevelőszülei?

– Sütő egy ízben elutazott Fehérvárra. De akkor a fiú hadgyakorlaton vett részt. Többet nem ment le, hiábavalónak vélte. Az volt az érzése, Péter nem akar vele találkozni, újra csak kikerülné.

– Van valamilyen fénykép róla?

– Hogyne. Méghozzá ez, itt – mutatta Szőke a főnökének. – Ez a kép az elköltözése előtt néhány héttel készült róla. Én megígértem Sütőéknek, hogy felkeresem Pétert Fehérvárott. Az apa végig azt hitte, hogy a fiú bejelentőlapjának elírása miatt kerestem fel. Hát... ennyit tudtam meg, főnök.

– Tehát Sütő Péter katona Fehérváron?

– A nevelőszülők véleménye szerint, igen.

– Tudjátok: egy valami nem tiszta előttem. Ha ez a Péter tényleg olyan szerelmes volt Margitba, mint ahogy azt a lánynál talált leveléből feltételezni lehet, mi az oka annak, hogy itt, Budapesten egyszer sem kereste fel. Mert ha netán

igen, azt a nagymama említette volna. S miután ez nem történt meg, határozta el a lány, hogy lemegy Fehérvárra, és addig nem tér vissza, míg nem beszél Péterrel. Furcsa véletlen, hogy a lánynak – akárcsak az apának – nem sikerült találkoznia a fiúval a laktanyában.

– Ez valóban különös – helyeselt Németh.

– Nem lehetséges, hogy összevesztek? – dobta be Bordás.

– Akkor a levelezésben, amelyet oly szorgosan átnéztél, találtál volna rá utalást! – torkollta le Magos.

Bordás jó ideig nem mert megszólalni, inkább csendesen figyelte a szobában gondterhelten fel-alá járó főnököt.

Németh, hogy feloldja Magos nyomott hangulatát, megszólalt: – Lenne egy-két javaslatom. Először is: meg kellene tudni, kinél lakott Sütő Péter az Érdi úton. Másodszor: ugorjunk le Fehérvárra, és öntsünk tiszta vizet a pohárba.

– Én is erre gondoltam. Ezt tesszük. Utána eldöntjük, hogy merre, milyen irányt vegyünk. Mondd, a fényképészek mikorra hívják elő a japán gépben lévő felvételeket?

– Azt mondták, hogy ma valószínűleg meglesznek veled.

– Jól van. Több irányban fogunk elindulni. Te, Pista, kimégy az Istenhegyi útra, és megérdeklődöd, ki az a Bencés Júlia, a György Margitnál talált, párizsi levelezőlap címzettje. A lapot Bordás találta meg.

Bordás kezdte visszanyerni az önbizalmát.

– A Sütő Péterről magaddal hozott fényképet magamnál tartom. Laci! Amíg a kis gépben lévő képeket előhívják, ugorj ki az Érdi útra. Tessék, itt a pontos cím. Azt hiszem, nem kell ismertetni a tennivalót. Azt azonban mindenképp tudd meg, hogy a bevonulása óta ez a fiú járt-e az Érdi úton katona –

vagy akár civil ruhában... Marika! Ha Kozma megérkeznék, mondja meg neki, folytassa a nála lévő noteszben feltüntetett telefonszámok alapján a nevek kiderítését. Én meg Bordással leszaladok Fehérvárra. Akármilyen későn, itt a hivatalban találkozunk.

A Fehérvárra tartó autóban, Magos, a jegyzetfüzetét lapozgatva, Bordáshoz fordult.

– Mit gondolsz, lehet ennek a Péternek valami köze Margit halálához?

– Nem hiszem, főnök. Itt valami másról lehet szó.

– Mi az a más?

– Az a sok pénz, ami a betétkönyvében van, talán összefüggésbe hozható a halálával. Az is elképzelhető, hogy kényszerítették valamire, aminek nem tett eleget. Vagy fenyegetőzött, ami megijeszthette az ellenfelét. Így a tettes óvatosságból kénytelen volt cselekedni: megölte. Persze csak fantáziálok, többféle variációt is elképzeltem, ennyi az egész.

A laktanya kapujában Magos közölte az őrségben lévő katonával, hogy honnan jöttek, és kérte az őrség parancsnokát. A katona felkapta a kagylót és jelentett. Két perc múlva a bejáratnál megjelent egy tiszthelyettes. Magos megmondta, hogy a parancsnokkal szeretnének beszélni.

A tiszthelyettes az őrség szobájából telefonált.

– Tessék, őrnagy elvtárs, jöjjenek velem, az alezredes elvtárs várja önöket.

A parancsnoki szobában újabb kézfogás, újabb bemutatkozás.

– Foglaljanak helyet – mondta szívélyesen az alezredes. – Hadd kínáljam meg önöket egy kávéval. A cigaretta ott van az asztalon, gyújtsanak rá, helyezték kényelembe magukat, és

mondják el idejövetelük célját.

– Gyilkosságban nyomozunk – tért rá egyenesen a lényegre Magos.

– Kit öltek meg?

– Egy huszonkét éves lányt.

– Arról van szó, aki benne volt az újságokban? De ott öngyilkosságról olvastam.

– Igen. Így tétettem be pszichikai okokból, abból a meggondolásból, hogy ez a tálalási mód megnyugtatóan fog a gyilkosra hatni.

– Érdekes, nagyon érdekes... No, de csak nem itt keresik a tettest?

– Nem. Mi egy egészen kis, bizalmas információért jöttünk.

– Természetesen mindent megteszek, ami módomban van, különösen, ha az összefüggésben lehet a gyilkossággal.

– A gyilkossággal talán nem is annyira, mint inkább a meggyilkolttal – mondta Magos.

– Fejtse ki részletesen. Megnyugtatom, ami itt elhangzik, azt kívülálló nem tudja meg.

– A múlt év őszén vonult be ide az a fiú, aki udvarolt a megölt fiatal lánynak.

– Szóval, mégis őt gyanúsítják?

– Dehogyan. Csak a magatartásában furcsállunk bizonyos dolgokat.

– Melyek azok?

– Például: a fiú, mióta bevonult, eddigi ismereteink szerint nem találkozott a lánnyal. Holott a fiúnak az áldozat lakásán megtalált leveleiből éppen az ellenkezőre kellene

következtetni. Vagy vegyük azt, hogy a lány, bár leutazott ide, nem tudott az udvarlójával találkozni. Legutóbb, most pénteken reggel azzal távozott pesti lakásáról, hogy ismét lejön Fehérvárra, mert mindenképp látni akarja a fiút. A pénteket követő két nap múlva fedezték fel a lány tetemét, Farkasrét környékén.

Ezután Magos beszámolt a nevelőapa fehérvári látogatásáról is. Neki sem sikerült a kiskatonával találkoznia. Akkor azt mondták, hogy a fiú külső gyakorlaton van.

– Mondja, őrnagy elvtárs, hogy hívják az ön által emlegetett katonát?

– Sütő Péternek. Elektroműszerésznek tanult, a Telefongyárban dolgozott.

– Akkor feltehetően a műszaki egységnél szolgál.

– Tesék, itt van a fényképe – mutatta meg Magos.

– Egy pillanat! – máris nyúlt a telefonkészülékhez. – Légy szíves, gyere be hozzám... Azonnal itt lesz a parancsnoka – mondta Magosnak.

A belépő százados kemény hangon jelentkezett.

– Őrnagy elvtárs, bemutatom a fiú parancsnokát. Ugye, a te egységedben szolgál Sütő Péter?

– Igen, alezredes elvtárs. Okos, ügyes katona. Gyorsan tanul. Műszaki tudása alapján az elsők közé sorolható.

– Nézd meg ezt a fényképet – szólt az alezredes a századoshoz.

– Megjegyezném, hogy ez a kép körülbelül két éve készült róla – szólt közbe Magos. – Százados elvtárs, mi a véleménye?

– Csak annyit mondhatok, hogy ez a kép Sütőt ábrázolja.

Ámbár most egy kissé erősebb testalkatú. Teltebb is az arca. Igaz, az itteni konyhától majd mindenki felszed magára két-három kilót, főleg akinek jó étvágya is van.

– Azt szeretném tudni – vette vissza a képet Magos –, hogy Sütő milyen időközönként mehet ki a városba vagy utazhat haza? Az is érdekelne, hová megy, kivel találkozik, amikor elhagyja a laktanyát.

– Hogy kivel találkozik? – tűnődött a százados Magos utolsó kérdésén. – Most jut eszembe, két alkalommal is beszéltem a nővérel. – Magos, ezt hallva, elcsodálkozott. – Először egy szombati napon, ebéd után. Ekkor arra kért, hogy engedjem ki az öccsét, Sütőt egy órával hamarabb, mert ő a korai vonattal szeretne visszatérni Budapestre. Egyébként Sütő aznap úgyis kiment volna, így el is engedtem. Másodszor, vasárnap, amikor én voltam a laktanyaügyeletes tiszt, ott várta a kapunál, és váltottam vele néhány szót.

– Mondja, százados elvtárs, ez az utóbbi eset mikor történhetett?

– Egy pillanat. – A százados kisebb füzetfélét vett elő a zubbonya felső zsebéből, és belenézett: – Vasárnap lesz négy hete. No, persze, idejöhett máskor is, függetlenül attól, hogy én láttam-e.

– Hogy nézett ki a nővére, hány éves lehetett?

– Hogy őszinte legyek, nem tudom meghatározni. Lehetett harmincöt, negyven, de negyvenöt is. Csinos, barna hajú, jólöltözött nőnek láttam.

– Most vasárnap kap eltávozást Sütő?

– Úgy tudom, igen. Ebéd után két órától este nyolcig mindenki eltávozhat, kivéve a szolgálatosokat.

– Hogyan, miből tudhatnám meg, hogy ez a Sütő mikor lép

ki a kapun? Mert egy autóból akarnám megmutatni valakinek.

– Ez igazán nagyon egyszerű, őrnagy elvtárs. Jöjjenek ide, közel a kapuhoz. Az őrség parancsnokával megbeszélem, hogy kísérje el beszélgetve a kijáratig Sütő Pétert. Így önök tudni fogják, hogy a sok katona közül melyik Sütő. Az eltávozási időben semmi sem feltűnő, hiszen többen várakoznak – szülők, lányok, rokonok, ismerősök – a laktanya közelében.

A többi aztán már az ön dolga. Azonnal beszélek Szendrei Pistával, és idekísérem. Ő lesz vasárnap szolgálatban. Megfelel ez így, őrnagy elvtárs?

– Kitűnő. Előre is köszönöm a segítségüket. A századparancsnok kisvártatva bemutatta Magos őrnagyot és Bordást Szendrei István tiszthelyettesnek. Vele aztán megbeszélték a vasárnapi „elővezetés”-t. – Az itt elhangzottakról senkinek egy szót sem, értitek, ugye? – mondta nyomatékosan az alezredes két beosztottja távozása előtt.

– Ha a nyomozásunknak ez a vonala sikerrel jár, akkor rövidesen jelentkezünk, alezredes elvtárs, hogy beszámoljunk önnek kirándulásunk eredményéről.

– Várom önöket – mondta az alezredes búcsúzóul.

Magos a hivatalban együtt találta a kollégáit.

– Mit végeztetek? – kérdezte, amint belépett.

– Talán, ha én kezdhethném – szerénykedett Kozma.

– Ne kezd, hanem mondd. Kik vannak a zsebnotezben felírt telefonszámok mögött?

– Az első *Bencés Júlia*, könyvtáros, Istenhegyi úti lakos. Róla Szőke sokkal részletesebben fog beszámolni. *Kabács*

István a második. Tanár, közgazdász, 43 éves, gazdasági vállalatnál dolgozik. A Vörösvári úton lakik, saját házában. Több rokona él kint, Nyugaton. A harmadik *Szénás Géza*, vasúti főtiszt, nagytétényi lakos, 46 éves, két gyereke van. A negyedik *Téglás Ferenc*, 46 éves, fizikus, három hónappal ezelőtt svájci kiküldetésekor, ittas állapotban karambolozott, meghalt. A felesége kiutazott a hazaszállítása ügyében, de nem tért vissza. A lakásuk a Hunyadi utcában volt. Az ötödik *Szarka Pál*, 44 éves, vegyész mérnök, neki öröklakása van. A sógorát 15 évre ítélték népellenes bűnökért, 1956-ban ez a sógor lelépett. A hatodik *Kiska Katalin*, azonos Kató nénivel, Érdi úti lakos, 44 éves. Róla Laci szerzett értesüléseket. A fenti hat számon kívül szereplő hetedik annak az iskolának a száma, ahová György Margit nyelvtanfolyamra járt. Egyébként a nyelvtanárnő telefonszáma is megvan a noteszban. Lehet, hogy közelebbi ismeretségben voltak, vagy magánórákat vett tőle. Mivel az áldozatnak több zsebnoteze is volt, de ezek a számok mind abban az egyben voltak összegyűjtve, amit átadtál nekem, arra kell gondolnom, hogy a felsoroltak között valamilyen összefüggés van. Meg kell tehát tudnunk, hogy milyen kapcsolatba került velük György Margit.

– Rendben van. Alapos munkát végeztél. Te mit intéztél, Pista?

– Kissé részletesebben foglalkoznék Bencés Júliával, akit Kozma elsőnek említett az imént – mondta Szóke. – Abban a házban lakik, ahol Turnémé, és ez szerfölött érdekes. Bencés Júlia 40 éves, egy nagy könyvtár alkalmazottja, németül, angolul beszél. Elvált. Kétszobás, összkomfortos öröklakásban lakik. A férje a háború után eltűnt. Gyerekük nem volt. A szülei a Felvidéken, Eperjesen éltek, de már meghaltak. Az információim szerint a haját kontyba csavarva

viseli. Többnyire hajadonfőtt jár. Csak a leghidegebb télen hord szőrmés kucsmát. Jó alakú, középtermetű, kissé kreol bőrű. Hogy rokonai, közeli barátai vannak-e, arról nem sikerült tudomást szereznem. Ha a személye érdekessé válna – hunyorgott hamiskásan Szőke –, akkor kiterjedt környezettanulmányt kell készítenünk róla, vagy megfigyelés alá kell vonnunk.

– Azt hiszed, Pista, ez lenne az a bizonyos kontyos, akivel György Margitot a kertészlányok sétálni és a Kémiai Kutató dolgozója a Corvin Áruház előtt beszélgetni látta?

– Könnyen lehetséges. Gondolj Turnémé bejelentésére! Ezt, ha akarod, már holnapra tisztázhatom. Elmegyek Marikával vagy Terivel György Margit munkahelyére, ott megkérem Koltai Sárit, hogy jöjjön el velünk a könyvtárba, ahol jól megnézheti Bencés Júliát. A „szemlé”-nél mellőzném a jelenlétemet, mert egy esetleges későbbi figyelés alkalmával adódhat még feladat számomra, és nem szeretnék ismerősnek tűnni...

– Akkor holnap reggel intézd el ezt, menjen veled Marika. Kísérd el és várd meg őket, kocsival. Mi van az Érdi úton, Laci?

– Sütő Péter bevonulásáig az Érdi úton lévő, gondozott, szép, kertés házban lakott. A ház tulajdonosa Kiska Katalin, az a bizonyos Kató néni – mondta hatásos bevezetőként Németh.

– A nő negyvennégy éves, múzeumi alkalmazott. A férjétől, Daróczi Kálmán mérnöktől elvált. A válás után Daróczi a fiukkal, aki most úgy huszonkét éves lehet, disszidált. Százhetvenkettő magas, látszólag zárkózott természetű, vendégeket ritkán fogad. Egyébként Sütő Péter most is ott van bejelentve. A fiút azóta nem látták feltűnni a házban, de

mint említették, lehet, hogy a nő maga látogatja meg Fehérváron. Az a privát véleményem, hogy a Kozma listáján feltüntetetteknek van egy közös – hogy is mondjam? – irányítójuk, akivel egyenként, esetenként találkozhatnak.

– És mi célból találkoznának? – kérdezte Magos.

– Az biztos, hogy nem a szocializmus fejlődésének problémáiról tanakodnak. Főnök, beszélni kellene erről az állambiztonságiakkal.

– Meg is fogom tenni, de előbb szerettem volna valami biztos nyomra bukkanni, amiből távolabbi következtetéseket lehet levonni.

A kollégái meghallgatása után Magos is tájékoztatta nyomozóit fehérvári „kirándulás”-áról, amit vasárnap meg kell ismételve, még hozzá igen kiterjedt figyeléssel.

Másnap délelőtt Marika és Koltai Sári belépett a könyvtárba. A termekben, bár elég sokan voltak, nagy csendesség honolt, mintha templomban lettek volna. Amikor az egyik állványnál megálltak, Koltai Sári hirtelen megmarkolta Marika kezét. – Ott jön az a magas nő, az asztalok között. Ez az, akivel a Corvin Áruház előtt György Margit beszélgetett – súgta.

– Biztos? – kérdezte Marika.

– Egész biztos. Most is kontyban van a haja.

– Mutató, fess nő – suttogta Marika. – Jól öltözik. Remekül áll rajta a kiskosztüm a garbóval. Lépünk le, mert úgy látom, felénk tart, és még megkérdezi, mit óhajtunk.

Az autóban várakozó Szókének örömmel újságolták, hogy megvan a kontyos!

– Ezt meg kell ünnepelni – nevetett fel Szóke. – Üljenek be, hölgyeim. Elviszem magukat egy cukrászdába, ahol jól

befagylaltozhatnak.

A „dáridó” után Szőke és Marika beszámolt az őrnagynak a sikeres könyvtári látogatásról.

– No látjátok! Ha az érzésem nem csal, ez a nő még sok fáradságos utat fog velünk elvégeztetni. Holnapután pedig irány Fehérvár! Mindenki jön, mert lehet, hogy láncfigyelésre lesz szükség.

Mielőtt elindultak volna Fehérvárra, Magos elküldte Szőkét Sütő Imréért a Fóti útra, hogy a nevelőapát is magukkal vigyék.

– Úgy látom, Sütő bátyám, nagyon ideges – fogadta Magos.
– Nyugodjon meg, kérem. Magát senki sem fogja látni, mert bent marad az autóban, és majd csak egy alkalmas helyen szállunk ki, hogy Péter elé álljunk.

– Megharagszik rám Péter, amiért rendőri segítséggel akarok vele beszélni.

– Ugyan már, inkább örülni fog.

– Hát... most már mindegy... lesz, ahogy lesz.

Magos tudta, hogy a sorkatonák csak két óra után léphetnek ki a laktanyából, ezért nem sietett. – Elég – mondta – ha fél kettőre odaérünk. Sütő Imre a kocsiban marad Bordással, én meg a bejárat közelében tartózkodom. Váltok néhány szót az ügyeletessel, aki majd megmutatja nekem Sütő Pétert, amint kilép a laktanya kapuján. Ti pedig, a másik két kocsival, egymástól távolabb megálltok. Kivárjátok Bordás jelzését, és egymást váltva megfigyelitek, kivel találkozik és hová megy Sütő Péter. A két nő – Marika és Teri nyomozónő –, külön-külön egy-egy nyomozóval ott és akkor kapcsolódik be a figyelésbe, ha a helyzetben nem várt fordulat állna be. Ha valaki várná a fiút, a „kukkolás”-t

gyorsan váltott figyelőkkel, rövidebb időszakokra kell korlátozni. Sütőnek este nyolcra vissza kell térnie a laktanyába.

– Mi történik, ha valaki netán vonattal, Pestről érkezik a fiúhoz? – kérdezte Bordás.

– A figyelésen ez sem változtatna. Ha ez a helyzet áll elő, akkor a látogatót mindenképp szemmel kell tartani a visszafelé tartó vonaton, egészen Budapestig, sőt azután is felváltva figyelni a lakásáig.

A három autó közül kettő elég messze parkolt egymástól. Csak az az egy állt meg a laktanya közelében, amelyben Magos őrnagy, Bordás főhadnagy és Sütő Imre foglalt helyet.

Az ügyeletes tiszt két óra előtt pár perccel kinézett a kapun, és intett Magosnak. Az őrnagy visszaintett, hogy mindent ért.

Két óra egy perckor lépett ki az első kiskatona a kapun. Elég sokan álldogáltak a kapu közelében, úgyhogy senkinek sem tűnhetett fel Magosék jelenléte. A várakozók ölelkeztek, csókolóztak a kilépőkkel, és aztán elindultak. Pontban két óra két perckor megjelent a laktanyaügyeletes. Kissé felemelt bal kezével észrevétlenül megmutatta Sütő Pétert. A fiú egyedül indult el, az utcai járókelők között előre sietett. Magos kocsija elindult, de hamarosan megállt, amikor látták, hogy egy jólöltözött, kezében táskát és esernyőt tartó hölgy Sütő Pétert magához öleli, csókolgatja. A meleg üdvözlést követően egy-két percig még álldogáltak, váltottak néhány szót, és elindultak.

– Lép ki, menj utánuk – szólt Magos Bordásnak.

Az autó Magossal és Sütő Imrével nagyobb sebességre kapcsolott és csak jóval távolabb, az utca másik oldalán, a sarok közelében állt meg.

– No, Sütő bátyám, rövidesen, a hátsó kis ablakon át megláthatja a fiát. Én már látom őket jönni, de még egy kissé messzebb vannak. – Megfogta az öreg karját. – Most forduljon meg, nézzen az utca másik oldalára! Ott jön a fia, azzal a magas, barna hajú nővel.

– Én nem látom a fiamat, őrnagy úr.

– Mert túlontúl ideges. Most figyeljen! Nézze csak, ott mennek a túloldalon, alig tíz-tizenöt méterre tőlünk.

– Ön, őrnagy úr, arra a katonára gondol, aki most halad el velünk egy vonalban, az esernyős nővel?

– Arra. Hisz más katona nincs is a közelben.

– De hiszen ez nem az én fiam, őrnagy úr!

– Ne bolondozzon már, Sütő bátyám.

– Dehogyan bolondozom. Nem vagyok vak, jól látom. A fiamat csak megismerném. De ez a fiú nem ő. Péter valamivel alacsonyabb és a haja is sötétebb. No, meg ennek a járása meg sem közelíti az övét.

„Nem értem – tűnődött Magos magában. Talán összetévesztette a laktanyaügyeletes mással? Vagy az öregnek az utolsó pillanatban az inába szállt volna a bátorsága? Nem mer a mi közreműködésünkkel elébe állni? Elég neki, hogy ő látta, és most csak mímelné, hogy nem ismeri fel?”

Gyorsan kiszállt az autóból. – Maguk maradjanak itt – szólt vissza, és sietve eltávolodott. Követte a katonát és a nőt. A járókelők között felfedezte Bordás főhadnagyot.

– A többiek? – kérdezte, ahogy mellé ért.

– Mindenki a helyén van, főnök.

– Ha a katona és a nő valahová betérne, közöld a

többiekkel, hogy legyenek rajtuk. Most már nem is annyira a katona, mint inkább a nő az érdekes. Bárhová megy, követni kell, akár kocsival, akár vonattal, de vele együtt kell visszatérni. Meg kell tudni, kicsoda, hová való. – Aztán visszasieltett, és beszállt az autóba.

– Mi történt, őrnagy úr? Látom, most már ön az, aki ideges.

– Ilyesmiről szó sincs, de nem értem az egészet. Lehet, hogy valaki mással tévesztette össze a laktanyaügyeletet a fiát?

– Én azt szeretném tudni, hogy hol lehet a fiam?

– Kimehetett anélkül, hogy észrevettük volna. Az is megtörténhetett, hogy bent maradt a laktanyában.

– Úgy látszik, őrnagy úr, hogy nincs szerencsénk. Se nekem, sem önöknek. Amikor itt jártam és érdeklődtem az őrségen, azt mondták, hogy a fiam hadgyakorlaton van. Lehet, hogy most is ez a helyzet?

– Péter nincs hadgyakorlaton. Egyszerűen tévedésről van szó. Holnap mindent megtudok. Biztosítom, hogy találkozni fog a fiával.

– Nagyon köszönöm a fáradságát, őrnagy úr.

Valószínűtlen, hogy az öreg ilyen kiváló színészi alakítással próbálná gátolni a fiával való találkozást. Annál inkább sarkallta Magost, hogy ennek az ügynek a végére járjon.

A kocsi elindult. Távolabb, az eszpresszónál Magos meglátta az ott lebzselő Bordást. Lassan elhaladtak mellette. Magos kinézett. Bordás azonnal szaporázni kezdte a lépteit, mert tudta, hogy a főnöke távolabb meg fog állni. Meg is állt.

– Mit ténferegsz itt?

– A katona a nővel bement a presszóba.

– A többiek?

– Kozma is bent van Marikával. Az egyik autó amott áll – mutatta Bordás –, a másik meg távolabb, úgy, hogy érintkezésben vannak.

– Mondd meg nekik, legyenek óvatosak. Nem tudhatjuk, ki lehet a nő.

Elhajtott az eszpresszó közeléből és úgy állította le a kocsit, hogy figyelhesse mind a két másik autót.

A másik két autó figyelői kizárólag Bordás főhadnagyot kémlelték. Neki kellett jeleznie, ha a katona és a kíséretében lévő nő elhagyja a presszót. A kocsikban vágni lehetett a füstöt. Sűrű rágyújtásokkal próbálták enyhíteni a hosszadalmas, feszült várakozást. Már lassan fél öt múlt, de a presszóban ülők még mindig nem mozdultak. Bordás ekkor odasietett ahhoz a kocsihoz, amelyben Szőke tartózkodott. – Cserélj velem helyet, Pista. Sétálj most te, én már elfáradtam, szeretnék leülni.

Szőke felváltotta Bordást.

Az idő telt, az idegesség nőtt.

– Mi az istennyilát csinálnak ennyi ideig? – mérgelődött Németh, Teri mellett ülve, a harmadik autóban. Ilyen sokáig zárt helyen ücsörögni... még a fenekük is belezsibbadhatott.

– Tényleg érthetetlen, hogy ebben a csodaszép időben miért nem mennek valamerre sétálni. Már kezdem azt hinni, hogy nem akarnak az emberek előtt mutatkozni – válaszolta Teri. – De nézd csak! Azt hiszem, mind a ketten kijöttek.

– No, hála istennek – lélegzett fel Németh. Szőke követte a katonát és a nőt. Kis idő múlva Teri és Németh felváltotta Szőkét.

Marika és Kozma, az eszpresszót elhagyva, odasietett

Magos autójához.

– Üljetek be, ti már nem mehettek utánuk – szolt Magos –, láthattak benneteket a presszóban.

A megfigyelés alatt állók az állomás felé vették az útjukat. Ismét Bordás követte őket, megfelelő távolságból. Az utcán nagy volt a nyüzsgés, és ez megkönnyítette a szemmel tartók munkáját.

A váróteremben, azok ketten a vonatok indulási tábláját nézegették. A váróterem és a vonatokhoz vezető utak benépesedtek. A jelek arra utaltak, hogy a nő a korábbi vonattal akar visszatérni. És valóban, a furcsa pár elindult ahhoz a feljárathoz, ahonnan a vonat 6 óra 10 perckor indul Budapest felé. Távolabb Magos is figyelemmel kísérte az eseményeket. A két személy el volt foglalva egymással; csupán egyszer-szám egyszer fordították arra a fejüket, ahonnan a vonatot várták. Rövidesen fel is tűnt a vonat, elérkezett a búcsúzkodás ideje. A nő átölelte a katonát, többször is megcsókolta. Felszállt a beérkező vonatra. Az indulásig a vagon ablakán kihajolva beszélgetett a fiúval. Ahogy mozgásba lendült a szerelvény, a nő búcsúzólul azt kiáltotta: – Vigyázz magadra, vasárnap ismét jövök.

A katona sokáig állt és integetett.

Teri, Németh, Szőke és Bordás, mint akik nem tartoznak össze, egymástól viszonylag távol, valamennyien felszálltak az induló vonatra.

Magos beült az autóba, és elindította a másik két kocsit is a főváros felé. Azt akarta, hogy mire a szerelvény befut a budapesti állomásra, ott legyenek ők is, hogy szemmel tartsák a leszálló asszonyt.

Budapestre érve, az őrnagy az egyik autóval hazavitette Sütő Imrét.

– Nyugodjon meg, bátyám, feltétlenül találkozni fog a fiával – mondta neki.

Ő, Kozmával és Marikával várta a befutó vonatot, amellyel a még ismeretlen nőnek meg kellett érkeznie.

A vonatról sem a nőt, sem a kollégáikat nem látták leszállni. Csak az utolsó utasokkal lépett le az egyik vagonból Teri. A nyomozónő egy pillanatra meglepődött a „fogadóbizottság”-on, aztán felocsúdva, tájékoztatta a főnökét, hogy a figyelt nő a Kelenföldi pályaudvaron szállt le. A fiúk úgyszintén.

– A fenébe is! – bosszankodott Magos –, erre nem számítottam. Németh, Szőke és Bordás rutinos nyomozó – nyugtatta aztán magát –, feltalálják ők magukat minden szituációban.

Fel is találták, mint ahogy erről egy óra múlva beszámoltak.

Az ismeretlen nő, vagyis a most már bizonyosra vehető Kató néni, a vonatról leszállása után egy férfihoz közeledett, majd beült vele a feljegyzett rendszámú Skodába, és együtt elhajtottak. A három nyomozó taxival követte a Skodát. A benne ülők az Érdi útra mentek. Itt kiszálltak, és bementek a Németh által már előzetesen megszemlélt, Kiska Katalin tulajdonát képező, szép, kertes házba. Ezután ők a taxival visszafordultak, és besiettek a hivatalba.

– Ahá – hümmögte Magos. – Tehát Kató néni látogatta meg a Sütő Péter nevű katonát. Épp fordítva, mint ahogy képzeltem. Mert száz százalékosra vettem, hogy Fehérvárra Bencés Júlia fog elutazni. Holnap nézsd meg, kié a Skoda. Meg kell tudnunk ki az a férfi, aki várta Kató nénit. Hány évesnek látszik?

– Tudja a fene, negyvenöt körülnek saccoltam – mondta

Németh.

– Én is – jelentette ki Szőke.

Bordás is sietett csatlakozni a századosok véleményéhez.

Mire másnap reggel az őrnagy beérkezett a hivatalba. Fehér lapot talált az íróasztalán, ezzel a szöveggel: „*A Skoda tulajdonosának a neve Mándoki András. 46 éves, vízügyi mérnök, állítólag sokat utazik. Óbudán, saját házában lakik. Nős.*”

– Nagyszerű, fiúk! – dicsérte kollégáit Magos. – Az újabban megismert adatok többfajta munkafolyamatot igényelnek. Ezekhez sorolom a Mándoki Andrásra vonatkozó ismeretszerzést. Fontos feltárni családi- és egyéb kapcsolatait, baráti körét és így tovább. Mindezek feltérképezése után eldönthető, hogy gyanús-e és ha igen, milyen mértékben. Haladéktalanul tágabb, kiterjedtebb információkra van szükségünk a Kozma lajstromán szereplőkre vonatkozóan is.

Eddigi ténykedéseiket összefoglalva, beszélt a főcsoportvezetőjével.

– Az általad előadottakból arra következtetek, hogy ez nemcsak belső ügy, valahol külfölddel lehet kapcsolatos.

– Igen. Mi is hajlunk erre a feltételezésre.

Az őrnagy nem várt tovább, azonnal feltárcsázta az állambiztonságiaknál Csépai alezredest.

– Halló – szólt Csépai –, úgy hallom, megfáztál, serceg a hangod, mint a rossz gramfonlemez. Kiruccanhattál tegnap abban a szép, meleg időben és hideg sört ittal.

– Nem ittam én, ámbár a kirándulásra jól rátapintottál. Erről szeretnék sürgősen beszélni veled.

– Hát merre jártál?

- Majd személyesen elmondom.
- Gyere máris. Épp most kértem Julikát, készítsen egy jó kávét, megvárunk vele.
- Kenyeres Bandi bent van?
- Persze. Te nem is tudsz róla, hogy egy kis karambol összekocintotta a lábát, meg kissé megfájdította a derekát. De már rendbejött.

A három férfi baráti melegséggel üdvözölte egymást.

– Gyanítom, hogy azért értél ilyen gyorsan ide, mert valami újabb, bonyolult ügygel foglalkozol – mondta Csépai alezredes.

– Valóban, elég bonyolult, és egyre inkább azzá válik.

– Rukkolj ki vele. Tudod, hogy ha szükséges, a rendelkezésedre állunk – biztatta Kenyeres, Csépai helyettese.

– Itt többről van szó, mint egyszerű segítségről.

– Kezd érdekelni a dolog – hajolt előrébb Csépai.

– Először is kérdeznék valamit... Kérdése kissé elhalasztódott, mert Julika behozta a forró kávét, letette, és távozott.

Míg a másik kettő lassan kortyolgatta, Magos mohón megitta, hogy minél hamarabb rákezdhesse.

– A kérdésemet későbbre halasztom, és nyomban elmondom, miért is jöttem. Kegyetlenül megöltek, megfojtottak egy lányt, és utána felakasztották egy fára. Az áldozat neve György Margit, 22 éves, Tompa utcai lakos.

– Miért ölték meg? – kérdezte Csépai.

– Látod, ez az, amiért hozzátok fordulok. A véleményünk szerint nem egyszerű gyilkosságról van szó. Több

gyanúsítottunk is van. De hogy ki közülük a gyilkos, az egyelőre kétséges. Sokféle szálát kellene összefogni, hogy rájöjjünk a gyilkosság okára. Meg kell mondanom: eddigi begyűjtéseink majdnem száz százalékosan arra utalnak, hogy a bűncselekmény kiindulása valamelyik nyugati országban keresendő.

– Folytasd, már lázba hoztál, ez már az én asztalom – hörpintette fel a második csésze tartalmát Csépai.

– Rövid leszek.

– Ajaj. Ezt már ismerem, te rövid leszel, én meg hosszasan bogarászhatom neked az adatokat – mosolygott Kenyeres őrnagy.

– Bandikám, te mindig fejen találod a szöveget. Szóval, kábé két évvel ezelőtt a Kémiai Kutató Laboratóriumba, az éjjeli órákban valaki be akart jutni. A riasztó megszólalt, így az ismeretlen elmenekült. A riasztással egy időben működő fényképezőgép levette a látogatót. Ti akkor elhoztátok ezt a fotót a behatolni szándékozóról.

– Úgy van, valóban elhoztuk. Nálunk is van. Bandi! – szólt Kenyeresnek –, be kellene hozni azokat a feljegyzéseket, amelyek akkor a Kémiai Kutatóban készültek. De mi köze ennek a gyilkossághoz?

– Nagyon sok. A meggyilkolt György Margit abban a Laboratóriumban dolgozott. Ő kezelte a kutatással kapcsolatos, titkosnak nevezhető iratokat.

– A mindenét! Ez komoly dolog! – csapott az asztalra Csépai. – Ezért ölték meg?

– Úgy tűnik.

Magos ezután megemlítette a lány lakásán talált nagy összegű betétkönyvet, a dossziét, a kis japán mini

fényképezőgépet a benne lévő, lefotózott anyaggal – amit nyomban meg is mutatott. Beszért a levelekről, a fehértári „kirándulásiról és mindazokról, akiknek a telefonszáma abban a bizonyos zsebnóteszben található. Mikor mindezt elsorolta, megkérdezte: – Mondjátok, nem sikerült azóta semmit sem megtudni a lefotózott behatólóról?

– Nem, barátom – felelte Csépai. – De ahogy most ezt előadtad, biztosra veszem, hogy a kísértelőző jól tájékozott külföldi lehetett.

– Na látod! – csapott ezúttal Magos az asztalra –, akkor itt van mindjárt az első nehéz kérdés: ki tájékoztathatta ezt a lefotózott férfit?

– A kérdést helyeslem.

– Nos, akkor eljött az ideje, hogy közösen, a közreműködésétekkel ezt megtudjuk.

– Ez bonyolult munkának ígérkezik, bár ki tudja? Lehet, hogy a szemünk előtt a megoldás, csak épp elsiklunk fölötte. Tehát a leglényegesebb: meg kell tudnunk, vajon ki és miért ölte meg ezt a lányt –, mondta elgondolkodva Kenyeres.

– Hogy ki, arra valamelyest felelhetek. Az orvos állítása szerint nő lehetett a gyilkos. Az áldozat ismeretségi köréből e pillanatban két nőt már ismerünk. Hogy ezek valamelyike a tettes, vagy netán egy harmadik, akivel kapcsolatban még nem merült fel semmi, az kérdés. Egyetlen figyelemre méltó tény azonban bizonyítva van. Hogy a Bencés Júlia névre hallgató könyvtári alkalmazott, körülbelül három órával a gyilkosság előtt, együtt sétált, nem messze a tett színhelyétől, György Margittal.

– Beszéltek már ezzel a Bencés Júliával?

– Nem. Ha megtettük volna, és nem sikerül a bizonyítás,

minden tervünk felborul, mert széles körben értesülhetnének róla. Ez hátráltatná a tettes kézrekerítését, esetleg soha nem sikerülne megtudnunk, ki a felbujtó, hazai-e vagy külföldi. Ezért döntöttem úgy, hogy elindítom a gyanúsított személyek hosszadalmas figyelését. Pontos információkat szerzek róluk. S ha kell, külföldön is megkezdhenék a tapogatózást.

– Gondolod, hogy szükséges lehet?

– Úgy látszik. Mit gondolsz, miért kapott a lány kétszáznegyvenezer forintot? Miért használt igen drága japán felvevőgépet? No és azok a képletek, számítások, feljegyzések, amelyeket a lakásán tartott dossziéjában találtunk, talán nem bizonyítják, hogy odakinn jól terveznek és dolgoznak?

– Meggyőztél – felelte Csépai.

– Én sem mondhatok mást – bólogatott Kenyeres.

– A lány lakásán felfedezettekről beszéltél a Kémiai Kutató vezetőjének?

– Csak nem képzeled? Ők még azt sem tudják, hogy a nőt megölték. Úgy vannak tájékoztatva, hogy a lány Öngyilkos lett. így írta meg az újság is. Közben történt egy új tragédia: a nagymama, amikor közöltem vele az unokája halálát, lefordult a székről és meghalt. De visszatérve a kérdésre: előfordulhat, hogy a Kémiai Kutatóban, ha a tényállást feltárom, olyasvalakit informálhatok, akit nem kéne. Most jut eszembe még valami, amiről néhány perccel a halála előtt beszélt a nagymama.

Mondd, nem ismeretes nálatok egy Szivák Béla nevű egyén, aki a háború végén elhagyta az országot? Ő volt ugyanis a lány édesapja. Többször is keresték annak idején, háborús bűncselekmények miatt.

– Azonnal megnézem – pattant fel ültéből Kenyeres.

– Várj még Bandikám! Ha már úgyis utánanézel Sziváknak, nem ártana ha egy füst alatt ezeknek is utána néznél. – Elővett egy gépelt listát, abból diktálta: – Például *Szarka Pál*, 44 éves, vegyészmérnök. A sógorát, Rózsai Tamást, aki katonatiszt volt, népellenes bűnökért 15 évre ítélte a népbíróság. Rózsai 1956-ban lelépett. Vajon hol van? Vagy: *Kabács István*, közgazdász, a gazdasági kutatóban dolgozik. Gyakran jár külföldre, 43 éves, jó módú. Több rokona él nyugati országokban. Azt, akit most említek, figyelemre méltónak találom. Róla bizonyára ti is tudtok. *Téglás Ferenc*re gondolok. Fizikus, több mint három hónappal ezelőtt Svájcban, karambolozás következtében meghalt. A felesége kiutazott, de nem tért vissza. Állítólag a rokonai kérésére maradt odakint. Az utolsónak hagytam a leggyanúsabbat, *Mándoki András*t. Ő nem volt feljegyezve a lányánál talált zsebnotezben, de ő várta a vonattal Fehérvárról visszatérő, az áldozat ismeretségi köréhez tartozó másik nőt, Kiska Katalint.

– Alaposan megdolgoztattál – tért vissza Kenyeres több, különböző dossziét hozva magával. – Nézzük csak. Legyen az első Szivák Béla. Ő a háború utolsó évében belépett a Hungarista légióba. A társaival behatolt a „védett házak”-ba, és fegyveres fenyegetéssel rablásokat követett el. Valóban elhagyta az országot. A körözése azóta is érvényben van.

– A következő – vett elő egy másik dossziét – Szarka Pál vegyészmérnök. Jelenleg is levelez a sógorával, Rózsai Tamással, aki ötvenhatban úgy, ahogy említetted, megszökött. Düsseldorfban él, és időnként el-ellátogat abba a klubba, ahol a tagok kétharmad része magyar katona- és csendőrtiszt disszidensekből áll. Ez a düsseldorfi klub igen sok, országunk elleni kémkedésre elszánt személy

gyülekezőhelye. Nézzük tovább...

Kabács István közgazdász, sokat utazik külföldre, több rokonával tart fenn levelezést, nyilván találkozik is velük. Semmi különös nem szól ellene.

Téglás Ferenc felesége valóban kint maradt. Állítólag nagyobb összeget kapott a biztosítótól.

Mándoki András nevét a Daróczi-dossziéból kaparásztam ki. Épp csak annyi van róla megemlítve, hogy jó kapcsolatot tart fenn az Érdi úton lakó Darócziné Kiska Katalin, múzeumi alkalmazottal. Semmi egyéb említésre méltó.

– Mi az a jó kapcsolat, szerinted? – feszegette a témát Magos.

– Nyilván szerelmi. Kiska Katalin, igaz már nem nagyon fiatal, de csinos, negyvennégy éves hölgy, no de...

– Ahá, nem kell bővebben részletezned, Bandikám – mondta Magos.

– Egyébként Kiska Katalin – folytatta Kenyeres – férje, Daróczi Kálmán mérnök, jelenleg München környékén dolgozik, valamelyik intézetben. A válás után, annak idején, a fiával disszidált. A fiú most 21-22 éves lehet.

– No látod – szólalt meg Csépai –, helyben vagyunk. Add csak ide azt a dossziét. Mielőtt Kiska Katalin férjhez ment, Mándoki András udvarolt neki, most pedig folytatja. Bandi jó szeme valóban ráhibázott, mert tényleg csak a Daróczi-anyag miatt szerepel ennek az „amorózó”-nak, Mándokinak a neve.

– Ha csak erről van szó, akkor ez az ő magánügyük – mondta Magos. – Kevésbé érthető, hogy ez a nő miért keresi fel oly gyakorta, Fehérvárott a katonaéveit leszolgáló Sütő Pétert, mint a nővére? Tudniillik ezt mondta a laktanya ügyeletes tisztjének. A látogatásait legfeljebb azzal

magyarázhatnám, hogy Sütő Péter nála lakott albérletben.

– Nézd, ennek a negyvennégy éves asszonynak – kacsintott Csépai Magosra – bizonyára nem elegendő az a szerelem, amit Mándoki András még képes nyújtani neki. Vedd számításba, hogy Mándokinak otthon is akadt hasonló tennivalója. Azonkívül az ilyen jóképű, fiatalságát még erősen megőrizni kívánó asszony kissé telhetetlen is. Sütő Péter meg erőteljes fiatalember... Részletezzem tovább?

– Ne tedd. A fejtegetéseid közben csak én maradtam kielégítetlen. Nekem a tiédől eltérő az elképzelésem. De ha hallanád Németh századost...

– Miért, ő mit mond?

– Szerinte itt nagyszerűen képzett ügynöki hálózat van kiépítve, jó rezidens vezetésével és több informátorral.

– Mire alapozza?

– Az általa feltételezett kémkedésre. Ez a rögeszméje.

– Lehet, hogy végül neki lesz igaza – tűnődött Kenyeres.

– Ez a Sütő Péter is gyanús neki, főleg mióta a nevelőapja nem ismerte fel.

– Bárhogy is, el kell ismernem, hogy az ő bizarnak ható feltevései legtöbbször igaznak bizonyultak – mondta Csépai.

– Neki mindenki gyanús, aki él, hiszen ismered. Sokszor kell mérsékletre intennem. De azért eldöntöttem, hogy holnap reggel leszaladok Fehérvárra. Szeretném, ha időt tudnál szakítani magadnak, és velem tartanál. Egy félreértést – ha annak nevezhető – akarok tisztázni. És ha már lemegyek, magammal viszem az írásszakértőt is, aki az áldozathoz írt kézírásos levelet összehasonlíthatja a Sütő Péter névre hallgató sorkatona írásával.

– Tudod mit? Veled megyek – állt fel Csépai. – Nagyon is

felkeltetted az érdeklődésemet. Meg aztán, mielőtt nagyobb apparátussal beszálok az ügybe, hasznos, ha bővebben tájékozódok.

Németh a hivatalban azzal fogadta a főnökét, hogy György Margit és a nagymama együttes temetése délelőtt 11-kor volt. A Kémiai Kutató Laboratórium a lányt saját halottjának tekintette. A dolgozók nagy része kint volt. A közvetlen hozzátartozók közül csupán két rokon jött el Kalocsáról.

– Hogyhogy mi előzetesen nem értesültünk a temetésről?

– Nem tudom, főnök. Csak úgy, vaktában telefonáltam oda, így szereztem tudomást róla én is. Erre Kozmával kiszaladtam.

– Végig az volt az érzésem – vette át a szót Kozma –, hogy a gyilkos is részt vett a temetésen. Ott húzódnak meg a gyászolók között. Láttuk a kontyos nőt, Bencés Júliát és Kiska Katalint, azaz Kató nénit, akiről a fiú azt írta a levelében, hogy a segítségére lesz György Margitnak.

– Lehet, hogy „segített” is – vette vissza a szót Németh. – A temetés után a két nő külön-külön távozott. A látszat szerint nemigen ismerhették egymást. De ez így, vagy úgy, a későbbiekben eldőlt.

Délelőtt fél tízkor Magos őrnagy Csépai alezredessel és az írásszakértővel elindult Fehérvárra.

Tíz óra tíz perckor Magos már be is mutatta egymásnak a két alezredest.

– Hogy sikerült a vasárnapi figyelés? – kérdezte a laktanya parancsnoka.

– Éppen emiatt jöttünk el ismét. Azt hiszem, az ügyeletes tévesen mutatta meg nekünk Sütő Pétert.

– Hogyan lehetséges ez? – hitetlenkedett a parancsnok.

– Én sem értem. Az apja, akit magammal hoztam, határozottan állította, hogy akit az ügyeletes megmutatott nekem, az nem az ő nevelt fia.

A parancsnok tárcsázott, és rövidesen belépett a századparancsnok.

– Elnéztétek volna ennek a Sütő Péternek a kilépését, vasárnap?

– Az lehetetlen. Szendrei Pista volt az ügyeletes. Ő tegnap reggel jelentette nekem, hogy minden a megbeszélés szerint, rendben megtörtént. Megmutatta a kilépő Sütő Pétert az őrnagy elvtársnak.

– Érdekes – szólalt meg Magos. – A nevelőapja az autóban ülve, elég közélről nézte, és azt állította, hogy nem ismeri fel benne a fiát. Az övé alacsonyabb, a járása is más. Kérem, alezredes elvtárs, nem lehetne valahol szemrevételezni ezt a Sütő Péter gyereket? Most mivel foglalkoznak?

– Jelenleg gyakorlati órájuk van – jelentette a századparancsnok.

– Hozasd be magadhoz. Persze ne egyedül. Ötölj ki valami elfogadható magyarázatot. Itt kell majd elhaladniuk az ablak előtt.

– Ez éppen kapóra is jön – mondta a századparancsnok –, mert most néztem át az elméleti kérdésekkel kapcsolatos, tegnap írt dolgozataikat.

Öt perc múlva három katona közeledett a parancsnoki épület felé.

– Nézzen ki, őrnagy elvtárs. A három közül ő a legmagasabb, az, aki elöl jön. – Magos a kis fehér függöny mögött állt. Amikor közelebb értek, megszólalt: – Igen, ez az. Erről a fiúról mondta a nevelőapja, hogy nem ismeri fel benne

Pétert.

– Ez nem tetszik nekem – rázta meg a fejét a parancsnok –, itt valami furcsa tévedésről van szó.

– Nekem is ez a véleményem, alezredes elvtárs, de ezt hamarosan tisztázhatjuk – ült vissza Magos.

Ekkor szólt közbe Csépai. – Mondd, ti láttátok már ezt a fiút máskor is?

– Igen, múlt vasárnap. De nálam van a két évvel előbb készült fényképe. Tessék, nézd meg.

Csépai megnézte a fotót, és a fejét ingatva jegyezte meg:

– Tudja isten, lehet is, nem is.

– Valamit említett az imént a tisztázásról – emlékeztette Magost a parancsnok.

– Igen. Elhoztam ezt a levelet. Tessék, olvassa fel. Sütő Péter írta a megölt lánynak. A keltezése szerint a bevonulása idején.

– No, és hogyan akarja eldönteni az igazságot ennek alapján, őrnagy elvtárs?

– A százados elvtárs említette, hogy az írásbeli dolgozataikat ellenőrzi. Nos, mi hoztunk magunkkal egy bírósági írásszakértőt, aki egyébként rendőrtiszt. Neki elég, ha a százados megmutat néhány sort a Sütő Péter által írottakból. A két írás összevetéséből könnyen meg tudja állapítani, hogy a levelet a lányhoz az itt szolgáló Sütő írta-e vagy sem.

Csépaiban csak most vált tudatossá, hogy mit akar bizonyítani Magos. A parancsnok meghökkent.

– Ön gyanúsna találja Sütő Pétert valamiben...? De ne is feleljen! Rendben van. Hozzájárulok, hogy egyeztessék a két

írást, de erről semminek sem szabad kiszivárognia.

– A diszkréciót eleve biztosítja az állambiztonságiak egyik vezetőjének a jelenléte – mutatott Csépaira Magos.

A parancsnok ismét behívatta a századost, aki rövidesen Sütő Péter kézírásos füzetével tért vissza.

Magos kilépett a folyosóra, odaadta a magával hozott levelet, a füzetet az írásszakértőnek, aki egy másik szobában hozzálátott feladatának elvégzéséhez.

– Ön, alezredes elvtárs – kérdezte Csépairától a parancsnok –, úgy ítéli meg, hogy Magos őrnagy valamiféle agyafúrt machinációt tétélez fel?

– Tudja, alezredes elvtárs, én régen ismerem őt. Sűrűn dolgoztunk együtt. Ebben a szakmában sok-sok tapasztalattal lettünk gazdagabbak, több hihetetlennek tűnő esettel találkoztunk. Mi már nem is csodálkozunk, egyszerűen csak tudomásul vesszük mindazt, amit felfedezünk.

Lassan teltek a percek. A parancsnok egymás után szívta a cigarettákat. Látszott rajta, hogy idegesíti a várakozás. Magos és Csépai szótlanul, egymás tekintetéből olvasta ki a másik gondolatait. Csépai időnként biccentett a fejével, amiből Magos tudta, hogy egyetért vele.

A nagy csendben dörömbölésnek hallatszott a kopogás. A századossal megjelent az írásszakértő is. Körüljártatta a szemét a szobában ülőkön és csak azután szólalt meg:

– Alezredes elvtárs, önnek, mint a laktanya parancsnokának, a leghatározottabban kijelentem, hogy a megvizsgált két írás teljesen eltérő egymástól. A levél gyakorlatlan írásra utal, míg a füzetben lévő rutinos, kiírt kéztől ered.

– Tehát azt állítja, hogy két különböző személytől

származó írásról van szó?

– A vizsgálatom alapján, igen!

– Köszönöm – szólt a parancsnok.

Az írásszakértő átment a másik szobába, és ott várakozott.

Négyen maradtak. A parancsnok, a százados, Csépai és Magos.

– Nos, elvtársak, ezek után mi a teendő?

– Kérlek – szólt Csépaihoz Magos –, tájékoztasd a parancsnok elvtársat.

– Lenne egy kérésünk önhöz – szólalt meg Csépai. – Lehetőleg ne legyen semmiféle, észrevehető változás. Minden folytatódjék úgy, mint eddig, mert ha ez a Sütő Péter rájönne a felfedezésünkre, az felboríthatná a nyomozásunkat. Ha feltevéseink bebizonyosodnak, mi azonnal értesítjük önt. A továbbiakban kísérjék figyelemmel *minden* tevékenységét. Kimenőkor engedjék ki, úgy mint eddig. Mi minden ilyen alkalommal észrevétlenül követjük, és azokat is, akik vele itt vagy bárhol találkoznak. Ahhoz, hogy teljes képet kapjunk róla, meg kell tudnunk, ki áll a háta mögött, mert most már biztosra vesszük, hogy ez a fiú nem az igazi Sütő Péter.

– Hát akkor kicsoda? – fortyant fel a parancsnok. – És hol van a valódi Sütő Péter?

– Éppen ez az! – mondta Magos. – Lehet, hogy nincs is Magyarországon. Ezért kérjük a teljes diszkréciót, most már *mi is*. Ha valami kiszivárogná, az talán egy ártatlan magyar fiatalember életébe kerülne, aki tehetetlen, vagy fogalma sincs róla, hogy mibe keveredett. Amennyiben tehát a laktanyában lévő fiú idegen, csak úgy hagyhatja el az országot, ha a valódi Sütő visszatér. A személycserekor az itt lévő, az alteregót, vissza kell vinni a határon keresztül, amit

meg kell előznie az eredeti hazaérkezésének. Mi az esetleges akciót ellenőriztetjük képzett határőreinkkel, és közbelépünk.

– Köszönöm a bizalmukat. Bár elkészerítő és alig hihető, hogy egy magyar fiatalember helyett, magyarul jól beszélő külföldi vonuljon be katonának. Ha mégis így állna a dolog, akkor ez az ember vajon milyen feljegyzéseket készíthetett az itteni műszaki tevékenységről?

– Az is kiderül – csillapította Magos.

– Alezredes elvtárs – szólt az elkészeredett parancsnokhoz Csépai is –, a külföldi kémszervezetek, főleg az amerikaiak, angolok, németek, fantasztikus akciókat próbálnak végrehajtani, és állandóan mesterkednek.

– Bízom benne, hogy nem fogunk hibázni. Mindenesetre átadom önnek Csépai alezredes telefonszámát, és itt van az enyém is. Ha valami gyanúsat észlelnének, értesítsenek bennünket. – Kezet fogtak, és elhagyták a laktanya épületét.

– Eddig voltak bizonyos kételyeim Németh elképzeléseit illetően – medítált Csépai az autóban. – Most azonban kezdek igazat adni neki, a gyanúja helyesnek bizonyul.

– Németh született nyomozó. Nem kriminológus, csupán logikus agy – felelte Magos.

– Holnap az első dolgunk, hogy összeülünk.

Meg kell határoznunk, kik azok, akiket szigorú figyelés alá kell vonnunk – mondta Csépai.

– Megítélésem szerint itt két, különböző kémtevékenységről van szó. Az egyik kizárólag *katonai*, a másik – ami tulajdonképpen már bizonyítva van – ipari, *műszaki* jellegű információszerzés.

– Ha az országon belül él, aki ezeket irányítja, valamivel

könnyebb lesz a feladatunk – mondta Csépai. – Ha megtaláljuk az itthoni ügynököt, akkor a kinti főkolomposok hamarosan ismertté válhatnak.

Reggel Csépai és Kenyeres meglátogatta Magost, négy beosztottjuk kíséretében. Asztalhoz ültek mindazok, akik irányító szerepet játszhatnak e, ravaszul szervezett hálózat ellen folytatandó hadműveletben.

Az állambiztonság részéről a vezetőkön kívül jelen volt Kocka, Halász, Tomek és Pereces nyomozó. A bűnüldöző szervek részéről pedig az őrnagy, Kozma, Németh, Szőke és Bordás. Tartalékként Marika és Teri nyomozónő munkájára is számítottak.

Megállapodtak a figyelendő személyekben. Ezek: *Mándoki András, Kiska Katalin, Bencés Júlia, Szarka Pál, Kabács István, Szenes Géza.*

– Éljel-nappali figyelésre gondolok – jelentette ki Csépai –, egyetlen perc sem maradhat ki az ellenőrzésükből. Ha kell, *a figyelők teljes stábját* is igénybe vesszük, mert ez a munka most mindennél fontosabb.

– Nagy horderejű dologba fogtunk – csatlakozott Magos Csépai véleményéhez. – Nagyon valószínű, hogy szerteágazó kémszervezet ellen kell felvennünk a harcot.

– Bocsásd meg, hogy félbeszakítalak, de valami az eszembe jutott – emelte fel a kezét Csépai. – Azt mondtad, hogy György Margitot a halála előtt három-négy órával többen is látták Bencés Júliával.

– Igen, ez bizonyítottnak tekinthető.

– Továbbá azt is mondtad, hogy Bencés Júlia kapott Párizsból egy üdvözlőlapot, amit megtaláltak az áldozat lakásán. Ebben a szorgalmas Margitot dicsérik.

– Így van.

– Bencés Júlia, ugye, a könyvtáros, a kontyos hölgy?

– Igen.

– Ugyancsak a lány lakásán talált, Sütő Péternek tulajdonított levélben arról is szó esik, hogy amíg letelik a szolgálati ideje, Margit tanuljon nyelveket, hallgasson Kató nénire, aki majd segíti.

– Nagyjából ez áll a levélben – bólintott Magos.

– Nos! Akárhogy nézem is a dolgot, úgy vélem, a két nő kapcsolatban állt egymással. De vajon hogyan, ki által került össze Sütő Péter és György Margit?

– Sütő Péter nevelőapja nem ismerte a lányt. Az esti tanfolyamon, ahol György Margit német nyelvet tanult, Sütő Péter nem fordult meg.

– Valakinek jó oka volt arra, hogy György Margit ne találkozhasék Sütő Péterrel, a fiú bevonulása után – mondta Csépai.

– Persze, mert akkor a lány rájött volna, hogy a laktanyában nem az igazi Sütő katonáskodik. Ezt akarták elkerülni. A végzetes pénteki nap reggelén a lány még úgy nyilatkozott a nagymamának, hogy mindenképp Fehérvárra utazik, mert végre találkozni akar Péterrel. Valószínűleg emiatt kellett meghalnia még aznap este. A lány gyilkosát, helyesebben a gyanúsítottat éppenséggel már most elő lehetne állítani. Lehet, hogy rövid idő alatt rá is tudnánk bizonyítani a tettét. Csakhogy az előállítása után minden további lépésünk kárba veszne, és akkor nem sikerülne ezt a bandát kézre keríteni. A lány gyilkosa hadd higgye, hogy szerintünk öngyilkosság történt. Így biztonságosabban, bátrabban mozoghat a számunkra fontos helyeken.

Elvezethet a bennünket érdeklő személyekhez.

– Rendben van. Holnap mégis beindítom az *egész figyelő apparátust*. Teljes információszerzést rendelünk el – döntött Csépai.

– Még valamit meg kellene oldani. Persze, nem sietve, van rá idő.

– Mi az? – kérdezte Kenyeres.

– Kiska Katalin elvált férje, Daróczi Kálmán disszidálásakor magával vitte a fiát, aki most húsz év körüli lehet. Érdekelne; vajon hol van most ez a fiú, és mit csinál?

– Rájöttem – mosolygott Csépai –, ki alapozta meg Németh érzékeny előrejelző képességét.

– A logikus következtetésnek sosem voltam ellensége. És ha már amúgy is indítjátok a kinti akciót, azt se ártana megtudni, hogy kik, milyen terveket szőnek abban a bizonyos düsseldorfi klubban vagy másutt. Például Rózsai Tamásnak milyen szerepe van odaát, a többiek között? Bizonyára levelezés is folyik egyesek részéről az itthoniakkal. Fontos lenne megtudni, hogy a számunkra érdekesek kiktől kapnak levelet Magyarországról. És most előrukkolnék még három kérdéssel.

– Mondd csak.

– Hol lehet, hol dolgozik az igazi Sütő Péter? Ki lehetett az, aki Sütőt kivitte és helyette a hasonmását idehozta? És végül: ki lehetett az az ismeretlen, akit a Kémiai Kutatóban annak idején a masina lefényképezett? Lehet, hogy itt él, de még valószínűbb, hogy külföldről jött.

– Légy türelemmel, minden kérdésednek utánanézőnk. Kinti különítményünktől sokat várok, és hozzájuk számítom a külföldön élő, hozzánk húzó magyarokat is.

A megbeszélést kávéivással fejezték be.

A „hatosfogat” távozása után Magos jelentést tett a főcsoportvezetőnek, aztán ismertette a csoportja összes tagja előtt a Csépaiékkal történt megbeszélés lényegét. Elmondta, hogy Németh teóriáját a nagyvonalú kémkedésről Csépai és Kenyeres elfogadta. Immár kétségtelen, az írásszakértői vélemény is alátámasztotta, hogy a fehérvári kaszárnában nem a valódi Sütő Péter teljesít szolgálatot. Az együttes paláveren eldöntötték, hogy nincs helye az észszerűtlen kapkodásnak, feladatuk teljesítéséhez nagy türelemre van szükség.

– Nehéz feladatnak ígérkezik a holnap kezdődő figyelés. A meghatározott személyeket óvatosan kell megmutatnotok a figyelőknek, akik aztán, egymást váltva, állandósítják a szemmel tartásukat.

A következő vasárnap, okos húzással, az ál-Sütőt is átadták a figyelőknek. Igaz, akkor könnyebb volt a helyzetük, mivel Mándoki András és Kiska Katalin autóval Fehérvárra utazott. Miután Sütő Péterrel találkoztak, Fehérvártól néhány kilométerre, beültek vele egy útmenti bisztróba. Itt csatlakozott hozzájuk egy eddig ismeretlen férfi. Az ismeretlen, svájci rendszámú kocsival, egyedül távozott. Kiska Katalin és Mándoki András visszavitte a katonát a laktanya közelébe, majd visszatért a fővárosba. Kiska Katalin Érdi úti lakása közelében kiszállt, Mándoki pedig hazafurikázott.

A vasárnap történetekről Csépai és Magos azonnal értesült.

– Megnézetem – telefonálta Csépai –, hogy ki a svájci rendszámú kocsit tulajdonosa, és ki jött vele Magyarországra. A szállodai bejelentője szerint a neve Hans Kártner, negyvenhét éves, berni lakos, mérnök. Most egy újabb

értesítést kaptam, amiről talán még nem tudsz. A svájci autós együtt vacsorázott az Istenhegyi úton lakó Bencés Júliával a Vörös Csillag Szálló éttermében. Vacsora közben németül beszélgettek. Később a nőt a svájci hazaszállította, aztán visszatért a szállodába, ahol az éjszakát töltötte. Továbbra is figyelik. Most már nyilvánvaló, hogy a két nő – Kiska Katalin és Bencés Júlia –, valamint Mándoki András és ez a Hans Kártner összefüggésben van egymással.

– Ezek hamar tájékoztatták egymást. Nem adnám egy vak lóért, ha megtudnám, miről beszélhettek.

– Hidd el, nem az a fontos, hogy miről tárgyalnak, hanem, hogy meg tudjuk akadályozni őket terveik végrehajtásában. S hogy még inkább megnyugtassalak: már megtettem az első lépéseket a kintiek mozgósítására. Hans Kártnerről is gondoskodom.

A határőrségtől a délutáni órákban megjött az értesítés, hogy a svájci rendszámú autó elhagyta az országot.

A könyvtárban dolgozó Bencés Júlia és a múzeumi feladatait ellátó Kiska Katalin minden mozdulatáról értesítették a vezetőket a figyelők. Pontosan jelezték azt is, hogy melyikük mikor, honnan kap leveleket. A két nő magabiztosan mozgott, ugyanúgy Mándoki András is. A mérnök különböző helyeken gyakran találkozott Kiska Katalinnal, akinek létezéséről Mándokiné vajmi keveset sejthetett.

Kabács István kutatóról semmi érdemlegeset nem jeleztek. Szenes Gézaról sem.

Szarka Pál vegyészmérnök csendes, szolid ember benyomását keltette. A megállapítások alapján a múlt évben Romániában, a tengerparton nyaralt. Az idén Jugoszláviába készül, saját autójával a Rab-szigetre. Gyakran kap levelet

Nyugatról. A legérdekesebb felfedezés: viszonya van Bencés Júliával.

Magos szóba hozta Csépainak, hogy szeretné megtudni, kivel vagy kikkel találkozik Jugoszláviában Szarka Pál.

– Ez nem gond, barátom. Küldj két embert Jugoszláviába. Egyikük nő is lehetne. Én is odairányítok kintről valakit, akivel a te vegyes párosod ott találkozhat. Sőt, intézkedem, hogyha kell, segítséget kapjanak az illetékes jugoszláviai rendőri szervektől. Értesíts, hogy mikor utazik el Szarka, a többit bízd rám.

Több mint kétnapos távollét után visszatért Szőke, aki Eperjesen és környékén informálódott Bencés Júlia családjáról, hozzátartozóiról. Megtudta, hogy Bencés Júlia elvált férje SS-katona volt, jelenleg Kölnben él, és tagja a düsseldorfi klubnak. – Egyébként – számolt be még Szőke –, Bencés Júlia is a fasisztákhoz húzott, azért is kellett elmenekülnie Eperjesről. Hogy budapesti öröklakását miből, hogyan szerezte, azt nem tudni. Említették ugyan, hogy pénzküldeményeket kap Londonban élő nővérétől. A nővére még a háború előtti időkben távozott az országból.

Néhány nap elteltével Csépai, egy négyszemközti beszélgetésen, érdekes közléssel lepte meg Magost. – Kérlek – mondta –, Daróczi Kálmán valóban Münchenben lakik, ott a környéken dolgozik. A fia, Levente azonban nem található sehol, annak ellenére, hogy körültekintően tudakozódtak utána. Főiskolára nem jár, egyetlen munkahelyéről sem tudnak. A felkutatását továbbra is folytatják.

– Kezdem hinni – igazította meg a gallérját Magos –, hogy igazolódik a gyanúnk.

– Gondolod, hogy azonos lehet a fehérvári katonával?

– Mi mást gondolhatnék? Jó volna megszerezni a

fényképét.

– Fordítsuk meg a dolgot; mi volna, ha mi küldenénk ki az itteni katonáról egy képet?

– Az sem rossz.

Bordás főhadnagy jelentette, hogy Szarka Pál július 2-án utazik a Rab-szigetre.

Magos Teri nyomozónőt és Bordást jelölte ki a jugoszláviai útra. Csépai is intézkedett, hogy kintről egy figyelőt odairányítsanak. Így hármásban, mint nyaralók, akadálytalanul dolgozhatnak.

Szarka Pál elutazott.

Hamarosan követte őt Teri és Bordás.

A Fehérváron szolgáló „Sütő Péter”-ről készült fotót Csépai útnak indította. Alighogy ez megtörtént, értesítést kapott, hogy a svájci Hans Kártner Jugoszláviába szándékozik utazni. Utazásának időpontját egyelőre nem tudták közölni.

– Hát – mondta Csépai bosszankodva, amikor felkereste Magost – ez a Kártner-féle utazás nehezíteni fogja a kintiek munkáját. Bővült ténykedésük köre. Arról is meg kell bizonyosodniuk, hogy ez a svájci kivel találkozik.

Még együtt ültek, amikor Szőke azzal állított be, hogy két nap múlva Bencés Júlia utazik Rijekába.

– A fene enne meg, most aztán felköthetjük a gatyánkat – kiáltott fel Magos.

– Nem kell elkeserednünk. Ezek, hárman jól fogják végezni odakint a munkájukat. S talán nem is kerül különösebb munkatöbbletbe, mert Szarka Pál, Hans Kártner és Bencés Júlia szerintem feltétlenül összejön. Ezeket az utazásokat nyilván már jó előre megtervezték. Semmit sem változtatunk eddigi tervünkön. Minden megy tovább. Utóvégre a mi három

emberünk csak megbirkózik három megfigyelttel, az általam feltételezett, közös találkozón. Ahogy ismerem az embereinket, számolnak a váratlanul felbukkanó nehézségekkel is.

– És mi lenne, ha közbelépnénk Bencés Júlia kiutazásával kapcsolatban? – kérdezte Magos.

– Ugyan, kérlek, hiszen ez valamennyiükben felkeltené a szunnyadó gyanút. Csak hadd menjen – legyintett Csépai.

– És ha nem jön vissza?

– Akkor szegényebbek leszünk egy gyilkossal. De visszajön, mert muszáj visszajönnie. Erről kezeskedem. A megbízói kíméletlenek, végre kell hajtania a rábízott feladatot. Az is lehet, hogy most kap majd új eligazítást például arra vonatkozóan, hogy idehaza ki lesz a megölt György Margit helyett a partnere. Ebbe a körbe, barátom, be lehet jutni, de kikerülni onnan...? A kémkedésnek kemény, íratlan törvényei vannak, amit büntetlenül senki sem szeghet meg. De hagyjuk ezt.

Marika nyitott be és kérte, hogy Csépai alezredes fáradjon át vele a külön vonalhoz, a hivatalából keresik.

Csépai szinte kicserélten, ragyogó ábrázattal tért vissza.

– Ezt hallgasd meg, a legújabb, friss híremet!

– A fejem eddig is olyan már, akár egy statisztikai adattár, de azért csak mondd.

– Ugye, emlékszel, hogy képzelődésnek, bizarr gondolatmenetnek tartottuk Németh vélekedését? Részemről mindent visszavonok. A legnagyobb elismeréssel adózom neki.

– Mi történt?

– Az, barátom – mondta Csépai –, hogy a befutó jelentések

teljes egészében igazolták Némethet. A kintiek megtalálták Sütő Pétert. A fiúnak esze ágában sincs hazatérni. „Hogy képzelik”, mondta egy ottani magyar disszidens feleségének, aki hozzánk húz, szeretne hazajönni, de nem meri a férjének felvetni. Ennek a magyar asszonynak, aki Dortmund-ban ugyanabban a varrógépüzemben dolgozik, ahol Sütő Péter, sikerült a fiú bizalmába férkőznie. A fiú elmondta neki, ha mód lesz rá, szeretne eljutni a tengerentúlra. Haza nem jöhet, mert ha mint katonaszökevény visszatérne, rásóznának vagy tíz-tizenöt évi börtönt. Amikor a nő megkérdezte, miért szökött meg, azt válaszolta, hogy a fene tudja, mire magához tért, már Bécs közelében száguldott vele az autó. Egy magyar úr hozta ki, az vinné majd vissza később. Hogy ő semmiképp sem akar hazatérni, azt nem árulta el annak az úrnak, mert az nagyon rendes ember, többször is adott neki zsebpénzt, míg el nem helyezte. Még meg is volt hatva, hogy kint ennyire támogatják egymást a magyarok. Azt is mondta, hogy ez a segítőkész úr az üzemfőnökének a rokonságához tartozik.

– Eszerint kétségtelenül bebizonyosodott, hogy Fehérváron egy kém tevékenykedik Sütő Péter neve alatt – mondta Magos, fejét már cseppet sem érezve statisztikai adathalmaznak.

– Igen. Bár még nem egészen biztos, hogy valóban Daróczi Levente szolgál-e katonaként, de az már fix, hogy egy idegen. No, de ezt igen hamar megtudjuk, odakint mindenki végzi a rábízott feladatot. Nekünk meg a legszorosabb figyelés alá kell vonnunk ezt a katonát, Kiska Katalint és Mándoki Andrást.

– Ki szállíthatta ide ezt az idegent, a magyar Sütő helyett? Talán ez a Hans Kártner?

– Nem, nem, a dortmundi jelzés alapján valaki más –

mondta Csépai.

– Ha Sütő Péter valóban nem akar visszatérni, akkor hogyan oldják meg, kit hoznak be, hogy ki tudják vinni helyette az ál-Sütő Pétert?

– Nagyon kell vigyáznunk. Ezeknek számtalan alternatív tervük van, bár szerintem, már mindegyikről lekéstek.

Már csak három perc volt hátra az utazási iroda autóbuszának indulásáig, de Bencés Júlia még nem tűnt fel a láthatáron. Kicsit türelmetlenkedett is a csoport vezetője, és amikor az indulási időn is túl voltak már három-négy perccel, nem várt tovább, elindította a buszt Bencés Júlia nélkül. Ezt a nem várt fordulatot jelezték az őrnagynak.

Csépai is kapott egy értesítést, amit személyesen közölt az őrnaggyal. A kiküldött fényképen többen felismerték Daróczi Leventét, de a teljes bizonyosság érdekében még másoknak is megmutatják. Az már biztos, hogy Daróczi Kálmán fiának, Leventének több hónapja nyoma veszett, sehol sem található. Az apa nem tud róla semmit. A fia heves összetűzés után azzal hagyta el, hogy Afrikába távozik. Alig kétséges, hogy Sütő Péter helyett Daróczi Levente katonáskodik Fehérvárott.

– Ezt vártam – lélegzett fel Magos. – Nekem is van számodra egy hírem. Bár nem nagy ügy, de jó, ha tudod. Bencés Júlia lemaradt a Jugoszláviába induló buszról.

– Talán elaludt... vagy ki tudja, megváltoztatta az utazás idejét – bagatellizálta a dolgot Csépai.

– Nem, az nem lehet, hiszen rajta volt az autóbusszal indulók névsorán.

– Semmi vész, a kintieknek ezzel kevesebb dolguk lesz.

– A figyelők azt is közölték velem, hogy mielőtt Bencés Júlia hazaindult volna a délutáni órákban a könyvtárból –

tehát az elutazása előtti nap délutánján –, egy jól öltözött nővel beszélgetett. Ez a nő szőke, rövid hajú, világos nyári kosztümöt viselt. A figyelőknek az volt a véleményük, hogy a szőke nő olyan könyv után érdeklődhetett, ami nincs meg a könyvtárban. Erre utalt Bencés Júlia mozdulata a könyvespolcok felé, majd a nőt az ajtóhoz kísérte, kezét fogtak és az eltávozott.

A busz indulásától számított két nap alatt Bencés Júliát a ház környékén tanyázó megfigyelők sem távozni, sem érkezni nem látták. A harmadik napon a postás hozott számára egy pénzesutalványt. Többszöri csengetésre sem nyílt ki az ajtó. A könyvtárban lesz, szólta ki a szomszédja. Ott nincs, válaszolta a postás. Itthon kell lennie, mert a kulcs benne van az ajtóban. Érthetetlen, mondta a szomszéd, ha így áll a dolog, legjobb lesz azonnal jelenteni a rendőrségen.

A postás meg is tette.

A közeli őrszobáról két rendőr érkezett és a szomszéd lakók jelenlétében, lakatossal kinyitatták Bencés Júlia előszobaajtóját.

– Te jó ég! – kiáltotta a rendőr –, ezt a nőt megölték! Halott! – megfogta a pulzusát, nem vert, a keze hideg volt.

Magos őrnagy, Szőke és Németh századossal, az ujjnyomszakértővel, orvossal, a fényképezéssel sietve a helyszínre érkezett.

– Járt bent valaki? – kérdezte az egyik rendőrtől.

– Egyedül én léptem be, és amikor a jéghideg kezét megfogtam, azonnal kijöttem.

A halott nő felöltözve, lábán cipővel, hanyatt feküdt a még vetetlen rekamién. A feje kissé balra billent, a szája széléről vékony, alvadt vércsík húzódott le a nyakára.

Az orvos megvizsgálta. – Megfojtották. Méghozzá hátulról kapták el és ragadták torkon. Megijedhetett, így nem tudott védekezni, megfulladt. Az eset több mint két napja történhetett.

Az ujjnyomszakértők, a fényképész munkához látott.

Dulakodás nyomai nem voltak láthatók, csupán egy szőnyeg gyűrődött össze a rekamié közelében. A szekrény nyitva állt, a bútorok fiókjai ki voltak húzva, a tartalmuk kiszórva. Mindkét szobában, még a mellékhelyiségekben is óriási volt a felfordulás.

– A tettes tehát keresett valamit – szólt a küszöbön álló Németh.

– Lehet, hogy meg is találta – mormogta Magos.

A halott elszállítása után az orvos, majd később az ujjnyomszakértő és a fényképész is távozott. A daktiloszkópus sok jó ujjnyomot talált.

Tüzetesen, mindent megvizsgálva, hozzáfogtak a lakás átkutatásához.

– Valaki megelőzte a bírósági döntést, és ítélkezett – mondta Magos. – Azt hiszem afelett, aki feltehetően megfojtotta György Margitot. Laci, néhány hajszálat be kell küldeni a laborba. Újra itt állunk a szokásos kérdés feltevése előtt. Ki ölhetette meg és miért?

– Útjában lehetett valakinek – jegyezte meg Szőke. – Olyasmi lehetett a birtokában, amit nem akart kiszolgáltatni vagy azzal akart valakit sakkban tartani, zsarolni. Ilyesmit kereshettek, erre utal a nagy felfordulás.

Németh kérdésére a ház egyik lakója elmondta, hogy a kritikus napon este fél tíz tájban érkezett haza. Akkor látott az emeletről lefelé jönni egy sötét ruhás férfit, felhajtott

gallérú ballonkabátban, vastag keretű szemüveggel, a fején szürke kalappal. A véleménye szerint nem a ház lakói közül való volt az idegen, mert azokat mind ismeri. Kicsit különösnek találta, hogy ilyen jó meleg időben ballonkabátot és kalapot visel. Németh tovább érdeklődött az emelet másik három lakójától, de az idegen egyiküknél sem járt, nem is látták az illetőt. – Ez volt tehát a gyilkos, főnök – mondta Németh.

Már lassan esteledett. Indulni készültek, amikor Szőke az ajtó közelében, véletlenül belerúgott egy felborult, üres bőröndbe, amely körül sok fehérnemű, és felsőruha hevert. Bizonyára az utazáshoz készítette elő Bencés Júlia. A kinyílt bőrönd oldalra dőlt.

Szőke megmagyarázhatatlan érzéstől ösztönözve visszafordult, felemelte a bőröndöt, feltette az asztalra, belenézett, és valami nem tetszett neki. Feltépte a bőrönd bélését és a fenekén öt darab, különböző képletekhez, egyenletekhez hasonlatos feljegyzés került elő.

– Nézd csak, főnök! – Egymás kezébe adva, nézegették a számukra hieroglifának tűnő számsorokat, írásjeleket.

– Meg vagyok győződve róla, hogy ezeket kereste a gyilkos – mondta Szőke.

– Lehet. Soha többé nem mondom neked, Pista – mondta Magos kedélyesen hátra vágva Szőkét –, hogy kétfallásos vagy.

A lakást bezárták, beültek az autóba, és egyenesen Csépai főhadiszállására hajtottak.

– Ennyien, egyszerre? – nézett rájuk az alezredes, amikor besorjáltak hozzá. – Már úgyis akartalak hívni, de így még jobb. Daróczi Leventét a kiküldött képről most már egyértelműen felismerték.

– Ennek szívből örülök.

„Érdekes – gondolta Magos –, hogy meg sem kérdezi, miért állítottunk be hozzá ennyien. Ez is tipikus esete annak, amit az anyám annyiszor mondogatott, hogy »mindenki az üvét fújja«”.

Hogy kedvét ne szegje Csépainak, bár már őt is majd szétfeszítette a közlésvágy, megkérdezte:

– Jugoszláviából nem érkezett még semmi hír?

– Nem. Azzal egyelőre nem is kell foglalkozni. A fontos az, hogy megállapítottuk, ki az, aki idehozta Daróczi Leventét, és ki volt az, aki Sütő Pétert kivitte.

– Hát ez kolosszális! Ezek aztán gyors tempóban dolgoznak! – És hogy mutassa Csépainak, mennyire felcsigázta az érdeklődését, nem várta ki, míg az magától megmondja. – Talán az a svájci?

– Nem találtad el! Víz! Víz! – feszítette a húrt játékosan Csépai. – Egy volt magyar csendőr! Odakint Paul Hübnerként ismerik. Magyar neve: Juhász Gáspár. Annak a varrógépüzem-tulajdonosnak a veje, akiről már volt szó.

– Óriási! Ezzel már majdnem mindent tisztáztunk. Gyorsan le kell szaladnunk Fehérvárra.

– Megyünk is már holnap reggel! – közölte Csépai.

– A te figyelőid nem lazálnak odakint!

– Meghiszem azt! – mondta csillogó szemmel Csépai.

– Mégis becsúszott egy nagy hiba, amiről a mi figyelőink nem tehetnek.

– Miről beszélsz? – kérdezte egyszerre Csépai és Kenyeres.

– Bencés Júliát meggyilkolták.

– Mit beszélsz? – mondta döbbenten Csépai.

– Mikor és hogyan? – érdeklődött Kenyeres.

– Már harmadik napja. Vagyis az elutazása előtti este. Az orvos szerint hátulról elkapták a torkát, és megfojtották. A lakását teljesen feldúlták.

– Valamit tehát kereshettek, de mi a fenét? – mondta dühösen Csépai.

– Talán ezt az öt darab képletet. Szóke találta meg egy felborított bőrönd fenekébe beragasztva.

Szóke kirakta az öt ív papírt. Csépaiék kézbe vették, nézegették.

– Tud már erről valaki?

– Még az előzőekről sem.

– Beszélni kellene a Kémiai Kutató idős főmérnökével. Ezeket és a György Margit lakásán találtakat meg kellene neki mutatni, de úgy, hogy erről senki más ne tudjon. Még nincs is késő. Feltárászom a lakásán, és megkérem, hogy egy fél órára jöjjön be hozzánk. Érte küldök egy kocsit.

Hosszan csöngött a telefon, mire felvették a kagylót.

– Elnézést kérek a zavarásért, dr. Szabolcsi főmérnök urat keresem – mondta Csépai.

– Én vagyok az. Kivel beszélek?

– Bizonyára emlékszik rám. Csépai alezredes vagyok az állambiztonsági főosztályról.

– Hogyne emlékeznék – váltott barátságosabbra a szakember –, parancsoljon.

– Fontos ügyben, sürgősen szeretnék önnel beszélni, Magos őrnaggyal együtt. Vele is tárgyalt főmérnök úr, György Margit halálával kapcsolatban.

– Igen, ismerem őt is. De mi az a fontos és halaszthatatlan

ügy?

– Olyasmi, amiről kizárólag a főmérnök úr tudhat. Bocsássa meg, ha hozzáteszem, még a kedves felesége sem.

– Mit kívánnak tőlem?

– Tudjuk, hogy későre jár, mégis úgy érezzük, az ügy nem várhat holnapig. Ezért, ha megengedi, odamennék önért kocsival, valamit megmutatnánk, és tizenöt-húsz perc múlva vissza is szállítanánk.

– Hát... ha ennyire fontos önöknek... Mikor ér ide a kocsí? – a hangja már kevésbé volt barátságos színezetű.

– Tíz percen belül.

– Rendben van. Az utcán várok, közel a kapuhoz.

– Gyere velem – mondta Csépai Magosnak –, jobb, ha ketten megyünk, talán nyugodtabb lesz. Ti pedig várjatok meg.

– Vagy izgatottabb, de megyek – dünnyögte Magos.

Az autó megállt, alig egy méternyire a kaputól, ahol a főmérnök várakozott. Az ajtó kinyílt, és dr. Szabolcsi, anélkül, hogy bármit kérdezett volna, beszállt.

Nyugodtnak látszott.

– Megértem, ha csodálkozik – fordult hozzá Magos –, hogy ilyen későn zavarjuk, de ha megtudja, miről van szó, remélem, meg fog érteni bennünket.

– Máris megérkeztünk – jelentette be Csépai. – Ha megengedi, előre megyek.

Amikor a főmérnök megpillantotta Kenyerest, Némethet, Kozmát, Szókét, kissé meghökkent. – Valóban fontos ügyről lehet szó, ha egyszerre ennyien akarnak látni.

– Inkább hallani szeretnénk önt, főmérnök úr – mondta

Kenyeres. – Tessék, foglaljon helyet.

Az asztalon már előkészítve ott állt a György Margit lakásán talált japán fényképezőgép és egy irattartó, amelyben képletek, kimutatások, feljegyzések, a filmről készült nagyítások voltak elhelyezve.

Magos átadta az irattartót. A főmérnök belelapozott. Aztán ismét előlről kezdte, elidőzve egy-egy lapnál. Amikor végignézte, rekedten kijelentette:

– Ez az anyag az egyik vegyi kísérletünk alapját képező számítások, képletek, feljegyzések egy töredékét tartalmazza. Már nincs aktualitása, mivel ezt a kísérletet abbahagytuk. Egy sokkal nagyobb horderejű témára tértünk át.

– Köszönjük, hogy megnyugtattott bennünket, főmérnök úr.

– Önök tehát megnyugodtak, de most már én is szeretném tudni, hogyan kerültek ezek ide?

– Őszintén válaszolunk, abban bízva, hogy önön kívül erről senki sem szerez tudomást.

– Megígérem. Remélem, hisznek nekem?

– Természetesen – biztosította Magos. – Amikor májusban György Margitról beszéltem önnel...

– Szegény lány, igazán kár érte – szólt közbe a főmérnök.

– ...a nyomozás azt követelte, hogy a lány halálát öngyilkosságnak állítsuk be.

– Hát nem így volt?

– Nem. György Margitot megfojtották. Az ő lakásán találtuk a főmérnök úr elé tárt anyagot, amit a lány ezzel a mini japán géppel fényképezett le.

– Úristen! – kapkodta a lélegzetét a főmérnök. – Ezek

szerint egy beépített kémre bízunk a legjobban őrzött, védett anyagainkat. Most mondják meg, kiben bízhat meg az ember?

– Azért, ha több felől ellenőriztetjük az ilyen bizalmas anyagok kezelőit, bizonyára több becsületes, hazájához hű embert találunk, mint ellenséget.

– A legokosabb, amit tehetek, ha kérem a nyugdíjazásomat. Amúgysem vagyok már fiatal, de ez az eset feltétlenül a kedvemet szegi.

– Ne mondja ezt – próbálta megnyugtatni a főmérnököt Magos. – Éppen ellenkezőleg, az ilyen kiválóan képzett, tapasztalt, lelkiismeretes vezetőkre van a legnagyobb szükség. Éppen, mert bízunk a munkájában, elhatároztuk, hogy mindent feltárunk.

– Talán még más is van? – Van.

Szőke a főmérnök elé helyezte az öt darab, 25x30 centis nagyságú papírlapot. Az csak nézte, aztán, mint akivel valami történt, korát meghazudtoló gyorsasággal felpattant. – Nem, uraim, ez nem lehet igaz! Hiszen ezek a legújabb kutatási témánk vázlatáról készültek. Nem értem... kérem szépen... ezeket mostanában, sőt napokkal ezelőtt csempészhették ki... jóval azután, hogy György Margit meghalt. Még szerencse, hogy a további előrehaladásról rögzítettek még nem kerültek ki. – A kezével kétségbeesetten dörzsölgette a homlokát. – Mit tegyünk? Segítsenek! Ezeket hol, kinél találták meg?

– Egy valószínű gyilkosnál. Akit, ha nem ölnek meg három nappal ezelőtt, akkor bizony ezek már külföldre kerültek volna. Közvetítő lehetett. De az, aki ezeket a vázlatokat ki akarta juttatni, az most is ott dolgozik önöknél.

– Remélhetően már nem sokáig – válaszolta Magos.

– Főmérnök úr – mondta Csépai –, arra kérem, készítsen egy névsort azokról, akik ezen, a titkosnak nyilvánított témán dolgoznak. Legfőképpen arról a személyről kérnék leírást, aki György Margit munkakörét vette át. És ne haragudjon, ha azt is kérem, hogy egyetlen gesztussal, hangsúllyal se árulja el magát. Senki se sejtse, amit most megtudott. Köszönjük, hogy idefáradt. Reméljük, mégis csak békésen el tud aludni az éjszaka hátralévő részében, hiszen tudja, hogy a felelősség már rajtunk van, és hogy bízhat bennünk.

Rövid eszmecsere után Magosék is elkészöntek.

– Laci – mondta útközben Magos –, beszélj a könyvtári figyelőkkel. Próbáld megtudni annak a szőke nőnek a kilétét, aki Bencés Júliával az utolsó délután beszélgetett. Érdeklődj a laborban az ujjnyomszakértőknél is! Ti pedig – szóló Szőkének és Kozmának – beszéljete az azzal a lakóval, aki látta Bencés Júlia utolsó látogatóját azon az estén, ballonkabátban, a lépcsőn lefelé sietni.

Reggel Csépai alig várta, hogy Magos beüljön hozzá a kocsiba. – Egymást követik az események. Hallgasd meg a legfrissebb értesülésemet. Sütő Péter semmilyen körülmények között nem akart visszatérni, és hogy szándékát ne gátolhassák, el is tűnt a lakóhelyéről. A szervezet nem esett kétségbe. Már találtak egy Sütő Péterhez hasonló, 24 éves fiút, akivel fel akarják váltani Daróczi Leventét. Bizonyára ugyanazzal az útlevéllal, amellyel az első személycserét lebonyolították. Tehát Paul Hübner az új fiút – ismét mint saját fiát – Franz Hübner néven hozná át a határon. Úgy határoztak odakint, hogy a jövő héten indulnak Dortmundból, és pár nappal később, helyesebben vasárnap térnének vissza Daróczi Leventével. Hogy mi történik azzal, akit idehoznak...? Hát az nagy kérdés.

A megérkezésük után nyomban közölték a laktanya parancsnokával, hogy Sütő Péter helyett egy NSZK-ból idekerült magyar kém vonult be katonának.

– Tudom – válaszolta a parancsnok. – Az önök által előadottak izgalomban tartottak bennünket, és nehogy valami olyasmi történjék, ami miatt óriási felelősség terhelhetne bennünket, nem pazaroltuk az időt, munkához láttunk. Felderítőink tehát ráálltak. Egyikük észrevette, hogy az úgynevezett Sütő Péter titkos katonai műszerről fényképfelvételeket készít. Ezt azonnal jelentették. Elrendeltem, hogy továbbra is úgy folytatódjék az előírt oktatás és az ezzel kapcsolatos gyakorlati tevékenység, hogy senkiben még a legkisebb gyanú se támadhasson. A felvételeket természetesen a legnagyobb titokban, mindenképp meg akartuk szerezni. A századparancsnokával megbeszélve, azonnali sorakozót rendeltettem el, orvosi vizsgálat ürügyén. Az orvosi vizsgálat alatt a katonák egyenként mennek a vetkőzőbe, ahonnan meztelenül kell a rendelőbe lépniük. Az apparátust tehát előkészítettük. Ahogy ez a Sütő nevet használó egyén belépett az orvoshoz, megkezdődött a roham, a kutatás, egy időben az üres lakószobában és a vetkőzőben. Szerencsénk volt. Két-három perc múlva ágyának középső matraca alatt megtaláltuk a kis fényképezőgépét. Ez a japán készülék kisebb, mint egy öngyújtó. A szakértő azonnal megvizsgálta. Kivette a benne lévő filmtekercset és egy másikat tett a helyébe, úgy beállítva, ahogy az eredeti volt. Ugyanis a kis felvevő jelezte, hogy a százhusz felvételre alkalmas tekercsből már hetvenkettőt felhasználtak. A gépet visszahelyezték a középső matrac alá. A megbeszélte jeladás után az orvos hívta a következőt.

– És az eredmény? – kérdezte Csépai.

– Megdöbbentő. Olyan műszerünkről készültek a képek,

hogyan ez az egy ténykedés kimeríti már magában is a tökéletes kémkedés fogalmát.

– Egyet nem értek, alezredes elvtárs – szólalt meg Magos.
– Honnan tudták odakint, hogy Sütő Péter műszaki alakulathoz fog kerülni?

– Talán furcsának hangzik, amit erre válaszolok. Sütő Pétert már több mint két évvel ezelőtt sorozták be. Ott valaki, lehetséges, sőt, valószínű, hogy nem rosszhiszeműen, közölte vele, hogy műszaki egységhez fog kerülni. Ezt egyébként nem szokás megmondani, de Sütő Péter családi háttere igen jónak látszott, és a munkahelyéről is a legjobb véleményt kaptuk. Aki ezt közölte vele, nem sejthette, mekkora lavinát indít el... Én meg azt nem értem, hogyan sikerült őt rábeszélni arra, hogy ilyen csalárd módon elhagyja az országot.

– Ez eddig előttünk is titok. Újabb értesüléseink szerint vasárnapra egy hétre ki akarják csempészni az ál-Sütőt az országból, ugyanazon a néven, turistaként, ahogy behozták.

– És kit hoznak helyette? – kérdezte a parancsnok.

– Valakit bizonyára. Hiszen útlevél nélkül az nem tudna bejutni, ez, az önöknél dolgozó meg nem tudna kikerülni. De erre már nem kerül sor. Az érthetetlen dolgok megfejtődnek. Például fény derül majd arra, hogy ki, hol oktatta ki ezt az ál-Sütőt. Mert hogy jól betanították, az kétségtelen. Ezt követően, mint ilyenkor lenni szokott, letartóztatásba kerülnek jó néhányan olyanok is, akik nem is gondolnak arra, hogy minden lépésükről tudunk. Nemcsak a hazaiak, hanem a kintiek tevékenységéről is.

– Említenék önöknek még valamit – mondta a parancsnok.

– Ez a Sütő levelet írt egy asszonynak, Kiska Katalinnak. Felfigyeltünk erre a mondatára: „Szeretnék már hazamenni,

elegem volt a katonáskodásból.”

– Tudunk róla, alezredes elvtárs... Ha ezt a György Margitot nem ölik meg – tárta szét a kezét Magos –, még most is zavartalanul folytatnák titkos manipulációikat. Az eddigiek alapján úgy látszik, hogy a lánytól minden körülmények között meg kellett szabadulniuk és ezt a „legegyszerűbb” megoldást választották. És ha már erről beszélek... Említenem kell parancsnok elvtársnak, hogy György Margit gyilkosát is megölték. Egyszóval: alaposan feladták nekünk a leckét. Kérem, alezredes elvtárs, még egy pár napig legyenek türelemmel. Mi igyekszünk addig mindent szem előtt tartani, és a döntő pillanatban közbelépni.

– Én azt kérem – állt fel Csépai –, hogy a most következő vasárnap hadd menjen csak eltávozásra ez a Sütő. Rá egy hétre már nálunk fog kikötni.

– Köszönöm, hogy felkerestek. Azt, amit elmondtam, személyesen akartam önökkel közölni, ezért sem telefonáltam, örülök, hogy tájékoztathattuk egymást az eddigi fejleményekről.

Budapestre érve megtudták, hogy Kiska Katalin megeresztett egy táviratot Dortmundba: „Az idő csodálatos, remélem ez is hozzájárul, hogy jól érezzétek nálunk magatokat. Várunk mindannyian. K. K.”

Németh százados folytatta annak a szóke hajú nőnek a felkutatását, akivel Bencés Júlia utolsó délutánján beszélgetett a könyvtárban. A könyvtárt szemmel tartó figyelőt – aki erősítgette, hogy nyomban felismerné a szóke nőt, ha látná – maga mellé vette. Szüntelen érdeklődésükkel azonban nem jutottak előbbre. Pedig Németh százados nem járt tévúton, de ez idő tájt nem volt szerencséje.

Kozma és Szőke is hiába kutatott a Bencés Júliától elsiető ballonkabátos személy után.

Az ujjnyomszakértőktől az az értesítés érkezett, hogy Bencés Júlia lakásában igen jó ujjnyomokat – köztük női ujjnyomokat is – találtak.

A laboratóriumból azt jelentették, nem biztos, hogy Bencés Júlia hajszálait azonosítani tudják a György Margit ruháján találtakkal. Folytatják a további vizsgálatot, ami huzamos időt igényel. Erre a jelentésre majdnem beütött a krach, a teljes káosz.

– Hát akkor ki ölte meg György Margitot és ki Bencés Júliát? – csapott az asztalra Magos. – Ez aztán feje tetejére állítja az összes eddigi elképzelésünket. – Leült az asztalához, és megpróbálta újból átgondolni eddigi nyomozásukat.

Július 12-én megérkezett Jugoszláviából Bordás főhadnagy és Teri nyomozónő. Amikor beléptek Magos szobájába, mindenki csak bámulta őket. Úgy néztek ki, mint akik egyenesen Afrikából csöppentek be a sápadtarcúak világába.

– Nos, mire jutottatok a napozáson kívül? – szólt hozzájuk Magos.

– Szarka Pál és Hans Kártner majd minden idejét együtt töltötte. Felváltva furikáztak együtt, hol Szarka, hol Kártner kocsiján. Esténként együtt vacsoráztak, utána kiültek a tengerparti teraszok egyikére, végül valamelyikük szobájában fejezték be a napot. A szobákban folytatott beszélgetéseikről Csépai emberének segítségével értesültünk. Hans Kártner valószínűleg magyar, a műszaki felvételek ezt igazolják. Csépai alezredes küldöttjétől azt is megtudtuk, hogy ezek ketten többször is elszaladtak Rijekába, és ott Bencés Júliát keresték. Már eltelt három-négy nap is, de Bencés Júliát nem találták. Egész idő alatt nem értettük, hogy miért

foglalkoznak annyit ezzel a nővel – ért beszámolója végére Bordás.

– Ez végig rejtély maradt előttünk – mondta Teri.

– A rejtélynek az a nyitja – válaszolta Magos –, hogy mi csak az elindulástok után két nappal tudtuk meg, hogy a nő Rijekába készül.

– Így már értem, miért említette Szarka Pál, hogy Rijekában sincs. Hans Kártner bosszankodott is, végül azzal ütötte el a dolgot, hogy legfeljebb később kapják meg a várt küldeményt. Szóval, ezek szerint Bencés Júlia nem is utazott el? – kérdezte Bordás.

– Nem mehetett – felelte Magos.

– Miért, mi történt? Nem engedték ki? – tudakolta Teri.

– Nem volt rá ideje, hogy elinduljon. Őt is megfojtották, mint György Margitot. És most úgy látszik – legalábbis az újabb adatok szerint –, mintha nem ő ölte volna meg a lányt.

– Nem? Hát akkor ki? – meresztette tágra a szemét Teri.

– Ezt szeretnénk tudni mi is. No, persze, ezek még bizonytalan értesülésekre támaszkodó feltételezések.

– A szavaidból azt veszem ki – mondta Bordás –, hogy valaki alaposan összekuszálta és felborította az elképzeléseinket. Ha ez valóban így lenne, akkor kezdhetünk mindent előlről – csüggedt el Bordás.

– Azért vannak jó és biztos eredményeink is a fehérvári ügyben. Bízom benne, hogy a Bencés-vonalon is tisztázzuk a tévedéseket vagy félreértéseket.

Csépai és Kenyeres Bordásék úti beszámolójáról értesülve, arra a következtetésre jutott, hogy Szarka Pál benne van a Kémiai Kutatóban működő titkos tevékenységben, és ő Hans Kártner informátora.

Németh telefonon bejelentette, hogy részt vesz Bencés Júlia aznap délután 4 órára kitűzött temetésén.

– Rendben van, azután siess be. Csépai alezredes és Kenyeres őrnagy is bólogat, hogy bevárnak – mondta Magos.

Az újabb kupaktanácson Magos ismét csak azt hajtogatta, mennyire izgatja, hogy a laboratórium Bencés Júlia hajszálaira vonatkozóan nem adott egyértelmű véleményt.

– Akkor ki a csodától származhatott a hajszál? – háborgott Csépai. – Vagy azt hiszitek, ők nem tévedhetnek? Mi ennek ellenére folytassuk az elképzeléseink szerint, tovább, a nyomozást... Nehéz ezt a két ügyet kézben tartani. Olyan sok embert foglalkoztatok a fehérvári katona, Kiska Katalin és Mándoki figyelésével, amihez hasonló ritkán fordult elő nálam. Vasárnap valamennyiüket többszöri váltással kell szem előtt tartanunk. Ez alkalommal igénybe veszem a technikai apparátusunkat is.

A temetés után, 6 óra körül Németh vigyorogva állított be.

– Úgy látom, részt vettél a halotti toron. Kissé be is csicscentettél – mondta alaposan megsemmélyelve Némethet Magos.

– Nem ittam én egyetlen kortyot sem. A jókedvem a többnapos munkám siker koronázta eredményének tudható be.

– Milyen sikerről beszélsz? – kérdezte Magos.

– Megtaláltam a szöszit, aki Bencés Júliával utolsó délutánján a könyvtárban beszélgetett.

– Hol?

– Hát hol másutt, mint a temetésen. Azért is mentem oda, mert a könyvtári figyelővel való beszélgetésem után, majdnem biztosra vettem, hogy a szöszke ott lesz a

végtisztességen. Ez a derék figyelő – többszöri mérlegelés után – úgy vélte, hogy amit a könyvtárban észlelt, az mégiscsak több lehetett, mint egyszerű olvasói érdeklődés. A szözi nőci valami fehér lapot is átadott, amiről ő akkor azt hitte, hogy a szokásos könyvkikérő karton. Meg aztán, jutott utólag eszébe, a „kunceaftok”-at nem szokták kikísérni. Akkor határozta el, hogy azok között kell keresnem, aki ismerhette György Margitot. Jól tippeltem. Ez a szőke nő adta át Bencés Júliának a Kémiai Kutatóból származó azon irományokat, amelyeket Bencés Júlia lakásán megtaláltunk.

– És mi támasztja ezt alá? – kérdezte Magos.

– Az, főnök, hogy ennek a szőke nőnek a férje, Bajnok Zoltán, ott dolgozik a Kémiai Kutatóban. A férj lépett György Margit örökébe. Azaz, a lány halála után ő vette át annak a munkakörét.

– Óriási, kolosszális! Németh elvtárs, én tényleg megrészedtem ettől a jó hírtől – mondta Csépai. – Ha ezt bizonyítjuk, akkor az eddig különbözőnek ítélt két vonalon egyszerre leplezhetjük le a főszereplőket.

– Tehát – jelentette ki a látszólag egyedül józan Magos – két személlyel több kerül a megfigyeltek listájára, mégpedig: Bajnok Zoltán és a felesége.

– Szarka Pál is kint volt a temetésen – folytatta Németh. – Megrendültnék látszott. Bár, úgy hiszem, nem Bencés Júlia halála sújtotta le ennyire. Inkább a titkos anyag miatt bánkódhatott, amit a nőnek kellett volna kijuttatnia Jugoszláviába, Hans Kártner kezéhez. Talán az is felötlött benne, hogy az ő szerepének befellegzett. Szinte tántorogva lépkedett a sírok között.

– Ezt a néhány napot – mondta Kenyeres – akár állva is kibírjuk. De azért még ma éjszaka szakadjunk el egymástól,

és helyezük magunkat vízszintes állapotba.

A temetést követő napon Szarka Pál telefonált Bajnok Zoltán lakására:

– Mi történt? – kérdezte.

– Nem tudok semmit, én eljuttattam az ismert helyre a küldeményt – válaszolta Bajnok, és letette a kagylót.

Ha Szarka Pál sejtette volna, hogy jugoszláviai kirándulása kudarcba fullad, talán vissza sem tér.

A rövid telefon is hozzájárult, hogy Szarka Pált az itthoni személyek újabb láncszemének, összekötőjének tartsák.

A nagy akciót megelőző vasárnapi figyelés minden gyanús jelenségtől mentesen zajlott le.

A műszakiak a Mándoki András autójában elhangzottakból az alábbi beszélgetést rögzítették:

Kiska Katalin hangja: „Nyugodj meg, ezt a pár napot már kibírod. Jövő vasárnap este már kikerülsz a veszélyzónából.”

Mándoki András hangja: „Addig se feledkezz meg az óvatosságról!”

Az ál-Sütő hangja: „Bízzatok rám. Megbecsülnek, mert értelmesebb vagyok, mint a többiek. A hátralévő egy hétben még szeretnék két-három műveletet rögzíteni.”

Kiska Katalin hangja: „Szombaton, kettőkor itt vagyunk. Erre készülj fel!”

Hármuk beszélgetésének „tolmácsolásba után, Magos elnevette magát:

– Ezek még csak nem is sejtik, hogy mi is felkészültünk.

Csépai, Magos és a velük dolgozó kollégák még mindig kétségesnek tartották, hogy a két különböző vonalat – a fehérvárit és a Kémiai Kutató-belit – egy személy irányítja

vagy fogja össze.

Németh, miután megtalálta a szóke hajú asszonyt, pedzeni kezdte, hogy három személy jöhet számításba, akik közül kikerülhet az eddig még ismeretlen és láthatatlan rezidens, a főnök. Ezek egyike, ügyes irányítással tartja kézben az egész társaságot. Mégpedig oly módon, hogy egyikük sem tud arról, hogy van-e más irányú feladat is, és azt sem tudják, hogy mi a teendője a többieknek.

– Kikre gondolsz? – kérdezte Magos.

– Elsőnek Kiska Katalin jöhet szóba.

– Kiska Katalin? – vonta össze a szemöldökét Csépai. – Miért éppen ő?

– Több tényező vall erre, amit részletezni hosszadalmas volna.

– És ki a második?

– Mándoki András.

– De hiszen – csodálkozott Kenyeres – róla eddig alig tudtunk valamit.

– Épp ez az, őrnagy elvtárs – érvelt Németh.

– No jó. Akkor beszélj a harmadikról -mondta Magos.

– A harmadik Bajnok Zoltán, a szóke asszony férje.

– De Laci, hiszen mind ez ideig még azt sem sikerült megtudnunk, hogy ki lehetett az a ballonkabátos, aki azon az estén Bencés Júliától távozott. És aki, véleményünk szerint, meggyilkolhatta a nőt.

– Ennek ellenére azt kell mondanom – jelentette ki Németh határozottan –, hogy a tettes az általam felsoroltak között van.

– Remélem, már nem sok idő van hátra, hogy

feltételezéseidre választ kapjunk.

Kedden reggelre megjött Dortmundból a hír, hogy szerdán Paul Hübner és a „fia” autóval indul Budapestre. Jelezték a kocsni márkáját, rendszámát is.

Szerda este jött az újabb üzenet: Hübnerék az adott időben elindultak.

Csépai az újabb jelzést azonnal közölte Magossal és hozzátette:

– Valamennyien készenlétben várjuk az akció indítását. A határőrséget is értesítettük.

Csütörtökön délután megtörtént a pontos eligazítás.

Csépai és Magos nyolc személyautót helyzetetett készenlétbe. Gondoskodtak még egy kis autóbusról is, több személy beszállítására.

Pénteken az esti órákban, fél hat és hat óra között jelezték a határőrség emberei, hogy Paul Hübner és a fia, Franz Hübner egy csontszínű Mercedessel – a kocsni rendszámát is megadták –, az útlevívizsgálat után elindult a főváros irányába. Bejelentésük szerint előre foglaltak helyet a Széchenyi-hegyen lévő Vörös Csillag Szállodában.

A nyugatról érkező Mercedest, kellő távolságból, Budapest határától a Széchenyi-hegyi szállodáig három, különböző színű és márkájú autó követte, felváltva.

A szálloda előtt több külföldi autó parkírozott. A hotel alkalmazottai Hübnerék poggyászát felvitték az előre rendelt szobába. Fél óra elteltével „apa és fia” leült a nekik fenntartott asztalhoz, és németül megrendelte a vacsoráját.

Két másik asztalnál egy-egy pár – új figyelők – foglalt helyet. Négyüknek, természetesen észrevétlenül, előzetesen megmutatták a két német vendéget.

Magos és Csépai a szállodától távolabb, egy zárt kocsiban üldögélt.

Szóke a kinti teraszon ücsörgött egy, eddig még senki által nem ismert, csinos, vörös hajú nővel. Időnként értesítette a bent történekről a főnökét.

Szókét ránézésre fiatal egyetemistának, értelmiséginek gondolhatta bárki, zsarunak semmiképpen sem.

Kenyeres őrnagy vastag keretes szemüveggel, egy hozzá illő asszonnyal foglalt helyet a presszóban, egy sarokasztalnál, mert számoltak azzal is, hogy Hübnerék átmehetnek a presszóba és ott esetleg találkoznak valakivel.

A két német vacsora után valóban betért az eszpresszóba. Közel a terasz ajtajához csináltak nekik helyet. Kávét ittak, és rendeltek egy üveg pezsgőt.

Eközben a műszakiak is elvégezték feladataikat.

Éjfél körül, az elfogyasztott pezsgő után felmentek a szobájukba, és onnan másnap reggel 9-ig ki sem mozdultak. A reggelijüket felkérték a szobájukba.

Elérkezett a *szombat*.

A két vezető tudta, hogy mozgalmas nap elé néznek. Egyrészt mert meg kellett beszélniük a fehérvári „kirándulás”-t, másrészt mert nem hagyhatták figyelmen kívül a nyolc kocsiból érkező, esetleges váratlan jelzéseket sem.

A laktanya-parancsnokkal történt megbeszélés alapján Sütő Péter szombat délután 2 órától vasárnap este 8-ig eltávozást kapott. A feltűnés elkerülése végett persze még jó néhányan, mások is.

Mándoki és Kiska Katalin pontosan megérkezett a laktanya elé a kitűzött időre. Sütő Péter izgatott lehetett, mert

megfeledezett a szokásos üdvözlő csókokról. Gyorsan beült az autóba, és az máris indult Budapest irányába.

A figyelőautók jó messze egymástól, rádión érintkeztek. Szakaszonként más-más kocsi követte Mándoki autóját, ami meg sem állt az Érdi útig, Kiska Katalin házáig. Mire kiszálltak a kocsiból, Sütő Péter teljesen átöltözve, civil ruhában ment a házba.

– Úgy tűnik – közölték a legközelebbi figyelők rádión, Magossal és Csépaival –, hogy a Nyugatra távozással nem fognak várni vasárnap délutánig. Valószínűleg korábban indulnak.

A közlést elfogadhatónak tartották.

A Vörös Csillag Szállodából olyan értesítés érkezett, hogy a két német délelőtt gyalog sétált az úttörővasútig; az Utasellátó teraszán ittak egy-egy kávé, majd 2 óra után visszatért a szállodába ebédelni.

Ebéd után felmentek a szobájukba, ahol 4 órakor telefonon keresték őket. A hívó csak annyit mondott, hogy este 9 órára odaérnek vacsorára.

No, ez már kissé megnyugtatta a figyelőtársaságot, amelynek eddig sem evésre, sem ivásra nem jutott ideje. Legfeljebb egy-egy cigarettát szívhattak el vagy egy-egy Negro-cukorkát szopogathattak.

Hübnerék vendégei este 9 órára pontosan megérkeztek, és egyenesen ahhoz az asztalhoz tartottak, ahol a két német helyet foglalt.

A figyelőpárok az előző estétől eltérő összeállításban a helyükön várakoztak. Csépai, Magos és a most már hozzájuk csatlakozó Kenyeres ismét egy távolabbi helyen várakozott a kocsiban. Ezúttal is rádió-összeköttetésben álltak valamennyi

autóval, azzal is, amelyikből Szarka Pált tartották szem előtt.

– Halló! – jelentkezett ebből, a 7-es számú kocsiból Bordás. – Szarka Pál elhagyta a lakását, és belépett egy telefonfülkébe. Két percig beszélt, aztán visszament a lakásába.

– „Sáska” köszöni. A váltásig ott maradni! – mondta Csépai.

Kiska Katalin és Mándoki András – ők voltak Hübnerék vendégei – ezúttal nagyon elegánsan kiöltözött. Sütő Péter és Daróczi Levente az Érdi úton maradt, természetesen megfigyelés alatt.

A műszakiak később tudatták a két irányítóval, hogy a „páciens”-ek vasárnap délelőtt szándékoznak indulni.

– Helyes, így mi sem várunk tovább – mondta Csépai.

– Az lesz a legcélszerűbb, ha vacsora után, amikor már mindenki hazatért, az akciót egyszerre hajtjuk végre, mindenütt. Egy koci maradjon itt a szálloda előtt, a többi pedig álljon készenlétben – javasolta Magos.

– Rendben van – bólintott Csépai. – Azonnal érintkezésbe lépek minden kocsival, hogy éjféltájt várják az utasításokat.

Szóke ezúttal egy fekete hajú, csinos nőnek csapta a szelet. Az étteremben vacsorázó társaság falatozása közben felállt, csendesen kiosont, sétált egyet, aztán beszólt annak az autónak az ablakán, amelyben a főnöke ült.

– Minden a legnagyobb rendben – suttogta.

– Mi folyik odabent?

– Úgy zabálnak, mintha még sose ettek volna.

– Hadd egyenek, egyhamar nemigen fognak pezsgőzni, terített fehér asztalnál ülni.

– De úgy láttam, a „kukkolók” sem esznek zsíroskenyeret. Vagy ők most ingyen kajolhatnak?

– Pista, egyszer-egyszer nekik is szabad. Egyébként te is ehetsz egy szendvicset a hivatal terhére.

– Köszönöm. Ők borjúsültet falatoznak, ingyen, én meg egy szendvicset? Hol itt az egyenlőség? – kérdezte műfelháborodással. Majd megenyhülten kérdezte: – Hozzak egy erős kávét?

– Semmit! Menj vissza, és csak akkor ülj be a másik kocsiba, ha a vendégek már elhagyták a szállodát. Addigra megtudod az újabb feladatot.

Szombat lévén az étterem és a terasz is zsúfolásig megtelt, többnyire külföldiekkel. Már 11 óra is elmúlt, de senki sem mozdult.

Egy jó óra elteltével Szőke ismét elhagyta a helyét, és beszólt a főnökéhez, az autó ablakán:

– Úgy láttam, fizetnek. Éjfél múlt 10 perccel.

A társaság kényelmesen elindult az étteremből. Franz Hübner átment a presszóba, Paul Hübner Kiska Katalint és Mándokit kísérte a kijáratig. Itt kezét fogtak, elköszöntek egymástól. Paul Hübner visszatért a presszóba, és leült Franz Hübner mellé. Beszélgettek és közben konyakot iszogattak.

Mándokit és Kiska Katalint idegen rendszámú kocsikövette, egészen az Érdi út közeléig, ahol egy másik autó megelőzte őket. Váltottak. Ez a váltókocsi hazáig kísérte Kiska Katalint és Mándokit; mindkettő bement a lakásba. A villany égett, valószínűleg Daróczi Levente ébren várta az érkezésüket.

Az idő telt, de Paul Hübner még mindig a presszóban tartózkodott és cigarettázva, békésen beszélgetett.

Hajnali 2 óra 17 perckor „Bakony” jelentkezett.

– A szőke nő egy férfival – aki valószínűleg a férje – két bőröndöt tett az autóba, mindketten beültek, és az autó elindult.

– Kövessétek! – hangzott Csépai utasítása. – Közben jelentkezzetek, hogy le tudjalak váltatni benneteket. – Ezután nyomban utasította az ötös számú figyelőkocsit: vegye fel a kapcsolatot „Bakony”-nyal, majd jelentkezzen.

– Mit szóltok „Bakony” észrevételeihez? – kérdezte Csépai két társától.

– Hová a fenébe indultak ezek két bőrönddel? – tűnődött Magos a hallottakon. – Mondd, nincs ezeknek érvényes útlevelük, amivel a határ felé igyekeznek?

– Azt hiszem, ráhibáztál. De semmi vész, máris közbelépünk. Amennyiben valóban a „mi szőkénk”-ről van szó, akkor csakis a férjével, Bajnok Zoltánnal indulhatott el. Nem is nehéz a megfejtés. Nem sikerült a felesége által Bencés Júliának átadott anyagot kijuttatni. Félt a leleplezéstől, és egerutat akart nyerni. Erre csakis egy lehetőség kínálkozik. Autóval menekülni, elhagyni az országot, remélve, hogy még nem késő.

– Lehet, hogy a telefonbeszélgetés után határozta el magát erre a lépésre – fűzte hozzá Magos.

A mikrofont maga elé tartva, Csépai a központot kérte.

– Tessék, ki beszél?

– „Sáska”.

– Azt hittem, odahaza alszol – szólt a központ vezetője.

– Erre mostanában alig jut időm.

– Parancsolj.

– Azonnal hívd fel az összes nyugati határállomást! Közöld velük: valószínű, hogy a kora reggeli órákban valamelyik határállomáshoz befut egy drapp színű Skoda kocsival Bajnok Zoltán és a felesége. Tartsák vissza őket, különítsék el egymástól és vigyázzanak rájuk, mert veszélyes bűnözők. Rövidesen értük megyünk, bárhová is érkezzenek. Olvasd vissza... Köszönöm.

Alighogy Csépai befejezte a központnak szóló ukázt, jelentkezett az 5-ös figyelőkocsi. Közölte, hogy felvette a kapcsolatot „Bakony”-nyal. Tőlük tudják, hogy a drapp színű Skoda, amelynek a rendszámát is bemondták, elhagyta Komáromot és Győr irányába halad.

– Halló – szólt vissza Csépai „Sáska” jelszóval –, tudasd „Bakony”-nyal, hogy kövesse egészen a határig a Skodát! Amint a határhoz érnek, azonnal értesítsék a budapesti központot. Aztán várjon, mert egy másik kocsinak is oda kell érkeznie. Te pedig állj be a kijelölt helyre, és várj. Köszönöm. – Magoshoz fordult. – Igazad van. Bajnokék Győr irányába száguldanak.

– Előhozakodom a további elképzelésemmel is – mondta mosolyogva Magos. – Tegyük fel, hogy ez a Paul Hübner rövidesen elindul egyedül, és az előre megbeszélte időre megérkezik Kiska Katalin házához. Itt felveszi a fiút, Daróczi Leventét, és ők is nekifutnak a határnak. Ha ez bekövetkeznék, nekünk nem Kiska Katalin házában, hanem útközben, kint az országúton, a hajnali csendben kellene őket feltartóztatnunk. Mégpedig azért, hogy erről se Kiska Katalin, se Mándoki ne értesüljön. Ezzel elkerülnénk az Érdi úti nagy felhajtást is. Ha ezt sikeresen elvégeznénk, hétfőn reggel Kiska Katalint és Mándoki Andrást feltűnés nélkül előállíthatnánk.

– Nem rossz. Hajlok rá – válaszolta Csépai. – Ezt is tesszük. Hübner az idegen fiúval Hegyeshalomnál lépte át a határt, valószínű, hogy ugyanott szándékozik kimenni Daróczi Leventével. Persze, mehetnek másfelé is, bár a gyors meneküléshez ez a legközelebbi út. De nem kockáztatok. Értesítem az összes határőrséget a Mercedes kocsi színéről, rendszámáról. Ez lesz a legbiztosabb.

Mire Csépai összes intézkedését megtette, hajnali 2 óra 25 perckor, megjelent a szálloda kijáratában Paul Hübner, egyedül. Beült remek szabású, legújabb típusú Mercedes kocsijába és elrobogott. Az egyik figyelő hamarosan jelezte is, hogy a német Mercedes az Érdi út irányába halad.

Kiska Katalin Érdi úti házáig két figyelőkocsi várta Csépai alezredestől a parancsot. Meg is kapták. – Felváltva addig kíséreni a távolból a Mercedest, míg el nem indul az Érdi úti háztól, aztán jelezni a központnak.

Szóke kijött a szállodából, hátrasietett, beült az ott várakozó figyelőkocsiba. Ez a kocsi már megkapta az utasítást: induljon azonnal, és Győrben a nagyszálloda előtt várakozzon.

Csépai a központon keresztül értesítette az összes autót, hogy azok, akik egy órán belül nem kapnak újabb utasítást, vonuljanak be, és ott várakozzanak. Kivétel ez alól az Érdi út irányába figyelő két kocsi, no meg, amelyik már elindult Győrbe. Végezetül a 7-es kocsi – melyben Bordás– és Tomek főhadnagy ült, – azt az utasítást kapta, hogy ha kivilágosodik, állítsa elő Szarka Pált, a lakását pedig zárja le.

Az üzeneteket lebonyolítva, Csépaiék fekete Mercedes kocsijának vezetője is beletaposott a pedálba és egyenesen a főútvonalon, Hegyeshalom irányába robogott.

Megindult az utolsó felvonás első része, amelynek végső

jelenete a bűnüldözők részéről remélhetőleg hepienddel zárul.

Csépai Mercedese sem volt lassú kocsi. Már elég távol jártak Budapeستől, amikor az Érdi utat kémlelő autóból jelezték, hogy a német Mercedes két személlyel elindult.

– Kövessétek! Ha a főváros határát elhagyták, álljatok le, és térjete be a központba. Úgy látszik, megelőztük őket, van valami előnyünk – szolt Csépai a két őrnagyhoz. – Mit tegyünk? Állítsuk le őket Győr után, vagy inkább hagyjuk őket befutni a határállomásra?

– Most már azt mondom, érdekesebb lesz a határon – mondta Magos, rövid habozás után. Ott mindent csendesen tudunk végrehajtani.

– Úgy van, én sem szeretem a felhajtást – csatlakozott Magos véleményéhez Kenyeres.

– Akkor irány a határ! – döntötte el Csépai.

– Győrben szólni kell az ott várakozó kocsinak, amiben Szőke ül Perecessel, hogy az is induljon Hegyeshalomra.

Győr előtt néhány kilométerrel elrobogott mellettük a német rendszámú Mercedes.

– Ők azok! Sietnek! – szólalt meg Magos.

– Csak siessenek, nyilván Bécsben szeretnének ebédelni. Még nem tudják, hogy kénytelenek lesznek a mi „restaurant”-unkban kikötni – mondta ironikusan Kenyeres.

A győri nagyszálló előtt megállt a fekete Mercedes. Magos kihajolt a kocs ablakán, és megmondta Szőkének, hogy hajtsanak a határra, ott találkoznak.

Amikor a győri szálloda elől továbbhajtottak, 5 óra múlt 9 perccel.

6 óra 5 perckor állt meg Magosék autója a hegyeshalmi parancsnoki épület közelében. A kocsiból Csépai, Magos és Kenyeres, a hosszú üléstől fáradtan, görnyedt háttal szállt ki.

A parancsnok vidáman üdvözölte őket. – Hogy máris kiegyenesedjeteK, gyorsan megmondom: minden úgy történt, ahogy kívántátok. Bajnok Zoltán és a felesége elkülönítve várakoznak. Rájuk Németh és Kocka százados ügyel. A Mercedes két utasa szintén vendégszobáinkat élvezi. Paul Hübner ugyan erélyesen tiltakozott, amikor a kocsijából ki kellett szállnia, de ezt mi nem vettük a szívünkre. A fia meg se mukkant. Hallgatott, és követte az apját.

– A fenét a fia! – legyintett mérgesen Magos. – Hát?

– Ugyan, kérlek, mindkettő magyar! Az egyik nagyobb gazember, mint a másik.

– A csodába, erre nem is gondoltam – mondta a határőrség parancsnoka.

– Hátha még tudnád, hogy a Paul Hübner név mögött egy volt magyar csendőrtiszt, Juhász Gáspár húzódik meg.

– Kezd érdekelni ez a társaság.

– Úgyis ott leszel, amikor elkezdjük velük a társalgást.

– Látom, fáradtak vagytok – szólt a parancsnok –, gyertek be. Készítették nektek kávét vagy teát.

– Te gondolatolvasó! – nyögte Kenyeres, a derekát tapogatva –, ennél jobb ajánlatot nem is tehetél volna.

Szóke éppen akkor szállt ki az autóból, Csépai emberével, Pereces századossal, amikor Magosék elindultak befelé.

– Gyertek ti is! – kiáltott oda nekik a parancsnok.

Már a kávé illatától is frissebbnek érezték magukat.

– Ti ketten – nézett Magos Szókére és Perecesre –, ha

megittátok a kávé, váltsátok le Németh– és Kocka századost. Ők jelenleg Bajnok Zoltán és a felesége mellett ügyködnek. Aztán majd a „társulat” minden tagjával elbeszélgetünk.

– Mondd – kérdezte Csépai a parancsnoktól – ez, a magát Paul Hübnernek nevező személy és a fia, nem kotorászhat időközben a zsebükben? Ezt abból a megfontolásból említem, mert lehetségesnek tartom, hogy egyikük az esetleg rá nézve terhelő anyagtól szeretne megszabadulni.

– Emiatt ne legyenek aggályaid. Nálunk ilyen lehetősége senkinek nincs. Ha ti a tudomásunkra hozzátok, hogy veszélyes egyének, akkor mi nagyon is vigyázunk. Egyébként háttal helyeztük el őket egymásnak, a kezük az asztalon. Szembe velük pedig jól képzett, mindenre figyelő, nagy rutinnal rendelkező határőrtisztek ülnek. Ha netán rá akarnának gyújtani, a tisztektől kapnak cigarettát és tüzet.

– Tudod – sietett megmagyarázni a „bizonyítványokat Magos – ezt csak azért említette Csépai, mert hosszú hónapok óta lestük, figyeltük ezeknek a bitang kémeknek, árulóknak minden lépését. És nem szeretnénk, ha most az utolsó nekirugaszkodásnál valami közbejönne. – Felkapta a fejét az ajtó nyikorgására. Németh és Kocka lépett be. – Azt javaslom, hogy egyelőre csak röviden hallgassátok ki, persze, külön-külön, a Bajnok házaspárt. A többit majd Budapesten végezzük el. Ha készen vagytok, szóljatok. Aztán indultok vissza a Főkapitányságra.

– Én meg azt ajánlom – mondta Csépai a két százados távozása után –, hogy minél hamarabb végezzünk. Mi is fogjunk hozzá azonnal. Elsőnek kísérvétek be a fiút, „Franz Hübner”-t.

Az egyik határőrtiszt előtt belépett egy magas, civil ruhás, sápadt arcú fiatalember.

– Bandi! – A tiéd a szó – mondta Csépai Kenyeresnek, aki jól tudott németül.

– Herr Hübner, bitté, nehmen Sie Platz -kínálta hellyel Kenyeres. – Und zeigen Sie mir ihre Passe.

A fiú a zsebébe nyúlt, és átadta Kenyeresnek az útlevelét. Az őrnagy hol a fiút, hol az útlevelet nézegette. – Hol született? – kérdezte továbbra is németül –, és hogy hívják az édesapját?

A fiút kiverte a veríték. Érezte, hogy valami nincs rendben. Észrevette, hogy Csépai, Magos és a parancsnok, a feleletére várva, feszülten figyelik.

Egy ideig csend uralkodott a szobában. A csendet Magos kifakadása törte meg. – Mondja, barátom, nem lenne jobb, ha a kérdésre magyarul válaszolna? Hiszen elég sokáig tartózkodott Fehérváron, és ha netán nem is tudott volna magyarul, ennyi idő alatt biztosan jól megtanult. Vagy tévednék?

„Franz Hübner” hallgatott, közben mind fehérebbé, sápadtabbá vált az arca. Enyhe remegés futott át a testén.

– Amennyiben nem válaszol, adok még egy kisegítő kérdést – folytatta Magos erélyes hangon. – Mi volt a neve Fehérváron?

Ezt már nem bírta idegekkel. Ki is tört belőle: – Kérem, engem idehoztak – siránkozott magyarul.

– Honnan?

– Dortmundból.

– Ki hozta ide?

– Hübner úr.

– Mi az igazi, magyar neve?

- Daróczi Levente.
- No, végre, hogy megjött az esze. És hogyan nevezték a laktanyában?
- Sütő Péternek.
- Az édesapja hol lakik?
- Münchenben.
- Hogy hívják azt az urat, akivel együtt jött most a Mercedesben?
- Paul Hübnernek.
- A magyar nevére gondoltam.
- Azt nem tudom.
- De tud magyarul?
- Igen, tud. Ő hozott engem ide tavaly ősszel, amikor bevonultam katonának Sütő Péter neve alatt – eredt meg a nyelve.
- Na, erről még beszélünk – „nyugtatta meg” Magos. – Mondja, Daróczi úr, az az asszony, az Érdi úton, kije magának?
- Az édesanyám.
- Egyelőre befejeztük. Okosan tette, hogy őszintén felelt a kérdéseinkre. Még valamit... Az a kis fényképezőgép hol van, amivel olyan kiválóan dolgozott?
- Az autóban.
- Hány felvételt csinált vele?
- Azt hiszem, úgy kilencvenöt körül.
- És mennyi van most benne?
- Azt hiszem, az egész.
- Emlékszik a múlt heti orvosi vizsgálatra?

– Igen. Akkor kissé zavarba is jöttem, mert a fényképezőgép a zsebemben volt, és alig maradt időm az ágyam matraca alá rejteni a sorakozó idején.

– Mi, barátom, megtaláltuk. Kivettük a filmet, és üreset tettünk a helyébe.

– Te jóisten! Önök már akkor tudtak rólam mindent?!

– Igen, de engedték magát dolgozni. Egyrészt mert vártunk „Hübner úr”-ra, másrészt mert mindent akartunk tudni az édesanyjáról.

– Kérem, őrnagy úr, az édesanyám semmiről sem tehet. Amikor megtudta, hogy idejöttem, majd megőrült. Szegény magánkívül volt, szidta Hübner, amiért ezt meg merték tenni. Hübner azzal csillapította, hogy egy-két hétről van csupán szó. Anyám többször meglátogatott a laktanyában, és mindig sürgette Hübner urat, hogy jöjjön értem. Én már nem tehettem semmit. Arra igazán nem gondoltam, hogy önök kicserélték a filmet. Ezek szerint csak azok a felvételek vannak benne, amit a csere után készítettem, az pedig tizenöt-húsz felvétel lehet.

A határőrök segítségével rövid idő alatt megtalálták a japán mini fényképezőgépet, vagyis a kémkedés teljes bizonyítékát.

A két „Hübner” helyet cserélt. Daróczi Leventét visszakísérték, és Hübneret vezették be. Az idősebb Hübner, alighogy belépett, fenyegetően handabandázni kezdett. Németül kiabált, követelte, hogy azonnal engedjék tovább utazni.

– Hová? – kérdezte tőle Kenyeres németül.

– Dortmundba.

– Ugyan, ugyan, Hübner úr, hiszen maga nem Dortmundba valósi – szólalt meg magyarul Csépai. Hübnernek tátva

maradt a szája. – Üljön le kérem, mert a meglepetéstől még összeesik, és megütheti magát.

„Hübner” megfogta a szék támláját, és szinte leroskadt a székre, akár egy jártányi erejét vesztett, rogyant beteg. E rövid idő alatt, mialatt rájött, hogy a tiltakozása vajmi keveset számít, húsz évvel látszott öregebbnek.

– Nyugodjon meg! Gyújtson rá. Térjen magához, és viselkedjen neveltetéséhez méltóan olyan úrként, aki rá se ránt, ha elvesztette a pénzét a lóversenyen; vagy mint az egy katonatiszthez illik, ahogy a maga csendőrtiszti fénykorában mondogatták.

„Hübner”-ről csurgott az izzadság. A halántékáról két oldalt két kis patak folydogált. Nagyokat szívott a cigarettájából, és egy mély szippantás után magyarul szólalt meg:

– Tessék, uraim. A rendelkezésükre állok. Elvesztettem a játszmát, mit óhajtanak tudni?

– A magyar nevét akarjuk hallani – mondta Csépai.

– Minek? Hiszen önök már tudtak rólam mindent, még mielőtt beléptem volna az országba.

– Akkor miért jött? Egyébként igaza van. Sok mindent tudtunk magáról.

– A nevem, alezredes úr, Juhász Gáspár. Csendőrfőhadnagy voltam.

– A családi kapcsolatait nem érdekelnek, azt ismerjük. Azt is, hogy maga és a társai odakint mivel foglalkoznak, és ezenkívül sok egyebet. Azt mondja meg: ki a budapesti főügynökük, a megbízottjuk, aki az önök utasítása alapján szervezi az itteni kémtevékenységet! Ha őszintén válaszol – hangsúlyozta Csépai –, azt méltányoljuk. Ha nem, legfeljebb

egy nappal később tudjuk meg, amit most magától szeretünk volna hallani.

Juhász Gáspár hallgatott.

– Szóval hallgat? Úgy látom, nem értett meg engem.

– Alezredes úr, tudja jól, hogy a legnagyobb gazemberség az árulás, felfedni annak a kilétét, akit tulajdonképpen nem ismerek.

– Ha nemes ügyben történnék ez a kiállása, becsülném érte. Így sem haragszunk magára... egyáltalán nem. Ezek után másképp teszem fel a kérdést. Kikkel vacsorázott a Vörös Csillag Szállodában?

– Alezredes úr, a módosított kérdésére már van lehetőségem válaszolni. Magammal kezdeném; aztán ott ült az asztalnál az a nem-is-tudom-hogy-hívják-fiú, aki turistaként jött velem ide, a határig.

– No, ne, Juhász úr! Hagyjuk ezt! Az a „nemistudomhogyhívjákfiú”, akiről érdeklődöm, nem az, aki magával jött. Az talán még most is alszik a szállodában, és várja önt vissza. Én arra a másikra gondolok, aki most kiment. Vagy nem tudja, kiről van szó?

– De igen, tudom. Az nem jött el a szállodába.

– Miért nem? Hát hol volt? De maradjunk az előző kérdésnél: kik voltak a maga társaságában a vacsoraiddő alatt?

– Nem tagadhatom le, alezredes úr, ő is ott volt, akiről az imént azt mondtam, hogy tulajdonképpen nem ismerem.

– Na végre – sóhajtott fel Magos. – Ki ült be tehát az autójába? A nevét kérem, hiszen maga hozta őt ide.

– Értem, alezredes úr, nem kívánok ellenkezni. Daróczi Leventének hívnak.

– Ismeri az édesapját?

– Ismerem. Münchenben él. Meg kell mondanom, hogy Daróczi Kálmán nem vett részt semmiféle, a hazája ellen irányuló dologban. Ő a jelen rendszerben is ide tartozó magyarnak vallja magát. Arról semmit sem tud és nem is tudhat, hogy a fiát idehoztuk, mert a fia eltűnéséről más információt kapott.

– Látja, kérem, most maga is elismerte, hogy nem minden kint élő magyar ellensége a hazájának. De késő van, vissza kell indulnunk.

A határőrparancsnok félrevonta Magost.

– Reggelire adhatok neki teát vagy kávé, valami harapnivalóval.

– Gavalléros gesztus a részedről – mondta Magos.

– Tudod, arra gondoltam, hogy azért ők is magyarok. Ami pedig a továbbiakat illeti, az a bíróság feladata.

– Jó, akkor kínáljátok meg a delikvenseket, én megyek, és megnézem a többieket.

Benézett mindkét helyiségbe. Úgy intézkedett, hogy az egyik autóba Szőke– és Perces századossal Bajnok Zoltán és a felesége, a másikba Németh és Kocka közé Daróczi Levente, míg a fekete Mercedesbe – Csépai, Magos és Kenyeres kocsijába – Juhász Gáspár kerüljön. Budapestre érve „Paul Hübner”, illetve Juhász Gáspár és Daróczi Levente az állambiztonságiaknál száll ki, Bajnok Zoltánt és a feleségét a bűnügyi osztályra viszik.

Valamennyien megitták a kávé, és haraptak hozzá egy-egy szelet vajás kenyeret.

– Szedelőzködünk – indítványozta éppen Magos, amikor a telefonhoz kérték. Bement a parancsnok irodájába, és felvette

a kagylót. -Halló!

- Főnök, Bordás jelentkezik.
- Előállítottatok Szarka Pált?
- Sajnos, nem.
- Hogyhogy nem?

- Az utasításnak megfelelően 6 óra 20 perckor nyomtam meg a lakása ajtaján a csengőt. Az első csengetésre senki sem reagált. Aztán egy kis idő elteltével újra, hosszasan csengettem. Vártunk. Nagy sokára belülről ajtónyikorgást hallottunk. „Tessék – hangzott belülről –, ki az?” „A rendőrségtől vagyunk, Szarka úr. Kérem, nyissa ki az ajtót, szeretnénk magával néhány szót váltani” – mondtam. Erre megkért bennünket, hogy legyünk egy pillanatig türelemmel. Álltunk a folyosón, a hajnali csendben. Négy-öt perc múlva elfogott bennünket a méreg. Ismét csengettem, most már le sem véve az ujjamat a gombról. Már az ujjam is megfájdult, amikor nagy durranást hallottunk. Mintha kézigránát robbant volna. Szinte beleremegett a ház. A lakók rémülten kiszaladtak a folyosóra. Óriási pánik keletkezett. „Mi folyik itt” – kérdezték tőlünk, sikoltozva. Mondtam, hogy lövés hallatszott Szarka-lakásából. A folyosón állók kérték, hogy menjünk be, nézzük meg, mi történt. A házmesterrel és két lakóval kinyitottuk az ajtót.

- És mi történt?

- Ahogy beléptem a szobája küszöbére, megpillantottam a földön fekvő Szarka Pált, pizsamában, vértócsában, a jobb kezében német parabellummal. Az odaérkező orvos szerint szájbálótta magát. A nagy nyomástól kettéhasadt a feje, azonnal meghalt.

- Erre nem számítottam, ez már a harmadik halottja ennek

az ügynek.

– Főnök, mi aztán egyikről sem tehetünk.

– Intézkedtél?

– Igen. Kint volt az ügyeletről a helyszíni bizottság. A fegyverszakértő közel a mennyezethez, a falból kaparta ki a Szarka fején keresztülrobbanó ólomlövedéket. A pisztolyában még öt töltényt találtunk. Amint végeztek, Szarkát elszállítottam az Orvostani Intézetbe. A lakásban senki nem nyúlt semmihez. Minden érintetlen. Szarka Pál írt egy levelet a rendőrségnek. Magamhoz vettem, és a lakást lezártam.

– Mit írt Szarka a levélben? Olvasd fel, hallgatlak.

– Fel is akartam olvasni, mert a borítékra a rendőrségi címzés alá a te nevedet írta. Felbontom a borítékot. Így szól a levél:

„Tisztelt rendőrfelügyelő úr! Jugoszláviából hazatérve, rájöttem, hogy az ön emberei figyelemmel kísérik. Sajnos, nagy hibát követtem el azzal, hogy visszatértem. De már késő, minden késő. Képtelen vagyok szorult helyzetemből kiutat találni. Pedig a főbűnös nem én vagyok. Én csak amolyan harmadosztályú összekötő voltam, mint a sakktáblán a parasztfigura. Kaptam az információkat, utasításokat, és azokat továbbadtam. Hogy kiknek és hova, azt önök úgyis kiderítik. Ügyes megkörményezéssel sikerült rávenniük arra, amit elkövettem. De nem mentegetőzöm. Kém lettem anélkül, hogy tudtam volna. Büntessék meg azokat, akik megölték György Margitot, mert ő sem jószántából tette, amit tett. Amikor pedig nem cselekedett az akaratok szerint, meg kellett halnia. Ugyanezért halt meg Bencés Júlia is, akivel az újabb anyagot akarták Jugoszláviába küldeni. Neki az volt a bűne, hogy tudta,

Daróczi Leventét Nyugat-Németországból vonultatták be idehaza katonának, egy másik magyar fiú helyett, akit kicsempészték az országból. Daróczi Leventét katonai kémkedéssel bízták meg. Ebben a főbűnös Kiska Katalin, Daróczi Levente édesanyja, és Mándoki András, a fiú vérszerinti édesapja. Kiska Katalin kicsapongó, felelőtlen életű volt, még mielőtt feleségül ment volna Daróczi Kálmánhoz, aki megsejthette, hogy a fiú nem tőle van: elvált, és kiutazott az országból, ahol most is él, tisztességesen és becsületesen dolgozik. Az asszony magatartása miatt menekült minél távolabbra, Nyugatra. A fiút azért vitte magával, hogy megtorolja az asszony becstelenségét. A fentiekről a sógorom, Rózsai Tamás értesített. A sógorom sok levelet írt nekem. Ő 56-ban, hosszú börtönbüntetése letöltése előtt szökött ki az országból. Kint becsületesen él, és távol tartja magát minden olyan ténykedéstől, ami igaz magyar érzésével összeférhetetlen.”

- Itt új bekezdés van, főnök!
- A levél tipográfiája nem érdekel, olvasd folyamatosan.

„Hogy Bajnok Zoltán és a felesége – sikerült külföldre menekülniük – miben és mennyiben vétkezett, arról nem tudok felvilágosítást adni. Az idegeim felmondták a szolgálatot. Állandó rettegésben éltem már jó ideje. Nem bírtam tovább, elhatároztam, hogy véget vetek az életemnek. Sajnálom, hogy engedtem magam azzá válni, amit csináltak belőlem. Szarka Pál.”

- Még utóirat is van, nagyon kusza írással.
- Azt is olvasd.

„A levelet napokkal ezelőtt kezdtem írni, ma hajnalban írtam hozzá az utolsó sorokat.”

– Jól tetted, hogy hívtál. Mi is indulunk vissza, várjatok meg.

Magos elmondta Csépainak és Kenyeresnek az újabb fordulatot.

– Ilyesmi megtörténik – válaszolta Csépai –, nem minden kém, ügynök bírja idegekkel.

– Nehogy még egy ilyen „lesújtó” telefonhír érjen! Induljunk máris – indítványozta Magos.

Megköszönték a határőrség parancsnokának a segítségét, és beszálltak az autókba.

A fekete Mercedesben a sofőr mellett Csépai, hátul Magos és Kenyeres között „Paul Hübner”, azaz Juhász Gáspár volt csendőrfőhadnagy ült.

– Maga ellen, tudtommal – indította a beszélgetést Kenyeres – nem volt semmiféle eljárás, mégis elhagyta az országot.

– Mert csendőr volt, így érthető – hajolt hátra Csépai. – No de már több mint húsz éve annak, hogy távozott. Odakint megnősült, jó anyagi körülmények között él. Mi indokolja, hogy egy magyarellenes kémkedési históriába belekeveredett?

– Odakint mindent másképp látnak, mint idehaza, alezredes úr. Mást sem hallani, mint gyűlölködést, haragot, fenyegetőzést, mármint a mi köreinkben. És az ember végül, az akaratán kívül, a magáévá teszi, egyetért a szidalmazó véleményekkel.

– Maguk talán azt hitték, hogy nálunk minden hazaáruló kénye-kedve szerint garázdálkodhat? Nem hallott arról, hogy hasonló feladatokkal megbízott ideérkezettek lebuktak, és súlyos büntetéseket kaptak?

– Nem. Ott ezt elhallgatják. Csak biztatják az embert, és nagy pénzt helyeznek kilátásba. Azokban, az ellenérzésektől fűtött klubokban. Van ilyen éppen elég. Például Düsseldorfban, Dortmundban és Ausztriában, Svájcban is. Ezekben egyébről sem esik szó, mint arról, hogy rövid idő kérdése, és a mostani rendszer itthon megváltozik.

– Mire alapozzák ezt?

– Ezt nem tudom.

– Akkor miért remélik, hogy megváltozik?

– Mert ezekben, a megcsontosodott, öreg tisztekben ez a remény tartja a lelket.

– Azt hiszem – mondta Csépai –, hogy maga osztozott a hiedelmükben. Azt gondolta, ha teljesíti a megbízást, a pénzbeli juttatáson kívül valami nagy kitüntetésben is fog részesülni. Talán előléptetik tartalékos csendőrtábornoknak.

– Ez nem járt az eszemben.

– Akkor miért vállalkozott erre a becstelen tetre?! Talán hőssé akart válni? Kinek a szemében?

– Semmire sem gondoltam. Megbízta, jöttem. És most már tudom, hogy ezért keményen fizetnem kell.

– Hát kitüntetésben nem fog részesülni, az biztos.

Budapestre érve a megbeszéltek szerint helyezték el a „tag”-okat.

– Mi a véleményed, még ma folytassuk? – kérdezte Csépai Magostól, mielőtt elváltak.

– Nem, nem tartanám helyesnek – válaszolta Magos. – Az emberek fáradtak, nem pihentek, nem étkeztek. Rájuk fér egy kis kikapcsolódás. Mindenki menjen haza. Majd reggel folytatjuk. Amit akartunk, elértük.

– Én is így terveztem, de ismerve a te hajráidat, gondoltam, megkérdezem – tette rá a kezét barátian Magos karjára Csépai.

– Reggel a két szabadon mozgó „vezéregyéniségét” a hivatalukban állítjuk elő. Aztán fényt derítünk mindazokra a tettekre, amelyekről még csak halvány sejtelmeink vannak.

Hétfőn reggel – amíg Bordás házkutatást tartott Szarka Pál lakásán, főként a levelezésre összpontosítva –, Magos, Németh és Szőke kíséretében, a hivatalából előállította Mándoki András. Két nyomozó egyidejűleg a lakására érkezett. Alighogy Mándoki András a nyomozókkal elhagyta hivatalát, a hivatalból, a lakásán máris megszólalt a telefon. Mándokiné nyúlt a kagyló után, de Teri nyomozónő megelőzte.

– Halló, Mándoki-lakás?

– Igen – válaszolta Teri.

– Kérem, asszonyom, a férjét a rendőrség bekísérte.

– Nem értem – adta a megdöbbentet Teri –, miért?

– Nem mondták.

– Úristen! – Teri, mint aki erejét vesztette, letette a kagylót.

Magos nyomban megtelefonálta Csépainak Mándoki előállítását.

– Akarsz vele beszélni? – kérdezte. – Hiszen ez nagyrészt már állambiztonsági feladat.

– Persze – válaszolta Csépai –, kíséertesd ide, de szeretném, ha te is jelen lennél.

– Rendben van, ott leszek. De előbb még kiruccanunk a „szépasszony”-ért, Kiska Katalinért. Majd levétemem

mindkettőjükről az ujjnyomot is.

Érte már csak ketten mentek, Magos és Németh.

Az akció a múzeumban, akár Mándoki munkahelyén, zökkenőmentesen ment végbe.

Az asszony némán ült be az autóba. Nem kérdezett. Tőle sem kérdeztek semmit.

Megérkeztek.

– Foglaljon helyet, asszonyom. Rövid leszek. Ön elvált vagy külön él a férjétől?

– Elváltam, a férjem Münchenben él.

– És a fia?

– Ő is.

– A férje mikor hagyta el az országot?

– Tizenhárom évvel ezelőtt, 1957-ben. Akkor vitte ki magával a fiamat is.

– Mikor találkoztak?

– Kivel? – kérdezte a nő, az ujját ropogtatva.

– A férjével meg a fiával.

– Azóta nem láttam egyiküket sem.

– Kivel tartott fenn idehaza közelebbi, baráti kapcsolatot?

– Senkivel.

– Asszonyom, felhívom a figyelmét, hogy akit alapos gyanú miatt a rendőrségen előállítanak, annak ajánlatos a magatartásán változtatni. Én őszinte válaszokat kérek. Egyelőre itt marad! Kertelő feleletekre nem vagyok kíváncsi. Gondolkozzék el. Marika! Kérje fel a daktisokat. Te pedig, Kozma, helyezd el a hölgyet a fogdában.

– De kérem, őrnagy úr, az istenért! – kezdett jajveszékelni

Kiska Katalin. – Hát mit tettem, miért bánnak így velem?

– Újra csak azt tanácsolhatom, gondolkozzon azon, amit kérdeztem.

Ezzel sietve a fejébe nyomta „hú társ”-át, a kalapját. – Pista! Ül be a másik szobába. Ha Kozma visszajött, hallgassátok ki Bajnok Zoltánnét, aztán a férjét. Marika, kérem – hadarta tovább –, ha keresnének, odaát vagyok. – És máris rohant Némethtel az állambiztonságiakhoz, mert ekkorra Mándoki András is odakerült már, és ott ült Csépai előtt.

– Nos, Mándoki úr, megérkezett Magos őrnagy és Németh százados a bűnügyi szervektől – konferálta a két belépőt Csépai.

– Ha kívánja, Mándoki úr, beszélhet telefonon a feleségével. De előrebocsátom, hogy a lakásán két nyomozó tartózkodik – mondta Magos.

– A lakásomon? – húlt el Mándoki.

– Ügybizony.

– Mit csinálnak ott?

– Ó, mérnök úr, sok mindent. A barátairól, az ismerőseiről, egyéb kapcsolatairól kívánunk tájékozódni. Bár nem bánnám, ha önként beszélne róluk. Nem árt, ha tudja: a biztonság kedvéért kiküldtem két nyomozót Szentendrére, a lánya lakására, kettőt pedig Sashalomra, a fiához. Mindkét helyen várják a parancsomat a házkutatás megkezdésére – blöffölt Magos.

– Atyaúristen! Őrnagy úr, ők semmiről sem tudnak.

– Azért *várnak*, mérnök úr; minden a maga feleleteitől függ.

– Dehát mit mondjak?

– Feleljen őszintén Csépai alezredes elvtárs kérdéseire.

– Teljesen tanácstalan vagyok.

– Vágjunk bele, nincs sok időm – nézett az órájára Csépai.

– Tulajdonképpen ki a maga barátnője? Mivel nem felel, tovább megyek. Ki volt az az asszony, akivel tegnapelőtt este, egy asztalnál ülve, négyesben vacsorázott odafenn a Vörös Csillagban?

– Ja? Erre gondol, alezredes úr? Az egy elvált asszony, régi ismerősöm. A két férfi pedig az asztalnál apa és fia, németek. Tudtommal elutaztak Bécsbe.

– És gondolja, hogy meg is érkeztek?

– Azóta bizonyára.

– Nem, kedves mérnök úr. Megérkezni ugyan megérkeztek, de nem Bécsbe, hanem ide, vissza Budapestre, velünk együtt. Nem hiszi, ugye?

Csépai intésére percekkel belül ott állt a kinyílt ajtóban, lehajtott fejjel „Paul Hübner”, alias Juhász Gáspár, aztán az ajtó bezárult előtte.

– No, mérnök úr? Ki volt tehát az a német úr a fiával? Pardon! Helyesbítenem kell – tette hozzá Csépai, rendkívül udvariasan –, talán nem is az ő, hanem inkább az ön fiával. És ami a döntő: a maga által említett német úr, akit volt alkalma most látni, magyar. A neve Juhász Gáspár, Dortmundból. Vagy tévednék? A fiú pedig – akit az imént szóba hoztam – Daróczi Levente alteregója volt. Az eredeti több mint 8 hónapig itt volt katona, Fehérváron, és megbízásból kémtevékenységet folytatott. Kiegészítem ezt azzal, hogy maga és a fiú édesanyja közösen látogatta meg a laktanyában. Elég ennyi?

– Nagyon is, alezredes úr.

– Akkor beszéljen arról, hogy kik tartoztak a keze alá? Kik kaptak a kintről jövő utasítások végrehajtására megbízást? Nézzen ide, kérem! Ezzel a kis japán fényképezőgéppel dolgozott a laktanyában a Kiska Katalinnak állítólag magától származó fia.

– Minden igaz, alezredes úr. Kiska Katalin a barátnőm. Daróczi Levente a fia, mondhatnám a fiunk. A tegnapelőtti vacsora, ahogy ön említette, az elutazásuk előtt történt. Később az Érdi útról indultak. De hogy én itt valamilyen főnök lennék, az nem állja meg a helyét.

– Nem?! Akkor ki irányította itt Daróczi Leventét és kinek az utasítására?

Nyílt az ajtó. Julika, Csépai titkárnője kérte át a szomszéd szobába Magost, a telefonhoz.

– Halló, főnök! Teri jelentkezik Mándoki lakásáról. Harmadik kollégánk megérkezése után hozzáláttunk a feladatunkhoz. Mándokiné nem akart hatósági tanút, erről jegyzőkönyvet írtam vele alá.

– Miért hívott, Terikém?

– Hogy legyen mivel megtámadni a „páciens” esetleges tagadását.

– Mivel kapcsolatban?

– Már mondom is. Az első találat: nagyszámú levél Németországból, ezek túlnyomó része itt, Pesten lett feladva. Utalásokat találtam bennük György Margitra vonatkozóan, például arról, hogy mennyi pénzt kell neki adniuk. Másokra is. Így Bencés Júlia, Kiska Katalin, Bajnok Zoltán, Szarka Pál neve is sűrűn előfordul. Csak kutya futtában néztem át, de azért feltűnt nekem, hogy Szarkát úgy jellemzik, mint minden vonalon megbízhatót. Szó esik egy fiúról is, aki nem

szívesen vonulna be katonának, és ez elől meglépve, örömmel hagyná el az országot. Az írásokban München, Dortmund, Strassburg, Köln, Düsseldorf és más városok neve is szerepel. A második találat: négyezer nyugatnémet márka, ezerhétszáz dollár, kétezernégyszáz svájci frank. Aztán egy kazettában tizenhét darab, súlyos arany ékszer. Három betétkönyv: százkilencven-, százötven-, kétszázhuszezer forint betéttel. A takarékbetétkönyvekben a betétösszegek rendszeres időközökre esnek. Az utolsó negyvenezeret négy héttel ezelőtt tették be.

– Mit mond a mérnök felesége?

– Egy szót sem szól, csak ül és néz. Igazán megnyerő modorú, kedves asszony. Nem sopánkodik. Sőt, úgy veszem észre, nem bánja, amit teszünk. Azt hiszem, sok gyötrelmen mehetett keresztül, és most talán megkönnyebbül.

– Jól van, Terikém. Folytassák, és maradjanak a lakásban, amíg nem kapnak telefonértesítést.

Magos azon törte a fejét, hogy mikor is járt itt Svájcból Hans Kártner. Lehet, hogy vele küldték az utolsó összeget, amiből negyvenezer jutott Mándokinak. No, erre majd magának a mérnöknek kell választ adnia.

– Vártam már, hogy visszajöjj, hogy halljad Mándoki úr válaszait – mondta Csépai.

– Eddig mit mondott?

– Azt állítja, hogy semmiféle főnöki tevékenységet nem folytatott.

– Ahá – hümmögte Magos. – Mondja, mérnök úr, ki kísérte Fehérvárra Daróczi Leventét, a bevonulása napján?

– Nem tagadom, őrnagy úr, én és az anyja.

– Hol tartózkodott ezalatt Sütő Péter, akit ezután Juhász

Gáspár, azaz „Paul Hübner” „Franz Hübner” néven csempészett ki az országból?

– Tudtommal egy szállodában.

– És a bevonulás időpontjáig hol lakott Sütő Péter?

– Az Érdi úton, Kiska Katalinnál, albérletben.

– Tehát ismerte azt a fiút.

– Igen, ismertem.

– Kinek az utasítására cselekedett? Juhász Gáspáréra talán? – Hallgatás. – No lám, ezzel már cáfolta is önmagát! – jelentette ki Magos.

– Mennyiben, őrnagy úr?

– Azt állította, hogy semmiféle főnöki tevékenységet nem folytatott. Akkor minek számít az, hogy a „csereanyag”-ot maga szállította a laktanyába, katonának? És hogy különböző bizalmas utasításokkal jóformán hetente meglátogatta, Kiska Katalinnal. Az ilyen látogatások után a tőle kapott értesüléseket kijuttatta megbízóinak, akiktől folyamatosan érkeztek az új és új parancsok. No, nem csak Daróczi Leventére vonatkozóan. Másokra is, és erről még szépen, sorjában nyilatkozni fog.

Mándoki arcszíne megváltozott.

– Ön, őrnagy úr, olyasmivel vádol, amiben teljesen vétlen vagyok.

– Maga, Mándoki – tört ki Magosból az indulat –, nem közönséges hazudozó, hanem mocskos, alávaló, hazaáruló kém!

– Őrnagy úr, goromba gyanúsításait visszautasítom.

– Tudja, mi a rendőrségen sok hasonló gazemberrel folytattunk már vitát. De amikor a lebukottak belátták, hogy

a kezünkben lévő dokumentumok, bizonyítékok ellenében a hazugságaik tarthatatlanok, bocsánatot kértek.

Elismerték, hogy igazunk van, és beismerték a bűnösségüket.

– De ilyet én nem mondhatok. Magos elnevette magát.

– Látja, már nem is bosszankodom, inkább jókedvre derít a pimasz kijelentéseivel. Egy újabb kérdést teszek fel: sietnem kell, mert vár engem a maga „kedves” Kiska Katalinja. Mondja, kérem, annak idején hallott maga arról, hogy egy György Margit nevű lány öngyilkos lett?

– Nem emlékszem ilyen névre.

– Azt gondoltam, hogy nyilván olvasta az újságban. És Bencés Júliát, azt a könyvtári alkalmazottat sem ismerte?

– Miért kellett volna ismernem?

– Ezt is csak úgy gondoltam, hiszen az ő nevét is olvashatta az újságokban. Ezt a nőt kegyetlenül megölték a lakásán. És mondja: Bajnok Zoltán és a felesége, a szőke hajú Irénke vagy Szarka Pál és Hans Kártner, Svájcból; nem ismerős nevek a maga számára? Nem emlékeztetik valamire?

– Az ön által említett nevekhez, őrnagy úr, semmi közöm.

– Most ismét elnevehetném magam, de már nincs kedvem nevetni. Az általam említett nevek nagy része a lakásán lévő, regiszteres telefonjegyzékben, számokkal együtt, be van jegyezve. A kollégáim – a felesége jelenlétében – a telefonfüzetén kívül sok minden egyébre is rábukkantak. Az említettekkel való ismeretségét egyébként töméntelen levél is bizonyítja. Ha lett volna egy kis esze, ezt mind meg kellett volna semmisítenie. A veszedelmes kémeknél ezt követeli meg a szabály. Hogy nem tette, ez alátámasztja a biztonságérzetét, de a butaságát is. Igaz, a bizalmasabb

leveleket itt adták fel Budapesten, úgyszintén a folyamatosan érkező pénzeket is. Honnan került az a sok százezer forint a három takarékkönyvébe? Érdekelne az utolsó negyvenezer forintnak az eredete is, amit körülbelül egy hónappal ezelőtt tett a bankba. Válaszol erre vagy nem?

– Nem tudok mit mondani.

– Arra sem, hogyanjutott a nagy mennyiségű valutához, a drága arany ékszerekhez? Mándoki úr, ezek a „néma tanú”-k bizony igen hangosan és határozottan fognak maga ellen tanúskodni. És ez nem tréfa, mérnök úr, most még tagadhat, ha éppen kedve tartja. Sokat nem ér vele, mert a főtanú, Juhász Gáspár, kéznél van.

Mándoki hallgatása immár azt érzékeltette, hogy kezd lehiggadni és belső tusakodását legyőzve, már azon törheti a fejét, hogy Magos ráolvasásai milyen következményekkel járhatnak.

– Részemről befejeztem. A nagyobbik részt, több éves működését, Mándoki úr, szépen, lassan elmondja majd Csépai alezredes úrnak vagy Kenyeres őrnagy úrnak.

Csépai kikísérte Magost a folyosóra. – Na, hallod, elég keményen beolvastál ennek a Mándokinak. És minden megfelel a valóságnak?

– Persze. Még ennél is több van a rovásán. Azért hívtak telefonhoz, mert mindezt megtalálták a lakásán. Eljuttatom hozzád a teljes levelezését.

– Eddig szívósan állja a sarat.

– Fog ő még sírni.

– Hívj azonnal, ha valami rendkívüli újság van.

– Ezt nem is kell mondanod.

A hivatalában azzal fogadták, hogy kereste a

főcsoportvezető.

– Azonnal beszaladok hozzá, csak előbb még annyit: itt voltak az ujjnyomszakértők?

– Igen – felelte Marika.

– A többiek?

– Még nem jelentkeztek.

A főcsoportvezetőnél előadta az állambiztonságiakkal végzett nyomozásuk eddigi eredményeit. Nem hagyta ki Szarka Pál öngyilkosságát sem.

– Tehát már három halott is van ebben az ügyben?

– Igen. Kettőt megöltek; Szarka, aki öngyilkos lett; eddigi ismereteink alapján a legkevésbé volt bűnös.

– Mondd, ez a Mándoki intézte mind a két vonalat?

– Igen. Egyelőre úgy látszik, hogy egyik vonalon sem tudtak arról, ki mit csinál a másikon. A kérdés, mi fog még a kihallgatásokon kiderülni.

Kiska Katalin a fogdából – ahol mindössze néhány órát tartózkodott – erősen megviselve, sírva lépett Magos szobájába.

– Ne sírjon, erre még jut ideje, ha mindent elmondott.

– Mit mondjak, őrnagy úr?

– Úgy veszem észre, nem fogadta meg a tanácsomat. Nem gondolkozott. Ön legutóbb tagadta, hogy közelebbi baráti kapcsolatai lennének.

– Azért, mert nekem nincsenek barátaim vagy barátom, legfeljebb jó ismerősöm.

– És ki az a jó ismerős?

– Mándoki András.

– Asszonyom, kettőjük szerelmi kapcsolata – sem a régi, sem a felújított – nem érdekel. Ez kettőjükre tartozik. Bár nem értem, miért kell ezt tagadni. A szerelem nem szégyen. Akkor meg különösen nem, ha ebből a szerelemből született a fia.

– De kérem, ez nem igaz.

– Mikor érkezett ide a fia, Levente?

– Képtelen vagyok felfogni, miért vár tőlem lehetetlen válaszokat.

– Nálunk nem ildomos bizonyított dolgokat letagadni! Ne kényszerítsen arra, hogy meghazudtoljam. Ha nem ad egyenes választ, idehozatom a fiát vagy magát viszem hozzá. Akkor majd ő mondja meg az igazat.

– A fiam, őrnagy úr?

– Bizony, a fia.

– De hiszen ő külföldön van.

– Csak szándékozott kijutni, de mi megállítottuk.

– Ugyan kérem, ez képtelenség.

– Marika!

– Tessék, főnök?

– Álljon elő a kocsis, azonnal. Gyerünk, Laci! – ugrasztotta fel Némethet a helyéről.

Az autóban Kiska Katalinnak csak annyit mondott:

– Nem szeretem, ha a szavaimat kétségbe vonják. Ezért most személyesen láthatja a fiát, aki helyett Sütő Pétert csempészték ki az országból. Mindezt a maga közreműködésével és akaratával. Sütő, a távozása előtt magánál lakott, albérletben. Helyette a maga fia vonult be katonának, Fehérvárra. Vagy talán ez sem igaz?

Magos előresietett és benyitott Csépaihoz. Itt még folyt Mándoki kihallgatása. Ránézett Kenyeresre, aki azonnal kiment hozzá.

Amikor Kenyeres a felhozott Daróczi Leventét egy külön szobába helyeztette, Németh százados felkísérte az anyát.

Németh lenyomta a kilincset.

– Tessék, asszonyom, győződjék meg az igazságról.

A kitárt ajtóban, alig két méterre egymástól, szemben állt anya és fia.

– Jaj, istenem – sikoltotta az asszony, és összerogyott. Felültették, vizet itattak vele. Lassan magához tért. – Fiam, fiam! Édes fiam! Mi lesz veled? Végünk van – tört fel belőle artikulálatlan hangon a kiáltás.

A fiú nem szólt, csak állt, és bármennyire is tartotta magát, a könnyei végigperegtek az arcán.

– Nos, asszonyom? – kérdezte Magos.

– Minden igaz, őrnagy úr. Semmit sem tagadok többé.

– Induljunk – szólt Magos.

Németh megfogta az asszony karját. Az anya visszafordította a fejét.

– Isten veled, drága egyetlenem – zokogta.

– Uramisten – sírt tovább a folyosón –, azt hittem ma reggel, hogy már rég kint van!

– Gyakran adódnak előre nem várt akadályok – világosította fel Németh.

– Nekem most már minden mindegy – horgasztotta le a fejét az asszony.

– Egy pillanat, asszonyom! – Magos ismét benyitott Csépaihoz. – Lenne szíves erre nézni, Mándoki úr! – szólt be

a szobába.

Mándoki megfordult.

– Jézusom – csuklott el Kiska Katalin hangja –, hát ő is itt van?

– Amint látja. És még a második vacsora-partnere is, „Paul Hübner”, igaz, magyar nevén Juhász Gáspár. No, és még többen, mások is. Ennyi elegendő, hogy eloszlassam a kételyeit?

– Nem kételkedem én már semmiben. Mindent tudok.

– Hátravan még egy házkutatás is önnél. – Közelebb lépett Némethhez. – Menj előre az asszonnyal a kocsihoz, rögtön jövök én is.

Újra benyitott Csépaihoz. Hozzá lépve, a füléhez hajolt: – Ne feledkezz meg – súgta – a Kémiai Kutatóban felvett fényképről.

Csépai felállt, és kettesben kimentek a folyosóra. – Tudom, jót akartál, nem akartál kizökkenteni, de én nem szeretem a suttogást. Mi van a daktiloszkópussal?

– Még nem jelentkezett. Az eredményt, ha meglesz, tüstént közlöm veled. Haladtok?

– Lépésről lépésre. De legalább már nem tagad.

– Talán ma már többé nem nyitom rád az ajtót.

Beült a kocsiába, és visszatértek a bűnügyi osztályra.

– Marika, kérem, telefonáljon Terinek, itt a szám, aztán szóljon nekem, beszéljek vele.

– Halló, maga az, Terikém? Ha befejezték Mándokinál a kutatást, mindazt, amit megtaláltak: levelezést, feljegyzést, pénzt és a többit, vigyék át az állambiztonsági főosztályra, és adják oda Csépai alezredesnek vagy Kenyeres őrnagynak. Az

egyik betétkönyvet, mondjuk, amibe százötvenezer van betéve, hagyják ott Mándokinénál. Őt nem lehet felelőssé tenni a férje gazságaiért. Nem hagyhatjuk pénz nélkül. A könyv számát azonban írják fel. – Komótosan rágyújtott, és visszament a szobájába.

– Elégedett a látottakkal, asszonyom? – kérdezte.

– Egy életre, őrnagy úr. Az én sorsom nem számít, de mi lesz a fiammal?

– A fiával kapcsolatban kijelenthetem, hogy a bíróság az ő őszinte beismerő vallomását figyelembe fogja venni, és annak megfelelően róják ki rá a büntetést.

– Arra kérem, mondja meg, miért vágta le a hajamból, több helyen is? És miért tépték ki tövestől egy-két helyről a hajszálimat?

– Erről majd később tájékoztatom. Folytassuk a beszélgetést. Újra hangsúlyozom, hogy kimegyünk a lakására házkutatást tartani, tehát a továbbiakban ennek tudatában válaszoljon.

– De kérem, az én házamban önök semmit sem fognak találni.

– Az majd kiderül. Válaszoljon arra, hogy került a maga házába, albérlőként, Sütő Péter.

– Őt Mándoki ajánlotta. Azt mondta, nem biztonságos, ha egy asszony egyedül lakik. Azt is mondta, Sütő Péter nevelőszülőknél lakott eddig, rendes fiú, ő is jól fog járni, ha hozzám kerül.

– Mándoki honnan ismerte?

– Állítólag egy tanárnő által ismerte meg, aki abban az iskolában tanított, ahová Sütő Péter iskolába járt.

– Maga mindenképp súlyos bűnököt követett el. Tudta,

hogy a fia államellenes tevékenységet, kémkedést folytat?
Tudta, vagy nem?

– Sejtettem, de nem tudtam biztosan.

– Dehogynem tudta, hiszen Mándoki mindenről tájékoztatta. Maga Mándokival közösen látogatta meg Leventét a laktanyában. Pénzt is kapott ezért!

– De kérem...

– Csak tagadjon. Mi ezt Mándoki Andrással fogjuk bizonyítani, aki majd a szemébe mondja az igazat.

– Miféle igazat, őrnagy úr?

– Amit most tagadni igyekeznek. Mondja, miért nem akadályozta meg a fia bevonulását? Nem gondolt arra, hogy milyen bajba keverheti?

– Én többször is említettem Mándokinak, hogy tegye lehetővé a fiam visszaszállítását Nyugat-Németországba.

– Ugyan, ugyan. Ha egy súlyos baklövést nem fedezzük fel, a fia még most is folytatná a tevékenységét.

– Milyen baklövést követtem el?

– Nem is egyet, asszonyom. De ezt hagyjuk későbbre. Sütő Péternek, az albérlőjének, volt egy barátnője, szerelme, György Margit. Ez a lány öngyilkos lett. Hallott erről, vagy olvasta az újságban?

– Ez meglep, őrnagy úr. Mi közöm nekem ahhoz, hogy ez a nő, akit említett, öngyilkos lett?

– Érdekes, hogy ez a válasza. Mert ez a lány a maga albérlőjétől, amikor az bevonulni készült, kapott egy levelet. Ebben a fiú említi a maga nevét is. Szó szerint ezt írja: „... légy okos, hallgass Kató nénire, aki sokat fog neked segíteni”. Ez a kitétel magára vonatkozik. Maga pedig kijelenti, hogy

nem ismeri, és nem is hallott róla.

– De őrnagy úr, ha ismertem volna, miért tagadnám le?

– Mert kénytelen, mint ahogy mást is tagad! Több okból.

– Milyen okom volna rá, őrnagy úr?

– Arról ön, asszonyom, személyesen fog nyilatkozni, itt, ebben a szobában!

– De hát mit akarnak tőlem? – kérdezte a gyanúsított siránkozva.

– Őszinteséget! Tekintettel arra, hogy az igazság érdekében nem tudok magával egyenesbe kerülni, a diskurzust egyelőre felfüggesztem. Azonnal kimegyünk a házába és ott, a pincétől a padlásig, alapos házkutatást tartunk.

– Mi szükség van erre, őrnagy úr?

– Nagyon nagy szükség. Laci! – szólt Némethnek –, beszélj Kozmával és Szókével.

Némethnek ezt már nem is kellett megtennie, mert a két százados, a neve említésekor egyszerre lépett be.

– Hogy álltok?

– Készen vagyunk, főnök. Itt vannak a jegyzőkönyvi kihallgatások – nyújtotta át a papírokat Szóke.

– Jók?

– Pontosak és igazak – válaszolta Szóke. – Majd később elolvasom. Most kimegyünk az Érdi útra, házkutatásra.

Öten indultak a kocsihoz, Magos, Kozma, Németh, Szóke és Kiska Katalin.

– A lakás kulcsa hol van? – kérdezte Magos, amikor beszálltak.

– Elvették tőlem, a többi személyi holmimmal együtt.

Szőke kilépett a kocsiból, leszaladt a fogdába és felhozta a nő táskáját.

Az asszony eléggé lehangoltan ült le az egyik asztalhoz, a lakásában.

– Szükségünk van két hatósági tanúra – mondta Magos. – Jelölje meg, melyik szomszédját hívjuk ide?

– Szeretném ezt elkerülni, nem kérek hatósági tanúkat.

– Rendben van. Akkor tessék, itt van erről egy jegyzőkönyv, írja alá.

– Rosszul érzem magam – mondta a nő, letéve a golyóstollat. Ez meg is látszott rajta. Kiverte a veríték, egész testében remegett.

– Van itthon valamilyen gyógyszere?

– Nem szedek semmit.

– Talán éhes?

– Nem. A közérzetem, őrnagy úr, azzal van baj.

– Nem is csodálom. A lelkiismerete gyötri, asszonyom. A lelkiismeret kegyetlenül tudja tépni, marcangolni az ember testét, mert nem tűri a hazugságot.

A házkutatás késő estig tartott és azt bizonyította, hogy Kiska Katalinnak volt elég takargatni valója. A külföldi valutákon, a százharmincezer forinton kívül, találtak sok levelet, feljegyzést, noteszt telefonszámokkal, címekkel. Mindezt csak felületesen nézték át. Azt azonban mégis megállapították, hogy a feljegyzések között szerepelt György Margit, Bencés Júlia, Szarka Pál, a svájci Hans Kártner, a dortmundi „Paul Hübner”, Bajnok Zoltán lakás- és munkahelyi címe és telefonszáma. Feltűnt, hogy Bajnok Zoltán neve mellett feleségének, a tanárnőnek iskolai címe és száma is be volt jegyezve.

Előkerült még Szarka Pál elismervénye is ötezer forint átvételéről. A külföldről érkezett levelekben többnyire jelezték a már postára adott pénzküldemények összegét.

Megtalálták Daróczi Kálmán évekkal korábbi keltezésű levelét. Ebben a volt férj nem rejtette véka alá az asszony kicsapongó életéről, cédaságáról táplált véleményét.

A kisebb-nagyobb értékű arany- és ékszertárgyaknak nem sok jelentőséget tulajdonítottak, hisz ilyen kis mennyiségben másutt is előfordulhat.

Telitalálatnak számított viszont Szőke felfedezése. Egy fiókban rábukkant György Margitnak az újságból kivágott fotójára.

– Akar valamit a lakásból, ruhaneműt vagy esetleg élelmiszert? – kérdezte Magos.

– Egy kabátot szeretnék elvinni.

– És ennivalót?

– Az nem kell.

– Dehogynem. Éhesen a fogdában sem jó üldögelni. Láttam, van szalámi, sajt, vaj, kenyér a konyhában.

Kozma nem várt az újabb válaszra, becsomagolt egy adag elemózsiát, zacskóba rakta, és átadta az asszonynak.

– Hát ott akarnak tartani?

– Egyelőre igen, asszonyom.

A megtalált irományok halmaza, és a különböző tárgyak a Főkapitányságra kerültek. Németh, indulás előtt még egy-két dolgot hozzárakott a „szállítmányához”.

A rendőrségre érve Kiska Katalin már csak árnyéka volt önmagának. Magos készített neki egy forró teát, Marikával, ő meg ezalatt meghallgatta a Szarka Pálnál tartott

házkutatásról visszaérkező Bordás referátumát.

– Főnök, nem akarok sokáig feltartani, így csak a lényegét említem. Szarka, mielőtt elindult volna Jugoszláviába, írt egy levelet Bencés Júliának, de nem adta postára. Ebből kiderül kettőjük szoros szerelmi kapcsolata. Ilyenek vannak benne – húzta elő a zsebéből a levelet – : „Mi ketten ideálisan kiegészítjük egymást. Ismerjük egymás hibáit, ami jóval kevesebb, mint a jó tulajdonságunk. Összetartozunk. Az idő szalad, nincs mire várni. Gondolkozz ezen..”

– Ahá. Értem, miért tartottad ezt lényegesnek. Majd beszélünk erről. De most még „melegiben” kívánnék néhány szót váltani Kiska Katalinnal.

– Látja, ezt az újságkivágást? – emelte fel Magos György Margit képét. – Ez az a nő, akiről érdeklődtem. Maga tagadta, méghozzá fölényesen, hogy ismerte. Ha nem ismerte, soha nem látta, akkor miért vágta ki az újságból a képét és tartotta az értékei alatt? – Kihúzta a fiókját, elővette Sütő Péternek a lányhoz írt levelét, és átnyújtotta: – Tessék, olvassa el, ha van kedve hozzá. Az asszony halálsápadtan vette át a levelet.

– Látja, ott van a maga neve. Ha jól tudom, Sütő Kató néninek szólította. Ezek után ismételten megkérdezem: miért kellett ennek a György Margitnak magára hallgatnia? Miben segített maga neki? Milyen különleges jó tanácsokkal látta el? Lehet, hogy a maga „rendkívül okos” tanácsai miatt lett öngyilkos? Válaszoljon!

Az asszony ezúttal hallgatott, szipogott, és a könnyeit törölgette.

– A tagadását, hazugságait, amelyek mellett eddig kitartott, „magas feláras” hazugságoknak ítéli meg a bíróság is, és ezt majd bőven „jutalmazza”. No, mára elég. Késő van.

Az asszonyt levitték a fogdába.

– Zúrös napunk volt – jegyezte meg Szőke.

– De hasznos, eredményes, kedves Kolombuszom – vágta hátba Németh Szőkét –, aki eme ügyködéseink során napvilágra hozott felfedezéseiddel felülmúltad önmagad.

– Biztosra veszem, hogy holnap estére már minden tisztázódik – jósolta kedélyesen Kozma.

– Minek ez a sok fecsegés? Menjetek haza, én még rövid ideig bent maradok. Átböngésem a nő lakásán talált papírokat, és beszélek Csépaival.

Magára maradva, fordított a sorrenden. Gyorsan feltárcsázta az államvédelmi alezredest. – Hogy álltok? – kérdezte.

– A lábunkon már alig, egyébként jól. Mándoki teljes beismerésben van. Mindkét vonalon ő volt a fő irányító, a rezidens. Daróczi Leventét nem kellett noszogatni. Elmondta magától, hogy jó fél éven keresztül folyt a kiképzése. Az oktatói a régi rendszerben, a Horthy-időkben, kémkedéssel foglalkoztak. Elkeseredetten jelentette ki, hogy azt sem tudja, milyen volt az a régi rendszer, és most, ha későn is, kezd rájönni, hogy tömény hazugságból állhatott. Juhász Gáspár sem kisebbíti a bűneit. Nyíltan feltárta a kinti társaságok szándékát, elképzeléseit. Ő maga minősítette a ténykedését súlyos kémkedésnek, amiért vállalnia kell a kemény büntetést.

– Akkor ti előbbre vagytok, mint mi. A mi konok asszonyunkkal nehéz zöldágra vergődni. Holnap szükség lesz egy-egy szembesítésre.

– Ez nem gond. Mi van az ujjnyomszakértőkkel?

– Holnapra ígérték a jelentésüket.

– Beszéltem a fehérvári parancsnokkal.

– Mit mondott?

– Megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy sikerült megállítani ezt a veszedelmes akciót. Megmondtam neki, hogy ennek az egész ügynek a leleplezése tőled indult ki.

– Ne túlozz. Mint mindig, most is a gyilkos tette indította el a lavinát. Leteszem, mert már alig bírom nyitva tartani a szemem.

Reggel Magos és a nyomozótársai összeültek és kicserélték a tapasztalataikat, hogy az eddig „felskiccelt kép” mindannyiuk előtt egyaránt világossá, ismertté váljon.

– Végül – mondta Magos – rátérek arra a két jegyzőkönyvre, amelyet Szőke és Kozma készített Bajnok Zoltánról és a feleségéről. Ez a Bajnok Zoltán tulajdonképpen György Margit felett örködött, és a lány halála után ugyanott folytatta, ahol az abbahagyta. A felesége együtt járt tanárképzőbe Bencés Júliával. Innen tehát kettejük között az ismeretség. Bajnokné az iskolában tanította az általa nagyon értelmesnek tartott Sütő Pétert. Bencés Júlia tehát Bajnokné által ismerte meg Sütőt. Van egy teljesen ártatlan, harmadik nő is, akivel Bajnokné és Bencés Júlia annak idején együtt járt tanárképzőbe. Ezek hárman azóta is tartották egymással a baráti kapcsolatot. Ez a harmadik tanította németül a tanfolyamon György Margitot. A három tanárnő, a jó barátnők fiatalokat összeharmonizáló, közismert szenvedélye folytán ismertette meg egymással a lányt és a fiút. Nem is lett volna semmi baj, ha a három nő nem fecseg erről Mándokinak. Mándoki informálódott Sütő Péterről, és a nők révén megismerte a fiút, majd hamarosan barátságot alakított ki vele. Amikor Sütőt besorozták, megindult a gyorsabb tájékoztatás Dortmundba, Juhász Gáspárhoz. Ezt követően kezdődött odakint, Daróczi Levente gyors

kiképzése. Sütőt erre az útra nem volt nehéz rávenni, hiszen így megúsza a katonaságot, meg aztán amúgy is világot akart látni.

Bajnok Zoltánné nem tudta, hogy milyen levelet küldött vele a férje Bencés Júliához. Neki fogalma sem volt semmiről. Azt hitte, valami szakmai könyvet kér. Épp ezért döbbsentette meg és nem értette, hogy miért kell nekik Szarka Pál telefonja után lélekszakadva csomagolni és utazni. Az asszonnyal csak útközben tudatta a férj Szarka hívásának jelentőségét, és azt is, hogy miről van szó.

– Főnök, nem lehetséges, hogy Bajnok Zoltán, benne van György Margit vagy Bencés Júlia meggyilkolásában? – kérdezte Teri.

– Nem hiszem, Terikém. Neki erre, legalábbis az eddigiek alapján, nem volt oka. Bár Laci nemrég azt mondta, hogy szerinte a tettes Kiska Katalin, Mándoki András, és Bajnok Zoltán közül kerülhetett ki.

– Most is kitarok az akkori állításom mellett – erősítette meg a főnökét Németh.

– Hát akkor, miután mindenki mindent tud – nézett Kozmára Magos –, hozasd fel Kiska Katalint. Ma ne menjetek sehová. Azt akarom, hogy együtt hallgassuk meg ennek a makacs nőnek a hazugságait. Te vagy az? – derült fel, megpillantva a laboratórium vezetőjét, aki észrevétlenül lépett be. – Gyere, ülj le.

– Egész éjjel nem aludtam ezek miatt az átkozott hajszálok miatt – kezdte a mondókáját a laboratórium vezetője.

– Volt legalább értelme a virrasztásnak?

– Nagymértékben.

– Mennyi az a nagymérték?

- Nyolcvan-, kilencven-, de lehet száz százalék is.
- Ez már valami! Bevezették Kiska Katalint.
- Menjetek át vele a másik szobába – szólt oda Magos Szőkének és Bordásnak.
- A hozzám eljuttatott hajszalakat a kérésemnek megfelelően kaptam meg. Vagyis: több helyről levágva és tövestől is kitépve néhány szálat. Az ilyen vizsgálatok a legtökéletesebb laboratóriumi felszerelés esetén is sokrétű feladat elvégzését igénylik. Hogy csak a legegyszerűbbet említsem: az egyes hajszalakat szét kell bontani, hosszában kettéhasítani, a töveket és fejhagymákat összehasonlítani...
 - És? – sürgette Magos a labor vezetőjét.
 - A vizsgálatok után azt *merem* állítani, hogy a hozzánk eljuttatott hajszalak megegyeznek a májusban küldött hajszalakkal, világosabban: a György Margit ruháján találtakkal.
 - Óriási! Nem is hiszed, mit ér ez nekünk a gyanúsítottal szembeni fellépésünknel. Nagyon köszönöm ezt a kijelentésedet.
 - Hát még én hogy örülök, ha a nyomozástok sikeréhez hozzájárulhattam. Mindenesetre szólj majd át nekem.
 - Ámulva hallgattam, főnök, a laborvezető jelentését – mondta Teri.
 - Fantasztikus! – lelkesedett Németh –, ha ez beválik, jól tippeltem!
- A laborvezetőtől nyert értesülés után már vidámabban, jobb hangulatban várták a Szőke és Bordás között újból megjelenő Kiska Katalint.
 - Hogy aludt, asszonyom? – érdeklődött Magos.

– Nem aludtam, csak hánykolódtam.

– Hát persze, a fogda nem luxusszálló. Ám akinek tiszta a lelkiismerete, annak ilyen körülmények között sem kell álmatlanul forgolódnia. Foglaljon helyet.

Magos munkatársai jobbról-balról, előlről-hátulról nézegették az asszonyt. Feltűnő volt, hogy eddigi frizurájától eltérően, most fel volt tűzve a haja. Magos is észrevette az asszony új hajviseletét, de ezzel most nem törődött.

– Reggelizett?

– Nem.

– Mit szokott reggelizni? Teát, tejet, kávét?

– Többnyire tejet.

– Mivel?

– Esetleg egy vajas zsemlével.

– Marika! – szólt hátra Magos.

Marika térült-fordult, és az asztalra tett két vajas zsemlét és egy fél liter, pasztőrözött tejet.

– Tessék, reggelizzen meg. Korgó gyomorral, éhesen méginkább tagadna. Azért is akarom, hogy egyen, mert minél jobban távolodunk a reggeltől, annál kevesebb étvágya lesz később az evéshez.

– Miből gondolja, őrnagy úr?

– Az előző napi beszélgetésünkből. Németh felállt. – Főnök, most jutott valami az eszembe, elszaladnék néhány percre.

– Menj, Laci, de igyekezz vissza. – Újra Kiska Katalinhoz fordult: – Nyilván sokat gondolkozott a múlt éjszaka. Megértem, hogy tegnap még tagadott, de az esti tapasztalatai, amikor láthatta, hogy a lakásában minden, amit találtunk, a

vallomása ellenkezőjét tanúsítja, remélem arra indítja, hogy őszinte legyen.

– Attól függ – válaszolta a nő szemtelenül –, hogy mit kérdez tőlem, őrnagy úr.

– Először azt, amit már kérdeztem: ismerte György Margitot? Mielőtt felelne, megmutatom a saját noteszét. Tessék, nézze itt van a neve, lakáscíme beírva. Mit akar még?

– És ha ismertem, mennyiben érdekes ez? Hisz mint ön mondotta, öngyilkos lett.

– Én azt kérdeztem, ismerte-e vagy sem?

– Igen, ismertem.

– Az ismeretségük létrejöttéről, a kapcsolatukról nem kérdezem, mert erről Mándoki már részletesen beszámolt. Kérdésem kegyetlen lesz, de erre mindenképpen válaszolnia kell. Miért ölte meg György Margitot?!

– Jaj, istenem – kezdett őrjöngeni az asszony –, nem tudok semmit. Az újságban is az állt, hogy öngyilkos lett.

– Ne azzal törődjék, mi volt az újságban. Feleljen a kérdésekre.

– Nincs mit felelnem.

– Nézzen ide! Itt van ez a két üvegecske. Ebben vannak azok a hajszálak, amelyeket György Margit dulakodás közben kitépett a maga hajából. Ebben a másikban pedig azok a hajszálak vannak, amelyektől itt, nálunk megfosztották magát. Kérdezte is tőlem, hogy miért történt. Most megadom a választ. A bűnügyi szakértők pontosan megállapították, hogy a két különböző helyszínről származó hajszálak azonosak, vagyis: a *magáéi!*, asszonyom. Kár siránkozni, értelmetlen a mellébeszélés. Hajlandó felelni?

– Nem tudok mit mondani.

– Megátalkodott tagadásával csak magának árt, és fölöslegesen odázza el az elkerülhetetlent. Gondolkozzon!

A szobában lélegzetelállító csend uralkodott. Az asszony ködösítési szándékánál csak a helyiséget elárasztó cigarettafüst homálya volt nagyobb.

Kiska Katalin helyett végül is a telefon szólalt meg. Az ujjnyomszakértő jelentkezett.

– Csak azt akartam tudni, bent vagy-e? Sietek hozzád.

Mint a felbolydult méhkas, megélénkültek. Feszülten nézték az ajtót, amin csalódásukra Németh lépett be, hiszen mindenki a daktiloszkópust várta. Magos hangja is elég komor volt, amikor megkérdezte:

– Hát te hol jártál?

Németh már nem válaszolhatott, mert megjelent a várva várt ujjnyomszakértő.

– Gyere – szólt az órnagy a daktisnak –, átmegyünk a másik szobába.

– Kérlek szépen, azt hiszem, minden sikerült. Az Istenhegyi úton lakó Bencés Júlia lakásában rögzített és lefényképezett ujjnyomok azonosak Kiska Katalin ujjnyomaival. Egyébként a vizsgálat – mentegetőzött a daktis –, azért húzódott el, mert a lakásban többfajta, különböző ujjnyom maradt, amit ki kellett szűrnünk. Bizonyos, hogy a tettes kutatott a helyszínen, mert a lakásban majd minden bútordarabon, egyéb tárgyakon megmaradtak az ujjnyomai.

– Annyira felpezsdítettél, hogy szóhoz sem jutok. Iszol egy kávé?

– Ha megkínálsz?

Magos átszólt a szomszédos helyiségbe: – Marika, mindannyiunknak készítsen kávé.

– Hallotta? – mondta Kozma Kiska Katalinnak –, ha a főnök nevet és kávé-t rendel, az magára nézve nem vigasztaló.

– Nekem mindegy, hogy az őrnagy milyen hangulatban van.

– Hogy a kávé-t kiérdemeljem – mondta a falon túl az ujjnyomszakértő –, másról is nyilatkoznék.

– Mi van még?

– Amit kértél és most virágos jókedvedben megfeledkeztél róla.

– Én kértem? – csodálkozott Magos.

– Te bizony! Szóval, a kérésedre levettük Mándoki András ujjnyomait is. Ő járt azon az éjszakán a Kémiai Kutatóban, amikor a riasztócsengő megszólalt. Annak idején eléggé selejtes ujjnyomokat találtunk ott, talán zsíros vagy méginkább izzadt volt a keze, de végül is sikerült azonosítanunk az ujjnyomait.

Magos egy pillanatra úgy érezte, megfullad, a váratlan megkönnyebbüléstől nem kap levegőt. Aztán megszólalt: – Nem mondok semmit, nem köszönöm meg a fáradságotokat. De mégis, annyit mondhatok, hogy a ti munkátok és a laboránsok segítségével két gyilkosságot tudunk bizonyítani. És ez nem minden! A közreműködéste-kkel hozzásegítettetek bennünket és az állambiztonságiakat egy kiterjedt, veszélyes kémbanda leleplezéséhez. Beláthatod, hogy ezt eléggé megköszönni nem tudom. Viszont azonnal jelentem a főcsoportvezetőnek, ő pedig majd a miniszterhelyettesnek.

– No, ne fújd fel ezt ilyen nagy ügyé. Mi a feladatunkat teljesítettük. Sikerült, és ez mindannyiunknak jóleső érzés.

Marika tálcán behozta a hatalmas termoszt, színültig töltve kávéval, amit a csészé-vel együtt az asztalkára helyezett.

– Marika, küldje be a többieket, gyorsan! Csak Kozma maradjon az asszony mellett.

– Nekik nem vihetek be? Pont szegény Kozma maradjon ki?

– Nem bánom.

A kollégái betódultak.

– Pista! – szólt Szőkének Magos, az órájára pillantva. – Öt perc múlva lejár a hivatali idő. Van a szekrényemben egy üveg konyak. Hozd be, poharakkal. Mire ideérsz, már túl leszünk a „zárórán”-kon. A jelentéseid örömeire – szorongatta az ujjnyomszakértő kezét – iszunk egy-egy pohárka konyakot.

Koccintottak, ittak.

– Na, én megyek – állt fel az ujjnyomszakértő.

– Az ajtóig kísérlek, bár szívem szerint csak a kapunál engednék utadra.

– Miért volt ez az ünnepi ivászat? – kérdezte Németh.

– Persze, meg kell magyaráznom. Kiska Katalin ölte meg György Margitot, sőt, Bencés Júliát is! Ez a derék fiú és gárdája azt is megállapította, hogy annak idején a Kémiai Kutatóból meglépett férfi – Mándoki András volt!

– Hát akkor, főnök – lelkesedett Németh – igazán ihatunk még egy pohár konyakot. Én még Kiska Katalint is megkínálnám.

– Elég a vigalomból! Gyerünk és folytassuk. Kiska Katalin várhat. Hozassátok fel Bajnok Zoltánt.

Bajnok Zoltán beismerte, hogy ő mondta el Mándoki Andrásnak, hogyan lehet bejutni a Kémiai Kutatóba. Amikor ez történt, Bajnok Zoltán még nem tudta, hogy elkészült a

riasztó-vészjelző és a felvevő-berendezés. A „fiaskó” után derült csak ki, hogy erről az óvintézkedésről a konstrukciót készítő két mérnökön kívül csak az igazgató és a főmérnök tudott. Bajnok Zoltán meghallgatása után Magos felhívta Csépaít.

– Mi már lassan a befejezés perceinél tartunk – mondta nyomban Csépai, ahogy meghallotta Magos hallóját.

– Azt hiszem, a befejezés perceit kissé kitoljátok, ha értesülsz a mondandómról.

– Nofene?! Mi újabbat fedeztél fel?

– Emlékszel, hogy említettem neked a fényképet?

– Ne csigázz, ne kérdezz, mondd!

– Az ujjnyomszakértők szerint Mándoki András járt azon az éjszakán a Kémiai Kutatóban. Nézd csak meg jobban a felvételt. Talán vágasd le a kis bajuszát.

– Hű, az árgyéhusát! Jó, hogy hívtál.

– És csak úgy melleleg: György Margit és Bencés Júlia gyilkosa is megvan.

– És ki az?

– Kiska Katalin.

– Nem tudok szóhoz jutni.

– Az nálad nem fordulhat elő. Holnap jelentkezem. Jó lenne az egész társaságot előzetes letartóztatásba helyezni.

– Így lesz. A híreidet elmondom Kenyeres Bandinak, ettől biztos kiáll a derekából a fájás.

– Nos, asszonyom – szólt erélyesen Kiska Katalinhoz –, nem panaszkodhat, elég sokáig hagytam gondolkozni. A válaszát várom. De továbbmegyek. Most már nemcsak azt kérdezem, miért ölte meg György Margitot, hanem azt is,

hogy miért fojtotta meg Bencés Júliát? Ugyanolyan módon, mint György Margitot. Kiska Katalin Magos egyre dörgedelmesebbé váló hangjától sem roppant össze.

– Hány gyilkosságot akar még az őrnagy úr a nyakamba varrni?

– Annyit, amennyit elkövetett. A viselkedése miatt igazat kell adnom a volt férjének, mert ő azt írta magának...

– Mit írt nekem? – szólt közbe a nő, még mindig kissé hetykén.

– Azt, hogy maga „egy mocskos szajha, érzéketlen, becsstelen, közönséges kurva”. Ezt a megállapítást egyébként Szarka Pál is osztotta, úgyszintén levélben, finomabban fogalmazva ugyan, de a lényeg szempontjából világosan: „Kiska Katalin kicsapongó, felelőtlen életet élt, még mielőtt feleségül ment volna Daróczi Kálmánhoz. Az asszony magatartása miatt menekült tőle minél távolabbra, Nyugatra...” Vagy talán ezek mind hazugságok?

– Azok, őrnagy úr – mondta Kiska Katalin nagy nyugalommal.

– Ne felejtse el, amit most mondok. Maga, itt, ebben a szobában fog még könyörögni, hogy segítsünk magán! – Vigyétek le! – mondta a kollégáinak.

– Egy pillanatig várj még, főnök – ugrott fel Németh. Kinyitotta a szekrényt, és az asszony elé tett egy keskeny, fonott aranyláncot és egy kékköves gyűrűt. – Ismerős ez, asszonyom? De mutatok egyebet is. – Sötétkék ballonkabátot, fekete nadrágot, férfikalapot és egy vastag keretes szemüveget helyezett az asztalra. – Látja? Ezekről se feledkezzen meg a fogdában. Maga, asszonyom – mutatott a ruhákra Németh –, ebben az öltözékben rohant lefelé a késő esti órákban a lépcsőkön, Bencés Júlia megfojtása után. Most

már mehetünk.

– Mondd, Laci, ezeket honnan kerítetted elő? – kérdezte Némethet visszatérésekor Magos.

– A lakásából. Még a házkutatás során figyeltem fel a holmikra. A gyűrűt és a láncot György Margit munkatársai felismerték.

– Kíváncsi vagyok – dörmögte Magos –, mi történik vele holnap reggelig. Lehetetlen, hogy ne törjön meg, ennyi bizonyíték súlya alatt.

Nem kellett reggelig várni, mert alig félóra elteltével elkezdődött a fogdában az őrjöngés. Kiska Katalin megállás nélkül verte, rugdalta az ajtót és közben azt kiabálta, hogy azonnal vezessék vissza Magos őrnagyhoz.

A fogdaparancsnok feltelefonált Magosnak.

– Hozzák fel, de ketten! – mondta.

A telefonhívás után hazafelé készülők kollégáit visszatartotta. – Maradjatok, a nő beszélni akar.

Két rendőr kísérelte fel a didergő Kiska Katalint. Siralmasan nézett ki. Összekuszált haja mintha őszülni kezdett volna, a szeme beesett volt és mint aki agyonázott, csuromvizesen roskadt le a székre.

Magos alaposan megszemlélte, aztán megkérdezte: – Mi történt, asszonyom? Őszintén szólva, csalódtam magában. Azt hittem, maga lesz az első nő, aki ilyen súlyos vádakkal, minden bizonyíték ellenére, kitart a végsőkig.

– Nem bírom tovább, őrnagy úr. Történjék bármi.

– Ugyan, mi történnék? Semmivel sem több, mint egy másik gyilkossal. Csakhogy tudnia kell: a gyilkosságnak is vannak fokozatai, az elkövetés indítékait és módszereit figyelembe véve. Meg lehet ölni egy embert többféle módon.

Például valahonnan lelökik, vagy veszekedés közben kést szúrnak bele és így tovább. De előre megfontoltan készülni rá, és még hozzá kedvesen beszélgetni a kiszemelt áldozattal, egyszóval félrevezetni és keresni a legnyájasabb pillanatot, majd a háta mögé kerülve, hirtelen elkapni a nyakát és kegyetlenül megfojtani, ez aztán a legelítélendőbb gaztett. Es ezt tette maga, Kiska Katalin!

– Megérdemlem, hogy így beszél velem – sírt fel az asszony. – *Bevallom, be akarom vallani*, hogy minden úgy történt, ahogy őrnagy úr most a fejemre olvasta.

– Hol ölte meg György Margitot?

– Az Ördögórom csárda közelében.

– Miért, mi volt az oka?

– Félttem tőle. Jobban mondva a fiamat féltettem. Megfenyegetett, hogyha megakadályozom a találkozását Sütő Péterrel, akkor elmegy a laktanya parancsnokához. Iszonyatosan megijedtem. Hiszen, ha megteszi, akkor kiderül a csere. A rettegésemet elmondtam Mándokinak, aki azzal nyugtatott, hogy a lány nem fog odamenni, mert ő majd megteszi a szükséges lépéseket.

– Folytassa, kérem.

Egy idő múlva Mándoki azzal állított be, hogy most már ő is megelégette „ezt a kis ringyót, szemtelen, pimasz, meg kellene valami módon szabadulni tőle”.

– Végül is, hogy döntöttek?

– Abban állapotunk meg, hogy én randevút beszélek meg vele. Találkoztunk is aznap, vagyis pénteken délután a Farkasréti temető bejáratánál.

– Ki volt még ott?

– Bencés Júlia. Ő később elvált tőlünk, mi pedig ketten

elindultunk sétálni. Margit elmondta, mennyire szerelmes a fiúba, és hogy mit határoztak, ha leszerel.

– Hogy került sor arra, hogy megölje?

– Egész idő alatt engem okolt, hogy nem találkozhat Péterrel. Aztán váratlanul kimondta: tudja, miért nem láthatja Pétert. Mert az nincs is Fehérváron. Ez a kijelentés elvette az eszemet. „Nyakamon a veszély – gondoltam –, ez a nő mindenre képes.” Egyszóval: elhatároztam, hogy ő már nem mehet haza. Besétáltunk a bokrok közé, azzal, hogy pisilnem kell. Addigra teljesen sötét lett. Ő is leguggolt. Én úgy fordultam, hogy a háta mögé kerüljek. Hirtelen elkaptam a torkát. Ő ugyan rugdalózott, próbált szabadulni, de én nem kegyelmeztem, megfojtottam.

– Aztán mit tett?

– Semmit. Otthagytam.

– No és a kötél?

– Igaz. Azt a nyakára tekertem és a végét egy felsőbb faágra akasztottam, hogy azt higgyék, öngyilkos lett. Örültem is, mikor olvastam az újságban az öngyilkosságáról megjelent hírt.

– Mit vett el tőle?

– A kékköves gyűrűt lehúztam az ujjáról, a nyakáról lekapcsoltam az aranyláncot, azt a két darabot, amit megmutattak itt nekem, és elvettem a táskáját, amit hazafelé menet bedobtam a Dunába.

– Elmondta ezt Mándoki Andrásnak?

– Igen. Ő is megkönnyebbült.

– Gondolom. Hiszen helyette maga ölte meg a lányt.

– Hogyhogy helyette, őrnagy úr?

– Ezt majd a bíróságon részletesen megtudja. Maga rablással egybekötött, előre kitervelt gyilkosságot követett el.

– Nem terveztem én előre semmit.

– Nem? Akkor miért vitte magával a kötelet?

– Épp előtte vettem, a fregolimhoz, nálam maradt.

– Ezt majd a bíróságon igyekezzen megmagyarázni. Ismerte Hans Kártner?

– Azt a svájcit? Ismertem. Mándoki mutatta be, neki régi ismerőse volt.

– Hol ismerte meg Bencés Júliát?

– Bajnok Zoltán felesége örökölt egy kis nyaralót Balatonalmádiban. Meghívtak minket oda, mármint Mándokit és engem. Mire odaértünk, már ott volt Bencés Júlia meg egy másik tanárnő. Jóval később odaérkezett Szarka Pál is.

– Hogyan határozta el Bencés Júlia megölését?

– Összesen egyszer vagy kétszer találkoztunk. De ő többször felhívott, anélkül, hogy én kerestem volna vele a kapcsolatot. Az az igazság, hogy az ő közreműködésével ismerkedett össze György Margit és Sütő Péter. Akkor én még nem tudtam, hogy Mándoki, Paul Hübner és nyilván a svájci Kártner mit tervez a fiammal. Amikor megtudtam, hogy mire készülnek, már késő volt. – Újból elsírta magát, de folytatta. – És Mándoki azzal csillapított, hogy játék az egész, néhány hét és máris visszaviszik a fiamat, úgy, ahogy idehozták. Tulajdonképpen nekem akart kedvezni, miattam történik az egész, mert így van alkalmam látni a gyermekemet, hosszú idő után, végre együtt lenni vele.

– Azt mondja el, mi volt a kiváltó ok Bencés Júlia megölésére?

– Ugyanaz, ami György Margitnál. Felhívott és fenyegetőzött, zsarolt azzal, hogy mindent tud a fiamról. Rettenetesen megijedtem és nem értettem, honnan tudja Júlia, hogy a fiam itthon katona. Annyira ideges lettem, hogy ezt is elmondtam Mándokinak. „Vaklárma az egész, ne higgyem el” – mondogatta. De én éreztem, hogy ezzel csak áztatni akar, hiszen ilyesmit nem lehet kitalálni.

– Jól érezte. Mándoki így ugrasztotta ki a nyulat a bokorból, azaz meggyőződött Bencés Júlia megbízhatatlanságáról, arról, hogy eljár a szája.

– Most már kezdek több mindent kapiskálni: rám bízták a faltörő kos szerepét.

– Valahogy így. Mándokinak Bencés Júlia legalább olyan fontos volt, mint maga, ha nem fontosabb.

– Úgy értsem, hogy két hangszeren játszott egyszerre?

– Többön is, asszonyom.

– Hibás vagyok, tudom. De arra nem gondoltam, hogy ő fog belőlem gyilkost csinálni. Folyton rólam beszélt, helyesebben a szerelmünkről és hogy össze fogunk kerülni, én vagyok az igazi asszonya. Hatott rám, a szerelme éltetett, semmi rosszra nem gondoltam.

– Az ő érdekei ezt a magatartását diktálták. Maga, Bencés Júlia, György Margit, Bajnok Zoltán, Szarka Pál: mind neki dolgoztak. Valamennyien az ő kezében voltak, anélkül, hogy tudtak volna egymás feladatairól. Térjünk rá Bencés Júlia megölésére.

– Az őrnagy úr is említette Szarka Pált. Amikor ez a Szarka elutazott Jugoszláviába nyaralni, Bencés Júlia újra felhívott. „Tudom – mondta –, hogy Fehérvárott találkoztatok Hans Kártnerrel és a fiad is ott volt. Vigyázz, mert erre még nagyon

ráfizetsz!” „Mit akarsz tőlem” – kérdeztem. „Pénzt! – vágta rá. Annak a pénznek a felét, amit te és Mándoki kaptál Hans Kártnertől.”

– És valóban kaptak?

– Igen. Többnyire postán, amit itt adtak fel. Ezt a fenyegetőzést is el kellett mondanom Mándokinak, aki csak nevetett erre. „Júlia valószínűleg Kártnertől tudja a gyerekek történetét, mert ők gyakran találkoznak” – mondta Mándoki. Ez a válasz egyáltalán nem nyugtatott meg, sőt, még jobban elfogott a rettegés. Rá egy napra Mándoki elmondta, hogy Júlia is Jugoszláviába utazik. Mi lesz, ha nem jön vissza, és kintről értesíti az itteni rendőrséget” – mondtam Andrásnak. „Meg kellene akadályozni valahogy a kiutazását” – javasolta ő erre. „Legjobb lesz – határoztam el magam –, ha beszélek vele.” Felhívtam Mándoki előtt, és azt mondtam, szeretném meglátogatni. Semmi akadálya, este hét órától itthon vagyok, ha akarsz gyere fel, mondta Júlia. Hosszúnak tűnt az idő este hatig. Rengeteget vívódtam, amíg elhatároztam, hogy csak egyetlen módja van a zsarolásától való szabadulásomnak. Bandinak megmondtam, hogy estefelé elmegyek Júliához. Ha már rászántam magam Júlia meglátogatására, mondta ő, tudjam meg a nőtől, nem visz-e valami írásfélét Szarkának, mert nem lenne előnyös, ha a határon megtalálnák nála. Amikor Júlia beengedett, első szava az volt, hogy hoztam-e pénzt.

– És magának erre az volt a válasza, hogy megfojtotta.

– Igen. Csak így tudtam megvédeni a fiam biztonságát.

– Ha így van, miért túrta fel az egész lakást?

– Mert kerestem azt a levelet, amiről Bandi említést tett, de semmit sem találtam, csupán egy férfikalapot és egy ballonkabátot. Mivel rajtam úgyis nadrág volt, arra

gondoltam, a gondviselés küldte ezt nekem, mert így feltűnés nélkül mint férfi távozhatom a lakásából.

– Azt tudja, hogy amit Mándoki megbízásából keresett, mi megtaláltuk?

– Mi volt az, őrnagy úr?

– Az, amiért ismét Mándoki helyett cselekedett. Ő jobban megijedt Bencés Júlia kiutazásától, mint maga. Erről még fog majd hallani Bajnok Zoltán vallomásából.

– Akkor is én öltem meg két embert, és én csukatom be a saját fiamat a börtönbe. Hogy velem mi történik, azon már túl vagyok. Köszönöm, hogy meghallgatott. Talán valamelyest megnyugszom, ha ez egyáltalán még lehetséges.

– Biztosra veszem, hogy miután könnyített a lelkén, ma éjszaka végre pihenni fog.

Kiska Katalint visszakísérték a fogdába. Reggel a fogdaparancsnok értesítése szerint csak akkor ébredt fel mély álmából, amikor megkapta a „villásreggeli”-t.

Magos a napot azzal kezdte, hogy bejelentse Csépainak: mennek hozzájuk a „páciens”-ekkel.

Két autóval indultak. Egyikben Kiska Katalint, a másikban Bajnok Zoltánt és a feleségét helyezték el.

Megérkezésük után Csépai, Kenyeres, Magos, Kozma, Szőke és Németh „előbeszélgetés”-re körülülték az asztalt. A „delikvens”-ek addig egymástól elkülönítve várakoztak.

– Beismerte Mándoki, hogy annak idején ott járt a Kémiai Kutatóban? – kérdezte Magos.

– Eleinte tagadta – válaszolt Csépai. – Aztán levágattam a kis bajuszát, elébe tettem a kissé homályos képét, és megmondtam, hogy az ujjnyomszakértők a Kémiai Kutató ajtajának peremén hagyott ujjnyomai egyeztetése után,

kétséget kizáróan megállapították, hogy ő volt a behatolni szándékozó. Ezek után már nem tagadott.

– Itt vannak a jegyzőkönyvek. Olvasd el, szerintem nincs tisztázatlan kérdés – nyújtotta át a paksamétát Kenyeres Magosnak.

– Tehát – mondta Magos Juhász Gáspár vallomását emelve ki a többi közül –, a volt magyar tiszt urak és nemzetközi kollégáik hazánkra vonatkozó hosszútávú tervet dolgoztak ki katonai és műszaki haladásunk felderítésére. Hogy célkitűzéseiket elérjék, jó előre nagyobb pénzüsszegekkel kívánták dotálni a kijelölt személyeket. Így jutott jelentős összeghez Mándoki, Bajnok Zoltán, Bencés Júlia, György Margit, Szarka Pál.

– A juttatás – mondta Csépai – a várható teljesítmény arányától függött. Nyugaton a tervek végrehajtását – mint olvashatod – Juhász Gáspárra bízták, akinek itthoni alárendeltje Mándoki András lett. Hogy Mándoki milyen munkát végzett, arról leginkább Bajnok Zoltán tudott. Daróczi Levente katonai kémkedéséről senkinek sem volt fogalma a Mándoki által kézbentartottak közül.

– Bencés Júlián kívül, akinek ezt Hans Kártner elmondta. Emiatt végeztek vele – mondta Magos. – A beismerő vallomásokat a bizonyítékok maradéktalanul alátámasztják – tette félre a jegyzőkönyveket. Összehozhatjuk a társaságot.

– Arra kérlek – mondta Csépai Magosnak –, te mondd ki a végső döntést előttük, hiszen az egész bűnszövetkezet tevékenységének és a gyilkosságok felderítésének munkálatai a te és nyomozótársaid ügyes kezdeményezésén alapultak.

Egymás után kísérték be Juhász Gáspárt, Mándoki Andrást, Daróczi Leventét, Bajnok Zoltánt és a feleségét, s végül Kiska Katalint.

– Kérem – mondta Magos – van önök közül valakinek panasza a kihallgatással vagy a bánásmóddal szemben? Senki sem szólalt meg.

– És kérdése?

– Hol van Szarka Pál? – kérdezte Bajnok Zoltán.

– Szarka Pál – válaszolta Magos – az önnel folytatott késő esti telefonbeszélgetés után – ellentétben ugyanis magával, ő nem remélt semmiféle kiutat –, hajnalban öngyilkos lett. Mondja, Juhász úr – kérdezte az ál-Hübner-től –, mi volt a szándéka Rudi Merkével, azzal a magával hozott turistával, aki a Vörös Csillag Szállodában még most is visszavárja önt?

– Itt maradt volna. Arra gondoltunk, hogy a hatóság – a szükséges formások betartása mellett – majd intézkedik, hogy hazakerüljön.

– Megkérdezhetem, őrnagy úr, hogy ki ölte meg Bencés Júliát? – szólalt meg Bajnok Zoltán felesége.

– Kiska Katalin. Ahogy György Margitot is. Mindkettőjüket megfojtotta. Amennyiben több kérdésük nincs, közlöm valamennyiükkel, hogy Bajnok Zoltánnén kívül, hazaárulás, kémkedés, gyilkosságok vádjával az előzetes letartóztatásból mindannyian átkerülnek az ügyészségre.

ISBN 963 326 880 X
Zrínyi Katonai Könyv- és Lapkiadó
A kiadásért felel: Németh M. László igazgató
Alföldi Nyomda, (6884.66-14-2)
Felelős vezető: Benkő István vezérigazgató
Debrecen, 1986
Felelős szerkesztő: Tabák András
Műszaki vezető: Jordán Gusztáv
Műszaki szerkesztő: Hámori Imre
Fedélterv: Szabó Árpád
Terjedelme: 23,36 A/5 ív
107 (1391) Zi 1012-d-8687